DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

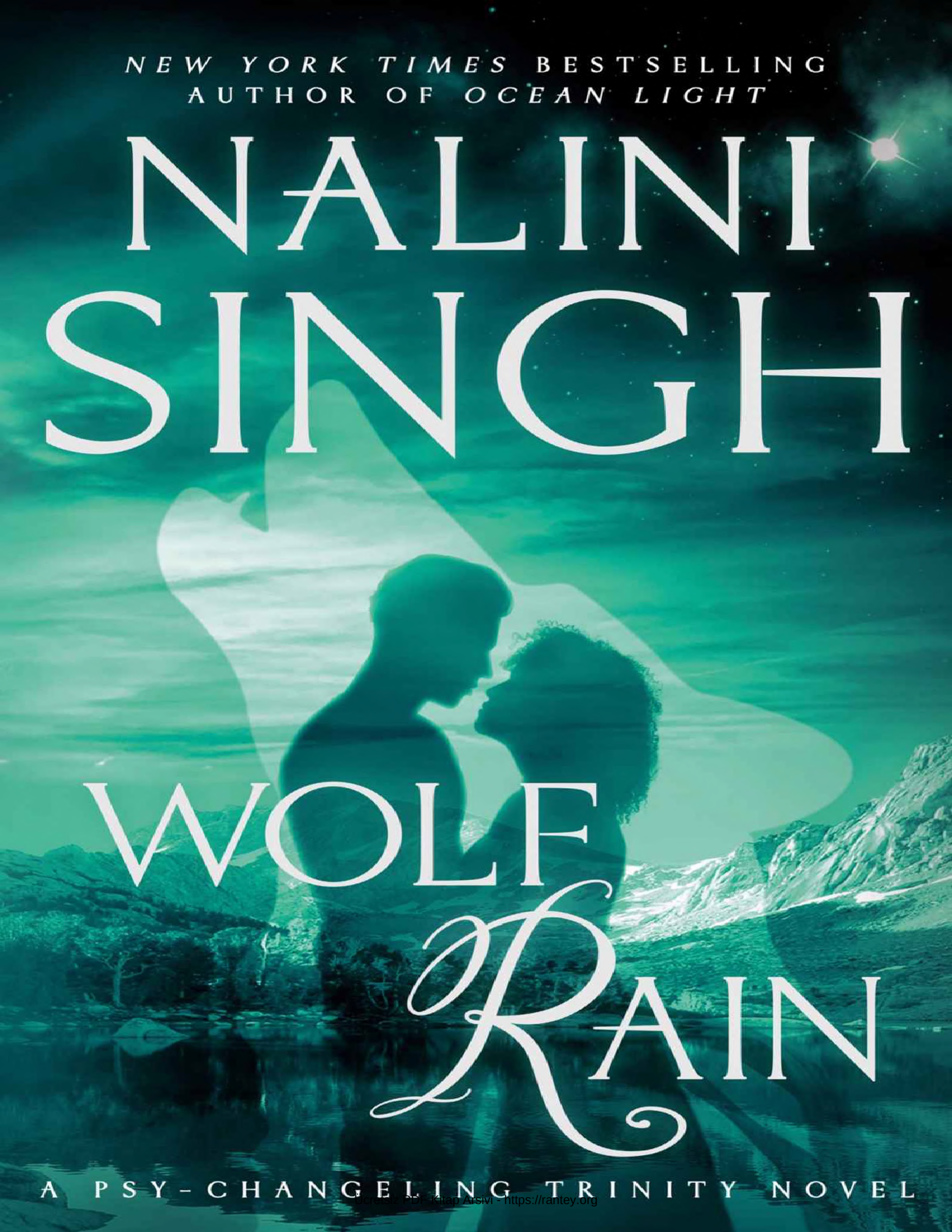
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Bursa'nız PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psi-Changeling Serisi

DUYGULARIN KÖLESİ ISININ
GÖRÜNÜMLERİ
SAHIP OLMAK IÇIN
BUZ MADENIYLE
OKŞANDI
ZEVKIN REHINESI ATEŞLE
DAĞLANMIŞ HAFIZANIN
ALEVLERI ADALETIN
BAĞLARI TUTKUNUN
OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ IHTIYAÇ
KARMAŞASI
OBSIDYENIN KALBI
KIŞIN KALKANI
UMUDUN
PARÇALARI
ONUR BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Üçlü Serisi

GÜMÜŞ SESSIZLIK
OKYANUS IŞIK
KURT YAĞMUR

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI OKÇU'NUN
ÖPÜCÜĞÜ OKÇU'NUN
KONSORSİYUMU OKÇU'NUN
BIÇAĞI OKÇU'NUN FIRTINASI
OKÇU'NUN MİRASI OKÇU'NUN
GÖLGELERİ OKÇU'NUN
ENIGMA'SI OKÇU'NUN KALBİ
OKÇU'NUN VIPER'I

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BAŞMELEK'İN KEHANETİ

Antolojiler

BÜYÜLÜ BIR MEVSIM
(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

CEHENNEM KÖPEKLERINI SEVIYOR OLMALI.
(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANIYOR
(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERI
(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLERİN

UÇUŞU VAHŞİ

DAVET

GECE VARDİYASI
(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)

VAHŞİ KUCAKLAŞMA

Özel Ürünler

MELEKLERİN

DANSI

MAHREMIYETIN DOKUSU KUR

YAPMANIN ILANI GÜNAHIN

FISILTISI

GECE YARISI SIRLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

WolfRain

BİR PSİKOLOJİK ROMAN

AŁ1JN1 SUN GH

B ER KL EY
New York

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019

Telif Hakkı© 2019 by Nalini Singh
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız için ve herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir biçimde dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Singh, Nalini, 1977- yazar.
Başlık: Kurt Yağmuru / Nalini Singh.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley, 2019. | Seri: Psy-changeling trinity; 3
Tanımlayıcılar: LCCN 2019001014| ISBN 9781984803597 (ciltli)| ISBN 9781984803603 (e-kitap)
Konular: | BISAC: FICTION / Romantik / Paranormal. | FİKSİYON / Fantastik / Paranormal. | GSAFD: Fantastik kurgu.
Sınıflandırma: LCC PR9639.4.S566 W65 2019 | DDC 823/.92-dc23 LC
kaydı https://lccn.loc.gov/2019001014 adresinde mevcuttur

İlk Baskı Haziran 2019

Kapak resmi Tony Mauro Kapak
tasarımı Rita Frangie

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, iş kurumlar, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Nalini Singh'in Berkley kitapları
Başlık Sayfası
Telif Hakkı

Uyanışlar Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 59
Sonsöz

Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uyanışlar

SESSİZLİK PROTOKOLÜ tüm dünyada duyulan bir gürültüyle çöktü.

Psy yüz yıldan uzun bir süredir ilk kez hissetmekte özgürdü.

Sevmekte özgür, nefret etmekte özgür, gülmekte özgür, acı çekmekte özgür.

Ücretsiz.

Telepatlar ve telekinetikler, öngörücüler ve psikometrikler, zayıflar ve güçlüler, hepsi duygusuz kafeslerinden çıkmakta özgürdü ve sınırsızca yaşanan bir hayatın güneş ışığına.

Yetenekleri ayrılmaz bir şekilde duygulara bağlı olan empatlar, özgürlükten çok daha fazlasını kazandılar. Artık kusurlu sayılmıyor. Artık , yetenekleri kasıtlı olarak ve acımasızca bastırılmıştır. Artık başarısızlık değiller. Şimdi, 2083 yılında kışın soğuk öpücüğünün kalbinde, empatlar şok olmuş ve sarsılmış hayatlarını ayakta tutan tutkaldır.

İnsanlar bir arada, milyonlarca hayat onların kırılgan omuzlarında dengede.

Ancak Sessizlik'in çöküşüyle uyananlar sadece empatlar değildi.

Sonsuza dek uykuda kalması gereken bir güç de öyle.

Ve o karanlık güç .. .. çığlık atıyor.

*Gizemli E İşareti'*nden alıntı: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler*
Alice Eldridge (1972 civarı)

E tanımının resmi bir alt tanımı yoktur. İşte bu,
Ancak bu, söz konusu alt atamaların mevcut olmadığı anlamına gelmez.

Gayri resmi olarak, Es'in büyük bir yüzdesi
kendilerini çeşitli alt gruplara ayırmışlardır. Örneğin E-med Psy,
hasta ve fiziksel yaralılarla iyi çalışır, E-com Psy ise daha çok
ticarete yöneliktir.

Ne olursa olsun, empati topluluğunda bu tür eğilimlerin güçlü
olup olmadığı konusunda tartışmalar devam etmektedir
alt tanımlamalar olarak kabul edilecek kadar. Empatların küçük
ama ses getiren bir yüzdesi, bunun tamamen bir farklılık meselesi
olduğuna inanıyor
farklı yollara götüren kişilikler, E'nin alt tanımlamalardan yoksun bir
tanımlama olması.

Bu soruya bir yanıt oluşturmak için yeterli veriye sahip
değilim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

Psy kötülüklerini karda sakladı. İzleyin. Uyanık olun. Böyle bir kalp kırıklığının tekrar yaşanmasına izin vermeyin.

-Aren Snow'dan mektup, 2059'daki ölümünün ardından açılmış

KİN ona ters bir yumruk şiddetiyle **vurdu.**

Alexei tökezledi, şiddetli yağmur altında durdu ve Ruhunu parçalayan acının kendisine ait olmadığını hemen fark etti. Gözleri Yandı ve boğazı tıkanma tehlikesi geçirdi ama hem yağmurun altında koşan adam hem de içindeki kurt bu kederin dışarıdan geldi.

Alexei'nin kendi kederi havasız bir kutuda sıkıca kilitli kaldı ve ayda bir kez artık içinde tutamadığı kasvetli gece yarısı saatleri dışında orada kaldı. O geceler kurt formunda koşuyor, soğuk aya doğru saf bir öfkeyle uluyor ve ona cevap veren kurt şarkısını görmezden geliyordu.

Kederi ilkel, öfkeli, saldırgan ve inatçıydı.

özel bir şey olmaya karar verdi. Onun sürü arkadaşları bilmiyordu Çoğu zaman özel bir anlam ifade etse de, bu olayda en sert ve inatçı kurtlar dışında herkes kendini tuttu. Muhtemelen Alexei onları yuvaya geri gönderirdi. Kederinin pençeleri vardı.

Bugün hissedebildiği keder ... hamdı, kalkanları yoktu, çıplak ve savunmasızdı. Pençesi yaralı bir hayvandı.

Zalim bir tuzağa yakalanmış. Işıksız bir yerde, yalnız ve korkmuş bir yaratık. Tüm umudunu kaybetmiş bir varlık.

Her iki yanı da kederli olanı bulmak, kederini dindirmeye çalışmak için tasmasını zorluyordu. O baskın bir yırtıcıydı.
Dönüşen'in kanında zayıf sürü arkadaşlarına karşı derin bir koruma duygusu vardı. Bu kişi sürüden değildi, kurt değildi ama içgüdüleri böylesine korkunç bir ıstıraba bu kadar yakınken bu ayrımı yapmıyordu.

Alexei durup *düşünmek* için kendini zorlamak zorunda kaldı. Böylesine ezici bir duygusal fırtına, kanındaki gök gürültüsü, sadece bir tür varlıktan gelebilirdi. Bir empattan. Ve sıradan bir empat değil. Tüm bantlarda yayın yapan *güçlü* bir empat.
Acılarının kimi vurabileceğini düşündüler.

Alexei şimdiye kadar sadece iki empatla tanışmıştı. En iyi tanıdığı kişi, buluşmaları sırasında gülmüştü ve onun dalgalanmasını hissetmişti.
Havada mutluluk vardı ama bu, rüzgârda uzak bir koku yakalamaya benziyordu. *Bu* bir tufandı ama kendi duyularını karıştırmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

E o kadar yüksek sesle yayın yapıyordu ki, onların ezici kederini hissetmeden edemedi, zaten hırpalanmış ve morarmış kalbi ağrıyordu ama bu kederin kendisine ait olmadığını biliyordu. E onu hedef almıyor ya da zihnini hacklemeye çalışmıyordu. Duygu dalgaları bunun için fazla kontrolsüz ve kaotikti. Bir kurdun eşini kaybettiğinde verebileceği tepki gibi, başını geriye atıp öfkesini haykırıyor ve
Başka kimlerin duyabileceğini umursamadan gökyüzüne bakıp kederleniyor.

Bu Psy numarası ya da tuzağı değildi.

Alexei acı selinin geldiği yöne doğru koştu.

Sadece birkaç dakika önce kurdunun kaçma isteğine aldırmadan geri dönmeyi düşünüyordu. Ani yükseliş
Rüzgârın şiddeti onu endişelendiriyordu ve yağmur, buz parçalarına dönüşme tehdidinde bulunan acımasız gümüş bir tabakaya dönüşmüştü. Bulunduğu yerdeki kalın yamalar da dahil olmak üzere yüksek kesimleri henüz yoğun kar örtmüş olsa da, o sırada hava bulutlu ama güzeldi
Kaliforniya'nın Sierra Nevada dağlarındaki merkezi ininden ayrıldı.

Artık geri dönmek bir seçenek değildi.

Düşen çam iğneleri ve karlı yaprak çöpleri, çizme giymiş ayaklarının altında geçici dokunuşlardı, üzerinden akan su buz gibiydi. E'ye doğru koşmaya başladığında uzun yeşil köknarlar granit renkli gökyüzüne mızrak gibi saplanmıştı ama beş dakika sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arazide kurt hızıyla ilerliyor ve orman devleri daha küçük ağaçlar lehine tüylenmeye başlıyordu.

Onlar da kısa bir süre sonra ortadan kayboldu.

Yaz aylarında bile bu yükseklikte hava ısırıcı derecede soğuk olabilirdi, dağlar büyük yapraklar için misafirperver olmaktan çok uzaktı. Ama son iki haftadır mevsimsiz bir ılık hava vardı.
Çimenler keskin bıçaklarını karların arasından çıkarmaya ve dağdan fırlayan devasa kayaların arasında, yağmurdan kırılmış küçük kır çiçeklerini gördü.
Fırtına geçtikten sonra umutlu yüzlerini güneşe döndüler.

Rüzgâr tenini tokatlıyor ve buzyağmur sırtından aşağı akıyordu ama empatın çok acı çektiğini görmek için yavaşlamadı
kalbini ezmekle tehdit ediyordu.

O.

Evet, hissedebildiği varlığın "tadı" kategorik olarak dişiydi. Sanki acısıyla kendinden bir parça yayınlıyormuş gibiydi. Sanki çarpan duygu dalgaları kurdunun kokusunu taşıyordu.
yakalayabilirdi.

Kalbi gümbür gümbür atıyor, ciğerleri bir genişleyip bir çöküyordu. sert bir ritim. İçinde diğer yarısı olan kurt koşuyordu - onsuz asla bütün olamayacağı bir yarısı. Alexei ve kurdu, onlar bir bütündü.
ve kardeşini almıştı. İlkel kurt ve değişken kalpli Alexei, kim olduğunu ve bunun bedelini kabul etti.

Koşmaya devam etti, av onun kanında vardı.

Sürü arkadaşları sık sık bu yoldan geçmezdi.
Bu koşu sırasında bakmaya söz verdiği trafo merkezi yarım saat batıdaydı ve birçok farklı yönden yaklaşılabilirdi. Kimsenin burada zaman geçirmemiş olması mümkündü.
aylar, belki daha uzun.

Sürünün bölgesinin başka bir yerinde böyle bir boşluk
oldukça sıradışı. SnowDancer bir sürü olarak bölge güvenliğini hafife almazdı ama topraklarının bu özel bölümünde işler karmaşıklaşmıştı.
Alexei alfasına niyetlendiği rotadan bahsettiğinde,
Diğer adam buz mavisi gözlerini kısmıştı. "Ben hiç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok uzun zamandır orada." Hawke'ın kaslarında bir gerginlik, çenesi çalışıyor. "Kurdumun kürkü orada hep ters duruyor."

Alexei'nin pençeleri parmaklarının iç kısımlarına batmıştı. Kabus dolu geçmişe yapılan sözsüz bir gönderme. Psy sürüyü korkaklık ve gizlilikle yok etmeye çalıştığında Hawke on iki, Alexei ise henüz dört yaşında bir çocuktu. Bilim adamlarından oluşan bir grup Kurt üstüne kurt kaçıran, sonra da zihinlerini ve ruhlarını onarılamayacak şekilde bozan bilim adamlarının amacı sürüyü içten içe zehirlemekti.

Hawke'nin ailesi hayatta kalamamıştı.

Güçlü ve iyi eğitimli babası rutin bir devriye sırasında burada kaybolmuştu. Tristan bir hafta sonra düşme sonucu ağır yaralanmış halde bulunmuştu. Kimse Psy'ın onun aklını karıştırdığını bilmiyordu. Ta ki çok geç olana ve karların üzerinde kanlar içinde yatana kadar.

Hawke'nin yetenekli sanatçı annesi Aren, Tristan'ın ölümünden sonra hayata tutunmaya çalışmış, ancak kalbi o kadar çok parçaya ayrılmıştı ki bir daha bir araya getirememişti.
bir gün uyudu ve hiç .

Hawke'ın burada dolaşmayı tercih etmemesi pek şaşırtıcı değildi.

Ancak diğer sürü arkadaşlarının da bundan kaçınması tuhaftı. Pragmatik Elias bile o öğleden sonra ayrılmak üzereyken Alexei'ye rastladığında ürpermişti. "Bölge tüylerimi ürpertiyor," diye mırıldanmıştı kıdemli asker. "Bir dağ perili olabilir mi? Çünkü ben
o bölümün öyle olduğundan oldukça eminim."

Bu noktada E'nin kederi kalbinin etrafında ezici bir mengeneye dönüşmüştü, tırnakları ciğerlerini delmekle tehdit ediyordu. Dişlerini sıkarak
Yağmurun keskinliğini, engebeli ve kayalık arazinin tehlikesini umursamadan yoluna devam etti. O bir kurttu. O bir teğmendi. O bir Kar Dansçısıydı. Ve burası kurtlar diyarıydı.

Keder çığlık çığlığa bir kreşendoya ulaştı . . . ancak koşmaya devam ettikçe solmaya başladı.

Durarak, zift gıcırdayıp sıyrılıncaya ve tam yanında olduğunu söyleyinceye kadar geri geri gitti.

Sadece görüş alanında ya da kokusunu alabileceği kimse yoktu. Yağmur yağsın ya da yağmasın, onun
Görüşü, bu ağaçsız yükseklikte uzun bir yolu görebileceği kadar keskindi. Görüş alanındaki tek şeyler kar parçaları, açıktaki kaya çıkıntıları ve tek tük otluk alanlardı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Son sıcak dalgasının ortaya çıkardığı benekli toprak ve uzakta, güçlü rüzgârı arkasına alan bir şahin.

Değişken bir kuş. Doğal bir şahin olamayacak kadar büyüktü.

Ama şahin endişe edilecek bir şey değildi. WindHaven şahinlerinin SnowDancer ile SnowDancer toprakları üzerinde uçuş yapmalarına izin veren bir anlaşması vardı. Ayrıca, şahin çok uzaktaydı ve ters yönde , şu anda neredeyse bir noktaydı, yine de acı, acı, acı yükselmeye, *yükselmeye* ve *yükselmeye* devam etti.

Kalbi kırılıyordu.

Kurdu derisinin içini tırmalıyordu. İlkel dürtü kanında dalgalanırken, Alexei'nin insan elleri pençelerini filizlendirdi ve yakınlardaki kayaların arasında avlanmaya başladı, kadının kıvrılıp birinin arkasına saklanmış olma ihtimali imkansızdı. İmkânsızdı çünkü yeterince büyük kaya yoktu. Ve çünkü o burada nasıl *olabilirdi*? Bu bölge SnowDancer bölgesinin o kadar derinlerindeydi ki, fark edilmeden içeri girebilmek için bir ışınlayıcı olmanız gerekirdi.

Işınlanabilen bir empat mı?

Alexei psişik yeteneklerin böyle bir kombinasyonunu hiç duymamıştı ama bu var olamayacağı anlamına gelmiyordu. Bir sürü Dönüşen vardı.

ve insanlar Psy'ları bilmiyordu. Psişik ırk yüz yılı aşkın bir süredir kendileriyle dünyanın geri kalanı arasında soğuk bir sessizlik duvarı örmüştü.

Psy ırkı arasındaki duyguları bastıran protokol, PsyNet dışındakilerle olan bağlarını da koparmıştı.

Kaçaklar ve dönekler dışında gezegendeki tüm Psy'ları birbirine bağlayan geniş psişik ağ. Bir asırdan fazla bir süredir Psy buz gibi mükemmelliğe odaklanmışlardı. Diğer ırkları daha aşağı, temel hayvani dürtülerle hareket eden ilkel varlıklar olarak görmüşlerdi.

Son zamanlarda işler değişmişti ve Alexei'nin alfası ölümcül bir kardinal Psy ile çiftleşirken, Alexei'nin en yakın arkadaşlarından biri telekinetik eski bir suikastçıydı. Ancak Psy sürü arkadaşları ve dostları bile ırklarının tüm sırlarını bilmiyordu - Psy liderleri

kendi insanlarından da gerçeği saklıyorlar. Gizli canavarlar, yırtıcılar ve psikopatlar.

Çünkü Sessizlik altında *gerçekten* başarılı olanlar sadece patolojik olarak duygusuz olanlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neredeydi o?

Göğsünün derinliklerinde hırladı, kurdu görüşünü değiştirmek için yüzeye çıktı. Ona bakan biri olsaydı, gri gözlerinin şok edici derecede soluk bir kehribar rengine dönüştüğünü, gözbebeklerinin siyah iğne uçlarıyla altın parçacıklarıyla dolduğunu görürdü.

Koyu renk kirpikleri ve
Kaşları, teyzesinin tarif ettiği gibi saçlarının "güneş altın renginden" oldukça farklıydı. Islak olsa bile fazla koyulaşmamıştı. Tanrı'ya şükür bu renk kurt postuna yansımamıştı; sürü arkadaşları onun sarı bir kurt olarak yaşamasına asla izin vermezdi.

Acı, ne acı.

Çenesini sıkarak, canlı bir varlığa işaret eden *herhangi bir* koku almaya çalıştı. Küçük bir orman yaratığının ve yabani bir kuşun ipuçlarını yakaladı ama hepsi bu kadardı. Sadece ıslak bitki örtüsü, kar ve kaya.

Yağmur şiddetini artırırken kendini büyük bir kaya parçasının üzerine . Öfkeli şelale, diğer tarafta kolay bir çömelme haline düştü. Kayanın güneş ışığında oluşturduğu gölgenin koruduğu kalın bir kar yığınından başka bir şey bulamadı. Dalgın dalgın tırmandığı kayaya bakarken, taştaki sivri çatlağı görünce durgunlaştı. Bir zamanlar, yavruyken, Alexei'nin kardeşi küçük bir mağara bulmuştu.
tıpkı bunun gibi bir çatlağın arkasına saklandılar ve orayı gizli saklanma yerlerine dönüştürdüler.

Brodie küçük kardeşine karşı her zaman cömert davranmıştı. Belki de Çünkü bir şekilde, eninde sonunda bu işin ikisine kalacağını biliyordu. Ama işler öyle yürümemişti.

Empat orada kıvrılmış olabilir mi?

Bu olasılığı araştırırken son derece dikkatli davrandı. Hâlâ onun kokusunu bile alamaması, arayışının boşa çıkacağını gösteriyordu çünkü bildiği kadarıyla henüz kimse kokularını Dönüşenlerin burunlarından gizlemenin bir yolunu keşfetmemişti. Bu
İnsanların en çok yaklaştığı şey, kendilerini bir kokuya batırmaktı. çevrelerinde yankılanıyordu ama yağmur ve ıslaklık taklit edilemeyecek kadar ince bir kokuydu.

Çok daha büyük olasılıkla şiddetli rüzgârın müdahalesiydi, kokular o yakalayamadan uçup gidiyordu. Ama bu durum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çatlak kaya. Bu kadar yakından birini kaçırması mümkün değildi.

Kendini yana çevirmesine rağmen taştaki boşluk ancak vücudunun sığabileceği kadar genişti. İçeri girmeden önce hemen ötesinde hiçbir canlı olmadığını biliyordu. Aldığı tek koku
soğuktan ve kirden yakalanmıştı.

Soğuğun bir kokusu vardı; herhangi bir kurt bunu size söyleyebilirdi.

Kar soğuğu toprak soğuğundan farklıydı. Ve toprak soğuğu gece soğuğundan farklıydı.

Saklandığı bir çıkıntıdan yüzüne bir parça kar düştüğünde tiksintiyle sessizce homurdanarak önce onu sildi
dar açıklıktan geçmeyi başardı. Gözleri hızla uyum sağladı, gece görüşü devreye girdi. Çatlağın içindeki boşluk
Taş fazla bir şey değildi; kollarını açmaya çalışsa dirsekleri doksan derecelik açılarla bükülmüş halde durmak zorunda kalacaktı. Alan da çok derin değildi ama orada, toprağın içindeydi.

Ne be?

Alexei çömelip toprakta tuhaf bir şekilde kare şeklinde olan bir çukura baktı. Vücudundan ve saçlarından damlayan su, toprağı karartıyordu.
Kir. Bunun doğal bir şekil olmasına imkan yok, tabiat bir mezura ve sürgülü cetvelle dolaşmaya başlamadıysa.

Ses çıkarmamaya özen göstererek, pençelerini kullanarak toprağı itmeye başladı. Sertti, sıkıştırılmıştı. Sanki
yıllardır rahatsız edilmemişti. Artık hiç şüphe yoktu; bu işin içinde bir ışınlayıcı olmalıydı.

Pençeleri demir gibi hissettiren bir şeye sürtündü.

Yavaşlayarak, beklediği şeyi ortaya çıkarana kadar acımasızca odaklanarak çalıştı: bir tuzak kapısı. Dışarıdan sağlam bir şekilde sürgülenmişti, kilidi bir şekilde bükülmüştü.
telekinezi. Bir daha hiç kimse ve şey o kilidi açamayacaktı.
Pas, diğer metal menteşelerde olduğu gibi onun üzerinde de sürünüyordu. ve tuzak kapısının gövdesini oluşturan kalın demir şeritler.

Bu şey eskiydi, muhtemelen SnowDancer'ın ağır yaralandığı ve en güçlülerinin çoğunu kaybettiği zamandan kalma olacak kadar eskiydi.

Keder, yükseliyor ve alçalıyor, yükseliyor ve alçalıyor. Kalbini deliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Empatinin ezici acısından arınmak için başını salladı, kurdu göğsünün içinde hırlıyordu. Saç telleri başının üzerine düştü.
alnından yüzüne su damlıyordu. Onları kabaca geri itti. Yerdeki lanet olası bir deliğe hapsolmuş bir canlı bulduğu için duyduğu öfkeye rağmen, hemen deliğin kapısını açmanın bir yolunu aramaya başlamadı.
tuzak kapısı. yerine pençelerini tekrar içeri soktu ve uydu bağlantılı telefonunu çıkardı.

Sinyal zayıftı ama mesajı ulaşmıştı. Alexei'ye bir şey olursa, başka bir kurt yas tutan empatı bulacaktı. Ve eğer bir kurdu yakalamak için akıllıca bir tuzaksa, o zaman sürü arkadaşları uyarılacak ve silahlandırılacaktı. Ayrıca ikinci bir
SnowDancer'a durumu inceleyene kadar harekete geçmemesini söyleyen bir mesaj gönderdi; sürüye yönelik ölümcül bir tehdit yoksa bu çirkin havada daha fazla kurdun ortaya çıkmasının bir anlamı yoktu.

Tuzak kapısının menteşelerini incelerken ekranda bir geri dönüş mesajı belirdi: *Yirmi dakika içinde sizden haber alamazsak, yola çıkıyoruz.-H.*

Telefonu siyah kargo pantolonunun yan cebine koyan Alexei tüm dikkatini menteşelere verdi. Tüm yapının en zayıf noktası onlardı.

Alexei'nin boyutlarında ve eğitiminde yırtıcı bir şekil değiştiren kurt güçlüydü.

Muhtemelen bu şeyi yapan Psy'dan çok çok daha güçlüydü.

Evet, bu kapıyı yerleştiren bir Dönüşen ya da bir insan olabilirdi ama o öyle düşünmüyordu. Böyle bir şey bu kadar küçük bir alana inşa edilemezdi; buraya getirilmiş olmalıydı ve
Bir insan ya da şekil değiştiren, bir tuzak kapısı ya da yapımı için parçalar taşıyarak kurt bölgesinden geçebilirdi.
tespit edildi. SnowDancer en zayıf olduğu zamanlarda bile sınırlarının bu kadar düşmesine izin vermemişti.

Psy, o zaman.

Neredeyse tüm Psy'lar Dönüşenlerin gücünü büyük bir farkla hafife almıştır.

Ama tek bir sorun vardı, kaldıraç almanın bir yolu yoktu.
Menteşelere yakın bir yerde. Pençelerini sokabileceği bir boşluk yok. Küçük bir giriş noktası bile sağlayacak bükülmüş veya eğrilmiş bir alan yok. O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bırakabilirdi, sürü arkadaşlarından alet bulmalarını isteyebilirdi ama E'yi terk etmesi için kendisinin bir psikopat olması gerekirdi. Ağlaması kafasının içinde daha da sessizleşmişti, daha da kaybolmuştu.

Kız onun kalbini kırıyordu ve tepkisinin mantıksız olduğunu bilse bile bunu durdurması için ona hırlamak istedi. Başka bir parçası ona hırlarken onu kollarının arasına almak istedi - Es'in Dönüşenlerle ortak bir özelliği vardı: dokunmayı severlerdi, dokunmadan acı çekerlerdi. Bu yüzden, eğer acı çekmeyi bırakırsa onu kucaklayacağına söz verdi.

Yüzündeki suyu silerek kilide odaklandı.

Açmanın bir yolu yoktu ama kapağın ana gövdesine tutturulduğu kısım paslanmış metalin içine cıvatalanmıştı. Dişler Alexei tüm kilit mekanizmasını ve kırdı.

Pazuları şişti, karnı sıkıştı. Bir çekiş. İki. Üç.

Bağlantının bir kısmı tabandan ayrılırken metalik bir inilti duyuldu. Tamamen koparmak için sadece bir kez daha çekmesi gerekti. Tüm soğuk ve pas kütlesini bir kenara bırakarak parmaklarını kilidin bulunduğu demirdeki küçük eğrilikten geçirdi sürgülemiş ve bu tutamağı kullanarak kapağı kaldırmış.

Gürültülü bir gıcırtıyla uzaklaştı.

Durdu, ama duygu dalgaları durmadı ya da . Hayır. sesli alarmlar çaldı. Hiçbir ses bağırarak yükselmedi. Ve burnuna yeni bir canlı kokusu çarpmadı.

Kapağı sonuna kadar açıp, yukarı kaldırdı. karşı duvara karşı. İçeri düşmesinden korkmuyordu. Kilit ortadan kalktığına göre, çok az bir çabayla içeriden iterek açabilirdi.

Mekanın içine ilk baktığında onu siyahlık karşıladı açıklık tarafından açığa çıkarıldı. Ancak gece görüşü onu hayal kırıklığına uğratmadı ve zeminin bir insan için tehlikeli bir mesafe olmadığını doğrulayabildi.

Zıpla.

Daha fazla gecikmeden deliğe indi ve sessizce bir avcı çömelişiyle yere indi.

Bir saniye sonra, yüksek frekanslı bir uğultu kollarındaki küçük tüyleri diken diken etti, kurdu köpek dişlerini gösterdi. Silkindi ama bunun neyi temsil ettiğini not etti: bu uğultuyu daha yeni bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece ara sıra titreyen ve eski ışıklar vardı. Etrafında tozlar uçuşuyor, zerrecikler son derece zayıf ışığa yakalanıyordu. uzaklardan yayılıyordu. O ışığı takip etti, kederi takip etti.

Önünde, her bir sürgünün ucunda demir asma kilitler bulunan, parmaklıklı ve sürgülü bir kapı duruyordu.

Birkafes.

Kurdu artık öldürmeye hazırdı, kapıya baktı ve ahşap olduğunu gördü. Çoğu insanı durduracak kadar ağır bir ahşap.

Alexei pençelerini menteşelerin altına soktu ve çekti.

İlk çekiş gerçek bir kaldıraç için yeterli alan yarattı. İkincisi ona tahtayı düzgün bir şekilde kavraması için yer açtı.

Burkuldu.

Sonunda kederine yenik düştü. Empat bu kez onu duymuştu... ama korku, dehşet yoktu, altında endişe verici bir düzlük vardı. keder. Duygu eksikliği değil. Sürekli acıdan kaynaklanan bir uyuşukluk.

Belki de ona hırlamamaya çalışırdı. On iki aydır kötü bir ruh hali içinde olduğu için bu zor olabilirdi ama bir E'yi korkutmak gurur duyulacak bir şey değildi - bu bir kedi yavrusunun üzerinde tepinmek gibi bir şey olurdu.

Çalıştıkça ısı artan Alexei, kapıda menteşelerini sökebileceği kadar zayıflık yaratana kadar devam etti.

Tünelin açıktaki taş duvarına sert bir gümbürtüyle çarptı. Işık, sessiz ve soğuk bir şekilde dışarı aktı.

İçeri girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

> Empatlar genel olarak iyi olarak görülürler, ancak hiçbir duyarlı varlık iki boyutlu bir karikatür değildir. Hepimizin ışığı ve gölgeleri var - bu gerçek, bu kitaba bu ismi temel nedenlerinden biri. Çünkü Es'ler bile karanlıksız değildir. Nasıl olabilirler ki? Genellikle en acımasız ve en şiddetli duygularla uğraşırlar.
>
> -*Yazarın* Notu, *Gizemli E İşareti: Empatik Yetenekler ve Gölgeler*
> Alice Eldridge tarafından (Yeniden basım: 2082)

Yerde iki büklüm yerden ona **baktı**, sık siyah bukleleri vahşi ve keçeleşmiş bir yığındı ve koyu kahverengi gözleri
Sivri bir çenesi ve gür dudakları olan üçgen yüzünde kocaman ve gözyaşı kırıntıları vardı. Cildi güneşin sıcaklığından gelen parıltıdan yoksun soluk bir kahverengiydi ve kıyafetleri vücudundan sarkıyordu: solmuş mavi kot pantolon, büyük siyah bir kazak ve eski kanvas spor ayakkabılar.

Kokusu sabun, tuz ve adını koyamadığı içsel bir ısırıktı.

Kollarında, Alexei'nin çürümeye yüz tutmuş kokusunu alabildiği gri bir kedinin cesedini tutuyordu. Yırtık ince tüyler, kırılganlık hissi - kedi öldüğünde yaşlıydı. Bir yaratık
Zamanı geldiğinde gitmişti, hayatı çalınan biri değil. E onu sonsuz bir özenle tuttu ve Alexei ona yaklaşmak ya da onu ürkütmek için hiçbir şey yapmadığında, başını ölü hayvanının üzerine eğdi ve tekrar ağladı, kederi tenine çarpan dalgalar gibiydi.

Ondan korkmuyordu, odadaki yırtıcıyı göremeyecek kadar acısının içinde kaybolmuştu. Ya da belki de görüyordu ve umursamıyordu.

Ve *biliyordu*: o kedi onun dünyayla, *hayatla* olan tek bağlantısıydı.

Alexei ona gitme, onu rahatlatma isteğiyle savaştı. Önce Her şey bir yana, o bir SnowDancer teğmeniydi ve sürüleri Psy tarafından birçok kez incitilmişti.

Sığınağın tamamında hızlı ama kapsamlı bir keşif yaptı. Çok uzun sürmedi. Temiz ve düzenli bir yatak odası buldu, ancak ayaklı giysiler elinin gardırop kapağına sıkıca yapışmasına neden oldu. Kapıyı kırıp parçalara ayırmamak için kendini zor tuttu. Bir tarafta kedi büyüklüğünde büyük bir sepet duruyordu, içinde el örgüsü oyuncaklara benzeyen bir şey ve battaniye. Yarısı dolu bir kase su da eşyaları tamamlıyordu.

Mama kabı yoktu ama büyük gözlü küçük E'nin yaşlı hayvanını yumuşak yiyeceklerle beslediğini hissediyordu. Evcil hayvanını izlerken çok korkmuş olmalı, her nefes alışının sonuncusu olabilir.

Ellerini iki yana açarak keşfe devam etti.

Tuvalet ve dar bir duş kabini yatak odasından dışarı akıyordu. Yatak odasının karşısındaki dar koridorun bir tarafında küçük bir mutfak, diğer tarafında ise bir kanepe bulunan bir oda vardı. Kanepe sadece eğlenceye ayarlanmış bir iletişim ekranıyla karşı karşıyaydı. İletişim modülünün elle çıkarılmış olduğunu bir bakışta gördü.

Kedi kum kabı koridorun en ucunda, yırttığı kapıya yakın bir yerde duruyordu. Atıkları çöpe atılabilecek küçük, kokusuz topaklara dönüştüren bir modeldi.

Çöp kutusu da benzerdi ve su tesisatı döşenirken yerleştirilmiş olması gereken bir oluğa bağlıydı. Dışarıdan çıkmıyordu, yoksa SnowDancer bunu keşfederdi. Muhtemelen küçük bir geri dönüşüm veya sıkıştırma ünitesine gitmiştir. Duvarın arkasında, bir ışınlayıcının kapasitesine ulaştığında çıkarıp geri koyabileceği bir ünite vardı. Sığınaktaki sıcaklık dondurucu yerine ılıman olduğu için muhtemelen bir ısıtma ve soğutma sistemi vardı. geri dönüşüm ünitesinin yanına gizlenmiş soğutma sistemi.

Bu bir alana hizmet vermek için büyük olması gerekmez.

Ayrıca bir havalandırma sisteminin izlerini de görmüştü. Belli ki mükemmel bir yerdi - hava temizdi, havasızlık yoktu. Kendisini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emme ve egzoz valflerinin dağın saklı olduğuna para yatırdım. Eğer yeterince küçük olsalardı, parçalanmış kayaların arasında kimse fark etmezdi.

Orijinal çalışma, SnowDancer'ın uydular için kaynaklara ya da burada düzenli devriye gezecek insanlara sahip olmadığı onlarca yıl önceki dönemde yapılmış olmalıydı - bunu inşa eden Psy hassas planlarla gelmiş ve işi hızla yapmış olmalıydı. Of
Elbette takımda ışınlayıcıların olması riskin çoğunu ortadan kaldırdı.

Tüm düzenek, müdürün pek sık ziyaret etmediği bir hapishane için mükemmeldi.

Ve bu kadar.

Dış dünyaya açılan başka kapı yoktu. Kulağını rahatsız eden ve uğuldayan, doğal ışıkla hiçbir ortak yanı olmayan eski moda pilli şeritlerin yaydığı ışıktan başka ışık yoktu. Empat ve evcil hayvanından başka kimsenin burada yaşadığına dair hiçbir iz yoktu.

Yine de burası eskiydi. Empattan *çok* daha yaşlı. Bu
Bilgi, mekânı inşa etmek için kullanılan demirbaşlar ve paneller ile duvarlardaki aşınma ve yıpranmanın yanı sıra mutfaktaki ankastre cihazların eskiliğinden de anlaşılıyordu.

E'yi buraya kim koyduysa burayı inşa etmemişti. Ama bir canlıyı hapsetmek için mükemmel bir delikti. Hiç kimse
çığlığınızı duyabilir, hatta tepenizde duran bir Dönüşen bile.

Alexei ya çıldırırdı ya da tek kapıyı çarpmaya çalışırken vücudundaki tüm kemikleri kırardı. Gördüğü kadın o kapıya küçük bir hasar bile verebilecek kadar güçlü değildi.

O etrafta dolanırken E yerinden kıpırdamamıştı, evcil hayvanını bağrına basarken gözyaşları sessizdi. Bir kurt olarak Alexei pek kedi sevmezdi; bunun tek istisnası leopara dönüşeceğine söz veren yeni doğmuş bir SnowDancer ve annesiydi. Küçük Belle bir kurt sürüsünde "çifte vatandaşlığa" sahip tek kedi olabilir. Ama ne olursa olsun Alexei, kediler hakkındaki görüşleriyle, yıllarca sadık bir arkadaş olan bir evcil hayvanı sevmenin ne demek olduğunu ve o evcil hayvanın kaybına üzülmenin ne demek olduğunu anlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kedinin doğal bir ölümle ölmüş olması, E'nin acısının daha az olacağı anlamına gelmiyordu.

Onun karşısında çömelmiş, en az bir adım mesafede Aralarına girdiğinde, onu kendi bedenine çekme dürtüsünü bastırdı. Silahlar. O bir kurt değildi. Daha da önemlisi, iri yarı, tuhaf bir erkekti.

Medeni davran, Alexei.

Kurdu bir adım geri çekilirken, insan yarısı daha küçük ve keskin dişleri olan çok tehlikeli bir kurt gibi görünmüyordu. En azından gözleri yine insandı. Genelde yüzünden rahatsız olsa da -bir Kar Dansçısı teğmeni için fazla güzeldi- burada işine yarayabilirdi.

Bilmesi gereken ilk şey, onu buraya getiren ışınlayıcının geri dönmeye meyilli olup olmadığı ve bu ışınlayıcının yüzlere mi yoksa sadece konumlara mı kilitlenebildiğiydi. Ancak bu soruyu sormak kötü bir fikirdi.

"Kedinin adı neydi?" diye sordu sahip olduğu tüm nezaketle.

Empat hareketsiz kaldı, vücudu kaskatı kesildi ve omuzları kalkarak evcil hayvanının vücuduna doğru koruyucu bir şekilde eğildi.

Alexei o anda, kapana kısılmış bu kadının güvenini onu güvende tutacak kadar hızlı kazanmayı umamayacağını fark etti; güven zaman alırdı, sabır isterdi. "Ben Alexei, bir SnowDancer kurduyum ve Seni buradan çıkaracağım," dedi ve derisinin altında yaşayan yırtıcı hayvanın hızıyla taktik değiştirdi. "Seni buraya getirenin bir ışınlayıcı olduğunu varsayıyorum. O kişi yüzünüze kilitlenebilir mi?" O kişi İkincisi, ışınlanma yeteneğine sahip telekinetikler arasında nadir görülen bir yetenekti ama hiçbir şey tahmin edemiyordu.

E'den uzun bir sessizlik ve ardından başını sertçe salladı.

"O zaman ." Kendi başının çaresine bakabilirdi, kemikleri telekinezi tarafından duvara fırlatılmaya dayanacak kadar sağlamdı. Onun böyle bir avantajı yoktu ve bir ışınlayıcı o hareketsizken onu yakalayıp götürebilirdi. Artık feshedilmiş olan Psy Konseyi'nin telekinezikleri kendi saflarına katmasının bir nedeni vardı; bu piçler zorlu rakiplerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aleksey ayağa kalktı, yatak odasına gitti ve kedisinin sepetinden aldığı örme battaniyeyle geri döndü. "Evcil hayvanını buna sarabilirsin." Kadının kediyi terk etmeyi asla kabul etmeyeceğini sormadan biliyordu.

Kendi hayatını kurtarmak için bile. "Güvende olur olmaz onu defnedeceğiz."

Yanıt yok.

Ona dişlerini gösterme dürtüsünü zar zor durdurdu, kurdu onu *hemen* güvenli bir yere götürmek istiyordu, "Kıpırdamazsan ışınlayıcı geri gelir, bu hapishanede kalırsın," dedi. Kadın kıpırdamayınca da şahdamarına saldırdı. "Evcil hayvanın da öyle."

Yumuşaklıktan ya da belirgin bir ilgiden yoksun kaba sözleri karşısında düzensiz bir hareket patlaması. Ama niyeti ne olursa olsun, evcil hayvanının bedeni kollarının arasındayken ayağa kalkmak için mücadele etti, sanki

pozisyonunda o kadar uzun süre kalmıştı ki bacakları artık doğru

düzgün çalışmıyordu. "Kalkmana yardım edeceğim." Alexei

bekledi ve o yardım etmeyince

ellerini onun kollarının altına yerleştirdi.

Onu neredeyse .

Kemikleri bir kuşunki gibiydi. Mutfakta yiyecek görmüştü, yani onu kaçıran kişi aç bırakmaya çalışmıyordu ama kapana kısılmış yaratıklar genellikle yemek yemekten vazgeçerler. Çenesini sıkarak kadının dengede olduğundan emin olduktan sonra geri çekildi ve battaniyeyi kollarının üzerine serdi. Alt dudağı

Battaniyeye sarılı bedeni ondan hızla geri almadan önce evcil hayvanını üzerine koyarken titredi.

Alexei bir saniyesini ayırıp salonda gördüğü metal sandalyeyi kaptı.

Ona takip etmesini söylemesine gerek kalmadı; o da tek kelime etmeden takip

etti.

Kapağın altına girdikten sonra sandalyeyi hemen altına koydu,

Telefonunun ışığıyla etrafı aydınlatıyordu. Bir kurdun gözlerine sahip değildi, karanlıkta göremezdi. "Bunun üzerinde duracağım," dedi ona. "Bana yaklaşman ve seni delikten yukarı kaldırmama izin vermen gerekiyor."

Kollarını evcil hayvanının bedenine uzattı, tüm varlığını bir kafeste geçirmiş olabilecek bu vahşi yaratık için üzgündü; tek merhamet, çok sevilmiş gibi görünmesiydi. "Onu sonra geçireceğim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözleri tuzak kapısına doğru kaydı, yüz hatlarında beklenmedik derecede vahşi bir kararlılık belirdi. Küçük yükünü ona vermek yerine, şefkatle yere bıraktı.
Bakım. Alexei bu fırsattan yararlanarak ceketini silkip E.'ye verdi. Battaniyeyi alırken kendi ceketini aramış ama bulamamıştı. Üzerindeki kazak en kalın giysisi gibi görünüyordu.

Zaten hayatta kalmak için cekete ihtiyacı yoktu; ceketi giymesinin tek sebebi sürünün hamile şifacısının yüzünde "bunu giy yoksa gazabımı hissedersin" bakışıyla ceketi sessizce uzatmış olmasıydı. Alexei Lara'nın gazabından korkmuyordu ama Lara içinde bir yavru büyütürken onu strese sokmaya da niyeti yoktu. O lanet şeyi giyerdi ceketini ve dondurucu yağmur yağdığında buna çok sevinmişti.

Kurtlar bile iliklerine kadar sırılsıklam olmaktan hoşlanmazdı.

Su geçirmez ve kalın astarlı ceket, dışarıda oldukları sürece E'yi hipotermiden koruyacaktı. "Dışarısı buz gibi," dedi E tereddüt edince. "İşlevini yerine getiremeyecek kadar üşürsen kaçamazsın."

Ceketi aldı, üzerine geçirdi ve fermuarını kapattı. Kollarını sıvamasına yardım etmesi gerekiyordu ve bunu çabucak yaptı. Bunu yaptıktan sonra sandalyeye çıktı ve sandalyenin ikisinin ağırlığını taşıyacağını umdu. Sadece onu dışarı çıkaracak kadar uzun süre dayanması gerekiyordu. Kendini yukarı çekmenin başka yolları da vardı.

Ona katılmak için yukarı tırmandı, hareketleri sarsıntılıydı ama çenesi sabitti ve gözleri özgürlüğe doğru kalkmıştı.

"Bir, iki, *üç*." Ellerini beline koyarak onu kaldırdı. "Kollarını kapağın üstünden geçir."

Bunu bir seferde yaptı, bu kadın bir hiçten daha hafifti ama empati gücü bir fırtınaydı; hatta sessizdi, hüznü
etrafında dönüyordu. Çıkmasına yardım etmek için onu bir kez daha kaldırdı, düşerse yakalamak için bekledi. O yapmadı. Onun yerine, küçük yüzü kapaktan ona baktı, iri gözleri
Fathomless.

Yere düşerek evcil hayvanını aldı, ardından sandalyeye geri dönerek battaniyeye sarılmış küçük bedeni ona doğru kaldırdı. O kadar eğildi ki kayacağını düşündü ama kediyi felaket olmadan tutmayı başardı. Yine de geri çekilmedi. "Acele et." Törpülenmiş bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu fısıltı kurdun tüylerini karıştırdı, kulaklarını diken diken etti. "İnsanları incitmeyi seviyor."

Evet, o bir empatiydi, kendi hayatı tehlikede olsa bile başkalarına bakmaktan kendini alamazdı. Sürüsündeki şifacılar gibi - ki onlardan uzak durmaya özen gösterirdi. Bazen insan sadece huzur içinde düşünmek isterdi. Lara'nın bugün onu nasıl yakaladığı hakkında hiçbir fikri : kurdu, Lara'nın ve inindeki annelerin
Muhtemelen gizli bir iletişim ağı vardı.

Bugün, bu küçük şifacıyı güvenli bir yere götürmek zorundaydı. İçindeki yırtıcı hayvan pusuya yatıp onu parçalamaktan başka bir şey istemezdi.
Ama önceliği E olmalıydı. Sandalyeden kalktı ve kırık kapıya doğru ilerlemeden önce sandalyenin yerini hafifçe değiştirdi. Sandalyeyi vücudunu gökyüzüne doğru fırlatmak için kullanırken hareketlerini kontrol altına alan kurdu, bir ayağının tabanını duvara çarptı ... ve açık kapağın kenarını yakaladı.

E, adam ona doğru patladığında geriye sıçramış, kendini yukarı çekerken nefes nefese onu izlemişti. Dışarı çıkar çıkmaz, büyük bir kaya parçasını kapmadan önce tuzak kapısını kapattı.
köşede fark edildi ve kapak aşağıya doğru ağırlaştı. Ağırlık bir ışınlayıcıyı durdurmazdı ama bu ışınlayıcının sığınağın *dışına ışınlanmasına* izin verecek görsel koordinatlara sahip olup olmadığı iyi bir soruydu.

Alexei bu riski göze alamazdı, E'yi buradan uzaklaştırmak zorundaydı.

Daha sonra E'ye "Hava fırtınalı ve yağmur buza dönüşmüş olabilir," dedi. "Islanacak ve üşüyeceksiniz."

İrkilmek yok, sabit bir bakıştan başka bir şey yok.
Zihnini parçalayıp açmak isteyen güçlü bir telepat olmadığı sürece onun zihnine giremeyeceğinin farkında olmasaydı endişe verici olurdu. İkinci fikir pek doğru gelmedi.
Yaşlı hayvanının bedenini ne kadar nazikçe tuttuğuyla değil, yayınladığı kederle.

Alexei ayrıca kendini savunma dışında şiddet uygulayan bir E duymamıştı ve o zaman bile
en uç noktaya kadar itildi - bu yüzden olasılıkları oynayacaktı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düşman olmadığını varsayalım. Düşman ajanı meselesinin hiçbir anlamı yoktu; "tuzak" çok fazla zaman ve sabır gerektiriyordu ve başarı garantisi yoktu.

Telefonunu çıkarıp Hawke'a bir mesaj gönderdi: *E.'yi buldum. Onu merkeze götürüyorum.* Kilometrelerce uzaktaki tek güvenli sığınak orasıydı. *O bir tehdit değil.*

Cevap anında geldi. *Emin misin Lexie?* Belirtilmedi ama anlaşılan Psy ırkının Sessizliği geride bırakmış olabileceğiydi, ancak birçoğu kendilerinin ana ırk olduğuna inanmaya devam etti,
Dönüşenler ve insanlar manipüle edilecek ve kullanılacak aşağılıklar.

Eminim, alfasına güvence verdi. *O benden, benim ondan korktuğumdan daha çok korkuyor.* Garip düzlük gitmişti; kederin altındaki korkunun keskin ısırığını tadabiliyordu ve yine de dışarı çıktığı anda kaçmaya çalışabilecekken onu acele etmesi için uyarmıştı. *Trafo merkezinden tekrar mesaj atacağım, yavaş olacağız.*

Telefonu kargosunun yan cebine yerleştirdi. "Evcil hayvanınızın cesedini uzağa taşıyamayız," dedi sessizce, onların
ve tehditkâr görünmemek için çaba sarf ediyordu. Dünyası parçalanmadan önce, hırlamaya ya da hırlamaya meyilli değildi. Zorlandığında, uzaktaki Alexei'yi yönlendirmeye çalıştı. "En az yarım saat yürümemiz gerekiyor." Hayır, bu kurt hızıydı. Onun hızıyla çok daha uzun sürerdi.

Evcil hayvanına daha sıkı sarıldı ama başını salladı. "Açık alanda." Bir fısıltı. "Gökyüzünün altında."

Kendisini esir alan kişinin boğazına sarılmak için kanı kaynayan Alexei başını salladı. "Gökyüzünün altında." Verdiği sözü tutarak, dışarıda güvende olduğundan emin olmak için ilk çıktı.

Yağmur durmak bilmiyordu ama henüz kara dönüşmemişti.

E hızla peşinden geldi ve yağmur saniyeler içinde onu sırılsıklam etse de, yüzünde ışıltılı bir ifadeyle, saçları fırtınanın enerjisi altında çıtırdayan bir elektrik halesi gibi duran gri gökyüzüne bakıyordu. O anda, o özgürlüğün özüydü.

Kurdu ilkel bir onaylamayla onu izledi. "Bana bırak." Evcil hayvanı için kollarını uzattı. "Seni yavaşlatacak ve hareket etmemiz gerek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teklifini kabul etmeden önce etrafındaki kayalık ve misafirperver olmayan araziye bir göz attı. Dudakları sıkıca bastırılmıştı ve gözyaşlarının yüzündeki yağmur damlalarına karıştığından emindi.

Alexei, sürü arkadaşlarının sevdiği ve arzuladığı türden samimi ten ayrıcalıklarından kaçınıyor olabilirdi ama dokunmaya ihtiyaç duyan sürü arkadaşlarını tutmaktan asla vazgeçmemişti. Bu baskın olmanın, SnowDancer teğmeni olmanın bir parçasıydı. E rahatlamak için ağlıyordu.

-Ama onu kollarının arasına alırsa muhtemelen çığlık atacaktı. Kurt bile nazikçe gitmeleri gerektiğini anlamıştı.

Dişlerini sıkarak içgüdülerini hizaya getirdi. "Beni

takip et," dedi. "Benim bastığım yere bas."

E'nin hareketleri pürüzlü ve acemiceydi ama uzuvlarını kontrol edebiliyordu. Onun olması gerektiğini biliyordu - çok zayıftı ve başka türlü olamayacak kadar az koordinasyonla hareket ediyordu - ama Gözünü ondan ayırmasa da on dakika sonrasına kadar durmadı.

Onları gizli sığınakla aralarına hafif bir yükselti koyan bir rotaya götürmüştü. Aynı yükselti üzerinden gelmedikleri sürece kimse ikisini fark edemezdi. "Burası mı?" Açık bir günde tam güneş ışığı altında olacak bir noktada durmuştu.

Nefes alış verişi düzensizdi, başını salladı ve kırık bir taş parçası alıp kazmaya başladı. Evcil hayvanının cesedini yere bıraktı,
Alexei süreci hızlandırmak için pençelerini kullandı. Gözleri genişledi ama hareketlerini durdurmadı ve dondurucu yağmurun altında yan yana çalıştılar.

Küçük mezarı kazmak uzun sürmedi.

Evcil hayvanının bedenini nazik elleriyle içine koydu. Deliği kapatmak için toprağı geri iterken gözyaşları yağmur gibi yağdı.

Parmaklarıyla diğer taş toplamaya başladığında
Soğuktan titreyen kızın ne yaptığını fark etti ve çukuru inşa etmesine yardım etti. Sağlam olduğundan emin oldu, ama önce
Son taşları yerleştirirken, kırık bir taş parçasını kullanarak parmağını kasten kesti.

E küçük bir ses çıkardı.

"Hayvanların evcil hayvanınızı rahatsız etmediğinden emin olmak için," dedi ona kanını iç taşlara sürüp yeterince yarığa yerleştirirken Yağmur onu yıkayıp götürmesin diye. Bu bölgedeki diğer tüm canlılar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SnowDancer kurtlarının en üst düzey yırtıcılar olduğunu biliyordu. En ufak bir kurt kokusu duyan leş yiyiciler ya da meraklı gezginler mağaradan uzaklaşırdı.

"Güvende olacak," dedi Alexei E'ye, yağmur her ikisinin de üzerine yağarken. Karmakarışık saçları suyun ağırlığı altında kaldırma kuvvetini kaybetmiş, hem yüzünün dramatik kemiklerini hem de bu kemiklerdeki et eksikliğini vurgulayacak kadar gevşekti.

Sessizce -ve acı veren bir dikkatle- son taşları da yerine koydu. "Güle güle, Jitterbug." Boğuk bir fısıltı, bir eli çukurun üzerinde. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ."

Şefkat ve acıma Alexei'nin içine çöktü. Empatinin kederinin derinliği, onun bu kadar kırılmış görünmesiyle birleştiğinde, ona çok fazla şey anlatıyordu ve bunların hiçbiri öfkelendirmekten başka bir şey değildi.

Ona elinden gelen tek mahremiyeti sağlayarak, evcil hayvanını geride bırakmaya hazır olana kadar bakışlarını geldikleri yükselti üzerinde tuttu. *Jitterbug*. Zıplayan, oynayan ve muhtemelen onu güldüren minik, hızlı bir kedi yavrusunu çağrıştıran bir isim.

O kedi çok uzun yavru değildi.

Öfkesinin yakıcılığını bir kenara bırakarak E'yi trafo merkezine doğru yönlendirdi. Sierra Nevada sığınağı, bölgelerine dağılmış minyatür paneller tarafından kullanılan güneş enerjisinden güç alıyordu - kısmen gün boyunca güneş enerjisinden yararlanmak için, ama çoğunlukla bir düşmanın tek bir bölgeyi ele geçirip onları sakat bırakamaması için.

Büyük panellerden birkaçı henüz değiştirilmemişti, ancak büyük çoğunluğu artık o kadar küçüktü ki dağların yüksek yamaçlarındaki kayaların arasına gizlenebilir, hatta günün belirli bir noktasında güneş ışığı tarafından öpülen ağaç gövdelerine yerleştirilebilirdi. Binlerce küçük hücre sarsıcı bir akım yaratmak için birlikte çalışıyor.

Güneş enerjisi şebekesi sığınağı hiç yarı yolda bırakmamıştı ama SnowDancer'ın her ihtimale karşı yedek olarak küçük bir hidro istasyonu da vardı ve trafo merkezinin hizmet verdiği de bu hidro ünitesiydi.

Empat onun yanında üçüncü kez tökezledi ve neredeyse dizini bir taş levhaya çarpıyordu. Daha önce yaptığı gibi onu yakaladı ama bu sefer göz teması kurarken elini onun daha küçük ve soğuk olan elinin etrafına kapattı. "Bu şekilde güvenliğe daha çabuk ulaşacağız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parmakları onunkilere dolanmadı ama -korkusunun buruk ısırığına rağmen- elini de çekmedi ve yollarına devam ettiler.
Soğuğu pek hissetmiyordu; Dönüşenlerin soğuğa dayanıklılığı insanlardan ya da Psy'lardan çok daha iyiydi. Kendi bedeninde daha da dirençli olurdu.
Kurt formundaydı ve bu ortamda sıvı gibi hareket edebiliyordu. Ancak E kurdu takip edemiyordu ve onun diğer formuna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

İnsan ya da kurt, çok az bir çabayla bir boğazı parçalayabilirdi, ancak melek olmayanlar bu gerçeği görmezden gelmeyi daha kolay buldular.
Alexei gibi Dönüşenler insan formundaydı.

Onlar ayrıldıktan kısa bir sonra E'nin eli onunkinde titremeye başladı Jitterbug'ın mezarı. İkisi şimdi ağaçların gölgesi altındaydı, yağmur artık vücutlarını zorlamıyordu ve kar daha kontrol edilebilirdi, ama hava hiç durulmamıştı. Aslında, hava
daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu.

Onu kendine doğru çekme, sıcaklığını paylaşma dürtüsüyle savaşırken çenesini sıktı, elini onunkinde tuttu ve onun altında kalmaya çalıştı.
yapabildiği gölgelik yaptı. Rüzgar ıslık çaldığında.
vücudunu onunkini korumak için kullandı. Hayal kırıklığına uğramış kurdu tüm bu süre boyunca homurdandı; Alexei'nin insan tarafı da homurdanmaya katıldı.

E'yi alıp koşabilseydi bu iş çok daha hızlı ilerlerdi.

Sadece kadının panikleyip dövüşeceğini ya da hareketsiz ve kaskatı kesileceğini hissediyordu. İkincisi daha kötü olurdu, tüyler ürpertici bir dehşet ortaya çıkardı. Alexei onu bu şekilde travmatize etmek istemiyordu, hele de piçin teki onu kafese koyduktan sonra.

Şaşırtıcı bir şekilde, kız yol boyunca ona ayak uydurdu. Hızlı gitmiyordu ama onu dinlendirmek için de duraksamıyordu; hava, durursa hayatta kalamayacağı kadar soğuktu.
yarı yolda çöktü. Ama o inatçı adımlarını birbiri ardına atmaya devam etti. Sınırsız saygı, daha önceki acıma duygusunu sildi, kurdu ona yeni gözlerle baktı. O sığınakta bu şekilde hayatta kalmıştı.

Yanındaki kadın bir savaşçıydı.

Trafo merkezine giden yolun son kısmı, yaz aylarında vahşi siyah ayıların favori dinlenme alanı olan boş bir araziden geçmek anlamına geliyordu. Şu anda, yağmurun sulu kar haline getirdiği karla doluydu, trafo merkezinin kapısı yağmurun neden olduğu kasvet içinde zar zor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görülebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fırtına ve yaklaşan gece. Son düzlüğü geçtiklerinde şiddetli rüzgâr onları neredeyse ikiye bölüyordu ve bu kez adam kolunu kıza doladı. Kadın kopmaya çalışmadı ve adam da
ikisini de trafo merkezine götürdüm.

SnowDancer'ın kendi bölgesinde inşa ettiği tüm binalarda olduğu gibi, bu bina da çevreye uyum sağlayacak şekilde tasarlanmıştı. Küçük bir tepeden çıkarılan kapı, çevreyi yansıtan bir boyayla akıllıca kamufle edilmişti.

Sonra da yaprakların altına gizlendi. Empat onun yanında, kemikleri soğuktan çatırdayarak beklerken, gizli giriş panelini açtı ve avuç içi izini kullanarak
kapının kilidini açtı. Kilit açılır açılmaz onu içeri itti.

Dondu kaldı, taştan bir heykel gibi toprağa yapıştı.

Saf duygularla dolu bir *çığlık* onu acımasız bir güçle vurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Bir Dönüşen'in zihnine güçlü duygular yayma becerisi nadir bir beceri gibi görünmektedir ve muhtemelen bir Dönüşen'le* olan çiftleşme bağı nedeniyle şu anda Sascha Duncan'la sınırlıdır; ancak kritik faktör Sascha'nın her iki ırktan da genetik mirasa sahip bir çocuğa sahip olması olabilir.
Sascha'nın eşi ve çocuğu da psişik düzlemde onunla bağlantılıdır.

Herhangi bir sonuca varmadan önce daha fazla veriye ihtiyaç vardır; şu anda yapacağımız herhangi bir çıkarım kör bir tahminden daha iyi olmayacaktır.

*DarkRiver Leopar Alfa, Lucas Hunter

-*Gizemli E İşareti*'nin el yazması: Sahara Kyriakus ve Jaya Laila'nın araştırma desteğiyle Alice Eldridge tarafından yazılan *Sessizliğin Ötesinde Bir Dünya*
Fırtına (Devam Eden Çalışma)

ALEXEI'NİN KURDU BÜYÜDÜ, soğuk ve ıslaktı ve bu fırtınadan kurtulmak istiyordu -ama en çok da *onun kurtulmasını* istiyordu. Kocaman zihinsel sesi olan lanet olası küçük E'yi alıp ikisini de içeri sokmak üzereyken
birden neler olduğunu fark etti.

Alexei Vasiliev Harte, sen bir aptalsın.

Paneli tekrar açarak bir idari kod girdi, sonra kadının yumruk yaptığı elini tuttu; sertti, işbirliği yapmıyordu. "Ben
Seni sisteme ekliyorum," dedi, sesinde bunu ona yapan kişiye yönelttiği sınırsız öfkeden gelen bir hırıltı vardı. "Avucunu panelin üzerine koy."

E hareket etmedi, nefesi hızlı soluklarla geliyordu.

Dudakları maviye dönmeye başlamıştı. Alexei'nin zaten gergin olan sabrı tükenmişti. Pençeleri derisinin iç kısmına batarak

Kolunu onun beline doladı ve yumruğunu panonun üzerine koyana kadar onu kelimenin tam anlamıyla kaldırdı.

"Parmaklarını aç," dedi kızın yumruğu sımsıkı kapalı kaldığında. Tanrım, onu *ısırmaya* hazırdı. Hipotermiye ne kadar yakın olduğunun farkında değil miydi?

"Sana bir anahtar vermeye çalışıyorum." Yüzündeki hırıltıya engel olamadı. Sonraki sözler, medeni ve nazik olmaya dair tüm düşünceler unutuldu. "Yoksa dışarıda donarak ölmeyi mi tercih edersin? Eminim donmuş bir E seni yakalayanı memnun edecektir. Seni alıp yeraltına geri koyabilir."

Duyguları ona tokat gibi çarptı: şiddetli bir öfke patlaması. Parmaklarını bükerek açtı ve avuç içini okuyucunun ekranına düz bir şekilde bastırdı. İşaret parmağının arkasında, çocuklukta iyi iyileşmemiş bir kesikten kaynaklanmış olabilecek kabarık beyaz bir yara izi vardı ve tırnaklarının uçları yırtık pırtıktı. Sanki onları ısırmış gibi değil, daha çok
Kırılmış ve bir şeylere takılmıştı ve hasarı düzeltmeyi umursamamıştı.

Alexei taramayı başlatırken bir koluyla onu belinden tutmaya devam etti. Sessiz öfkesi ona dişlerini gösteriyordu. Yani, E'sinin içinde öfke vardı. Bu onun içindeki vahşiliğin açılmasına neden oldu. ağzında sinsi bir gülümseme. Eğer travmasını ve paniğini kırmak için gereken şey onu çileden çıkarmaksa, Alexei her düğmeye basacaktı. olabilirdi. Alfa'sının Alexei'yi sürüdeki en iyi stratejik zekâlardan biri olarak görmesinin ve arkadaşlarının onu poker masasından men etmesinin bir nedeni vardı.

Tarama tamamlandığında ekran yanıp söndü.

E'yi yere bırakarak ikinci bir yetkilendirme kodu girdi, ardından değişikliği kilitlemek için avucunu tekrar taradı. kadının panele ve eline baktığını gördü. Dikkatli davranmıştı.
yetki kodlarını görememesi için vücuduna açı verdi - herhangi bir değişikliği onaylamak için ekranda canlı avuç içi olmadan hiçbir şey yapamazdı - ama beyninin teğmen kısmı onun yoğun odağını fark etti.

Muhtemelen özgürlüğe duyduğu ihtiyacın bir belirtisiydi ama onu daha yakından tanımadan gizli bir nedeni göz ardı edemezdi. "Sen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istediği zaman gelip gidebilir." Ona sadece yerel erişim izni vermişti ve ikisi trafo merkezinden ayrılır ayrılmaz bu izni iptal edecekti.

Bununla birlikte, kapıyı ikinci kez tarayarak açtı. Ama bu Kız içeri girmeyince, beyninin taktik merkezi ona omuz silkmesini ve umursamaz davranmasını söyledi - buraya kadar getirdiği bu küçük, perişan yaratığa karşı vahşi korumacılığına rağmen. "Kayıp Es'e bakıcılık yapmak benim işim değil," diye mırıldandı kızın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kirpiklerinin donup kopması ve yüzünün bir Mavinin güzel tonu size göre, tadını çıkarın."

kamçılayan bir şey yoktu, ama daha içeri adımını atmadan kızın gözlerinde bir ateş kıvılcımı gördüğünden emindi. İstasyon. Bu öfkenin kaynamasına, onu izin vermişti. Teyzesi Clementine, E'nin aksine konuşkan biriydi ama *gerçekten* sinirlendiğinde sessizleşir ve öfkelenirdi.

Alexei ve Brodie'nin dünyaya kızgın olmaları dışında hiçbir neden yokken okulu asmaya karar verdikleri o zaman gibi. *Bu,* Min Teyze affedebilirdi, ama tek kelime etmeden çekip giden ve iki gün boyunca "kayıp" kalan aşağılık çocuklar olmalarını? Evet, bunun için onların derilerini yüzerdi.

Alexei sadece on iki yaşındaydı ama bunu hak ettiğini düşünmüştü.

Ayrıca bazen bir kadın sustuğunda öfkesinin daha karanlık ve derin olduğunu da öğrenmişti. Bu onu doldurabilir, daha büyük, daha güçlü yapabilirdi. Yine de E'si yakında içeri girmezse, konuyu zorlamak zorunda kalacaktı. Bu düşünce kaslarının düğümlenmesine neden oldu; onu içeri girmeye zorlamak, bu güvenli yeri başka bir yer olarak görmesini sağlamak istemiyordu. ama dışarıda kalırsa soğuktan ölecekti.

Kendini karakola doğru yürümeye zorladı; ona olabildiğince çok zaman tanıyacaktı.

Kapının kilidini açınca ışıklar yandı ve ani parlaklık değişimine alışmak için gözlerini birkaç kez kırpmak zorunda kaldı, gözbebekleri dışarıdaki fırtına grisi donukluktan dolayı henüz büyümüştü. Sonra giriş alanında herhangi bir ekipman bulunmadığını kontrol ettikten sonra kendini silkeledi. Bunu bir kurt olarak yaptığında çok daha iyi hissediyordu ama henüz kurt olma zamanı gelmemişti. Doğasının iki yönünü dengelemek için gösterdiği özen, hayatta kalmak ve bir insanın akıl sağlığını korumak için yapması gereken seçimlerle ilgiliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçinde, genellikle asabi olan kurdu ciddi bir mutabakat içinde hareketsiz duruyordu.

Alexei'nin doğasının iki parçası bu konuda hiçbir zaman anlaşmazlığa düşmedi.

İki eliyle saçlarını karıştırıp yüzünden geriye doğru iterken kapının yanında bir kıpırtı duyuldu. İpler onun hoşuna gitmeyecek kadar uzamaya başlamıştı. Bir zamanlar, her şey farklıyken, Brodie hala hayatta olsaydı ve Alexei birinin küçük kardeşi olsaydı, saçlarını arkadan bağlayacak kadar uzatırdı.

Ağabeyini toprağa verdiğinden beri kendini hiç genç hissetmemişti.

E içeri girdi.

İçindeki kurt umursamaz bir tavır takınırken, Alexei sırılsıklam olmuş botlarını ve çoraplarını çıkarıp girişin bir kenarına koyarak bir gösteri yaptı. Ancak işi bittikten sonra arkasına baktı. E kapanmaya başlayan kapıya bakıyordu.

"Otomatik zamanlayıcı," dedi ona. "Yağmurun, rüzgârın, vahşi hayvanların içeri girmesini ve birimizin kapatmayı unutması ihtimaline karşı ekipmana zarar vermesini önlemek için."

Kapı kapandı.

Omuzları sertleşti, elleri yanlarında kansız bir şekilde sıkıştı. Panik, dikenli ve uyumsuz duyguların ağırlığıyla kafatasına bir çekiç gibi vuruyordu. Peki bunu nasıl *yapıyordu*?
ilk sırada? Sascha Duncan'ın empatik yeteneklerini her ırktan insana karşı kullanmayı öğrendiğini, saldırı altındayken bunu bir savunma önlemi olarak kullandığını biliyordu ama bu tekniği öğrenmesi zamanını ve çabasını almıştı.

Başka hiçbir E Dönüşenlere bu şekilde saldıramazdı.

Çoğu empat acıları dindirebilir ve
Psy, insanlar *ve* şekil değiştirenlerde duygusal travma, ama diğerlerini güçlü olumsuz duygulara boğmak? Bu tamamen başka bir hikayeydi.

Yine de bu bir deri bir kemik E, hiçbir engel tanımadan ona saldırıyordu.

Yaylım ateşini bertaraf etmek için başını sallayarak, alanı dolduracak kadar yüksek bir sesle hırladı. Duygusal fırtına bir çığlık attı
durdu; E dondu kaldı, sonra ona ihtiyatlı bir bakış fırlattı ... ateşe dönüştürmek istediği o hoş öfkenin bir kenarıyla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İç duvardaki paneli işaret etti. "Anahtar sende," diye hatırlattı ona. "Bana duygularımla vurmayı bırak yoksa seni yemeye karar verebilirim."

Ona bakışından, sanki onu ciddiye alıp almayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Şimdilik yeterince iyiydi. En azından kurdunun dişlerini göstermesine neden olan panik ve korku ulumasını durdurmuştu. "Gidip bize kuru giysiler bulabilecek miyim bir bakayım."

Yürüdü ama kulakları o kadar keskindi ki, birkaç saniye sonra kapının açılma sesini ve E'nin hışırtısını yakaladı. Soğuk ve ıslak içeriyi süpürdü. O

Bir an için gözlerini kapadı ve kendi kendine ona kadar saymasını söyledi. Sıkılmış dişlerinin arasından "Sakin ol," diye mırıldandı. "Sakin ol."

Yıllardır süren kara ruh hali ne olursa olsun - ki bu ruh hali koğuş arkadaşlarının ona üzerinde bir hayvan resmi olan bir kupa almasına neden olmuştu

hiç etkilenmemiş bir kedi olarak SnowDancer'daki en sabırlı kurtlardan biri olmaya devam etti. Bununla birlikte, onun bile bir sınırı vardı - eğer E çıldırır ve kar ve yağmura doğru kaçmaya karar verirse, onu sürüklerdi

Geri .

Bu fikir onda duvarları tekmeleme isteği uyandırdı.

Yabani bir kuşu kafese koymak hiçbir zaman iyi bir sonuç vermez. Ya kuş vücudundaki tüm küçük kemikleri kırar, duvarlara çarpar ya da

dışarı çıkmaya çalıştı, yoksa uçmayı bırakıp açlıktan ölecekti. Yaralı bir vahşi yaratık güvenmeye, kalmaya karar vermek zorundaydı.

"Sen lanet olası bir kurtsun," diye homurdandı kendi kendine, on saniyelik sayım bittikten sonra, daha az sinirli olduğundan değil. "Çoğu mantıklı insan kurtlardan korkar. Bırak onu."

Onu kurtarmış olması dışında, diye mırıldandı içindeki isyankâr kurt. Elbette bu E'ye onu *gerçekten* yemeyeceğini . Diğer yarısı olan kurt ona hırladı.

Alexei o aptalca tehdidi yaparak aptallık ettiğini kabul etti. Artık küçük E'yi jilet gibi keskin dişleriyle tehdit etmeyecekti.

Güvenli bir şekilde vardıklarını teyit etmek için Hawke'a hızlı bir mesaj gönderirken kulaklarını açık tuttu; bunu yaptıktan sonra etrafta dolaştı

trafo merkezi. Buraya gelmeyeli epey olmuştu ama ilk kuruluma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yardım ettiği zamanlardan burayı yeterince iyi hatırlıyordu. SnowDancer'ın tüm askerlerinin bir niteliği vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fiziksel becerileri, taktik yetenekleri ve kuvvet antrenmanları. Alexei bir keskin nişancıydı ve sürü için başkalarını eğitiyordu, ancak sivil eğitimi bilgisayar mühendisliği üzerineydi ve işin programlama kısmından ziyade somut kısmına odaklanmıştı.

Bugünlerde Hawke'ın on teğmeninden biri olarak sürünün devasa Kaliforniya topraklarına yayılan görevleri onu bu alanda fazla meşgul ediyordu ama faydalı bir şeyler yaratmak için yapboz parçalarını bir araya getirmeyi her zaman sevmişti. Oregon sınırı yakınlarındaki kendi uydu inindeyken, aşağıdaki projelere katıldı
olabilir. İnin resmi bilgisayar mühendisleri iyi sporculardı.
projelerine burnunu sokup orada burada bir saat çalıştığından bahsetti.

Bu onun yeteneklerini keskin tuttu ve onlar da onun
Yani o kadar da kötü olamazdı. Ancak bu trafo merkezi kadar karmaşık bir iş yapmayalı epey zaman olmuştu. Solunda, gece kalmak zorunda olan teknisyenler için birkaç ranzanın bulunduğu bir yatak odası vardı. Küçük koridorun diğer tarafında ise
duş ve tuvalet.

Küçük mutfak girişin karşı ucundaydı. Mutfak alanının sağ tarafında kilitli bir kapı duruyordu. Tüm teknoloji
Trafo merkezini yöneten kişi alt katta iklim kontrollü bir odadaydı. Empatiye verdiği erişim izni onun o bölüme girmesine izin vermiyordu.

Rüzgar .

Sonunda kapıyı tekrar kapatmıştı ve kapının bu tarafında duruyordu. Titremekten kemikleri çatırdasa da ona attığı bakış meydan okuyucuydu. Alexei, bakışlarını sanki derisinin altında bir dişi aslan varmış gibi karşılamaya cüret eden bu küçük, öfkeli kadından büyülenmişti; dişi aslan dönüşenler huysuz ve inatçı olmalarıyla ün salmışlardı. Alexei hayatı boyunca üç tanesiyle karşılaşmış ve hepsi de bu ünü hak ettiğini kanıtlamıştı.

İtaatkâr kurtlar bir dominantın bakışlarıyla hiç bu kadar meydan okuyucu bir şekilde karşılaşmamıştı.

Kurdu ona hırlamadı. Ona meydan okuyabileceğini düşünen bu küçük yaratık karşısında çok şaşırmıştı. Bir sivrisinek tarafından azarlanmak gibiydi. Şu anda her zamanki gibi huysuz olan kurdu Alexei'yi dürterek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oraya gidip daha fazla araştırabilir, belki de dişleriyle boynunun yan tarafını kavrayarak ne yapacağını görebilirdi.

Bu onu incitmekle ilgili değil, daha çok onun hakimiyetini öğrenmekle ilgili olacaktı.

Aleksey bu saldırgan dürtüyü omuz silkerek savuşturdu. E, o sertçe doğasının iki parçasını da hatırlatıyordu, Dönüşen değildi. Farklı kurallar uygulanıyordu. Alexei'nin gücüne ve sürüdeki rütbesine sahip bir dominantla böylesine doğrudan ve sürekli bir göz temasının meydan okuma. Büyük olasılıkla, sadece onu izliyordu çünkü yenme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünüyordu.

Biri tarafından tehdit olarak görülme fikri göğsünü guruldatıyor. savunmasız E-bir dahaki sefere hobi olarak yavru kedileri tekmelediğini duyacaktı. yatak odasına girdi ve dolabı açtı. Farklı renklerde kalın havlular en üst rafa düzgün rulolar halinde dizilmişti.

Annelerden biri sık sık buraya gelip ortalığı toparlamalıydı. Diğerleri pasaklı değildi ama
Trafo mühendisi ya da bakım görevlisi havluları renkli suşi gibi sarar ya da dolabın içine her şeyin tertemiz kokmasını sağlayacak bir şey bırakırdı. Bu anaç bir kurttu.
Her yeri bir eve dönüştüren o küçük dokunuşlar.

Annesi de böyleydi. Calissa Harte, astronomiyi sevdiği için öğle yemeği sandviçlerini yıldız şeklinde keserdi.
Bir keresinde, okuldan eve geldiğinde annesinin Brodie'nin yatak odasının her tarafına küçük ejderhalar boyamak için şablonlar kullandığını görmüştü. Alexei ve ağabeyinin sevinçten nutku tutulmuştu, özellikle de anneleri
ejderhalara bireysel dokunuşlar ekleyebilmeleri ikisine de boya fırçası verdi.

Derin bir nefes aldı ve canı acıdı, kırık parçalar içine saplandı.

Tatlı, yumuşak, nazik annesi gitmişti.

Adrenalin bağımlısı ve kana sadık ağabeyi gitmişti.

Alaycı şakacı babası ölmeden çok önce kaybolmuştu.

Küçük, sıkışık sürülerinden geriye sadece Aleksey kalmıştı.

Min Teyze bile ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu değiştiremezdi. Alexei'nin kayıp ailesi ile onun ailesi arasında ince bir çizgi çizen şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadık, sevgi dolu teyzesinin laneti babasının soyundan geliyordu. Min Teyze'nin kanı neyse ki karanlıktan etkilenmemişti.
kız kardeşi, eniştesi ve yeğeninin kaybından sorumludur.

Belki de E'ye, Min Teyze ve arkadaşı gece dışarı çıkabilsin diye ayda iki kez bakıcılık yaptığı on iki yaşında çok tatlı bir kuzeni olduğundan bahsetmeliydi. Kurdu homurdandı. Alexei onun şüpheciliğine katılmak zorundaydı: Sığınağın kapısını menteşelerinden söktüğü anda sevimli ve korkutucu olmayan bir imaj çizme şansını kaybetmişti.

Sonra da onu yemeğe dönüştürmekle tehdit etti.

Harika. Sadece harika.

Sanırım tılsım bugün fazla mesai yapıyor, ha, küçük kardeşim?

Brodie'nin gülen sesinin hayali yankısıyla bağırsakları sıkışan Alexei, ağabeyi burada olsaydı Brodie' söyleyeceği alaycı sözlerin aynısını söyleyerek birkaç havlu çıkardı
koridora. Empatiye doğru kalın yeşil bir tane fırlattı. Hareketleri sarsıntılı olabilirdi ama hiçbir sorunu yoktu.
refleksleri. Havluyu aldı ama kendini kurulamaya başlamadı.

Bunun yerine, narin bir duygu fırçası hissetti. Sanki biri kürkünü nazikçe okşuyormuş gibi.

Gözlerini kırpıştırdı. "Beni sevmeye mi çalışıyorsun?"

Hissi kayboldu, ona sırtını dönüp kendini kurulamaya başlamadan önce alnında kaş çatma çizgileri oluştu.

Ne olduğundan tam olarak emin değildi ama bunun bir tehdit olmadığından emindi -bu kadar nazik ve tereddütlü bir şey tehdit olamazdı-.
elindeki lacivert havluyu açtı. Belki de E onu hiç sevmiyordu; belki de dişlerini gösterip öfkeyle tepki verip vermeyeceğini görmek için onu dürtüyordu.

Kurdun kürkü derisinin iç kısmına sürtündü, huysuz yaratık insan yarısına bir kez daha E'nin her an kendisini parçalayabileceğini düşünmesinin onun suçu olduğunu hatırlattı. Muhtemelen ekstra lezzet için acı sosla birlikte.

Alexei havlunun altından kaşlarını çattı.

Yüzünü ve saçlarını artık damlamayacak kadar sildikten sonra yatak odasına geri döndü ve etrafı karıştırdı.
bir köşede gördüğü büyük sandığa baktı. Beklediği gibi, bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çeşitli boyutlarda tişörtler, eşofman altları ve sweatshirtlerle doluydu. Yaklaşık yarısı iyi yıkanmış ve yıpranmaktan yumuşamıştı, diğerleri daha yeniydi ama
her şey temizdi.

Aldığı tişörtün içinden kurumuş bir gül yaprağı düştüğünde "Anaç," diye mırıldandı.

Güller gibi kokma fikri karşısında dudağını büktü. Kahretsin, o zaten "güzel "di -insanların onun insan yüzü için kullandığı korkunç tanımı hatırlayınca kurdu ürperdi. Şimdi ihtiyacı olan tek şey lanet olası bir gül yaprağı gibi kokmaktı.

Farklı bir kokunun fısıltısı ona ulaştı. Kafasını kaldırıp baktığında, E'nin kapı aralığından içeri süzüldüğünü ve onu izlediğini gördü. Kadının kokusu zihinsel veritabanındaki diğer kokulara hiç benzemiyordu. Yoğun bir karanlığın beklenmedik bir dokunuşuyla birlikte orada bir kenar vardı
isim veremediği.

Bildiği tek şey, son yakınlaşmalarından sonra artık onu izleyebildiğiydi.

"Kuru giysiler." Sandığı gösterdi. "Sürü, kurt olarak geldiğimiz zamanlar için bu tür şeyler bulundurur." Alexei buraya sığınan ilk Kar Dansçısı olmayacaktı ve eşofman gibi bol giysiler neredeyse herkes tarafından kullanılabilirdi. Bu sürü arkadaşlarının bir kısmına dar gelebilir, bir kısmı için de biraz kısa ya da dar olabilir.
diğerleri, ama genel olarak, .

En dibe kadar kazdıktan sonra bulabildiği en küçük bedenleri çıkardı. "Çok kötü değil." İkmal ekibi, yavruların eğitim koşularına çıktıkları zamanlar için bagajı doldurmuş olmalıydı. Minyon yetişkin sürü arkadaşları olmadığından değil, ama E o boyutların bile küçük ucundaydı. Yine de ona bir çift eşofman altı ve bir tişört bulmuştu. gömlek ve bir sweatshirt. Sweatshirt kesinlikle çok büyüktü, ancak pantolon yeterince iyi uyuyorsa bunun bir önemi yoktu.

Eşyaları ona uzattıktan sonra koridorun diğer tarafını işaret etti. "Sıcak bir duş almak istersen banyo orada."

Kıyafetlerini ıslak bedeninden dikkatlice uzak tuttu. Su Ovalayarak kurutmaya çalıştığı için yer yer kabarmış olmasına rağmen saçlarından hâlâ damlıyordu.

"Bekle." Suşi rulolarının bulunduğu raftan daha ince bir havlu alarak onu da kıza uzattı. "Saçınız için. Etrafını sarmak daha kolay olur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kafan o yeşil olandan daha iyi." Son zamanlardaki ruh haline rağmen, vahşi değildi; kadınlar genellikle ondan hoşlanıyordu ve
Hem bir sevgili hem de bir arkadaş olarak, bazı şeyleri anlamaya yetecek kadar.

Empat baktı, o anlamsız gözleri yüzünde tanımlanamaz bir şey arıyordu. İnsan ve kurt onu izlerken
sırayla, pençeleri olan bu kayıp E'yi anlamaya çalışıyorlardı.
derisinin altında saklıydı. Kurt, bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret eden psişik pençeli sıska bir aslan adayından hoşlanabileceğini düşünüyordu.

Sonra titredi.

Alexei duşu işaret ederek . "Isın. *Şimdi*."

Gözlerini hafifçe -çok hafifçe- kısması, ona dişlerini gösterme isteği uyandırdı. Ama o anda yeniden ürperdi ve bu onu kararlı kılmış gibiydi. Topuklarının üzerinde dönerek duşa doğru yürüdü.

Kapı kapandı; kilidin klik sesini duydu, ardından duş açıldı.

Alexei sert bir nefes verdi.

Onu kucağına alıp sıcak spreyin altına atmayı hiç istemiyordu; bu, kendisine duyduğu temkinli güveni tamamen ortadan kaldıracaktı. Gerçi... soğuk derisinin altında inatçı ve asabi bir dişi aslan tipi olarak, aklını öfkeyle patlatırken onu aile mücevherlerinden tekmeleyebilirdi.

Alexei bu düşünceyle neşelenerek sırıttı.

Duş almadan da ısınabileceğine karar vererek soyundu, ardından şüphe uyandıracak kadar güzel kokan havlusunu eline aldı ve kokladı. Lanet , gül gibi kokacaktı. Kurt ve adam bu rezilliğe boyun eğerek, teni sürtünmeden dolayı hoş bir şekilde ısınana ve saçları nemli ama ıslak olmayana kadar şiddetle ovuşturdu.

En azından sürüsünden hiç kimse çiçek buketi yüzünden onu azarlamak için burada değildi. Brodie olsaydı-

Midesi sıkışmış, kalbi göğsünde taş kesilmişti.

Trafo merkezinin kapısını çekerek açtıktan sonra dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı, sonra başını geriye attı ve gök gürültülü siyah gökyüzüne doğru uludu. Ses, rüzgâr ve yağmur tarafından kamçılanarak uzaklaştırıldı, boğazı
Sonrasında. Ama acı ve öfke yine katlanılabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dünyayı yıkmak istemeden ağabeyini tekrar düşünebiliyordu. "Siktir git, Brodie." Göğsü acıyor, pençeleri derisine saplanıyordu. "*Canın* cehenneme."

Bu kez ne dünün yankısını ne de bir hayaletin kahkahasını duydu. Sadece yağmur ve şimşekler gökyüzünü yararken gök gürültüsü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

Özet: Değişken haydutlar üzerine bir çalışma. Sadece yırtıcı değişken popülasyonunda yaygındır. Dr. Menet'in *Rogue Genetics* (1989) kitabından bu yana herhangi bir akademik çalışma ya da makaleye konu olmamıştır. Utanç, korku ve keder, Dönüşenlerin bu konudaki suskunluğunun nedenlerinden bazılarıdır.

-Changeling Rogues: Keelie Schaeffer'dan *Kırık Zihinler ve Kırık Aileler*,
Doktora (Devam Eden Çalışma)

Trafo merkezine **geri dönen** Alexei ikinci kez kurulandıktan sonra bir çift siyah eşofman altı ile göğüslerini ve pazularını saran gri bir tişört giydi. SnowDancer'daki en iri erkek o değildi ama omuzları ve göğsü yeterince kaslıydı.
bagajdaki en iyi seçenekti. Tedarik ekibine büyük bedenler için giysilerin azaldığını bildirmesi gerekecekti - Matthias ana sığınağı ziyaret ederken buraya gelirse şansı .

Alexei'nin dostu ve teğmen arkadaşı bir tank gibi yapılıydı.

Sıradan düşünceler, bir şirketin parçası olmanın sıradan işleri Gelişen sürü, onu dengeledi. Brodie'nin öldüğünü, idam edildiğini asla unutamazdı ama yeniden bir SnowDancer teğmeni, *Alexei* olarak görev yapabilirdi. Bir zamanlar olduğu Alexei olarak değil,
ama kardeşinin ihanetinin küllerinden kurtardığı adam.

Sweatshirt giyme ihtiyacı hissetmedi. Trafo merkezi onun değişken bedeni için rahat bir sıcaklıkta tutuluyordu. Islak giysilerini ve havluyu alarak, onları dışarıda düzgün bir yığın halinde yerleştirdi.

Banyo. İçinde kirli çamaşırları çalışma odasına taşıyabileceği bir kap olmalıydı.

Çünkü *bu* dersi bir ömür önce öğrenmişti.

Beklenmedik anı karşısında dudakları kıpırdadı.

Min Teyze, gençken yere havlu atmaya başladıklarında hem onun hem de Brodie'nin kulaklarını kabartmıştı. "Hizmetçinize benziyor muyum?" Kollarını kavuşturmuş, çizmeli ayaklarıyla yere vuruyordu. "Sizin adınıza cevap vereyim, hayır, bilmiyorum. Lanet olası bir SnowDancer askerine benziyorum.
bir daha eve gelirsem seni kıçından tekmelerim."

Sert sözler, ama Min Teyze'nin disiplini her zaman onları saran ve Brodie'nin bile raydan çıkmasını engelleyen vahşi bir sevgiyle uygulanmıştı -Alexei'nin erkek kardeşi tehlikeli hoverboard gösterileri yapmaya başlamış ve ölümcül patikalarda arazi motosikletleriyle yarışmıştı, ama düştüğünde teyzelerini aramıştı.

Brodie'nin bir arkadaşının tehlikeli bir şelaleye dalma cesaretini gösterdikten sonra bacağını kırdığı zamanı hatırlayarak başını salladı - aptal, uyluk kemiği derisinden dışarı çıkmış olmasına rağmen cesareti kazandığı için sırıtmıştı - Alexei ön kapıya geri döndü ve birden fazla güvenlik kodu girdi.

Öfkeli E'si istediği zaman gelip gitmeye devam edebilirdi ama sistem artık kapı onun izni olmadan açılırsa telefonuna bir uyarı gönderecekti. Alexei, bu küçük
Dişi aslan şu anda tüm silindirleri çalıştırıyordu. Onu uzun süreli bir hapishanede bulmuştu. Ayrıca dolabında yaşlılıktan ve kullanımdan dolayı yıpranmış ama minyon bedenine küçük gelen giysiler görmüştü. Sanki onlardan kurtulmuş gibiydi.

Çenesi düğümlendi.

Doğal ışık almayan bir yerde hapsedildiği için tek
Bir kedi arkadaşı, ona ne yapmıştı? Herhangi bir seviyede işlevsel olması bile bir mucizeydi ve öfke hissedecek güce sahip olması?

Onu kucağına almak ve bir kurt gururuyla öpmek, ona lanet olası vahşi bir mucize olduğunu söylemek istedi. Ama onun çığlık çığlığa bir kâbus görüp soğuğa ve yağmura doğru kaçmayacağına güvenemezdi. Eğer kız tehlikedeyse müdahale etmeye hazır olmalıydı.
kendine zarar veriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burun delikleri alevlendi. Onu esir alanın kokusunu almıştı, asla unutmayacaktı -E'ninkinden başka sadece bir koku daha vardı- ve onun
Evcil hayvan sığınakta. Eğer o pislik Alexei'nin yanına yaklaşırsa ölürdü. Alexei, savunmasızlara zarar verenler söz konusu olduğunda affedici bir kurt değildi.

Zihni karanlık figürü kanlı parçalara ayırma görüntüleriyle tatmin olmuş bir halde mutfağa doğru yürüdü. Beklediği gibi, bozulmayacak malzemelerle doluydu. Yaptığı ilk şey
Biraz su ısıtın ve kupalarda birkaç paket çorba yapın. Yayılan koku tuzlu ve lezzetliydi. Midesi guruldayarak fincanları küçük masanın bir kenarına koydu.

Kurt olabilirdi ama görgülü biriydi.

Bir zamanlar, başka bir evrende, kadınlar onu çekici bile bulmuştu. Ama Brodie'yi kaybettiğinde cazibesini de kaybetmişti. Brodie'yi kaybetmeden önceki genç teğmeni zar zor hatırlıyordu.
kardeşi haydut oldu. İnsanlar sert olamayacak kadar güzel olduğunu düşündükleri için baş etmek zorunda kaldığı tüm o baskınlık kavgaları onu kızdırırdı ama şimdi bir tanesini memnuniyetle karşılardı. Öfkesini talihsiz bir rakibin üzerine boşaltmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Duş kapandı.

Görevine geri dönerek, bir köşedeki küçük üniteyi kullanarak hızlıca hazırlanabilecek bir yığın hazır yemek buldu. Bir seçki çıkardı ve masaya koydu. Sonra, kurdu karnını kemirirken, kendisi için bir makarna attı ve-
E'nin hırçın bir kurtla karşılaşmasını istemediği için görgü kurallarından vazgeçmişti - banyo kapısı açıldığında yarıya gelmişti açıldı.

Kayıp Esi ona verdiği taş grisi eşofman altını ve siyah bir tişört giyiyordu. Ayrıca lacivert eşofmanını da giymişti.
bulduğu sweatshirt. Önünde göz bandı olan, manyakça sırıtan bir sincap vardı.

Dudakları seğiren Alexei sırıtmamak için zor tuttu.

Çılgın sincap yerel bir lisenin maskotuydu. Ama ufak tefek olsun olmasın, sweatshirt'lü kadında çocuksu hiçbir şey yoktu. Çok az gördüğü vücudundan çok, gözleri dikkat çekiciydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne *yaşlı* gözler.

İkinci havluyu başının etrafına düzgünce sarmıştı. Yanakları sıcaktan kızarmış, teninin kahverengisinin altındaki hastalıklı solgunluğu biraz olsun hafifleten bir ışıltı yayılmıştı. Ve onda fark ettiği ateş, hâlâ oradaydı.

E ona boğazını gösterecek değildi.

Sevimli, diye düşünürken buldu kendini, sonra kederden zayıflamış ve travma geçirmiş olduğunu fark ettiği için sinirlendi. Ama gözleri vardı ve ona saldırmayı planlamıyordu. Alexei kadınlarının onu pençeleyecek kadar sert olmasını tercih ederdi - sevgilileri her zaman asker arkadaşları olmuştu. İtaatkârlar ve kesinlikle şifacılar *olmazdı.*

Empatlar ikinci kategoriye girer. Yumuşak, nazik yaratıklar. Kırılan, incinen ve Alexei'nin soyundan gelen bir erkekle asla yakın temasta bulunmaması gereken insanlar. Brodie döndüğünde Brodie'nin eşinin hiç şansı yoktu. Brodie, Etta'nın boğazını parçalamış ve orman korusuna ıslak bir kızıllık püskürtmüştü.

Alexei'nin eli çatalına sıkıca , soğuk, sert metal
Kurtardığı yumuşak, nazik yaratık ona doğru yürürken onu şimdi ve burada sabitliyordu. Lavanta sabunu ve bir tür meyveli şampuan kokuyordu -cidden*, trafo merkezini kim dolduruyordu*? - ama bunun altında onun kokusu vardı: sıcak, gizemli, keskin bir ısırık.

Makarnasını bir kenara bırakarak çorbayı ona doğru itti. "Al," dedi, ses tonu sertti çünkü lanet anılar bugün peşini bırakmıyordu. *Brodie*, Alexei'nin her zaman yanında olan ama Alexei'nin kurtaramadığı ağabeyi ona musallat olmuştu. Brodie'nin ona ihtiyacı olduğunda çaresiz kalmıştı.

"Hangi yemeği istersin?"

Sessizlik içinde seçti.

Adam sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce çeyrek saat boyunca aynı sessizlikte yiyip içtiler. "Benim adım Alexei," diye hatırlattı ona, ilk seferinde kelimeleri algıladığından bile emin değildi. "Sürüm SnowDancer."

Yedi dakika sonra: "Hafıza." Kullanılmamaktan sertleşmiş bir ses. "Benim adım Memory."

Bölüm 5

Kaleb Krychek, Ivy Jane Zen, Nikita Duncan, Anthony Kyriakus ve Aden Kai. Şu anda PsyNet'in kaderini kontrol eden beş kişinin isimleri. Bizler demokratik olarak seçilmiş liderler tarafından yönetilecek insanlar değiliz. Bizler daha çok Alfa'larını güç ve saygıya göre seçen Dönüşenler'e benzer.

İktidar Koalisyonu'nun sahip olduğu güç çok büyüktür. Saygı mı? O da kök salmaya başladı. Asıl soru, bu durum sürecek mi? Yoksa İktidar Koalisyon, geçmişteki pek çok yöneticimizi yozlaştıran aynı hırs ve açgözlülüğün kurbanı mı olacak?

-Editoryal, *PsyNet Beacon*

KALEB KRYCHEK, ÇİFT kardinal ve ülkenin en güçlü adamı PsyNet'te, Sahara'nın doğum günü hediyesi olarak verdiği obsidyen kol düğmelerini tamamlamayı bitirdi. Simsiyah kol düğmeleri gömleğinin aynı derecede koyu siyahına karşı parlıyordu ve bugün onlara her baktığında, Sahara'nın onları ilk kez kol düğmelerine taktığında onu nasıl öptüğünü düşüneceğini biliyordu.

Ona sadece Sahara hediye vermişti ve onunkiler de taktığı tek hediyeydi.

"Beni öldür, neden yapmıyorsun?" Adamın gömleklerinden birini giymiş, düğmelerinin sadece bir kısmını iliklemiş olan kadın, elinde vişne aromalı bir fincan besin içeceğiyle yatak odalarının kapısına doğru eğildi.

"Kadın sistemi için ölümcülsünüz."

Onun kendisini nasıl gördüğüne asla : herkese

Başka bir deyişle, bilinmeyen amaçları olan ölümcül bir kardinal telekinetikti, ama Sahara için o, arkadaşı olan çocuk ve

onun aşkıydı. Sahara, iyi ile kötü arasında bir seçim yapması istendiğinde onun iyilik yapacağına inanıyordu, gerçekten inanıyordu.

Ancak Kaleb kendi vicdanı konusunda hiçbir zaman şüphe duymamıştı - vicdanı çatlamış ve kararmış bir kalıntıydı. Eğer iyilik yaptıysa, bu onun içindi. Bunu ona sayısız kez söylemişti. Birçok kez defalarca gülümsemiş ve ona inandığını söylemişti. Bu tartışmayı sonsuza kadar sürdüreceklerine inanmaya başlamıştı ve her karşılaşmayı dört gözle bekliyordu. "Kadınların büyük çoğunluğunun benden korktuğunun farkında mısın?"

"Hah!" Hınzır bir sırıtış. "Bilin bakalım *Wild Woman* dergisinin bu ayki sayısında 'Korkunç ama Seksi' köşesinde kim var?" Adam bu beklenmedik bilgiyi sindirmeye çalışırken, çıplak ayaklarının üzerinde yürüyen kadın içkisini şifonyerin üzerine bıraktı ve adamın ceketini aldı.

Arkasına geçip kapıyı açtı. "Bu özelliği çerçeveletip anılar duvarımıza asacağım."

Zihni o fotoğraf duvarına ve temsil ettiği bağlara gidip gelirken, kollarını ceketin içine soktu. "Neden Dönüşen kadınlara yönelik bir dergi okuyorsun?"

"İnanılmaz, işte bu yüzden." Ön tarafına doğru gelerek ellerini ceketin yakalarından aşağı indirdi. "Bugün kravat takacak mısın?" Bir cevap beklemeden içeri girdi gömme dolaptan saf siyah bir kravat seçti. Kravatı boynuna geçirebilmesi için başını eğdi, sonra da düğümlemesini izledi. uzman ellerle.

Kravat düğümlemeyi sırf onun için yapabilmek için öğrenmişti.

"İşte." Ellerini onun göğsüne koyarak, parmak uçlarında yükselip bükülmüş karanlığına kadar uzanan bir öpücükle ağzını kapattı. İçinde, sonsuza dek ruhunun bir parçası olacak olan kırık ve yaralı çocuk.

"Bugün dünya hakimiyeti için bir planın var mı?" Kaleb'i bir canavara dönüştürmekle tehdit eden dehşet ve ayrılıktan sonra ihtiyaç duydukları şey olan sessiz ve içten samimiyetle dudaklarına bir soru yöneltti.

"Öğle yemeğinden sonra," dedi ve kadının kahkahasını içine çekti. "Önce Bowen Knight ile bir görüşmem var." Kendisi ve güvenlik şefi

İnsan İttifakı'nın çözmesi gereken zor bir sorun vardı. "Ayrıca PsyNet'teki bir kesintiyi de araştırmam gerekiyor."

Sahara'nın gülümsemesi soldu, gözlerinin gölgeler fısıldadı. "Parçalanma hızlanıyor mu?"

"Hayır, yeterince sağlam." PsyNet çok zor durumdaydı; bir asırdan fazla süren Sessizlik onun temellerini zayıflatmış, milyonlarca Psy'ı hayatta tutan psişik dokuda delikler açmıştı. Yayılan psişik ağın sağladığı biyolojik geri beslemeyi keserseniz birkaç dakika içinde ölürler.

Eğer E Ataması olmasaydı PsyNet çoktan çökmüş olurdu ama Es'in kahramanca çabası bile başarısızlığın eşiğinde sallanıyordu. PsyNet çok ağır hasar görmüştü.
ve insanlar Psy'dan ağlarına giremeyecek kadar nefret ediyorlardı.

Mevcut tahmin, en fazla on iki ay içinde net başarısızlıktı.

Kaleb hayatta kalacaktı. Sahara da öyle. Onları PsyNet'ten kesip çıkaracak kadar güçlüydü.
Onun gücüyle bir arada tutulan istikrarlı bağımsız bir ağ. Bu Bunu zaten yapmamış olmasının tek nedeni Sahara'nın ondan iyi bir adam olmasını ve halkının geri kalanını kurtarmak için savaşmasını beklemesiydi.

O da . Onun için. *Sadece* onun için.

Eğer dünya onu tekrar elinden almaya cüret ederse, hiç tereddüt etmeden onu yok ederdi.

Ancak bugün farklı bir sorunla uğraşmak zorundaydı. "PsyNet'te başka bir önemli gücün varlığını hissediyorum." Zihni bu gücün bıraktığı izlerle en az iki kez karşılaşmıştı.
"Sorun şu ki hem Karanlık Akıl hem de Net Akıl tutarlılığını kaybediyor." İkiz neosentience Ağ'ın "beyniydi" ve PsyNet başarısız oldukça o da başarısız oldu. "Bu yüzden bu kişi hakkında daha fazla bilgiye sahip değilim."

Sahara, tamamen düz olduğunu bildiği gömlek yakasını düzeltmek için uzandı. Ama onun uzanabilmesi için boynunu eğdi.
"Önemli bir güç derken, yeni ortaya çıkan bir Psy'yi mi kastediyorsunuz? Sessizlik tarafından bastırılmış bir çocuk mu?"

"Hayır, tespit ettiğim enerji yetişkinlere ait. Güçlü ve agresif, uyanmakta olan bir empat ya da yetenekli bir çocuk değil." Kaleb*'in* bilmesi gereken şey onların dost mu düşman mı oldukları *ve* güçlerini kontrol altında tutup tutmadıklarıydı. "PsyNet haydut güçlerle başa çıkamaz. Şimdi olmaz." Olabilir.
kritik bölümlerde çökerek on binlerce zihnin biofeedback bağlantısını kesti.

Psy'lar durdukları yerde çöküyor, zihinleri artık orada olmayan bir bağlantı için nefes nefese kalırken ölüm bir acı dalgasıyla onlara çarpıyordu.

Bölüm 6

SnowDancer Kurtları: Sert, bölgesel ve "Korkunç ama Seksi" köşemizin daimi favorileri. DAVET EDILMEDEN BÖLGELERINE GIRMEYIN YOKSA SONUNUZ GÜBRE OLUR. Nerede kalmıştık?

-*Wild Woman'*ın Mart 2082 sayısındaki "Sürü Hile Rehberi "nden
Dergi: "Cilt Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

Hafıza'ya hırlayıp duran **BÜYÜK ALTIN** KURT
yiyecekleri ona doğru iten genç bir tanrıydı, kemik yapısı
Temiz ve simetrikti, teni onun bir ışık yaratığı olduğunu söyleyen o güneş ışığı rengini taşıyordu. Saçları şu anda nemli olsa da, kuruduğunda saf altın telleri gibi parlayacağını biliyordu.

Çok güzeldi.

Bu Memory için pek bir şey ifade etmiyordu. Zihnine pençelerini geçiren ve onu on beş yıl boyunca tutsak eden adam da güzeldi. Onu dışarıya ve dünyaya çıkardığı zamanlarda, onun gibi başkalarıyla da tanışmıştı - simetrik yüzleri ve bozulmamış tenleri olan, giysileri kırışıksız ve saçları kusursuz insanlar.

Güzel insanların da kötü olabileceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Herkes gibi kolayca. Onların varlığının soğuk rüzgârını iliklerinde hissetmiş, gördüğü kâbuslara karşı midesi bulanmıştı.
içinde taşıdı. Kabuslar başkaları içindi. Kan ve ölüm başkaları içindi.

Güzellik Memory için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Güçlü omuzları olan kötü huylu kurdun peşinden güzel olduğu için değil

hiçliğin doymak *bilmez* kara deliği. Onun varlığında hiçbir soğuk rüzgâr onu üşütmedi. Hiçbir uçurum onun dokunuşuyla ayaklarının dibinde uluyarak açılmadı.

Kurt onunla birlikte çok daha ilkel bir öz taşıyordu.

Mahkum olduğu süre boyunca yardım için çığlık atamayan başka şekil değiştirenlere rastlamıştı ve derisinin altındaki vahşiliğe dair bir ipucu yakalamıştı.

İnsan, tıpkı onu esir alan kişinin sık sık yaptığı gibi, ama daha *önce hiç* bu kadar güçlü bir şey hissetmemişti. Zorlukla kontrol altına alınan evcilleşmemiş bir enerji, bir varlık

odayı ve teninde bir nabız gibiydi.

Onu kurtaran sıradan bir kurt değildi.

Su şişelerini almak için masadan kalktığında, sanki insan kılığına girmiş bir kurtmuş gibi sinsi bir güvenle kalktı.

O söylemeden önce ne olduğunu biliyordu. Kendisini esir alan kişinin onu yeraltına gömdüğü zamanlarda dış dünyayla ilgili programlar izlemişti ve en sevdiği kanallardan biri doğayla ilgili belgeseller yayınlayan kanaldı.

Onu kaçıran kişi hapishanesinin Sierra'da olduğunu söyledikten sonra Nevada dağlarında, bu bölgede yaşayan vahşi kurtlarla ilgili bölümü tekrar tekrar izlemişti. O kadar güçlü, o kadar acımasız olmayı hayal etmişti. Ama daha çok, kendisi için savaştığı gibi onlar için de savaşacak bir sürünün parçası olmayı hayal etmişti. Asla gerçekleşemeyecek bir hayaldi ama aklı başında kalmasına yardımcı olmuştu.

Altın kurt onun önüne bir şişe su koydu. "Beş yaşındaki bir yavru bundan daha fazlasını yer," dedi, kaşlarını çatarak.

güzelliğini azaltır.

Memory'nin parmakları çatalını sıkıca kavradı.

Bir yandan da öfkeyle adamın eline bir bıçak saplamayı düşünüyordu, Kurt sandalyesinde geriye doğru yayıldı ve içti. Boğazı hareket etti, kasları ve tendonları güçlendi. "Seni o deliğe sokan kişinin kimliğini biliyor musun?" diye sordu şişenin üçte ikisini bitirdikten sonra. Gözlerinin berrak grisinin kenarları kehribar rengiyle kaplanmıştı.

Sanki şu anda yarı kurtmuş gibi.

Yenilenmiş ve öfkeli bir korku boğazını kavramak ve *sıkmakla* tehdit ederken, hafıza onun ilkel doğasına odaklandı. Renault zaman zaman bunu yapmıştı, kasıtlı olarak havasını kesmek dışında hiçbir nedeni yoktu.

Asla kazanamazsın. Aklına kazınan sinsi bir fısıltı. *Ben senin içindeyim.*

Daha önce duşta keselenmiş ve ovalanmıştı ama kendini temiz hissetmiyordu. Bunu yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Ya da canavarın

Kötülük onu sonsuza dek lekelemiş, ölene kadar peşini bırakmayacak bir leke mi bırakmıştı?

Plas çatladı, eline su sıçradı.

Memory yarısı buruşmuş su şişesine baktı. Şişeyi bu kadar sert sıktığını fark etmemişti. Şu anda bile eli şişenin etrafında bir pençe gibi kilitlenmişti.

"Onun boynu olduğunu mu hayal ediyorsun?" Güzel kurdun sesindeki hırçınlık geri gelmişti. "Seni suçlayamam. Şahsen ben sadece kafasını koparmayı tercih ederim. Gerçi kanı yıkamak çok zor, çamaşırhane ekibi kıyafetlerimi atmakla tehdit edip duruyor."

Memory parmaklarını çok dikkatli bir şekilde açtı ve esnetti. Şişe, neden olduğu çatlaktan su kaybediyordu, bu yüzden ayağa kalktı, bir bardak buldu ve yerine oturmadan önce sıvıyı içine döktü. Hareketleri onunkiler kadar zarif değildi ama kontrolü elindeydi. Bir daha hiç kimse onu bir kuklaya dönüştüremeyecekti.

"Bana bir isim ver." Daha da kehribar rengi gözleri onunkileri tuttu, sessiz sözcükler bir intikam vaadiydi.

Hafıza dudaklarını araladı ama Renault'nun adı boğazına takıldı, kesen bir sertlikle. Göğsü kabararak yarım bardak suyu yuttu. Daha sonra parmakları tekrar çatalı sıktı, metal soğuk ve sertti. Cildi ısındı, saçları çatalın etrafına sardığı havlunun altında elektrikle karıncalanıyor gibiydi.

Islak teller.

"Nefret" zor bir kelime, zor bir duyguydu. Ama Memory varlığının her zerresiyle Renault'dan nefret ediyordu. Onun adını söyleme fikri bile midesini bulandırıyordu. Yine de hayatta olmasının nedeni bu nefretti. Ona inat kendi benlik duygusuna tutunarak hayatta kalmıştı.

"Önce yemeğini ye," dedi kurt, insan olmayan gözleri tetikteydi. "Konuşma, kaybolma tehliken geçene kadar bekleyebilir." Hırıltısı geri gelmişti. "Bence şu anda bir kuş seninle kapışabilir ve kazanabilir." A

"Yırtıcı bir kuş değil. Bir serçe."

Memory ona bakarken büyük bir ısırık aldı.

Gözleri saf kehribar rengine dönerek masaya doğru eğildi ve fısıldadı, "Büyük, kötü kurtla alay etmeyi bırak, küçük E."

Bu da başka bir şeydi - neden ona sürekli E diyordu? Yeni keşfedilen bu unvanı biliyordu, iletişim raporlarını hayranlıkla izlemişti ama o onlardan biri değildi. Es'ler zihin şifacılarıydı ve Memory şifacı değildi. O bir canavardı.

Aldığı ısırık boğazına takılma tehlikesi geçirdi ama kendini yutkunmaya zorladı. Güçlü olmalıydı ki
Renault'yu parçalara ayırdı. Tek zaafı ortadan kalkmıştı. Sevecen Jitterbug'ını söz verdiği gibi açık gökyüzünün altına gömmüştü. Renault'nun artık onun üzerinde tutabileceği hiçbir şey yoktu, çok inatçı olduğunda zarar vermekle tehdit edebileceği hiçbir canlı yoktu.

"Renault," diyerek çirkin tiksintisini bastırmayı başardı. "Onun adı Erasmus David Renault ve kurbanlarını yavaşça boğarak ölümün kıyısına getirmeyi, sonra onları geri getirmeyi ve bunu tekrar tekrar yapmayı seven bir katil. Beyinleri sonunda
kapanmış, kalpleri ölmüş, hatıra olarak saçlarından bir parça koparıyor."

Altın kurt onun ilk sözleriyle hareketsiz kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi," diye yalan söyledi Memory, çünkü Renault'nun "gezintileri" arasında aylarca kafesinde kapalı kalırken büyümüş ve kendi kendini eğitti. İlk başta bunu Renault'nun ona verdiği öğretim programlarını kullanarak yapmıştı. Dünyadayken onun işlevsel ve dikkat çekici olmamasını istiyordu.
Onun yaşında ve görünürdeki statüsünde bir kız -sonra kadın- için bilgi.

Onunla aynı hizaya gelmesi Memory'nin canını sıkmıştı.
planları vardı ama daha çocukken bile eğitimin bir gün onu esir alan kişiye karşı kullanabileceği bir silah olduğunu anlamıştı. Annesi her zaman şöyle derdi: "Çok çalış Hafıza. Ne kadar çok şey bilirsen, geleceğin üzerinde o kadar çok kontrol sahibi olursun."

Bu yüzden o da bir programdan diğerine geçti.
programı. Ayrıca dış dünya hakkında bulabildiği her şeyi izlemiş, indirebildiği her kitabı okumuştu.

Renault dışarıdaki herhangi biriyle iletişim kurmasını ama okuma ya da eğlence-iletişim hesaplarını ; bunları kurmuştu çünkü zihnini kullanamazsa delireceğini bilecek kadar zekiydi.

Onu kaçıran katilin aklı başında olmasına ihtiyacı vardı.

Elde etmekten asla vazgeçmediği özgürlüğüne hazırlanma dürtüsünün bir sonucu olarak Memory, normal insanların nasıl davrandığını biliyordu. Ayrıca bir şeyi kesin olarak biliyordu: Alexei Altın renkli SnowDancer kurdu ona yardım etmişti çünkü onun bir kurban olduğunu düşünüyordu.

Bir kabus olduğunu açıklayamazdı.

Bölüm 7

İhlal tespit edildi. Uyarı devam ediyor.

-Güvenlik Günlüğü, SNM: Sahip EDR

E. İş arkadaşları tarafından Renault olarak bilinen **DAVID RENAULT,** bilek ünitesine uyarı geldiğinde rahatsız edici sorulara neden olmadan ayrılamayacağı bir toplantıdaydı. Şık ünite yanmıyor ya da rahatsız edici bir ping yaymıyordu; sadece son derece spesifik bir düzende derisine doğru vızıldıyordu.

Sığınakta gedik açılmıştı.

Memory'nin zihni neredeyse aynı elinden kayıp gitti.

Renault kendini kıpırdamamaya, kaskatı kesilmemeye zorlasa da aklı bir türlü yerinde durmuyordu. Sığınağa kaçak bir ışınlayıcıya karşı kendisini uyaracak bir kablo yerleştirmesinin hiçbir yolu yoktu - Memory'nin ve yaşlı kedisinin varlığı sistemi sürekli tetiklerdi. Doksan yaşında olduğu düşünülürse-
Sığınağın yerini bilen ve görsel koordinatlarına sahip olan tek Psy olduğundan yüzde dokuz emin olduğu için diğer olası tehdide odaklanmaya karar vermişti.

Sığınak SnowDancer bölgesindeydi. Onlarca yıldır bulunamamış olması, bu olasılığın göz ardı edilebilir olduğu anlamına gelmiyordu. Kurtlar son derece bölgeciydi - hiçbir sürü
SnowDancer sahip olduklarını agresif bir şekilde korumadı. Bir devriyenin sığınağa rastlaması ihtimalini de göz ardı edemezdi.

Tuzak kapısının altına kablo döşemiş.

Cihaz küçüktü, loş ışıkta fark edilmesi zordu ve pille çalışan bir vericisi vardı. İkincisi hesaplanmış bir riskti,

Ancak sadece bir ihlal durumunda sinyal gönderecek şekilde tasarlandığı için risk önemsizdi. Bir kurt zaten sığınağın içindeyse gizliliğin artık bir önemi yoktu.

Bitmek bilmeyen toplantı devam ederken, Renault'nun eli sandalyesinin kolunun ucuna kıvrılmış, kahverengi teni kolunun üzerine gerilmişti
Parmak eklemleri.

Işınlanma yeteneklerine sahip bir Gradyan 8.7 telekinetikti. Ayrıca merkez ofisini radarın altında kalarak sığınağa mümkün olduğunca yakın bir yere kurmuştu; bu, geri dönmek zorunda kalsa bile psişik gücünü tüketme tehlikesi olmadığı anlamına geliyordu.
bir gün içinde sığınağa geri dönmüştü. Bir alarmın hemen ardından içeri ışınlanma, Hafıza'yı ele geçirme ve kimse sığınağın kapısından içeri girmeden dışarı ışınlanma becerisinden emindi.

Planlamadığı tek şey, ihlalin zaten gergin olan ve herhangi bir kesintiyi affetmeyecek yatırımcılarla yapılacak kritik bir toplantı sırasında gerçekleşmesiydi.

Tartışma nihayet gece çöktükten sonra sona erdi.

Özel ofisinin kapalı kapısının ardına geçtiği anda ışınlanarak dışarı çıktı.

Gecikme nedeniyle uyarıya yanıt vermemeyi düşünmüştü. Bir SnowDancer'la karşı karşıya gelmek istemiyordu. Kurtlar gaddarlıklarıyla haklı bir üne sahipti; sloganlarının önce vur, sonra cesetlere soru sor olduğu söylenirdi. Ama bilmek zorundaydı. Hafıza onun en kritik varlığıydı. Onun kendisi için yaptıklarını kopyalayabilecek başka birini bulamamıştı ve ona erişimini kaybetmeyi planlamıyordu.

Sahip olduğu en güvenli kilit imajını seçti, bu kilit ona görünürlük sağlayacak ancak vücudunu yeterince gizleyerek bir
oturma hedefi.

saniyelik bir şaşkınlıktan sonra yanında durdu.
Hafızanın gardırobu. Memory yok. Kedi de yok. Koridora çıkarken son derece dikkatli ... ve kendini menteşeleri sökülmüş bir kapıya bakarken buldu. Başını önce sağa, sonra sola çevirdi ama hiçbir hareket hissetmedi. Yine de gardını düşürmedi.
Yaşam alanına doğru yürüdü - kurtlar önde gelen avcılardı ve avlarını beklemek için hareketsiz durabilirlerdi.

Memory'ye gelince, nasıl sessiz olunacağını biliyordu. Onu sessiz olması için eğitmişti.

Kedi için endişelenmedi. Şimdiye kadar ölmüş ya da ölmeye çok yaklaşmış olmalıydı. Bir tekme ve Renault göğüs kafesini çökertebilirdi.

Memory uyuz hayvanı sahiplendikten kısa bir süre sonra evcil hayvanı onu tırmaladıktan sonra bunu yapmadığı için şanslıydı. Genel olarak iyi bir karar vermişti; yaratık onu kontrol etmek için bir tasma olarak işe yaramıştı.

Yaşam alanı boştu.

Sığınağın kalanını taraması ve kapak yönünde yürümesi uzun sürmedi. Yönünü bulmak için telefonunun ışığını kullandı ve kapağın kapalı olduğunu gördü. Bir sandalye yere düşmüştü.

Yere yan yatmış, toprak bozulmuştu. Eğer içeri giren bir kurt olsaydı, kapak muhtemelen ağırlaşmış ya da kilitlenmiş olurdu.

Renault kurtların bölgesine girecek kadar aptal değildi.

Topuğunun üzerinde dönerek bir tarama daha yaptı ama bulamadı. yeni bir şey. Menteşelerinden sökülmüş kapı tüm hikayeyi anlatıyordu. Yüksek Dereceli bir Tk olarak kapıyı menteşelerinden sökebilirdi ama kendi türünden başka birinin burada olduğuna inanmıyordu. Mantık, bunun bir kurt olması gerektiğini söylüyordu.

Renault'nun zihni soğuk bir hassasiyetle çalışıyordu. Onun eksikliği göz önüne alındığında

ve ona ne yaparsa yapsın isyankârlığını sürdürdüğünden, Memory'nin bir gün kaçabileceğini düşünmüş ve onu kurtarmak için gerekli temelleri atmıştı. Tek yapması gereken beklemekti ve Memory ona geri dönecekti. Ama . . .

Her zaman onun dışarıdayken kaçacağı varsayımıyla çalışmıştı.

Ancak bir SnowDancer kurdu işleri değiştirdi.

Bölüm 8

Empatlar şu anda dünyadaki en kritik Psy'lar. Petek düşerse hepimiz düşeriz.

-Editoryal, *PsyNet Beacon*

ALEXEI, E'nin alt ranzada hareketsiz durduğunun **farkındaydı**, onun ihtiyatlı dikkatinin odayı yakıp kavurduğunu hissedebiliyordu. Ranzanın alt kısmına. Ona alt ranzayı tahsis etmişti çünkü hareketleri, onu ilk bulduğu zamankinden daha iyi olsa da, koordinasyonsuz kalmaya devam ediyordu ve kafası karışıp üst ranzadan yuvarlanmasından korkuyordu.

Kendi refleksleri o kadar hızlıydı ki, herhangi bir tehdit işareti duyduktan ya da kokusunu aldıktan bir kalp atışı sonra yerde olabilirdi. Ama bunu yüksek sesle söylemedi - havadaki korkunun keskin kokusunu tadabiliyorken değil. Odada bir yırtıcı varken çaresiz olma fikri aslan kalbini bile eziyordu.

Pençelerini şilteye saplamak için dışarı çıkaran Alexei
Nefes alış verişinin uykuya dalmış bir adamınki gibi derin ve düzgün olmasını sağlıyordu. Aşağıdaki hışırtı uzun zamandır geliyordu. Kadının yan tarafına doğru kıvrıldığını tahmin etti. Nefesi kısa bir süre sonra uykunun ritmine bıraktı kendini, uyanık kalma isteği onunkiyle boy ölçüşemezdi.
Yorgunluk.

Alexei ise bir süre uyanık kaldı, gözleri tavana kilitlenmişti ama aklı o sığınaktaydı. O bir
Memory'nin yıllarını esir olarak geçirmiş olsa olması gerekenden çok daha iyi bilen bir psikolog. O sadece etkileşime girmedi

ona karşı uygun tepkiler verdi - öfke de dahil. Adam onu kuş kadar porsiyonları yüzünden dürttüğünde kesinlikle çatalını saplamaya hazırdı. Adamın onu susturmak için bile olsa yemek yemesini sağlamak amacıyla yaptığı kasıtlı bir tahrikti bu.

Onun gibi ufak tefek bir kadının bile aldığından daha fazla yakıta ihtiyacı .

Evet, Memory'nin verdiği tepkiler, onun da verebileceği tepkilerdi. uzun süre kafeste kalmamış bir kadından beklenen bir şeydi. Diğer yandan, gardıropta gördüğü çok küçük giysiler de yalan söylemiyordu. İkinci bir tutsağa dair hiçbir iz görmemişti, yani bu kıyafetler bir zamanlar Memory'nin olmuştu.

İki gerçek birbirine uymuyordu.

Çocukluğundan beri esir tutulan bir kadın Memory kadar işlevsel olmamalı.

Gizem onu uykuya kadar takip etti, uykusu nöbet tutan bir askerin sığ uykusuydu.

- - -

Bir çığlık zihnini delip geçti. Sesteki dehşete, bilinçli düşünceler düşünecek kadar uyanmadan önce tepki verdi. Hareket ediyor Yırtıcı bir hızla ranzadan atlayıp yere çömeldi, gömleksiz sırtı Memory'nin ranzasına dönüktü ve dikkati
Kapıya.

O kapı açıktı, bıraktığı gibi çünkü Memory
küçük, kapalı alanlara iyi tepki verir. Ötesinde hiçbir şey hareket etmiyordu ama havada bilinmeyen bir koku vardı. Kurdunun tüylerini diken diken eden ve üst dudağının kıvrılmasına neden olan karanlık ve soğuk *metalik* bir koku... Bu kokuyu biliyordu, sığınakta tatmıştı.

Şu anda o kadar güçlüydü ki, sanki Memory'nin davetsiz misafiri yatağında oturuyordu, ama arkasına baktığında onu yalnız buldu; battaniyenin altında sıkıca kıvrılmış, gözleri kapalı ve elleri kulaklarının üzerinde yatıyordu.

Alexei dişlerini göstererek davetsiz misafiri avlamak için dışarı çıktı onu çok kötü istismar etmişti. Ama Hafıza'dan uzaklaştıkça koku daha da dağıldı. Yatak odasının dışında sadece

Sessizdi. Güvenlik sistemi herhangi bir saldırıya rastlamadı ve tüm bölgeyi tek bir böcek bile bulamadan taradı.

Yatak odasına adımını attı ... ve çirkin koku yüzüne tokat gibi çarptı.

Memory şimdi ranzasının kenarında oturuyordu, başı eğikti ve elleri hâlâ kulaklarının üzerindeydi. Nefesinin altında adamın anlayamadığı bir şeyler fısıldıyordu. Ta ki ondan sadece bir adım uzaklaşana kadar.

"Çık, , çık, çık, , ."

Öldürme isteği uyandıran soğuk ve metalik kokunun altında asidik korkuyla yoğrulmuş sonsuz, tekrarlayan bir döngü. Tek sorun kokunun Hafıza'dan geliyor olmasıydı.

Önünde çömelerek, "Hafıza" dedi. Bu da işe yaramayınca uzanıp bileklerini kavradı. "Uyan, küçük dişi aslan." Teni sıcaktı, kasları kaskatı kesilmişti. Çekti
nazikçe ama sertçe. Direndi.

Boşluğu dolduracak kadar yüksek sesle hırladı.

Başını kaldırdı ... ve gözleri, obsidyen rengindeydi.

Ensesindeki küçük tüyler diken diken olsa da Alexei yine de fiziksel teması kesmedi. "Uyan," diye tekrar emretti, onun gerçekten bilincinde olmadığından emindi.

Obsidyen gözleri ona bakmadan parlıyordu. Sonsuz, uçsuz bucaksız bir karanlığa bakıyormuş gibi ürkütücü bir his duydu. Sonu olmayan bir uçuruma.

"Hafıza." Onu incitmemeye özen göstererek salladı, sadece uyandırmak için.

Soğuk bukleler ellerine çarptı, saçları henüz tam olarak kurumamıştı. O unutulmaz gözler güneşin altında bir yağ tabakası gibi parıldıyordu ve o
Birden telekinetik olan teğmen arkadaşı Judd'un bir zamanlar yaptığı bir yorumu hatırladı - empatların "mutlu
Herkesi peşinden sürükleyen gökkuşakları".

Memory'nin psişik varlığının rengi var mıydı? Bu onun gerçekliğe geri döndüğü anlamına mı geliyordu?

Başparmaklarını kadının bileklerinin iç yüzeyinde gezdirdi. Cildin yumuşak ve narin. "Gözlerin çok güzel." Kurdunu büyüleyen derin gizem havuzları.

Hırlama isteği uyandıran çirkin metalik bir koku ile doğal bir koku arasında çılgınca gidip gelen kokusundan bahsetmedi.

Bu uyanıştan önce ondan aldığı şeyin sıcaklığı. Sanki Hafıza iki kişiymiş gibiydi.

"Beni çatalla bıçaklamak isteyen kadını kanalize et," dedi ona. "Savaşarak çık."

Nefesi kesiliyor, gözleri Alexei'ye odaklanmış gibi görünüyordu. "Beni avlıyor." Aynı anda hem bir yalvarış hem de öfkeli bir öfke.

Alexei'nin görüşü değişti, kurdu yüzeye çıktı. "PsyNet?" Özünde, genişleyen psişik ağın bir
lifenet. Psişik zihinlerin hayatta kalabilmek için istikrarlı bir psişik ağa bağlanmaları gerekiyordu. Ancak PsyNet aynı zamanda veri akışı da sağlıyordu ve zihinsel iletişim ya da bir saldırı için kullanılabilirdi.

"Evet." Sıkılmış dişlerin arasından tek bir kelime çıktı. "Renault."

"Onu oyalayabilir misin?" Alexei eşofmanının cebinde sakladığı telefona uzandı.

Memory onun bileğini tuttu. "İhtiyacım var..." Sert nefesler. "Temas, yardımcı oluyor."

Bir kurt için dokunmak hayat demekti. Kendi sürüsünden kopmuş olan Hafıza'nın ona uzanması Alexei için çok anlamlıydı. "Elini omzuma koy," dedi ona. "Ben sana yardım çağırırken tensel temas kurmanı sağlar."

Teni onunkiyle buluştuğu yerde soğuktu, eli buz gibiydi. "Üzerime geldiğinde PsyNet'te çığlık attım ve geri çekildi ama bu bölgede çok fazla zihin yok. Geri geliyor." Hızlı hızlı kelimeler,
Sarsıcı nefesler. "Henüz yeterince güçlü değilim."

"Tekrar çığlık at," dedi Alexei. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar. Dikkatini dağıtın." Saldırganı alt edememek onu çileden çıkarmıştı, Ama bazen bir savaş, net düşünme ve mevcut seçeneklerin stratejik kullanımıyla kazanılır. "Onu yarım dakika daha oyala."

Tırnakları adamın omzuna batıyordu ama bu küçük rahatsızlık Kurduna hiçbir şey söylemedi. Hâlâ diğer bileğini tutuyor, başparmağının iç kıvrımındaki yumuşak deriyi okşamaya devam ederken bir yandan da telefon ediyordu. "Aden," dedi telefon diğer uçtan cevaplandığında. "PsyNet yardımına ihtiyacım var."

Aden Kai, dünyanın en ölümcül suikastçı ve gölge ajan ekibinin lideri ve Psy Hükümeti'nde bir koltuğu olan bir adam

Koalisyon, bir kurt teğmenin neden psişik yardıma ihtiyaç duyduğunu sorgulamadı.
kesinlikle sınırlı sayıda insan. "Ayrıntılar," dedi Ok lideri, sesinde henüz Sessizlik'in yankıları vardı.

Hafıza titremeye başladı, titremeler bedenini sarsıyordu.

Alexei bileğini bırakarak onu kucağına çekti, böylece göğsünün çıplak tenine karşı. Kollarını ona doladı, yanağını kalbine bastırdı. Kendi elini onun saçlarının altına kaydırdı,
ensesine doğru kıvırıyor. "PsyNet'te bir E saldırı altında." Psişik ağın uçsuz bucaksız bir yer olduğunu, tek bir zihnin yerini işaretler olmadan bulmanın imkânsız olduğunu biliyordu ama bu durumda Aden'e çok özel yönler verebilirdi. "Den bölgesindeyiz, empatik eğitim alanından çok uzakta değiliz."

Bu eğitim sahası seçilmişti *çünkü* bu bölge
PsyNet sessizdi. Stajyer empatlara kontrolü öğrenebilecekleri ve psişik egzersizlerini başka zihinlerin müdahalesi olmadan yapabilecekleri bir alan sağlıyordu. Her ne kadar yerleşke
DarkRiver ve SnowDancer bölgesinde stajyerleri koruyan Ok Mangası'ydı.

Kurt kuzuyu izliyor.

Aden neredeyse Alexei sözünü bitirmeden önce, "Yerleşkedeki adamlarımdan yakınlarda bir karışıklık olduğuna dair çok sayıda uyarı alıyorum," dedi
konuşuyor. "Ekip yolda."

- - -

HAFIZA psişik düzlemde çığlık çığlığa bağırdı, dehşetini kullandı ve onu PsyNet'te yuvarlanan bir bozulmaya dönüştürdü. Renault hâlâ onun zihnine girme yeteneğine sahip olabilir,
Ama bir daha asla onun kanını akıtmayacaktı; transfer için ilk bağlantıyı kurmak üzere fiziksel temasa ihtiyacı vardı. Bir kez yapıldığında, bu
Bağlantı sadece sınırlı bir süre sürdü ve onu sığınakta çok uzun süre yalnız bırakmıştı.

Öldürücü parazitten kurtulmuştu.

Bu bilgi ona savaşmaya devam etme gücü verdi, vücudu Alexei'ninkinin ilkel sıcaklığıyla kuşatılmıştı. Fiziksel temas

onu daha güçlü kıldı ama Renault tüm avantajlara sahipti.
psişik seviyede. Onun kalkanlarını bir ömür önce parçalamıştı.
Savunması yoktu, kabuğu olmayan bir kaplumbağa gibiydi.

Renault'nun zaten zihninin içinde olmamasının tek nedeni, küçük ve gayretle koruduğu psişik enerji deposunun, ilk uyandığında panik içinde çaresizlikle serbest bırakmış olmasıydı. O sırada o kadar yakındaydı ki nefesini ensesinde hissetmişti, kokuşmuş bir sıcaklık. Enerji bir şok dalgası yaratmıştı. Acınacak kadar zayıf bir
Ama bunu beklemiyordu ve zihnini onunkinden kısa bir mesafe öteye savurmuştu.

"Bana nerede göster!" diye bağırdı PsyNet'te ona doğru yaklaştıkça. "Bana bir görüntü ver! Kazanamayacağını biliyorsun! Sen bana aitsin!"

Hafızanın daha fazla enerjisi kalmamıştı.

Ama teslim olmak bir seçenek değildi. Asla bir seçenek olmayacaktı. Ölümüne savaşacaktı.

Etrafındaki boşluğa, onu tutan kurt olmasaydı onu ezecek olan ezici yalnızlığa karşı kanı dondu,
Hafıza psişik alana doğru tekrar çığlık atarak
Etrafındaki sınırlı veri akışı. Ardından, son bir meydan okuma , etrafındaki altın iplikleri yırttı ve bu hareketinin bir güvenlik ekibi gönderecek otomatik bir alarmı tetiklemesini umdu.

Uzun zamandır PsyNet'e girmemişti. Yıllardır.
Renault zihnini onunkinin etrafına kapatmış, aralarındaki diğer karanlık bağlantıyla aynı anda başarısız olan psişik bir hapishane yaratmıştı. Sanki ikincisi birincisini desteklemiş gibi. Başarısızlık Alexei sığınağın kapısını yırtmadan saniyeler önce oldu.

Ne kadar kederli ve şok olmuş olsa da, bu ikinci başarısızlığın sonuçlarını hemen fark etmemişti. Çünkü o andan itibaren
Renault onu kafese koyduğu anda, temel biyogeribildirim bağlantısı psişik alanla olan tek doğrudan bağlantısıydı. Ağın kendisine erişimi olmayan, sadece bir yaşam hattı.

Buna rağmen, o altın tellerin neyi temsil ettiğini biliyordu: Petek, şu anda PsyNet'i bir arada tutan empatik ağ. Bunu *Beacon*'da okumuştu.

Bir farkındalık parıltısı.

Renault dönüyordu. *Koşuyordu*.

"Yerine daha genç, daha taze birini bulacağım!" diye son bir alay savurdu. "Zaten artık beş para etmezsin!"

Varlığının göz açıp kapayıncaya kadar kaybolması şaşırtıcı değildi. Zihni bu bölgeye sabitlenmemişti - onu avlamak için gönderdiği gezici parçasını geri çekmişti.

Hafıza çığlık atmayı bıraktı, bu kez damarlarını istila eden soğuk dondurucu bir dehşetti.

Renault ondan asla kaçmazdı. Onu bir tehdit ya da rakip olarak görmüyordu. Onu bir *şey*, bir mülk olarak gördü.

Karanlık. Saf karanlık.

Hafıza ufka, ölümcül siyah dalgalara odaklanmıştı.
yaklaşıyordu. Gözleri birden açıldı. "Karanlık geliyor." O zihinleri asla yenemezdi.

"Oklar," dedi Alexei, ensesine hafifçe vurarak.

Kalp atışları tekledi. Renault ona Oklar'dan bahsetmişti.
Usta suikastçılar, Psy liderleri için insan avlıyorlardı ve Renault bu liderlerle bağlantılıydı. Oklar başkalarını da avladı.
-Katiller, canavarlar ve kabuslar.

Alexei'den uzaklaşırken yere düştü. Mide bulantısı ve ihanet karnını burkarken ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Gözlerini kırpmadan kehribar rengi gözlerle onu izledi. "Oklar Empatilerle bağlantılı," dedi, ilkel gücü havada titreşiyordu. "Onlar sizi koruyacaktır."

Memory'nin nefesi ciğerlerinde buz parçalarına dönüştü.

O bir empat değildi. Oklar onun gibileri *infaz ederdi*.

Bölüm 9

Davetsiz misafir kaçtı ama psişik imzası elimizde. E'ye doğru ilerliyoruz.

-Arrow saha ekibinden Arrow komutanlığına

RENAULT gözlerini kalbi hızla çarparak **açtı**, beyni yüzlerce farklı açıdan çalışıyordu. Korkmuyordu. Renault sessizdi, daha önce hiç hissetmemişti, ama o anda içini kaplayan coşku dışında ölümcül ritüelin sonuçlarını arzuluyordu. Bununla birlikte, iyi gelişmiş bir kendini koruma duygusuna sahipti.

Oklar Hafıza'yı nasıl bu kadar çabuk keşfetmişti?

Bunu, takımla ya da Empatik Kolektifle bağlantılı herhangi biri ona rastlamadan çok önce kendisine geri dönecek şekilde ayarlamıştı. Zihni bir E'ninki ile aynı değildi, ama doğrudan ve hem ekibi hem de Kolektif'i geri alma stratejisine dahil etmişti.

Bunun bir önemi yoktu. Artık onu bulduklarına göre -çok fazla sırrını bilen bir kadın- Renault iyi hazırlanmış planının meyve vereceğinden artık emin olamazdı. Ekip Şimdi bile izini sürmeye çalışıyorlardı ama Renault'nun bu en kötü senaryoya hazırlanmak için yılları vardı.

Oklar hiçbir iz bulamadı, varlığı PsyNet'te bir hayalet gibiydi.

Hafıza'nın gittiğini doğruladıktan sonra resmi ikametgahına dönmemiş, onun yerine başka bir isimle satın aldığı yedek bir mülke gelmişti. Ortadan kaybolmanın bir sonraki aşaması beklediği kapsamlı yeni kimliğe geçmek anlamına geliyordu.

kanatlarda. Bu güç ve statü kaybı anlamına gelebilirdi ama sadece kısa vadede. Kendini tekrar toparlayacaktı.

Memoryye gelince, onu daha kişisel bir yöntemle kurtarmak zorunda kalacaktı. yöntemler. Ayrıca söylediği şeyi yapması, yerine geçecek kişiyi bulması ve eğitmeye başlaması gerekiyordu. Eşsiz yetenekleri göz önüne alındığında bu zor bir görev olacaktı,
ancak sadece meydan okuması sorunlu hale gelmekle , seanslardan çıkması da giderek daha uzun sürüyordu.

Kullanılamayacak kadar yıpranmadan önce yedekte bir tane bulundurması gerekiyordu.

Ama onu teslim etmiyordu. Hafıza en değerli şeydi.
Renault'un mülkünün bir parçası. Onu geri alacaktı ve bu sefer, onu bir deliğe koyduğunda, bir daha asla ışığı görmemesini sağlayacaktı.

Bölüm 10

Üç ırkın ana unsurları arasında beklenmedik yeni bir işbirliği anlaşması olan Üçlü Anlaşma müzakere edilmiş ve üzerinde mutabık kalınmıştır.

-PsyNet Beacon (22 Mayıs 2082)

ALTIN KURT bakışlarını ondan ayırmamıştı.

Ve Oklar onu fark ettikten yüz saniye sonra hâlâ hayattaydı.

"SnowDancer Trinity aracılığıyla Oklar'la müttefik," dedi kurt ve pençelerinin bir noktada derisini kestiğini fark edip etmediğini merak etti. "Senin için koruma istedim."

Memory sonunda sesini buldu. "Bana yardım etmesi için *Arrows*'u mu çağırdın?" Bu, bir minnow'a göz kulak olmaları için etobur köpekbalıkları sürüsünü çağırmak gibiydi.

Omuz silkti, sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar dalgalandı. "Oklar PsyNet'in kurtlarıdır."

Telefonu çaldı.

O diğer uçtaki kişiyle konuşurken, Memory PsyNet'e göz atmaya cesaret etti. Kara dalga ikiye bölünmüştü; bir zihin kendisininkinin iki yanında nöbet tutuyordu. Koruma mı yoksa yaptırım mı?

Bir hapishaneden diğerine geçip geçmediğini merak ederek ve eğer geçtiyse tekrar kaçmaya yemin ederek izlerken, Oklar zihninin etrafına küçük, ışıltılı psişik yapılar bırakmaya başladı. Alexei'nin sesi onu gerçek dünyaya geri getirene kadar anlamsızca onlara baktı.

Kalbi tekmelendi, derisi aniden . Çünkü o
psişik düzlemdekiler tarafından dikkati dağıtılmışken odadaki yırtıcıyı unutmuştu. Gözleri onun tehlikeli kehribar renginden kayarak uzaklaştı ve omzundaki kırmızı izlere takıldı.

Teninde donuk bir sıcaklık dalgası gezinirken parmaklarını avucunun içine doğru kıvırdı. "Özür dilerim."

"Ne için?" Kaşlarını çattı. "Tek yaptığım seni kucaklamakken, azgın niyetleri olan sarhoş bir ayıymışım gibi benden kaçtığın için mi? Evet, bunun için üzgün olmalısın."

Memory ona ters ters bakmak istedi ama utanç onu ısırdı. "Seni incittim." Kanıtı işaret etti.

Yere baktı ... ve güldü. Başını geriye attı ve
Hayatı boyunca kimsenin güldüğünü duymadığı güldü. Duyularının üzerinde bir kürk, dilinde lezzetli bir tat, midesinde kelebeklerden oluşan bir çağlayan gibiydi. Duyguların sarhoşluğuyla bakakaldı.

Özünde erkek olan güzelliği karşısında hayrete düşmüş.

Daha sonra sırıtarak başını salladı ve saçlarının biraz uzun tutamları koridordan gelen ışıkta parıldadı. "Bir kurt için, dişi aslan, bu aşk ısırığı bile sayılmaz."
Adamın gözlerinde kötülük dans ediyordu ve kadın
Telsizde gördükleri dışında kur yapma ritüelleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama onun, kendisi istemediği sürece yatağı asla boş kalmayacak bir adam olduğunu anlamıştı.

"Oklar, zihninizin etrafına uyarı işaretleri koyduklarını söyledi." dedi, dudakları henüz kıvrılmıştı. "Hepsi de Ok işaretleriyle damgalanmış -sadece ölüm arzusu olan biri eşikten geçebilir." Pençelerini tekrar içeri kaydırdı ama gözleri kurt gibi bakmaya devam etti. "Bir Arrow herhangi bir saldırıya birkaç saniye içinde karşılık verecektir. Ekip aynı zamanda
Renault'yu internette takip ettim. Yüz kilidinden bir şey çıkmadı. Az önce ismini verdiğimde denediler. Bir ışınlayıcının onu hedef almasını engelleyen kalkanları var."

Artık arka duvara yaslanmış olan Memory dizlerini göğsüne doğru çekerek "Neden?" diye sordu. Oklar onu tanımıyordu, ona yardım etmek için hiçbir sebepleri yoktu.

Alexei'nin ona yardım etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Hakkındaki gerçeği öğrendiklerinde ödeyeceği bedeli bilmeye ihtiyacı vardı. Renault'nun vahşetine yardım ettiğini öğrendiklerinde.

"Sen bir empatsın." Alexei esnedi ve kaslı vücudunu gererek karnındaki çıkıntılı çizgiyi dalgınca kaşıdı. "Ve çünkü hiç kimsenin masum bir varlığı kafese kapatmaya hakkı yoktur."

Empati. Masum.

Titreyen Memory dizlerine daha da sıkı sarıldı ve gözlerini kapatarak onu er ya da geç bulacak olan bu dünyaya kendini kapattı.

"Orada uyuyakalırsan seni kaldırıp koyarım. Hatta -korkuların korkusu- seni tekrar kucaklayabilirim."

Gözlerini açtığında Alexei'nin yırtıcı bir sessizlik içinde ayağa kalktığını gördü. Ellerini kalçalarına koymuş, bir kaşını kaldırmıştı ve bu sessiz bir meydan okumaydı. İçinde yabancı ve garip bir şekilde parlak bir şey uyandı ve onu ayağa kalkmaya zorladı. Hızlıca tükürmek istedi

Geri döndü, ama beyni o anda dayanamayacak kadar tükendiğine karar verdi, tüm kaynakları Renault'ya karşı savaşta harcanmıştı.

Her şey karardı.

Bölüm 11

Dr. Menet'in on beş yıllık çalışması, bilinen haydutlar arasında hiçbir ortak genetik belirteç ortaya çıkarmamıştır. Ancak benim araştırmam, birbirini takip eden nesillerde en az iki haydut bulunan üç aileyi ortaya çıkardı. A ve B aileleri daha fazla inceleme için DNA sağladılar. Birçok nesilde üç dolandırıcıya sahip olan C ailesi şu anda bu çalışmanın bir parçası değil.

-*Changeling Rogues:* Keelie Schaeffer'dan *Kırık Zihinler ve Kırık Aileler*, Doktora (Devam Eden Çalışma)

HAWKE zar zor kuruyan vücuduna bir tişört geçirdi, saçları duştan dolayı nemliydi ve kalbi düğümlenmişti. İstemiyordu
Nedenini düşünürken, dikkatini yatağının kenarında duran yakut kırmızısı saçlı, kardinal gözlü kadına çevirdi,
bir kot pantolon giymeye çalışıyordu. Kot pantolon dışında sadece beyaz dantelli bir sutyen ve ince beyaz çizgili soğuk sarı bir külot giymişti.

Sienna aşağı yukarı zıplayarak kot pantolonunu poposunun kıvrımları üzerinden yukarı çekerken göğüsleri zıpladı. "Ne?" diye sordu, olağanüstü gözlerindeki siyah üzerine beyaz yıldızlar da kalbi gibi ona açıktı.

Hawke yavaşça gülümsedi; o hayatındaki en iyi şeydi. "Sanırım kotunun daha dar olması gerekiyor."

Dar gözlü bir bakış. "Ben senin eşinim, Bay Alfa Kurt. Bugün kendini berbat hissettiğini bilmediğimi mi ? Buraya gel." Kollarını uzattı.

Direnmek için hiçbir umudu yoktu.

Yanına giderek onu kollarının arasına aldı, sonra başını eğerek göğsünün dolgun kıvrımına bir öpücük kondurdu. Yan tarafına sokuldu

Yüzüne baktı, saçlarını çekiştirdi ve başını kaldırdığında dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturdu. SnowDancer'daki en baskın kurt oydu, Kontrole, güce alışkındı ama bu sabah dizginleri eşine bıraktı, onu okşadı, öptü, ona taptı.

Ayrıldıklarında kurdu artık eskisi kadar tedirgin değildi. "Judd'la konuşacağım." Gece vardiyasında çalışan Ok'tan dönme SnowDancer-teğmen iz sürme görevini üstlenmişti.
Alexei'nin kurtardığı empatla ilgili bilgiler. "Hâlâ trafo merkezine gelmek istiyor musun?"

"Elbette." Eşinin parmakları çenesini kavradı, sesi bükülmez. "Böyle şeyleri birlikte hallederiz. Bunu sakın unutma."

"Buna cesaret edemem." Bu bir alaydı ama aynı zamanda bir gerçekti. Sienna
ondan daha genç olabilirdi, ama ondan daha yetenekliydi.
onu halının üzerine çağırıp davranışlarından sorumlu tuttu. "Yakında görüşürüz."

"Hey." Burnunu onunkine sürtmek için ayağa kalktı. "Her şey girecek."

Hawke alnını onunkine bastırdı. "Bu çok zor
Alexei'yi bu kadar kötü incittiğimi bilerek." En genç teğmenine karşı hep farklı duygular beslemişti, Alexei'yi şoka girmiş bir çocuk olarak hatırlıyordu.
Alexei ve Brodie'nin ebeveynlerini gömdükleri gün ergen Hawke'ın eline yapışan yedi yaşındaki çocuk.

Brodie kurt formunda gelmiş, tüylü bedenini Hawke'ın diğer tarafına
.

Hawke henüz çok genç bir alfa olmuştu, iki küçük çocuğun ölümüne neden olan kanlı bir karar vermek zorunda kalmıştı.
Yetimler. Bir yıl önce aynı korkunç kararı tekrar vermişti ama bu kez Alexei'yi Harte-Vasiliev ailesinin hayatta kalan tek ferdi olarak bırakmıştı. "Alexei'nin kalbini kırdım."

"Biliyorum." Sienna onun ensesini okşadı, çenesini öptü. "Biliyorum, bebeğim." Gözleri parlıyordu, sesinde bir kalınlık vardı. "Ama başka seçeneğin yoktu.
Aksi takdirde Alexei çok kötü bir duruma düşecekti. Seni suçlamadığını biliyorsun."

Teşekkür . Bunu yapmak zorunda kalsaydım kendimle yaşayamazdım.

Ölümcül eğitimli baskın tarafından söylenen kederli sözler Hawke bir çocuktan, her an arkasında olabileceği bir adama dönüşmesini izlemişti. "Biliyorum, ama nasıl olduğunu hatırladığımda yardımcı olmuyor

Gerçek Alexei'yi görmeyeli uzun zaman oldu." Gerçi bir tanesi Hawke'ın arasında en sessiz olanı olan Alexei'nin her zaman başkalarını şaşırtan sinsi bir mizah anlayışı vardı. Ama nadiren gülerdi. Günlerce, tüm varlığı öfkeyle parçalandı.

Hawke zor kararlar vermeye alışkındı, ama Brodie'yi idam etmek, onu rahatsız ediyordu. "Lexie'yi gençken bir ava götürdüğümü ve alfası tarafından çağrıldığı için ne kadar gurur duyduğunu hatırlıyorum." Aralarındaki yaş farkı sadece sekizdi ama bir erkek yirmi iki, bir oğlan on dört yaşındayken bu önemliydi, Daha da fazlası çünkü onlar kurttu ve Hawke, Alexei'nin alfasıydı.

Sienna elini onun omurgasında gezdirdi. "O seni seviyor, Hawke. Onun buraya geçici olarak atanmasını bu zamana denk getirmenizin bir nedeni var, Yeniden istememesinin nedeni de bu - acı çok fazla geldiğinde hâlâ sana dönüyor." Dudaklara bir öpücük, şefkatli ve yumuşak. "sığınağa girmen için olabilecek en kötü gün olduğunu biliyorum." Parmaklarıyla saçlarını okşuyor. "Bunun seni etkilemesine izin verme."

Eşi, sadece onun izin verdiği gibi onu teselli ediyordu. Bir alfa kurt asla odadaki en güçlü kişiden başka bir şey olamazdı- Eşiyle yalnız olduğu zamanlar hariç. Sienna onun her yarasını biliyordu. her kırılganlığı. Eğer boğazını kesmek için diz çökmesini isterse, bunu gözünü kırpmadan yapardı Kurtlar kolay kolay çiftleşmezdi ve sürüdeki en güçlü baskınlar daha da kötüydü. Sahiplenici, koruyucu, talepkar ve sadık. Her nefesi onun nefesiydi.

"Yapmayacağım," diye söz verdi. "O piçler sürüme bir kez zarar verdi. Bizi ikinci kez yaralamalarına izin vermeyeceğim."

Arkadaşını giyinmesini bitirmesi için bıraktıktan sonra başka bir askerle hızlı bir kahvaltı toplantısı yaptıktan sonra, bir kahvaltı ekmeği almak için sığınağın büyük merkezi mutfağına saptı. Bir saat sonra Şafak sökmeden önce, çoğunlukla erken vardiyada çalışanlar dışarı çıkmadan önce yiyecek ve kahve alıyordu, ancak kıdemli şifacıları da ayaktaydı.

"Hawke." Lara gülümsedi, yüzünün doğal koyu bronzluğu ışıl ışıldı ve yüksek elmacık kemikleri birkaç aydır olduğundan daha yumuşaktı Daha önce.

Başının arkasını kavrayarak onu dudaklarından nazikçe öptü ve bir elini karnının kıvrımına koydu. "Yeni sürü arkadaşım nasıl?" Doğuma bu kadar yakınken, yavru alfasını hissedecek kadar gelişmişti ve temasla sakinleşecekti.

"Hepsi keskin dirsekler ve futbol ayakları." Lara ona doğru eğildi, Hayatının bu döneminde alfasının ekstra temasına ihtiyaç duymaktan utanmıyordu. "Ama şimdi yavaşlıyorum. İçeride fazla yer yok."

Odadaki diğerleriyle konuşurken onu yakınında tuttu. Her bir kurt Lara'nın karnını şefkatle okşadıktan sonra
Cilt ayrıcalıklarının kabul edilebilir olduğundan emin olmak için ona bakıyordu. Yuvadaki tüm yetişkinler hamile bir kadınla ilgili hiçbir şey düşünmemeleri gerektiğini biliyordu.
Cesaretleri yüzünden pençelerini ısırabilirler.

Hamile askerlerin, sürü arkadaşlarından biri çok heyecanlanıp izinsiz temas kurduğunda tek tük parmaklarını kırdıkları biliniyordu. Yaralı yüzünü buruşturur, parmağını atelletir ve bunun kendi suçları olduğunu kabul ederken, diğer sürü arkadaşları aptallıklarına sadece başlarını sallarlardı.

Ancak Lara bir şifacıydı ve Hawke ile olan bağı sayesinde SnowDancer'ın her bir üyesine bağlıydı. Dokunuş bir
Hayatının temel taşı, sürü arkadaşlarının dostça dokunuşuydu. Bu teması sadece istemekle kalmıyor, aynı zamanda onun altında parlıyordu.

Daha sonra Hawke kahvaltısını ayakta yerken Lara, "Lucy'yi seninle birlikte karakola gönderiyorum," dedi. Sırtındaki kemeri ovuşturdu. "O kadar hızlı koşturacak kadar çevik değilim.
engebeli arazi."

Kurt alfaları gözeten tanrılara şükürler olsun. Hawke bu tartışmayı dört gözle beklemiyordu. "Judd'ın gecede ne bulduğuna bakmaya gidiyorum," dedi son ekmeğini de yuttuktan sonra. "Gelip tıbbi bir şey var mı diye bakmak ister misin?
Lucy'nin bilmesi mi gerekiyor?"

Lara başını salladı ve kendisine bir fincan kahve doldurmasını bekledikten sonra ikisi birlikte, hafifçe doğan yapay güneş ışığıyla grileşen bir koridora çıktılar. Bu teknoloji SnowDancer'ın araştırma laboratuvarlarından çıkan en iyi şeylerden biriydi. Sadece bu değil teknolojinin satış ve bakımı katlanarak artmıştı.

paketin geliri, çalışma odasının içi ile dışı arasındaki geçişi sorunsuz bir hale getirmişti.

Hawke yürürken kahvesini içti, aklı Alexei'de ve
E. Bu durumun iyi bir yanı varsa, o da Aleksey'in umarım bugün çok meşgul olacağıydı.
Brodie'nin idamının yıldönümü ve bunun neden gerekli olduğu. Hawke trafo merkezine gitmeden önce Etta'nın ailesiyle konuşacaktı ama onların Alexei'den daha iyi iyileştiklerini biliyordu.

Onları son gördüğünde Etta'nın babası Aleksey'i ne kadar özlediklerini söylemişti. "Bizi ziyaret etmekten utanmamalı.
Kardeşine olan sevgisinden utanıyor," demişti yaşlı adam, gözlerinde . "Etta'mız zaten bu kadar çok şey kaybetmişken bizi kaybetmesini asla istemezdi. Yıldönümünde bize katılmasını söyle. Konuşuruz.
Unutmayın."

Hawke daveti Alexei'iletmişti ama bildiği kadarıyla Lexie mesafesini korumuştu. Brodie'ye herhangi bir anma gününe katılamayacak kadar kızgındı.

"Dün gece uzun süreli tutsaklık üzerine biraz okuma yaptım." Lara'nın ses tonu sessizdi ama tüm dikkatini toplamıştı. "Eğer Alexei haklıysa ve
empati yıllarca sığınakta tutulursa, hasar felaket boyutunda olabilir."

"İyileşme şansı?"

"Şu anda bunu söylemenin bir yolu yok. Bazı tutsaklar çok fazla yardım ve ilgiyle iyileşirken, diğerleri çöküşe geçiyor, kendini yıkıcı davranışlar, hatta intihar." Beyaz çizgiler Lara'nın
ağız. "Bu aynı zamanda ona ne yapıldığına da bağlı. Eğer kaçırıldığında çocuksa ..." Başını sallayarak bilinçsiz bir korumacılıkla yumruğunu kucakladı. "görmem, değerlendirmem gerek. Sadece ... nazik ol."

Hawke . Lara, alfa olarak kendini kanıtlamamış bir yabancıya asla güvenemeyeceğini ama
Naziklikten aciz. Eğer E bir tehdit oluşturmuyorsa, ona incinmiş bir itaatkâr gibi davranacaktı. "Gece boyunca Alexei ile birlikteydi." şifacısına hatırlattı. "Eğer ondan kurtulduysa, doğru yoldayız demektir."

Lara inledi. "Onu çok seviyorum ama bugünlerde gülümsediğinde bile yarı homurdanıyor."

İkisi de Aleksey'in kişiliğindeki değişimin arkasındaki neden hakkında konuşmadı. Değişimi kabullenmek daha iyiydi, Alexei'yi şu anki haliyle kabullenin - çünkü bazı kayıplar insanı sonsuza dek yaralar ve ya onunla yaşarsınız ya da sizi yıkmasına izin verirsiniz. Alexei bununla yaşamanın bir yolunu bulmuştu. "Hâlâ ten ayrıcalıklarından kaçınıyor mu?"

"Asla tehlikeli bir noktaya gelmedi," diye mırıldandı Lara. "Herhangi bir dengesizliği önlemek için bir sürü arkadaşıyla yeterince ten tene teması olmasını sağlama konusunda takıntılıdır." Hawke'a bir bakış. "Sadece, ben Alexei'nin bunlardan zevk almasına izin verdiğini düşünüyorum. Bunu alması gereken bir hap gibi kabul ediyor."

Hawke bir elini saçlarının arasından geçirdi. Kurtlar, çoğu gibi Dönüşenler dokunulabilir yaratıklardı. Uzun süre dokunuştan mahrum kalan özellikle baskınlar saldırganlaşma eğilimi gösterirdi - ve Alexei her zaman inanılmaz derecede dokunsal olmuştu. Sadece yakın ilişkilerinde değil. durumlar. Dışarıdan bakanlara uzak görünebilirdi ama o, kucaklanmaya ihtiyaç duyan sürü arkadaşlarına her zaman kollarını açan bir kurttu. "Eş bulmakta sorun yaşıyor mu?"

"Hayır. Onu tanıyan ve suçlamadan ya da talepte bulunmadan ihtiyaç duyduğu iletişimi ona vermeye istekli olan arkadaşlarına bağlı kalıyor. Bu da sorunun bir parçası."

Hawke, Lara'nın bilmediği bir şeyi biliyordu: Alexei onun için bir arkadaştan daha fazlasını ifade eden bir kadın bulmak *istemiyordu*. Ve nedenleri mantığın üstesinden gelebileceği şeyler değildi. Hawke'un en genç teğmeninin yalnızlığı kovalamak için korkunç ve acı verici bir nedeni vardı.

"Hawke." Judd önlerinden çok da uzakta olmayan inin teknoloji merkezinden çıktı. "Ben de tam seni bulmaya geliyordum."

"Alexei'nin buluntusu hakkında bir şey buldun mu?"

Judd'ın altın rengi koyu renk gözleri hiçbir şey ele vermiyordu ama sözleri uğursuzdu. "Bunu görmen gerek."

Bölüm 12

Alexei Harte: SnowDancer kurdu, 6.2 boyunda, sarışın, gri gözlü ve külot eriten güzellikte. Sürüdeki diğer tüm kurtlardan daha fazla baskınlık mücadelesi kazandığı söyleniyor. SnowDancer'daki vahşi kadınlar bize bunun sebebinin dışarıdan gelenlerin güzel yüzünü görüp kolayca alt edilebileceğini düşünmeleri olduğunu söylüyor. Bu yabancıların hala çeşitli kırık kemikler ve iç yaralanmalardan iyileşiyor.

-*Wild Woman* dergisinin Ocak 2083 sayısındaki "Korkutucu ama Seksi" köşesinden: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

HAFIZA donuk gözlere, ağrıyan bir bedene ve yalnız olmadığına dair içgüdüsel bir farkındalığa **uyandı**. Nabzı hızlandı, ağzı kururken teni ürperdi. Renault'nun onu uyurken bulmasından *nefret ediyordu*.
ve savunmasız.

Gözlerini görebilecek kadar açtığında, göz kapakları tamamen yukarı fırladı

Altın sarısı teni ve kaslarıyla iri bir erkek vücudu yatağının az ötesinde yere uzanmıştı. Neden, diye düşündü, tamamen
Uyan, Alexei yerde yarı çıplak mı yatıyordu? Gözleri
Sol omzunun arkasında küçük bir dövmeye benzeyen bir şey vardı ama bu mesafeden deseni seçemiyordu.

Sonra kollarını yukarı kaldırdı, vücudunun çizgileri hassas ve güzeldi ve kol kasları kesilmişti. Bu pozisyonu ona dayanılmaz bir sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca korudu, sonra geri döndü
Aşağı.

Sesini çıkarmadan, onu rahatsız etmek istemeyerek, nefes nefese bir hayranlıkla akıcı hareketleri izledi. Adamın üzerinde sadece bir çift

Kalçalarından aşağı sarkan eşofmanları sayesinde vücudunun üst kısmını kesintisiz olarak görebiliyordu.

Midesi , ayak parmakları kıvrıldı.

Yumuşak ve güçlü hareketi on kez daha tekrarladıktan sonra ayağa kalktığında kehribar rengi bakışları onunkilerle buluştu. Vahşi enerji
havada uğulduyordu, sinsi bir sabır. "Pack iletişime geçti," dedi kadının okuyamadığı bir sesle. "Gözetim kontrolü yapmalarını istediğimiz müttefiklere göre, Erasmus David Renault eve hiç gelmemiş.
Dün gece iş yerinde ondan hiçbir iz yok."

Memory şaşırmamıştı; Renault bu kadar uzun süre hazırlıksız yakalanmaktan kurtulamamıştı. "Zengin, bir sürü mülkü var."

"Teknisyenler uydularımızdan birini sığınak yönüne çevirmeyi başardı," diye ekledi Alexei. "bir hareket yok, bir saldırı belirtisi de yok."

Memory irkilmedi. Onun yerine oturdu. "Kaçışımı doğrulamak için ışınlanmış olmalı." Sonraki kelimeleri söylerken boğazında bir yanma hissetti. "Beni kendi malı olarak görüyor ve geri istiyor."

Alexei'nin pençeleri .

Üst ranzanın kenarına tutunmak için öne doğru eğildi, büyük bedeni çok yakındı ve sıcaklığı neredeyse bir dokunuş gibiydi, "Evet? Ben onu av olarak görüyorum." Sesi sert ve ama Memory'nin gözleriyle buluşan gözleri kehribar ve grinin çarpıcı bir karışımıydı.

Adam pençeli elini yüzünün yan tarafına dokundurmak için uzattığında, kadın geri çekilmedi. Ölümcül uçlar derisini sıyırdı ama Korku yerine, içinde garip bir çırpınma hissetti.
Karnını okşadı, nefesi kesildi. O kadar yakındaydı ki kokusunun vahşi sıcaklığını alabiliyor, şakaklarındaki saçları nemlendiren terin bir ipucunu yakalayabiliyordu.

Parmakları karıncalanıyor, onun tenine dokunmak, onun gücünü hissetmek istiyordu.
Tüm o kaslar. Garip dürtüsünü bastırmak için ranzasının şiltesini kavradı, bakışları kehribar rengine dönene ve göğsü
gürledi. Memory, bir kurt için agresif göz temasının zor olduğunu ama umurunda değildi.

Bir daha asla *kimseden* geri adım atmayacaktı. Ona dişlerini gösterdi.

Bu onu şaşkınlıkla sıçrattı. Gözlerini kızgınlıkla kısarak dişlerini ona doğru gösterdi. Adam ona doğru yaklaştığı için ellerini kaldırdı ve adamın kalçalarını kuvvetle itti. Parmakları
sıcak, sert karın kaslarını okşadı, avuç içlerini
eşofmanının kumaşı. Adamın ham gücü kadının içinde uğuldadı.

Alexei'nin gözleri parladı.

Onu hareket ettirecek gücü olmadığının tamamen farkında olmasına rağmen, üst ranzaya bıraktığı havluyu ve temiz kıyafetleri aldıktan sonra geri adım attı. Adam dışarı çıkarken kalbi gümbür gümbür atıyordu, derisi karıncalanıyordu ama her zamanki gibi değil. Sürekli yoldaşı olan acı bir süreliğine geri çekilmişti.
An.

Yaptığı ilk şey ön kapıya gidip avuç içi izinin hâlâ kapıyı açtığından emin olmak oldu. Kilit klik sesiyle açılana kadar nefes almadı. Kapıyı biraz içeri doğru çekerek dışarı baktı.
Sabahın erken saatlerinin puslu grisi, yağmur bugün hafif bir sis ve özgürlüğün tadını çıkarıyorum.

İstediği zaman çıkıp gidebileceğini bilmek iliklerine kadar işleyen bir zevkti. Bunu yapabildiği için birkaç dakika sonra kapıyı kapattı. Soğuk içeri sızıyordu ve Alexei'nin duştan çıkıp buz gibi bir koridora girmesini istemiyordu.

Soğuğu hissediyor gibi görünmüyordu. Dün kız buranın kapısında tereddüt ettiğinde huysuzlanmıştı ama bir kez bile titrememişti.

Wolf.

Onun şekil değiştirdiğini hayal ederken yatak odasını karıştırıyordum, Basit bakım malzemeleriyle dolu bir çekmece bulmayı başardı ve birkaç esnek saç bandı aldı. Kapının arkasındaki küçük ayna ona saçlarıyla çevrili ince yüzlü bir kadın gösterdi
kocaman, kabarık bir .

Biraz uğraşması gerekti ama kıvırcık buklelerini iki bölümde toplamayı başardı.

Bunu yaptıktan sonra mutfağa doğru ilerledi ve kahveyi hazırlamaya başladı. Bu işi ilk kez yapmıyordu; bu tür şeylere dair bilgisinin kökleri dünyanın en karanlık günlerine uzanıyordu.

Geçmişi. Renault onu ilk kez kaçırdıktan sonra delirmenin eşiğine gelmişti. Saatlerce oturmuş, bir ileri bir geri sallanmıştı. Annesinin son anlarının görüntüsü zihninin duvarlarında oynaşırken. Diana Aven-Rose'un annesini nasıl
Vücudu kasıldı, eli halıya çarptı ve yüzü abanoz teninin altında morarmış morumsu bir renge büründü.

Renault, Memory'ye vurarak onu kendine getirdi.

Parmaklarını yanağına götürdü, ters bir tokatın yakıcılığını intikam duygusuyla yakınında taşıdı. Bu hiçbir şey değildi
Nazik ve kibar annesine yaptıklarıyla kıyaslanamazdı ama o tokat onu sonsuza dek değiştirmişti. Darbe o kadar güçlüydü ki
onu yere yıkmıştı, yarılan dudağından ağzına kan damlıyordu.

Gözlerini açtığında, görüş alanında adamın ayakkabılarının cilalı uçlarını görmüş ve canavarın ayaklarına tırmaladığını fark etmişti. Öfke, öylesine büyük bir *öfke* onu ele geçirmişti ki, Sessizlik Protokolü altında aldığı eğitim o ana kadar paramparça olmuştu. O zamanlar bu duyguyu anlamamıştı ama bu onu hiç uyarmadan ona saldırmaya itmişti.

Hayatında Renault'yu almayı başardığı tek zamandı.
Aşağı. Kırık dökük olduğunu düşündüğü küçük bir kızın ani saldırısını beklemiyordu. Kız vücudunu adamın bacaklarına çarpmıştı,
onu yere düşürdü. Eğer hızlı reflekslere sahip bir Tk olmasaydı, kafası onu ilk sakladığı izole kabindeki sehpanın kenarına çarpabilir ve kafatası çatlayabilirdi.

Olduğu gibi, yaralanmayı önlemek için zamanında dönmüştü.

Ayağa kalktığında giysilerini fırçaladı ve "Görünüşe göre yerini öğrenmen gerekiyor. Dört gün sonra görüşürüz."

Sekiz yaşındaydı ve ıssız bir yerde bir kulübede tek başınaydı. Pencerelerinde parmaklıklar olan ve kapısı dışarıdan parmaklıklı bir kulübe. Tırnakları kanlı ve kırıktı ve adamın onun için besin bırakmadığını fark ettiğinde kaçma girişimleri nedeniyle vücudunun her yerinde çürükler vardı.

Bu özel zalimlik kazara olmuştu. Renault'un ona ihtiyacı vardı. canlı ve güçlüydü, zayıf ve yetersiz beslenmiş değildi - ama aynı zamanda bir

ve küçük çocukların yetişkinlerden çok daha az besin rezervine sahip olduğunu fark etmemişti.

Tüm kulübede yenebilecek tek şey, uzun zaman önce dolabın bir köşesinde unutulmuş gibi görünen iki kutu fasulyeydi. Belki de eski bir sahibi tarafından. Bir konserveyi açmak için gerekli bulmuştu ama konserveden çıkan soğuk, topak topak fasulyeleri yemekten kaçınmıştı. Lisede biyoloji öğretmeni olan annesi, arada bir eğitici kom programlarını izlemesine izin veriyordu ve bir tanesinde yemek pişiren insanlar görmüştü. Bu yüzden fasulyeleri bir tabağa dökmüş ve ısıtmayı başarmıştı.

Renault döndüğünde, bütün fasulyeleri yemişti.
bir daha asla besinlere dokunmamaya karar verdi. Bu onun zihninde bir çizgiydi. Besinler, annesi hayattayken ve Memory bir bar yerken saçlarına yağ sürdüğü zamanlar içindi. Sekiz yaşındayken bile, Hafıza, hayatta kalmak için şimdide ve kalbinde intikam duygusuyla yaşaması gerektiğini anlamıştı.

Renault sonunda ona zorla besin vermekten vazgeçmişti.
Onu çok fazla ısırmıştı. Onu ne kadar acımasızca dövdüğü önemli değildi, o zamanlar ne olduğunu yemeyi ve içmeyi reddetti.
Psy için yiyecek maddeleri kabul etti. Sonunda ona daha fazla fasulye getirmiş, yemek hazırlamanın onu sakinleştirdiğini fark edince yavaş yavaş daha fazla şey eklemişti.

Tüm bu süre boyunca, hayatının en travmatik anında kalkanlarını kırdıktan sonra zihnine yerleştirdiği kancaları kazıyordu. Annesi için yas tutarken, kaybolmuş ve korkmuşken, Renault ona tecavüz etmişti.

Hafıza şakağına dokundu, elini bıraktığında
kancaların görünür olmadığını, hiçbir zaman görünür yeniden fark etti. Ama şimdi yok olmuşlardı, fiziksel temastan yoksun oldukları için kırılmışlardı. Onu tekrar köleleştirmek için Renault'nun ellerini onun üzerine koyması gerekecekti.

Hafıza önce onu avlamak niyetindeydi.

Çenesi sıkı bir şekilde, taze kalmasını sağlayan paketlerde mühürlenmiş ekmek bulana kadar etrafı karıştırdı. Tostu ve kahveyi hazırladı.
Alexei mutfağa girdiğinde hazırdı. Saçları nemliydi, vücudu sabunu ve onu derinden etkileyen bir kokuyu çağrıştırıyordu

Erkeksi, özünde Alexei. Gözleri adamın karnına kaydı, altın rengi kaslar artık soluk gri bir tişörtle örtülüydü ve parmakları karıncalandı.

Cazibe hakkında bir şeyler duymuş, hatta bunun gösterilerine tanık olmuştu ama bir insanın bir erkeğe nasıl cazip gelebileceğini hiç anlamamıştı. Çevresindeki tek erkek bir psikopat olduğunda anlaşılabilir bir tepki. Anlaşılan o ki, aslında
Psikopat olmayan bir zihinle paketlendiğinde bir erkek bedenini takdir etmek.

Ona hırlayıp duran bir beden olsa bile.

Şimdi sinsice kahveye doğru ilerledi ve kendine bir fincan doldurdu. Enerjisi boşluğu patlayacak kadar dolduruyordu. Dişleri ve pençeleri olan, dikkatini çekmek isteyen bir şeydi. Hafıza onu görmezden geldi. ilkel hakimiyetini dişlerini sıkarak kontrol ediyordu. Adamın bunu bilerek, nasıl tepki vereceğini görmek için yaptığından neredeyse emindi.

Adam muhtemelen sırf bu yüzden bir ayıyı dürtecekti.

Tostunun üzerine fıstık ezmesi sürmeye odaklanmaya devam ederken ensesine bir hırıltı çarptı. Sırtı ona dönük olduğu için omurgası kaşınsa da dönmedi. "Fıstık ezmesi istiyor musun? Tereyağı?"

Uzun bir duraksamanın ardından homurdanarak "Evet" dedi.

Memory irade savaşını kazandığını düşünerek hata yapmadı. Bu sadece bir çatışmaydı. Ona bir dilim ekmek uzattı.
sonra kendi parçasını ısırdı. Yüzünü ona dönmeden önce yarısını bitirdi.

Tostu çoktan bitmişti ve kalçasını tezgâha yaslayarak duruyordu. "Haberlerim var," dedi, gözleri tetikteydi. "Seninle ilgili."

Hafıza hareketsiz kaldı.

"İsminizi ve muhtemel yaş aralığınızı sürüye gönderdim. Sizi sürüye eklediğimde avuç içi iziniz otomatik olarak iletildi. sistemi."

"PsyNet'e yükleme yaptın mı?" Beyni vızıldadı, jilet gibi keskin bıçaklar kesip biçiyordu.

"Hayır. Bizim kendi hacker'larımız var." bir yudum aldı, sesi hâlâ tehlikeli bir şekilde eşitti. "Muhtemelen buralarda olduğunu söyledim. Yirmi üç ila yirmi altı, ama alt sınırın doğru olduğunu söyleyebilirim."

"Yirmi üç," diye onayladı, eli kahve fincanını sıkıca kavrıyordu.

"Seni bulduk, dişi aslan." Yumuşak bir ses, kurt gözleri. "Memory Renault, E. David Renault'un evlatlık kızı."

"Piç kurusu." Bu tek kelime öylesine şiddetli bir öfkeyle titriyordu ki, Alexei bu kadar küçük bir bedene nasıl sığdığını merak etti.

"Lanet olası piç." Hafıza, kelimeleri hançer gibi şekillendirdi ve her biri onu esir alanın kalbine saplandı. Vücudu
kaskatı kesilmişti, kasları o kadar sıkılmıştı ki kopacak gibiydi.

Alexei onayladı. Öfke yakabilir, güçten düşürebilirdi ama aynı zamanda hayatta kalmak için bir silah da olabilirdi. Brodie'ye çok kızgındı ve kardeşine olan sevgisi asla ölmeyecek olsa bile sonsuza dek böyle kalabilirdi. Bu, kederin onu bir sel gibi ezmesini engelliyordu. Özellikle de yaranın kanayacak kadar çiğ olduğu bugün. "Anlat bana."

Bu emir üzerine bakışları ateşle parladı.

Alexei onu ısırma isteği duydu. Sertçe değil. Uyarı olarak. Kurdu bu kadar görmezden gelindiği için sinirlenmişti - Alexei'nin gücündeki bir yırtıcının genellikle herkesin dikkatini çekmek için bir odaya girmesi yeterliydi.
Dikkat. "Şu anda sen bir bilinmezsin, benim için olası bir tehditsin. paketleyin. Bana kim olduğunuzu kendi kelimelerinizle anlatın ya da bırakın Erasmus David Renault sizin adınıza konuşsun."

Kahve fincanını tezgâha çarptı ve dışarı çıktı. Çok geçmeden ön kapının açıldığını duydu. Ardından soğuk bir rüzgâr esti. Eğildiği yerden doğrulan Aleksey, üç parça tost daha hazırladı ve kızınkiyle aynı tabağa koydu.
Bitmemiş bir parça, sonra taze bir fincan kahve doldurdu ve koridorda ilerledi.

Beklediği gibi, kapının hemen dışında durmuş, sabahın serin havasını uzun uzun içine çekerken, ince sisli bir yağmur yağıyordu. saçlarında boncuk boncuk. "İyi kahve yapıyorsun." Bir aldı ve fincanı uzattı.

Buhar soğuğa karşı kıvrıldı.

"Hayır mı?" dedi kadın heykel gibi kaldığında. "Tutsak diyetine geri döndün demek?"

Ona hırladı, gerçekten *hırladı*.

Alexei'nin kurdu titreyerek ayağa . "Nerede bu
ses nereden geliyor?" Ses kesinlikle yanındaki minyon vücuttan
gelmiş olamazdı. "Tekrar yap."

Ters ters bakarak adamın elinden kahve fincanını aldı ve bir yudum içti.
meydan okurcasına büyük bir yudum aldı. Adamın elindeki tabaktan
yarım kalan tostunu alırken kahveyi bırakmadı. Alaycılığının yol açtığı
hırıltıdan hâlâ etkilenen adam bir parça daha tost yedi ve ona ikinci bir
parça ikram etmeden önce kendisininkini bitirmesini bekledi.

Aldı, nefesi havayı dondururken sessiz, metodik ısırıklarla yedi.
"Benim soyadım Aven-Rose." Sert sözler. "Bunu benden
çalamayacak."

"Hafıza Aven-Rose," dedi Alexei, çünkü bazı şeyler oyun değildi.
"Sürü kayıtlarını güncelleyeceğim."

"Annemi öldürdü. Sekiz yaşındaydım ve beni okul sonrası
derslerimden yeni almıştı." Memory'nin sesi
düz, . "Hantal kışlık ceketimi çıkarmamda bana yardım etti.
Koridoru açtığında ona bir okul projesinden bahsediyordum.
asmak için dolap ..."

Kahveyi Alexei'nin eline tutuştururken, iki elini de kalçalarına
koyarak eğildi, nefesi sertleşmişti. Alexei onu kucağına almak, sarılmak
ve güvende olduğunu söylemek istedi. Hiçbir şey onu geçemezdi. Ama
bu tür bir dokunuş onun yapması gereken bir şeydi.
gecenin bir yarısı onu kucağına çekmişti, ama
ancak onunla temasa geçmesinin psişik saldırıyla savaşmasına yardım ettiğini
söyledikten sonra.

Bugün saldırı altında değildi, deri ayrıcalıkları istememişti. Ve onu
kaçıranın ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu,
neye . Tek yapabildiği, korkmayı unutup yeniden hırlayan bir dişi
aslana dönüşene kadar öfkesini kışkırtmaktı.

Tekrar tam boyuna ulaşması uzun dakikalar aldı. "Dolaptaydı."

"Cehennem." Bir çocuğun kâbusu canlanmıştı. Memory'nin
hikâyeyi anlatırken neredeyse kendini kaybetmesine şaşmamalı.

"Annem çığlık atmaya gitti ama adam çok hızlıydı ve
Ses çıkaramadan elimle ağzını kapattım." Memory kapalı trafo
merkezinin kapısına derin bir nefes aldı,

serbest bıraktı. "Bu şeyi zihniyle yapıyor
-Kurbanlarını PsyNet üzerinden takip ediyor ve zihinsel alışkanlıklarını öğreniyor, böylece onlara saldırırken aynı zamanda zihinlerini de tuzağa düşürebiliyor."

Böylece kimse medyumun yardım çığlığını duymayacaktı. "Bunu sana da yaptı mı?"

Memory başını salladığında Alexei'nin pençeleri derisinin içini sıyırdı.

"Annemin beni her zaman o saatte aldığını ve onunla birlikte olacağımı biliyordu. Eğer çığlık atarsam ya da dikkat çekecek bir şey annemi küçük küçük parçalara ayıracağını söyledi ama "Sessiz olursam onun yaşamasına izin vereceğini söyledi." Düzlük bozuldu, ama gözyaşlarına değil. Kızgın bir öfkeye dönüştü. "O psikopat benim babam değil. O benim babam değil.
hayatımı çaldı. Kimliğimi çalamayacak. Benim adım Memory Aven Rose. Annemin adı Diana Aven-Rose'du. Adımı o koymuş.
Anı çünkü ben onun en önemli anısıydım. Önemli olan tek hatıra."

SnowDancer'ın ortaya çıkardığı kayıtlara göre, Memory sekiz yaşındayken, annesinin ölümünün ardından evlat edinilmişti. Bu kayıtlarda, Memory'nin annesinin
Annesinin ölümüyle ilgili koşullar hiç de şaşırtıcı değildi; Diana Aven-Rose, Psy Konseyi iktidardayken öldürülmüştü ve halkının aralarında dolaşan psikopatlardan haberdar olması Konsey'in işine gelmiyordu.

Ne de olsa sessizliğin Psy ırkına musallat olan delilik ve şiddeti düzeltmesi gerekiyordu.

"Sana inanıyorum." Hiç kimse böylesine bir ıstırabı, böylesine derin bir öfkeyi taklit edemezdi.

Memory'nin bakışları onun yüzünü aradı, vücudu hâlâ kaskatı kesilmişti. "Sürün olacak mı?"

Alexei buna nasıl cevap vereceğini düşündü. "Psy," dedi sonunda, "yıllar boyunca SnowDancer'a birçok kez zarar verdi." Kurtların bu kadar bağımsız olması ve bu kadar güce sahip olması Konsey'in hiç hoşuna gitmemişti. "Artık Psy sürü arkadaşlarımız ve müttefiklerimiz var ve ırkınızı artık tek bir varlık olarak görmüyoruz ama bilinmeyen Psy'lara güvenmek hâlâ zorlu bir yol. Bunu hak etmeniz gerekecek."

Memory uzaklara, puslu gri şafağa baktı, kirpiklerinde boncuk boncuk su damlacıkları vardı. "Canını yakacağım
Renault, başka bir çocuğu daha almadan durdur onu. Yerine birini bulacağını söyleyerek benimle alay etti. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim.
bir daha hiç kimse."

Vahşi bir öfke çarpması.

Alexei çenesini sıktı. Daha iyi bilmese, bunun bir saldırı olduğunu düşünebilirdi. *"Hafıza."*

Adamın hırıltısı kızın "Ne?" diye bağırmasına neden oldu.

"Öfkeli bir Valkyrie'ye dönüşmeden önce," dedi onu çileden çıkarmak için tasarlanmış yavaş bir gülümsemeyle, "kendini korumayı öğrenmen gerekecek.
duygular."

Yanaklarında ani bir parıltı yakalamadan önce gözlerini kırpıştırdı. Cildinin zengin tonu altında gizlenmiş olsa da allık olduğundan emindi. Başını eğerek gözlerini kapattı ve ellerini
Ellerini. Öfke geri çekilmişti ama yok olmamıştı; bilincinin sınırlarında gezindiğini hissedebiliyordu. "Teşekkürler," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Pençelerini sevdim, dişi aslan."

Memory parmaklarını büktü ve onlara baktı. Alexei
Neredeyse düşünce süreçlerini duyuyordu. Bir kurdunki gibi pençeleri olsun istiyordu. Böylece onu esir alan kişiyi küçük, kanlı parçalara ayırabilecekti.

Alexei'nin kurdu ilkel bir onaylamayla onu izledi, bu durum ilgisini çekmişti küçük E'nin aklında kana susamış bir intikam vardı. Ancak onunla çok fazla yalnız kalamadı. Bir dakika önce
Rüzgârda Memory'nin kulaklarının duyamayacağı uzak bir uğultu vardı: alfası yoldaydı.

Bölüm 13

Bir sonraki hayata kadar, aşkım.

-Tristan Snow'un eşi Aren'e söylediği son sözler

HAWKE trafo merkezine **koşmuştu**, derisi enerjiden kaşınıyordu. Sienna Lucy'yle birlikteydi, ikisi de içinde tıbbi bir kit bulunan dört çeker bir araçla geliyorlardı. Sienna hızlıydı ama Hawke tam alfa hızıyla koşarken ona yetişemiyordu. O
Bugün insan formunda kalmıştı ama yırtıcı hayvan sessizliğindeki ayaklarıyla ormanda ilerlerken insan olduğu kadar kurttu da.

Ağaçların arasından çıktığında nem yüklü sis, ısınmış tenine iyi geldi.

Alexei'yi hemen fark etti. Teğmen, trafo merkezinin kapısının yanındaki yosunlu büyük bir kayanın üzerine oturmuş, bacaklarını önüne yaymış ve sırtını trafo merkezinin duvarına yaslamıştı. Saçları donuk ışıkta bile altın gibi parlıyordu ve duruşundan uyuduğunu düşünebilirdiniz.

Öfkeyle yanıp tutuşan küçük bir kadın, Alexei'den çok uzak olmayan bir yerde ileri geri yürüyordu. Hareketleri saatli bir oyuncağınki gibiydi, zaman zaman tırtıklı ve koordinasyonsuz, diğer zamanlarda ise düzgündü. Sanki beyni bir adımdan diğerine kısa devre yapıyor, sonra yeniden başlıyordu.

Ani bir sarsıntıyla durdu, başı ona doğru savruldu.

Hawke birkaç parmağını şakağına götürerek rahat bir selam verdi. Onu bu kadar uzaktan fark etmiş olması ilginçti. Bir empatı çok iyi tanıyordu ve Sascha Duncan bu empattan uzak durmaya özen gösteriyordu.

insanların duygularını, görmezden gelemeyeceği kadar yakın oldukları zamanlar dışında
-Bir kurdun kokuları alması gibi, bir E de duyguları alır.

Hawke'ı açıklığın ta öbür ucundan hissettiğine , bu E tamamen açık olmalıydı. Ya bölgeyi tarıyordu
ya da kalkanları kağıt kadar inceydi. İkincisi, onu
Kalabalık bir grup insanın arasında hayatta kalması zorlaşırken, birincisi masum statüsüne bir darbe daha vuracaktı.
Kurban.

Sonra Alexei'nin onun etkileme yeteneği hakkındaki raporu vardı. Güçlü duygusal yayınları olan Dönüşenler. Bir silah mı? Bu Hawke'ın göz ardı edemeyeceği bir olasılıktı.
ırkı, Üçlü Anlaşma'yı imzalama kararı da dahil olmak üzere, İktidar Koalisyonu'nun ilerici kararlarına şiddetle karşı çıkmaya devam etti. Bu Psy'lara göre, Dönüşenler dize getirilmesi gereken aşağı bir ırk olarak kaldı.

Karla kaplı yolda yürürken yaylım ateşine hazırlandı.
ama E yayın yapmıyordu. Diğerleri ağaçların arasında beklerken ilk o girme kararı almıştı. Korkutmanın ya da ürkütmenin anlamı yoktu. Eğer empat masumsa ve Hawke'ın kendisine isyankâr bir öfkeyle bakan küçük bir E ile başa çıkamayacağı bir zaman geldiyse, o zaman alfa olmaktan vazgeçmesi gerekiyordu.

İçindeki kurt, onun bu cüretkârlığı karşısında sinirlenemeyecek kadar şaşkındı.

İlerlerken onun garip cesaretine odaklandı ve
Alexei'nin sığınağı keşfiyle uyanan hayaletlere değil. Deniz yeşili gözleri ve sanatçı elleri olan, küçük bir çocuğu onu güldüren coşkulu öpücüklerle yere yuvarlayan ve eşinin ölümünden sağ çıkamayan bir kadının boğuk sesinde değil. Ve asla karların üzerinde ölmek üzere yatan güçlü, acı çeken bir adamın söylediği son sözler üzerine değil, kanı beyaza karşı kırmızı, aynı çocuk, o zamana kadar biraz daha büyük, onun
el.

Hawke'ın ailesi çoktan ölmüştü, artık acı hissetmiyorlardı. Onun Ancak sürü canlı ve hayat doluydu ve alfa olarak her bir üyeyi korumak onun göreviydi. Bu, bir sürüyü ortadan kaldırmak anlamına gelse bile

Bir alfa kurdun bakışlarıyla karşılaşacak cesarete sahip küçük bir empat şeklinde tehdit.

Alexei'nin gözleri açıldı. Hawke'ı görünce hiç şaşırmadılar. ona doğru geliyordu. Ayağa kalkarak "Hawke" dedi. E'ye bir bakış. "Memory, bu benim alfam Hawke."

Empatın omuzları zaten kaskatı kesilmişti. Şimdi elleri iki yanında yumruk olmuştu ve Hawke'a öyle öfke dolu bir bakış fırlattı ki kafatasına çarptı. Alexei'nin bakışını yakaladığında, diğer adamın başını hafifçe salladığını gördü. Yani, büyük gözlü küçük E bunu bilerek yapmıyordu ve o bir *güçtü*.

"Renault benim babam değil!" Sözcükler bir yumruk gibi eldiven. "Eğer beni ona geri vermeye kalkarsan, gözünün önünde onu kalbinden bıçaklarım, sonra da kafasını yararak psikopat beyin." Göğsü kabardı, sözleri dağ havasında .

Hawke'ın kurdu bu küçük, öfkeli ve kana susamış yaratıktan hoşlandığına karar verdi. "Daha önce bir E'nin bu kadar şiddetli konuştuğunu hiç duymamıştım," dedi. kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yorum yaptı.

"Renault özel bir durum." Alexei'nin sesindeki ölümcül hırıltının, diğerlerini uzak tutmak için tasarlanmış alışılagelmiş huysuzlukla hiçbir ilgisi yoktu; işe yaradığı da söylenemezdi. Pack kimsenin boğulmasına izin vermezdi. bu özel durumda, liderliği ele geçirenler itaatkârlardı.

-Baskın sürü arkadaşlarına karşı avantajlıydılar. Alexei baskın biriyle hırlayıp kavga edebilirken, şefkate ihtiyacı olan bir itaatkârı asla itip kakmazdı.

Hawke, Alexei'nin bitki uzmanı Felix'in aslında her öğleden sonra kucaklanmaya *ihtiyacı* olmadığını ve tatlı Evie'nin sabahları kucaklanmadan suratının asık olmadığını ne zaman anlayacağını merak ediyordu.

O. Hawke sürüsündeki en nazik kurtların yaptığı bu sinsi saldırıdan gurur duyuyordu. "Öyle mi?" dedi Alexei'ye, çünkü E kelimelerle ifade edemeyecek kadar apoplektik görünüyordu.

"Sen onun evlat edinilmesiyle ilgili bilgileri gönderdikten sonra Memory ve ben bir 'konuşma' yaptık." Alexei'nin yavaşça gülümsemesi Hawke'ın dikkatini çekti; bu kışkırtmak için tasarlanmış gülümsemeyi bir yıldan uzun süredir görmemişti. "Konuşmamızda bana bir embesil olduğum için bağırıyordu."

"Beni *evlat edinmedi*!" Empat kısa bir çığlık attı. "Annemi öldürdükten sonra beni çaldı!"

Ondan yayılan öfke kırmızı bir tufandı.
Hawke'nin kurdunu, kurdun ondan hoşlanmasına bakmaksızın şiddete teşvik eder. Alfa olarak, emrindeki baskınların çoğundan çok daha sakindi ama o bile dişlerini sıkıyordu.

Alexei emir verir bir tonda, "*Hafıza*," dediğinde E'nin şiddetli yayınıyla nasıl başa çıkacağını düşünüyordu.

E ona ters ters baktı.

"Beynimi de ezmek ister misin?" Teğmenin dudakları çok uzun zamandır eksik olan gerçek bir sırıtışla kıpırdandı.
"Bana kafamın kaya kadar sert olduğu söylendi. Ama sen aklınla onu parçalayarak iyi bir iş çıkarıyorsun."

E onun son sözleriyle dondu kaldı. Bir sonraki saniye başını eğdi, omuzları kaskatı kesildi ve parmakları sertçe büküldü.
Bir kez nefes aldı, yavaşça nefes verdi ... ve duygu dalgası geri çekildi. Hawke'ın kurdu kürkünü silkeleyip yerine oturturken empatı yeni gözlerle değerlendirdi. Bunun pençeleri vardı.

Başını tekrar kaldırdığında gözleri obsidyen rengindeydi. Ve Alexei'ye odaklanmışlardı. "Ben senin beynini ezmezdim," dedi sert ve emin bir sesle. "Seni çıplak olarak bir sandalyeye bağlardım ve üzerine küçük bir ısırıcı böcek koyardım. Canını yakmazdı, sadece kaşımak için ulaşamayacağın yerlerini ısırırdı. Tekrar tekrar."

Hawke'un omuzları titreme tehlikesi geçirdi. Alexei açıkça
Bu özel cezayı bulduğu için faresini bir aslanın zihinsel kükremesiyle rahatsız ediyordu. Şu anda, genç erkek
kaşlarını çatarak ona baktı. "Unuttuysan diye söylüyorum, seni ben *kurtardım*," diye hırladı. "Ve tek aldığım tavır."

E'nin gözleri kısıldı.

Bundan sonra ne olacağını merak ediyordu -alfa olabilirdi ama kurtların meraklı olmasından o da nasibini ama olayı geciktirdiğinin de farkındaydı.
Kaçınılmaz olarak, Hawke sessiz bakış yarışmasını bozdu. "Lexie." Başını sola doğru salladı.

Hawke ile birlikte E'nin duyma menzilinden uzakta, alanın ortasına doğru ilerleyen Alexei, sisli havada nemli saçlarını geriye doğru itti.

yağmur tenlerine yerleşti. "Başka bir şey bulmuşsun." Soru değildi, gözlerinin grisinde keskin bir zekâ vardı.

Hawke, Alexei'nin şu anda bunu düşünecek durumda olmadığını biliyordu ama Hawke ve kıdemli teğmeni Riley, Riley'nin yedeği olarak eğitilmesi gerekenin Alexei olduğu görüşündeydiler - kıdemli teğmenin, Mercy ve onun üçüzleri bu kadar küçükken fazladan zamana ihtiyacı vardı. Şu anda bu görev Hawke ve tüm teğmenlere yayılmış durumdaydı, ancak bir teğmenin bu görevi üstlenmesi daha az aksamaya neden olacaktı.

Teğmen gerektiğinde Riley'nin tüm görevlerini üstlenebilirdi.

Bunu yapan kişi sakin, organize ve aşağıdakileri yapabilen biri olmalıydı İstediği zaman birden fazla görevle hokkabazlık yapabiliyordu. Alexei, son zamanlardaki hırçınlığına rağmen Hawke'ın şimdiye kadar karşılaştığı en kontrollü kurttu.

Bu yüzden E'nin ısıran böcek tehdidiyle onu rahatsız etmeyi başarması çok ilginçti.

Alexei'yi seven Hawke, teğmeni E'yle birlikte terk etmek ve başka ne gibi tepkiler uyandırabileceğini görmek istiyordu.

Ancak alfa olan Hawke'ın sürüsüne yönelik olası bir güvenlik tehdidiyle ilgilenmesi gerekiyordu. "Başka bir şey bulduk," dedi. telefonunu çıkarmadan önce onayladı. "Memory ve Renault'nun isimlerini öğrendikten sonra teknisyenlerin bulabildiği fotoğraflara bir göz atın."

- - -

ALEXEI hareketsiz kaldı.

Ekranda, güneşin öpücüğünden yoksun kahverengi teni ve kahverengi gözleriyle minyon bir kadının görüntüsü vardı.

Koyu mavi bir etek takım giymiş, saçlarını titizlikle düzeltmiş ve başının arkasında birleştirmişti. Bakışları ... değildi

Düz, bu doğru tanımlama değildi. Gözlerindeki bakış çok ince bir şekilde *yanlıştı*.

Alexei görüntüden, trafo kapısının yanından kafatasında bir delik açarak dikilen Hafıza'ya baktı. "Sanki o iki

farklı kadınlar." Biri vahşi bir yaratık, diğeri ise hassas ve buzdan bir varlık.

Bir sonraki resmi getirdiğinde, içinin titrediğini hissetti. Kız
Aynı şekilde giyinmişti ama bu sefer yalnız değildi; uzun boylu, klasik yakışıklı, pürüzsüz kahverengi tenli bir adamın yanında yürüyordu. gözleri, sinekkaydı traşlı başı. Otuz beş yaşında gösteriyordu ama Alexei, Memory'nin "evlat edinme" belgelerinden onun kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu biliyordu. "Renault mu?"

Hawke başını salladı, saçlarının gümüş-altın rengi parıldıyordu. Sabahtan beri durmayan puslu yağmur. "Görüntüler bir yıl önce bir şirket birleşmesini haber yapan bir haber ekibi tarafından çekilmişti. asistanı olarak listelenmiş."

Alexei fotoğraflara bakmaya devam etmek için kendini zorladı. Kurdu derisinin içinde kaskatı kesilmiş ve kıpırdamadan duruyordu; her iki yanı da aptal yerine konulduğunun farkına varmaya karşı mücadele ediyordu. Hafıza
Bu görüntülerin hiçbirinde kesinlikle baskı altında görünmüyordu.

Hawke kollarını kavuşturarak, "Renault'nun iş merkezi San Francisco'da," diye ekledi. "O bir işadamı, çeşitli işlerde parmağı var. Onunla iş yapmadık ama gözümüzü ondan ayırmamaya değerdi."

Alexei, Hawke'nin telefonundaki son öğeye baktı: kısa bir
Kayıt. Bir konferans merkezinin dışında çekilmişti. E. David Renault iş dünyasından bir muhabirle konuşuyordu.
sadece birkaç santim ötedeydi ama etrafında birçok kişi hareket ediyordu. Yardım isteseydi yardımına koşacak olan Dönüşenler ve insanlar buna dahildi.

Kan sıcaktı ve o ana kadar sessiz olan kurdu ağzını açarak Hırıldayarak, gece boyunca biriken karın içinden ona doğru yürüdü. Telefonu burnunun dibine sokarak, "Çocukluğundan beri seni nasıl esir tuttuğuna beni tekrar ikna ister misin?" dedi.
Onu sadece kandırmakla kalmamış, inatçı iradesi ve vahşi öfkesiyle kendisini *sevmesini* de sağlamıştı.

Hafıza hareketli görüntülere baktı, sonra ona baktı. Korku, panik ve çaresizlik görmeyi bekliyordu. Onun yerine telefonu elinden kaptı ve fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı.
Obsidyen gözleri ıslak ıslak parlıyordu; göğsünü itti.

O kadar şaşırmıştı ki bir adım geri çekildi.

Bu kadar küçük bir insan için şaşırtıcı olan sözsüz bir öfkeyle onu itip kakmaya devam etti. Bu öfkenin kükremesiyle tokatlanmış gibi hissetti, ama
Kükremenin altında daha karanlık ve daha ağır bir şey vardı.

Umutsuzluk.

Öfkesinin kırmızısını kesiyor, bildiğini sandığı her şeyi paramparça ediyordu. Kendine onun bir E olduğunu, yeteneklerini onu manipüle etmek için kullanıyor olabileceğini hatırlattı. Ama zihninde sevgili hayvanı için bir çardak inşa ettiği, sessiz gözyaşları döktüğü görüntüler canlandı.
Yüzünden aşağı akan, onu güvenli bir yere götürürken adımlarını birbiri ardına atarkenki kararlılığı, çığlık atışı ve Renault'ya teslim olmayı reddedişi.

Aslan yürekli E'si iliklerine kadar sertti. Onu *sesini kaybedecek* kadar düşmüş görmek onu sarstı. Kollarını ona doladı. Göğsünü itmeye devam etti, dinlemeye hazır olmayan, hatta onu duymayabilecek öfkeli vahşi bir yaratıktı. Yine de konuştu. "Kafesten çıktın." Ona bunu yaptığı için kendisine duyduğu öfkenin şekillendirdiği sert, kaba kelimeler. "Önümüzdeki savaşlar, şu ana kadar atlattıklarının yanında hiç kalır."

Adamın elinden kurtulup dönerek aralarına birkaç metre mesafe koydu. Bir anlık delici bir göz teması. Bakışları yine kahverengiydi ve fırtınalı bir ufukta yağmur gibi parıldıyordu. Bu manzara bir karnına bir yumruk indirdi. Sonra sertçe yutkundu, ellerini yumruk yaptı ve ona sırtını döndü, göğsü kabarmış olsa da omurgası bir çubuk gibi kaskatı kesilmişti.

Alexei ona doğru bir adım atacaktı ki Hawke elini omzuna koydu. "Ona sakinleşmesi için zaman ver," diye mırıldandı alfası.
"Sienna bu kadar sinirlendiğinde, zorlarsam kafamın kopma riski var."

Alexei vücudunu Hawke'a doğru çevirmek için kendini zorladı. "Eğer yalan söylüyorsa," diye homurdandı, "kendi kolumu keserim."
Daha önce
Memory'nin tepkisinde kontrollü ya da manipülatif hiçbir şey yoktu. Bu, dayanma gücünün sonuna itilmiş bir canlının ilkel saldırısıydı.

"Zor küçük şey, değil mi?" Hawke'ın sesinde belli belirsiz bir saygı vardı ve bunu en ölümcül alfa kurt bile söylüyordu.

Dünyadaki güçlü Psy onun bölgesine tecavüz etmedi, bu büyük bir meseleydi.

"Bu konuda içgüdülerime güvenmelisin Hawke." Bir elini saçlarının arasından geçiren Alexei, kafa derisini yüzmeden önce pençelerini tekrar içeri soktu.

Hawke sanki bu bir cevapmış gibi, "Sen benim teğmenimsin," dedi. Öyleydi.

Alexei nefes verdi, omuzları gevşedi. "Neler olduğunu bilmiyorum ama Memory'nin o delikte olduğunu biliyorum." Gözleri çukura kaydı

Kurdun görüşü, kanı ateş gibiydi. "Büyüyünce çıkardığı kıyafetleri buldum ve kedisi çok eskiydi. Uzun süredir orada olduğuna dair işaretler vardı." Bir kanepenin kollarından birinde, bir kedinin tırmalama direği olarak kullanılmış, çatlamış ve solmuş doğası Yemek ve su kapları, mutfak tezgahının üzerinde zamanla aşınmış ve yıpranmış çizikler.

Alexei onun farklı bir kedi olduğunu düşünmüyordu, E'sinin kaybından dolayı ne kadar kırıldığını düşünmüyordu. "Hafıza yemek yemeyi bırakmıştı

onu bulduğumda. Onu yeniden başlattım ve şimdi her şeyi ettim." İçgüdüleri çalkalandı. O bir koruyucuydu; onun bu kadar üzülmesine neden olduğunu bilmek? *Hay sikeyim.*

Hawke kurtarılmış telefonunu kaldırdı. "E'n sana kızacak kadar güveniyor." Alfası bir kaşını kaldırdı. "İçten içe ona zarar vermeyeceğini bilmese sana o şekilde saldırır mıydı sence? Sen baskın bir kurtsun Lexie ve ona öfkeliydin ama o sana saldırdı."

Alexei başlangıçta onun elini tutmanın bile ne kadar zor olduğunu, ne kadar katı olduğunu, bir yırtıcıyı izlediğini söyleyen gözlerle onu nasıl izlediğini düşündü. "Belki." Şöyle bir baktı ve kadının hâlâ onlara arkasını dönmüş olduğunu gördü. "Ama şu anda, eminim beni ısıran böceklerle dolu bir çukura atmak istiyor."

"Çekici kişiliğinize rağmen nedenini anlayamıyorum."

Alexei gözlerini eğlenen alfasına dikti. Bir yıldan uzun bir süredir hırçın bir ruh hali içinde olduğunu gayet iyi biliyordu ama ancak bu şekilde işlevini yerine getirebiliyor, sürünün diğerlerinin güvenebileceği kıdemli bir üyesi olarak kalabiliyordu. Öfkeye izin vermek solmaya? Bu onu kaybetmiş olmanın yakıcı acısına açık bırakırdı.

ağabeyi, yengesi ve aynı zamanda çiftleşme şansı.

Bir daha asla bir Harte/Vasiliev doğmayacaktı. Aleksey bir daha asla başka bir yüze bakıp kendi geçmişinin yansımasını göremeyecekti.

Buraya kadarmış, sonuna gelmişiz.

Hawke'ın telefonu titredi. Alexei ekranda Aden'in adını gördü. Arama Hawke'ın kaşlarını çatmasına neden olmuştu.
İletişim genellikle DarkRiver alfası Lucas Hunter aracılığıyla kuruluyordu. "Muhtemelen beni arıyordur." Alexei'nin telefonu bir dakika önce titreşmişti.
Daha önce, bu açıklıkta olmayan kimseyle konuşma havasında değildi.

"Aden," dedi Hawke, sonra başını salladı. ", o benimle." Aramayı hoparlöre aldı ve Aden'in onlara söyleyeceklerini sessizce dinledi.

"PsyNet'te," dedi Okların lideri, "bu empatın zihni daha önce karşılaştıklarımıza hiç benzemiyor. Çok renkli enerjinin düzensiz patlamalarına sahip, ancak bu, canlı koyu bir sıvıya çarpan ışık gibi. Siyahın içindeki renkler."

"Sürüm için bir risk teşkil ediyor mu?" Hawke sordu.

"PsyNet kalkanları felaket derecede ince olduğundan, herhangi bir dövüş eğitimi almış gibi görünmüyor. Duyguları birçok kez ağa sızmış. Aksine bir şey keşfetmediğimiz sürece, onu tanımlanamayan bir alt-tanımlamanın E varyantı olarak ele alacağız." Kısa bir duraklama. "Oklar empatları korur."

Alexei'nin kurdu *kıllandı*: Hafızayı bulmuştu. Oklar'ın onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

"Bu E benim bölgemde," diye verdi Hawke, sesi bükülmeden. "Eğer bir tehdit değilse, ona zarar vermeyeceğiz. Eğer bir işe karıştıysa SnowDancer'a zarar verebilecek bir şey yaparsa bu korumayı kaybeder. Onun için bizimle savaşa girmeye hazır mısınız?"

"Hayır. Sen doğru kararı vereceğine güvendiğimiz bir müttefiksin." Arrow Squad'ın empatları sessizce, tehlikeli bir şekilde desteklediği düşünüldüğünde, bu güçlü bir güven göstergesiydi.

Hawke kısa bir süre sonra görüşmeyi sonlandırmadan önce bunu kabul etti. "Demek senin E'nin eşsiz bir zekâsı var."

Alexei, "Obsidyen üzerindeki bir serap," diye mırıldandı.

Memory'nin gözleri dün gece değişmişti, derinliği ve karanlığı

ve onların gerçeküstü güzelliği.

"Bu konuda haklısın." Buz mavisi gözler Memory'nin uzaktaki formuna kilitlendi. "E olmayan bir E. SnowDancer topraklarında inşa edilmiş bir hapishane. Dünyanın dışında olan bir tutsak. Hiçbiri uymuyor. Bul onu
cevaplar."

Alexei kısa bir süre başını salladı, ona gidip teselli etme isteği neredeyse bastırıyordu. "Onu bir daha asla incitmek istemiyorum Hawke." Kadının ıslak gözlerini ve çaresizliğini hatırladıkça midesi hala bulanıyordu.

Hawke iç çekti. "Ben de kedi yavrularını tekmelemekten hoşlanmıyorum Lexie, ama eğer
Eğer bizi zayıflatmak için gönderilmiş bir Truva atıysa, o zaman başka seçeneğimiz yok." Çenesi sertleşti, sesi daha da sertleşti. "İkimiz de çocukken gizli saldırıda yetişkinlerin yanı sıra yavruları da kaybettik. Babam Psy'nin ektiği dürtülerle savaşırken karda kan kaybından öldü. onun içinde. Kendini kanıtlayana kadar ona güvenemeyiz."

Kasları neredeyse acı verecek kadar gergin olan Alexei, Memory'nin sırtına bakarak dönmesini istedi. Alfası haklıydı. Alexei'nin Kurdu, dişi aslanı E'ye ne kadar saygı duymaya başlamış olursa olsun, bu konuda rasyonel ve soğukkanlıydı.

Bölüm 14

Teknik ekip tarafından yeni keşfedilen Renault'lu E'nin diğer fotoğrafları.
Ekte. Net'teki bağlantım ayrıca eski Konsey'deki bir telepat tarafından damgalanmış orijinal evlat edinme belgelerini de ortaya çıkardı
Üstyapı. Tp, bir iyilik yapmadığı sürece bu kadar sıradan bir işe karışamayacak kadar yüksek bir rütbeye sahipti. Gerçi bunu ona soramayız; evlat edinme işlemi gerçekleştikten iki ay sonra talihsiz bir kaza geçirdi.

-Judd Lauren'den Hawke Snow'a mesaj

HAFIZA ONUN HAKKINDA KONUŞTUKLARINI BİLİYORDU. Duyamıyordu. ama o biliyordu. *Soluk* mavi gözleri ve gümüş altın rengi saçları olan kurt, varlığıyla bir güç nabzı gibi atıyordu, ölümcül olabilirdi.
Hafıza. Alexei'nin alfasının emirlerine uyacağını biliyordu,
Hırlayan, çileden çıkaran kurdun da belirttiği gibi, onu kurtarmış olmasına rağmen.

Ancak alfa kurt ... Ürperdi. Onu tanımıyordu.
Bir ekrandaki görüntüler dışında, bir kağıt parçasındaki kelimeler dışında. Dünyada yürüyen ama yardım için haykıramayan, çığlık *atamayan* bir mahkûm olmanın ne demek olduğunu ona nasıl açıklayabilirdi ki?

Bugün başını geriye attı ve gökyüzüne doğru çığlık attı.

Ağaçlardan ürkek kuşlar uçtu ve iki adamın -ve ağaçlarda bekleyen diğerlerinin- onun deli olduğunu düşünmüş olabileceğini biliyordu.
Umurunda değildi. O biraz deliydi. Ve özlemişti
Jitterbug. Ve her şey *acıttı*.

Alexei sana sarıldığında acımadı.

Durakladı, gözlerini kırpıştırdı, nefesi düzensizdi. Sanki küçük bıçaklar sürekli derisine saplanıyormuş gibi sürekli canı yanıyordu. Ama bıçaklar
Alexei onu kollarına aldığında durdu. Sadece bugün değil, geceleyin de onu çıplak bedeninin sıcak ipeğine sardığında
Göğüs. Acıya o kadar alışmıştı ki, hırlayan bir kurdun onu kovması fikri sessiz bir anlaşmazlıkla başını sallamasına neden oldu.

Ağaçların arasında hissetmiş olduğu diğerlerinden biri o anda sırtında küçük bir sırt çantasıyla dışarı çıktı. Orta boylu ve orta yapılıydı, sarı saçları ensesine dökülen bir atkuyruğuydu; duyguları sakindi, pürüzlü kenarları yoktu, ancak derisinin altında tanıdık bir vahşilik dolaşıyordu.

Memory onun yaklaşmasını izlemek için döndü.

Kadın alfa kurda ve Alexei'ye gülümsedi ama doğrudan Memory'ye yöneldi. "Ben Lucy." Neşeli bir gülümseme. "SnowDancer'dan hemşire. Sağlıklı olduğundan emin olmak için fiziksel muayeneni yapmam gerekiyor.
ve herhangi bir eksikliğiniz ya da sakatlığınız yok- ama bu sizin kararınız. Acil durumlar dışında, şifacılar davet edilmediğimiz yerlere gitmezler."

Lucy ilk konuştuğunda kaskatı kesilen Memory'nin tüm vücudu şimdi gevşemeye başlamıştı. Bir yabancının ona dokunması fikrinden hoşlanmıyordu ama sağlığıyla ilgili soruları vardı. Lucy'nin ona nasıl Alexei, Lucy'nin karlı tarlada yürüdüğü gibi, ölümcül alfanın yırtıcı bir zarafetle aktığı hareket etti.

Memory'nin vücudu aynı şekilde çalışmıyordu, son bir yıldır da çalışmıyordu. Zaman zaman koordinasyonsuz ve dikkatsizdi, uzuvları zihninin emirlerine itaat etmiyordu. Bu fikirden nefret ediyordu. Renault'nun psişik saldırıları ona kalıcı olarak zarar vermişti ama bilmek zorundaydı.

"İçeri girebilir miyiz?" Kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu, çığlık yüzünden boğazı sertleşmişti.

"Tabii ki."

Memory başka bir şey söylemeden hemşireyi içeri götürdü. Alexei ve alfa kurdun, açık bıraktıkları trafo merkezi kapısında durmaya geldiklerinin farkındaydı ve bunun Lucy konusunda ona güvenmedikleri için olduğunu biliyordu. Bu durum dünyaya duyduğu öfkenin altında onu incitmişti ama paradoksal bir şekilde onların varlığından memnundu.

Renault'nun onun içine ne yerleştirdiğini bilmesine imkan yoktu. Kafasını. On beş yıl boyunca onun kuklası olmuştu. Sanki kendi oyun alanıymış gibi onun beynini didik didik etmişti; istilalarına bir sınır koyan tek şey
yeteneğini kalıcı olarak yaraladı.

Onun yapabileceklerine ihtiyacı vardı. Onun karanlığına ihtiyacı vardı.

Yatak odasına girdikten sonra Lucy'nin tüm testlerinde işbirliği yaptı, hatta diğer kadın kan örneği almak istediğinde bile. Lucy'ye "Sonuçlarının bir kopyasını istiyorum," dedi. "Kendimi tanımam gerek."

"Standart prosedür," diye güvence verdi Lucy ona, kan örneğini nazik bir yetkinlikle aldı. "Bil diye söylüyorum, Dönüşen şifacıları bir sürünün güç yapısının dışında yer alırlar." Örneği özel bir kutuya koydu. "Politikaya karışmayız ve sürünün güvenliği söz konusu olmadığı sürece kuralları görmezden geliriz. Bizim önceliğimiz hastadır."

Memory, onun tek uyarı kapsamına girip girmeyeceğini merak ediyordu. Kanı sürü için bir risk teşkil eder miydi? Nasıl olduğunu anlayamadı. Renault'nun tacizleri ve manipülasyonları zihinseldi. Kanında yaşayan kendi özel karanlığıydı, asla bilemeyeceği gizli bir çirkinlik.
dünyaya ifşa etmek.

"Tamamdır." Lucy aletlerini bir kenara koyduktan sonra sırt çantasındaki başka bir bölmeyi açtı. "Zayıfsın ve biraz
Yetersiz beslenmişsin ama tehlikeli olacak kadar değil. Özellikle de seni bir yedek rutine sokarsam." Küçük, mühürlü bir kutu uzattı. "Bir poşeti bir bardak suya koy, karıştır ve her gün iç.
yemek."

Kutunun üzerinde ticari bir sağlık firmasının işaretleri vardı ve güçlü bir vitamin ve mineral karışımından başka bir şey olmadığı anlaşılıyordu. "Teşekkür ederim," dedi nazik olmaktan başka bir şey yapmayan bu kurda; boğazı düğümlendi, gözleri doldu.

Lucy sert ve rahatlatıcı bir dokunuşla onun elini okşadı... ve küçük bıçak darbeleri tekrar durdu. "Beslenme uzmanımıza tam bir
Senin için yemek planı yapıyorum," dedi. "Poşetler sadece bir çözümdür."

Ağzı kurumuş olan Memory elini uzattı. Lucy sanki bir yabancının fiziksel temas için elini uzatması son derece normalmiş gibi elini tuttu. Ve küçük bıçak darbeleri tekrar durdu. Lucy teması sürdürdü

Bu sırada ikisi de protein ve karbonhidrat gibi pragmatik konulardan bahsediyordu. Lucy konuşmanın sonunda "Dokunmak da iyileşmek için önemlidir," diye mırıldandı, bu yorum aralarında özeldi. "Kurtlar çıldırır. Es'lerin de aynı olduğunu duymuştum."

Hafıza sarsıcı bir hareketle teması kesti. Küçük bıçak darbeleri, kendisinin E olmadığını, bu tür bir sempati ve ilgiyi hak etmediğini bilmesiyle birlikte geri döndü.

Lucy, Memory'den ani hareketini açıklamasını talep etmedi. Onun yerine, "Bana son bir sorunuz var mı?" diye sordu.

Memory kuru boğazını ıslatmak için yutkunarak kendi kendine sordu. "Hareket etme şeklim ..."

Lucy hemen, "Tüm refleksleriniz normal sınırlar içinde," dedi. "Kıdemli şifacımız bugün topladığım tüm verileri gözden geçirecek ve tartışılacak bir şey olursa sizinle temasa geçecek, ancak kalıcı hasar belirtisi görmüyorum." Nazik gözler, yumuşak bir ses. "Kurtarıldığınızdan beri daha iyi hareket etmeye başladınız mı?"

"Evet, biraz."

"Bu mükemmel bir işaret. Hiçbir M-Psy size bunu söylemez ama beden ve ruh, beden ve zihin kadar derin bir şekilde birbirine bağlıdır." Elini tekrar Memory'nin elinin üzerine kapadı, önce Memory'nin gözleri sessiz bir izin talebinde bulunuyordu ve Memory, etrafındaki havada bir şarkıya dönüşecek kadar iyi kalpli bir kurt varken bunu geri alamazdı. "Hareket etme şeklin, seni esir alan kişiye karşı bilinçaltında bir isyan olabilir; işleri onun için zorlaştırıyor olabilirsin."

Memory'nin gözleri büyüdü. Bunu hiç düşünmemişti ama yine de kapana kısılmış bedeninin kendisine kalan tek yolla isyan etmesi çok mantıklıydı. "Ah."

"Tespit edemediğim psişik bir yaranız da olabilir." Lucy uyardı, "ama yine de iyileşiyor olman bana bunun derin bir şey olmadığını söylüyor." Memory'nin elini sıktı. "Yalnız değilsin artık, Memory. İyileşmene yardım edeceğiz."

Hafıza hızla gözlerini kırpıştırdı, gözlerindeki sıcaklık fazlaydı. O Lucy'nin sözüne sımsıkı sarılmak, içinde yuvarlanmak istiyordu ama hemşirenin oyundaki tüm faktörler hakkında hiçbir fikri olamayacağını biliyordu. Alfa

Memory'nin sahte bir mahkum olduğuna ve Renault ile işbirliği yaptığına inanıyordu.

Alexei de buna inanıyordu.

Memory'nin teni yeni bir öfke patlamasıyla yandı. O zaman onu neden tuttuğunu, içindeki öfkeli, umutsuz, ıssız sisin arasından duymadığı kelimeleri neden ona gürlediğini bilmiyordu.
Başını. Renault her kapıyı yüzüne kapatmış, kafesten çıkmasına rağmen özgürlüğünü çalmıştı.

Kimse ona inanmayacak, o piçi sonsuza dek kaldıracak kadar güçlenebileceği bir sığınak teklif etmeyecekti. Renault'nun karşısına zayıf ve bitkin bir halde çıkacaktı. Memory dişlerini sıktı. Eğer
bir bomba yapar ve onu evinde saklardı.
giysiler, tek bir patlamada ikisini de yok etmek. En azından gelecekteki kurbanlarını kurtarmış olur.

"Hafıza." Lucy'nin sesi soluk soluğaydı.

Ne yaptığının farkına varan Memory, onu şiddetle boğazladı.
duygular. Kanı soğumuştu. Lucy şimdi ondan nefret edecekti. "Çok üzgünüm -"

"Sus." Diğer kadın eğilerek ona sıkıca sarıldı.
"Pençelerini uzat, gücünü bul," diye fısıldadı Memory'nin kulağına, sonra ayağa kalkıp sırt çantasını aldı.

Memory hemşireyi yatak odasından çıkarken takip etti. Lucy Hawke'ın yanına gitti. Memory alfanın bir kolunu onun omuzlarına dolamasını izledikten sonra ikisi birlikte karakoldan çıktılar.

Alexei, Memory'nin bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını çatarak yüzünü kararttı. "Seni inimize götüremem."

Bunun olacağını biliyordu ama bu ilan yine de içindeki tüm havayı söndürdü. Eğer SnowDancer bölgesinde hoş karşılanmıyorsa,
Onu kurtlar diyarından kovduktan sonra bir daha asla göremeyecekti. Ve hayır, onu özlemeyecekti; o bile hırlama moduna girmiş altın bir kurdu özleyecek kadar deli değildi.

Parmakları avuçlarının içine kıvrıldı, tırnakları derisini kesti.

Ağlamazdı. *Ağlamazdı*! Gidecek hiçbir yeri olmamasına, dünyada kimseyi tanımamasına rağmen. Onu yanına alabilecek tek kişi çoktan ölmüştü, annesine dair sahip olduğu son görüntü

Nevada, Carson City'nin eteklerindeki küçük bir evin parke zeminine atılmış cesedinin korkunç bir görüntüsü.

"Peki," diye tersledi, çünkü yalvarmayacaktı. Elinde kalan tek şey gururuydu.

"ol aslanım, ölümcül bakışlarını seni gerçekten kızdırdığım zamanlara sakla." Lanet olası kışkırtıcı kurt ellerini kalçalarına koyarken, kadın onun üzerine *iki* küçük, ısırıcı böcek koymaya karar verdi. "Sürünün senin bir tehdit olup olmadığını anlaması gerekiyor ve senin de bunu öğrenmen gerekiyor.
Bir grup kurdu kan gölüne itmeden önce psişik kontrolü ele almalısın."

Memory'nin midesi bulandı. "Bunu yapabilir miyim?" Bir başka korkunç "yetenek"
psikopat özgeçmişine eklemek için.

"SnowDancer kurtlarının dişlerini sıkıp saldırganlıklarını başka bir şekilde açığa vuracak kadar disiplinli olma ihtimali var ama evet, daha az eğitimli yırtıcılarda ölümcül düğmelere basabilirsiniz." Gri gözlerinin etrafında kehribar rengi bir halka belirdi. "Görünüşün
Asit yuttun - birçok insan bu tür bir güce bayılırdı." Memory ona hayretle baktı.

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kurt bölgesinden kovuluyorsa neden hâlâ konuştuklarını anlamaya çalışırken bile içinde bir şeylerin kıvrılıp açılmasına neden oldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi adam, o kadar kendini beğenmişti ki, onu yere devirip kendisiyle alay etmemesini öğretmek istedi.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi gülümsemesi daha da derinleşti. "Vahşi kükremelerin ve küçük böceklerle yapılan şeytani planların altında bir E'sin." Son sözlerinde karanlık bir bakış. "İşte bu yüzden
bileşik."

"Sen neden bahsediyorsun, seni çileden çıkaran kurt?" Sesi kavgacı çıkmıştı.

"Oklar biz kurtlardan izin aldı ve
DarkRiver leoparları- leopar-kurt sınırı boyunca bir noktada empatik bir eğitim alanı kurmak için." Sinsice yaklaştı, tüm sıcaklığı ve özgüven ve onu izlemeye zorlayan bir fiziksellik. "Bir kardinal empat sizi değerlendirmek ve ilk yardımı sunmak için bekliyor olacak."

Hafıza, adamın onu itmesine karşı direndi.
kişisel alan- gördüğünde kurtça bir meydan okumayı anlıyordu. Bununla birlikte, onu geri çekmek zorunda kalması onu ciddi şekilde

rahatsız etti.

agresif göz temasını sürdürmek için başını kaldırdı. "Sascha Duncan?" Telsize erişimi olan hiç kimse kardinalin iltica ettiğini duymamış olamazdı. Sascha sadece bir
Dünyadaki en güçlü ve nadir Psy grubunun bir parçası olan kardinal, bir *Konsey* Üyesinin kızıydı.

Yine de bir alfa leoparla çiftleşmek için PsyNet'ten ayrılmıştı ve bağlantı kopmasından sağ kurtulmuştu.

"Evet," diye onayladı Alexei, enerjisi bir kurdun kürkü gibi onu sarıyordu. Tıpkı daha önce kollarının onu sardığı gibi.

O vahşi sıcaklığı bir kez daha tatmak için yanıp tutuşuyordu, adamın kaslı sıcaklığı kendisini bir kedi gibi hissetmesine neden oluyordu. Ama kucağa alınmayı istemek onun kelime dağarcığının dışındaydı ve zaten bu aptalca bir düşünceydi.
Nasıl sona ereceğini biliyordu. Kan içinde. Canavarlar tarafından kiralanmış bir uçuruma doğru spiral çizerek.

Onu Renault için karşı konulmaz kılan şey, o çok özel "yeteneği" idi.

"Psikopatlara fısıldayan" Memory'ydi.

Bölüm 15

Sürü, aile, çiftleşme ve sevgi bağları üzerine kuruludur.

-Hawke Snow

SIENNA açıklığı çevreleyen ağaçların arasında **saklanmış duruyordu**. Yanında hepsi kurt formunda olan birden fazla sürü arkadaşı duruyordu.
Sığınağın keşfiyle ilgili bilgilendirilen herkes bunun Hawke'da uyandıracağı anıları, tazeleyeceği acıları biliyordu. Bu yüzden Sormamış olmasına rağmen yarısı onu buraya kadar takip etmişti. Diğer yarısı inini koruyacaktı, böylece Hawke bunu savunmasız oldukları için endişeleniyorlar.

Sürü olmanın anlamı buydu. Alfaları bile asla yalnız yürümek zorunda kalmazdı.

Sienna ve kurtlar onu izlerken, Lucy sırt çantasını Sienna'yla birlikte geldikleri dört tekerlekten çekişli, engebeli ve tozlu cipin yanına bıraktı. "Ben aşağı koşacağım," dedi hemşire Alexei'ye, cildi sis gibi ince yağmurun bıraktığı nemle parıldıyordu. "Yer değiştirdikten sonra sırt çantasını bana bağla. Bir an önce
Lara'nın örnekleri en kısa sürede aldığından emin olun."

Genç kadın neşeli bir umursamazlıkla soyundu.
Dönüşenler, kıyafetlerini cipin arkasına koydular, sonra da yer .
Işık sisi parçaladı ve geçmeden şık, koyu gri bir kurt
bir şifacının ellerine sahip kıvrak genç kadının yerine geçti. Yerine oturtmak için postunu salladığında, az önce aracın etrafından dolaşan E
Yolcu tarafına geçince dondu kaldı, gözleri kurdun üzerindeydi.

Sienna kadını dikkatle inceledi. Kardeşi Toby'nin ikincil bir empati yeteneği vardı ve Es'in nasıl *hissettiğini* bilecek kadar Sascha'nın etrafında bulunmuştu. Bu kadında bir şeyler vardı.
hem tanıdık hem de yabancı geliyordu. Sienna hayatta kalan biri olduğu için ondan hoşlanmaya yatkındı. Bir kez kafese kapatılmıştı, bunun ne demek olduğunu biliyordu.
kırılmadan çıkması gerekiyordu. Ama E'nin Sienna'nın bildiği E'lere benzememesi onu duraksatmıştı.

"Bu Lucy," dedi Alexei E'ye, gözlerinde Sienna'nın odağını değiştirmesine neden olan eğlenceli bir parıltıyla. Genç teğmen çiftleşme töreninde Hawke'ın önünde onu öpmüştü, alaycı cazibesi ve muhteşem gülümsemesiyle. Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde de onu ve onu hınzırca bir dansa sürükledi.

Hepsi oyunda, alfası için mutluluk .

O Alexei, Brodie'nin haydutluk yaptığı gün, Alexei'nin yakın ailesinin yaşayan son üyesini kaybettiği gün ortadan kaybolmuştu. Sienna, her şey cehenneme dönmeden önce yeni yeni tanımaya başladığı tehlikeli ama şakacı Alexei'yi ilk kez bu kadar yakından görüyordu.

İki saç bağıyla zapt etmeye çalıştığı canlı bukleleri olan kadın ona öyle şüpheli bir bakış attı ki Sienna'nın yanındaki kurt yırtıcı bir kahkaha atarak ağzını açtı. "Lucy?" diye sordu
Kurt daha sonra, şaka konusu olduğunu düşünen birinin dikkatli ses tonuyla.

Lucy, vücudunu E'nin bacaklarına değdirerek ilerledi. Onun gözleri büyüdü, dudakları yumuşak bir aralandı. "Lucy, sen bir kurtsun!"

Lucy ayakta durmadan önce bacaklarını sırtını eğdi.
Alexei sırt çantasını ona bağlayabilsin diye. Kurtlar için tasarlandı -her iki formda da- gerekli kayışlarla birlikte geldi. Yaparken
Empat hem Alexei'nin hem de Lucy'nin etrafında dolaştı, merakı havada yumuşak bir dalga oluşturdu.

Sanki göle atılmış bir çakıl taşıydı ve dalgalar etrafında dönüyordu.

Çömelen Sienna elini en yakındaki sürü arkadaşının kürkünde gezdirdi. "Yine yayın yapıyor ve bunun farkında değil," mırıldandı. "Bu tehlikeli bir duygu değil." Aksine, bu duygunun masumiyeti gülümsemek istemesine neden oluyordu.

Etrafındaki kurtlar başlarını salladı.

"İşte böyle." Alexei Lucy'nin kulağının arkasını, hiçbir kurdun kendi başına ulaşamayacağı o noktayı kaşıdı. "İyi koşular."

Lucy ağaçların arasına daldı. Hiçbir şey saklamayan bir yüzü olan E - Alexei'nin etrafına koyduğu kabuğu kırma yeteneğine sahip olan E gözden kaybolana kadar onu izledi. Nefes verdi, bir eli göğsünün üstündeydi.

", dişi aslan." Alexei yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Seni yerleşkeye götürelim."

İkili kısa süre sonra ayrıldı, Alexei aracı gezinme moduna aldı.

Cipin sesi uzaklarda kaybolurken Sienna sessiz yağmurun sisi altında duran eşinin olduğu yere . Hawke elini uzattı.

Dışarı adım attığında, tarlanın ortasında onunla karşılaştı. "Hey, sen."

Boştaki elini adamın çenesine dokundurdu. Derisi kıllıydı, gözleri kurt gibiydi. İrisleri her iki şekilde de alışılmadık soluk bir maviydi ama Eşini tanıyordu, bugün yükselen kurdun o olduğunu biliyordu. Yağmur üzerlerine yumuşak ve soğuk bir şekilde düşüyordu ama o örtünün altına girmek için hiçbir harekette bulunmadı. Hawke'ın dışarıda, vahşi doğada olması gerekiyordu.

Bir eliyle kızın kavradı ve ağzını kızınkine yaklaştırdı. Öpücüğü ateş gibiydi, vahşiydi ve
eviydi. Onun içine, sıcaklığına, gücüne ve güvenine gömüldü. Hawke onun boğazını koparabilir ve tüm ormanı alev alev yanan bir ölüme çevirebilirdi ama o ve kurdu birlikte bir bütündü.

Öpüşme sona erdiğinde, parmak uçlarında yükseldi ve adamın alt dudağını ısırdı. Adam ona hırlarken, ikisinden de ilkel bir "öpücük" geldi.
çiftleşme bağı. Gülümsedi ve onun çenesini öptü. Hawke'ı yetim bırakan kâbusun içine geri döndüklerinde bile iyi olacaklarını biliyordu. Psy bilim adamları Hawke'un sadece babası üzerinde deney yapmış olabilirlerdi ama annesini Aren Snow'un zihnine psişik bir çekiç indirmiş gibi yok etmişlerdi.

İkisi fısıldayan yağmurun altında yürümeye başladılar.
Kurtlar ağaçların arasından akarak etraflarını sardı; iri, güçlü ve şekil değiştiren kurtlar. Sonra daha küçük vahşi kurtlar geldi, daha güçlü kardeşlerini kuşattılar. Yine de bu kardeşler vahşi kurt için ayrıldılar.

Alfa. O alfa da gelip Hawke'ın yanında yerini aldı ve üçü birlikte sürü arkadaşlarını karların içinden geçirip geçmişe götürdüler.

Bölüm 16

> Kalıcı bir barış için tek çözümümüz sessizliktir. İnsanlarımız deliriyor, öldürücü bir öfkeyle kendilerini ve birbirlerini öldürüyorlar. Duyguların olmadığı bir dünyayı, mükemmel bir rasyonalite ve keskin bir psişik disiplin dünyasını kucaklamalıyız. Sessizlik Protokolünü benimsemeliyiz.
>
> -Psy Council (1979)

HAFIZA HİÇ bu kadar yeşilin, ağır gri gökyüzüne doğru yükselen, uçları kış beyazına bürünmüş dev ağaçların etrafında olmamıştı. Boşluk ve özgürlük ve *hava*, sert kenarlar yok, trafik gürültüsü yok, duygularıyla onu ezen insan yığını yok. "Renault beni sadece şehirlere götürürdü," derken buldu kendini.

"Şimdi mi konuşmak istiyorsun? Görmezden gelindiğimi sanıyordum," dedi sürücü koltuğundaki altın kurt. "Daha önce hiç çabuk sinirlenen bir dişi aslan tarafından görmezden gelinmemiştim."

Melankoli duygusunun, yenilenen öfke dalgası karşısında hiçbir şansı yoktu. "*Üç* ısıran böcek."

"Kötü, kötü Hafıza." Başını sallayınca saçlarının nemli telleri öne doğru kaydı. Bir eliyle onları geriye iterek, "Söyle bana, bu Renault şerefsizi seni herkesin içinde işbirlikçi yapmak için ne yaptı?" dedi.

bir çığlık yükselirken Memory başını cama ve küçük yağmur damlacıklarının ön cama yerleşmesini izledi. Dünyanın kasveti ona uyuyordu; o ışıktan hoşlanan bir yaratık değildi. "Ne söylediğimin bir önemi yok. Bana inanmayacaksınız."

Aracı bir hırıltı doldurdu, cildine zımpara kağıdı gibi sürtünen ama acıtmayan yüksek ve ilkel bir ses. "Dene beni."

"Bana hırlamayı kes." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını pencereden kaldırarak ona dik dik baktı. "Bu çok kaba."

Ona dişlerini gösterdi.

Ugh. Kurtlar. Ama artık çığlık atmak istemiyordu ve dehşet hakkında konuşabilirdi. Bunu sinir bozucu kurda söyleyeceğinden değil; o bunu bir kurt olmaya devam etmesi için teşvik olarak algılayacaktır.
şeytanı kışkırtıyor.

"İlk başta, ben küçükken, beni korkuyla kontrol etti." Memory, annesinin öldürüldüğü sırada Sessizlik'te yalnızca 3. Seviye başlangıç statüsüne ulaşmıştı - yaş grubunun gerisindeydi ve Okuldan sonra iyileştirici sessizlik dersleri. İronik bir şekilde, Memory'nin dünyası sona ermeden önceki o son kader gününde annesinin onu aldığı derslerin ta kendisiydi. Sessizliğin her ne parçası olursa olsun
Annesinin son kez çılgınca nefes aldığı koridorda her şeyini kaybetmişti.

Duygular onun düşmanı ve tasması haline gelmişti.

"Sevdiğim hiç kimseyi tehdit edemezdi, çünkü kimsem kalmamıştı."

"Baban mı?"

"Bu, ücret karşılığında yapılan standart bir döllenme anlaşmasıydı." Psy genetik hatları ciddiye alıyordu ve Memory'nin baba hattının tıbbi ve genetik bilgilerine her zaman erişimi . Sağlığını güvence altına almak ve kendi genetik geçmişinin bozulmamasını sağlamak için temaslarının kapsamı buydu.

"Ne annem ne de babamın donörü birleşme istemedi- ebeveynlik anlaşması. Bu tamamen işlemsel bir ilişkiydi." Psy anlaşmalarının nasıl işlediğini anlayacak kadar yaşlı olan Memory babasının onun için geleceğini hiç beklemiyordu. "Daha da kötüydü çünkü Renault kaçırılmamdan kısa bir süre sonra zihnimi kendi zihniyle örttü ve PsyNet ile bağlantımı kesti. Sanki varlığımdan kimsenin haberi yokmuş gibi ." Kendini *çok* yalnız hissetmişti.

Alexei'nin elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. "Peki kimi tehdit etti?"

"Diğer küçük kızlar ve anneleri. Bana onların resimlerini gösterir ve bana yaptığı şeylerin aynısını onlara da yapacağını söylerdi.

ve annemi. Sadece daha fazla işkence yapar, ölmeleri için yalvaracakları kadar çok acı çektirirdi."

Alexei yine göğsünün derinliklerinde hırlıyordu ama yüzüne baktığında gözlerinin hâlâ insan grisi olduğunu gördü.

"Piç kurusu." Diğer eliyle aracın manevrasını yaparken, boştaki eli aniden ensesinde, sert bir sıcaklıktaydı. "Bir empatın başkalarına acı çektirmeye dayanamayacağını biliyordu."

Memory'nin ağzı, bıçak gibi saplanan ağrılar vücudundan çekilip yerini hiç hissetmediği bal gibi bir sıcaklığa bile kurudu.

Anlıyorum.

Sen bir empat değilsin. Sen bir kabussun.

Renault onunla birçok kez alay etmişti ve o da aptal değildi.

en azından yarısında yalan söylemediğine inanacak kadar. Ama bu konuda haklıydı. Haber medyasında gördüğü kadarıyla, empatlar duygusal acıları iyileştiriyor ve harap olmuş zihinleri yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

Onlar ruhunuzun derinliklerini görebilen danışmanlar, zihnin en karanlık vadilerine girip insanları ellerinden tutup çıkaran şifacılardı.

Hafıza bunu yapmadı. Hafıza tamamen farklı bir şey yaptı. Korkunç ve çirkin bir şey.

"Peki ya sen ?" Alexei onu tutmaya devam etti

ve nedense onun sert dokunuşu Lucy'nin nazik tutuşundan çok daha iyi hissettirdi.

"Fiziksel olarak yardım isteyemezdim." Memory'nin boğazı yandı. "O sırada zihnimin içindeydi ve beni bir kukla gibi oynatıyordu."

Dar ve sıkışık bir virajda manevra yapmak için elini direksiyona götüren Alexei kaşlarını çattı. "Elimizdeki mevcut verilere göre uzun süreli zihin kontrolü neredeyse imkânsız çünkü

kumandayı ele - kelimenin tam anlamıyla onları kurutur."

Memory elini tekrar ensesine götürmek ve ona izin verene kadar hareket ettirmemesini söylemek istedi. Onu sıkmak

Karnındaki dürtüye karşı, Renault kadar keş olmadan önce dokunsal ihtiyacını kontrol altına almasını söyledi. "Ben özel bir durumum," dedi, ön camdan dışarı bakarken küçük

Bıçak gibi saplanan ağrılar uzuv uzuv geri

dönmeye başladı. "Öyle mi?" Hissettiği bir

bakış. "Neden?"

"Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Renault'nun ona nasıl tecavüz ettiğine, onu nasıl uçuruma sürüklediğine dair anılar onu o kadar kızdırmıştı ki zar zor düşünebiliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Alexei onu rahat bıraktı. Hırçın bir kurda göre, istediği zaman çok sessiz olabiliyordu. "Empatlar öldürmek istemezler, cinayet işlemek istemezler," diye ağzından kaçırdı, bakışları yağmurun ıslattığı manzaradaydı. "Hayal kurmazlar
sinir bozucu insanlara küçük böceklerle işkence etmekle ilgili."

Çevresel görüşüyle yakaladığı kaslı omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sascha yavrusunun peşinden gelmeye çalışan aptalların beynini dağıttı."

Memory koltuğunda dik oturdu ve onun profilini görebilmek için vücudunu eğdi. "Gerçekten mi?" Kalbi hızla çarpıyor, ciğerleri sızlıyordu.
havası kesilmiş.

Başını salladı. "Şerefsizler bebeğini kaçırmak istedi. Onları bir kâbusun içine attı. Haklarını verdi."

Memory'nin annesi onun için ve Diana Aven-Rose Silence'ın bir mahkûmuydu. Sascha Sessizliği reddetmişti.
iltica. *Elbette* çocuğu için amansızca mücadele edecekti. "Bunu telsizden hiç duymadım."

"Geniş çapta ele alındığından emin değilim. Kediler ve yerel halk olay sonrasını oldukça hızlı bir şekilde halletti. Birkaç Kar Dansçısı da müdahale etti,
diğer birkaç müttefikle birlikte." Gözüne düşmek üzere bir tutam saçı iterek uzaklaştırdı. "Saçımı kestirmem lazım."

"Yapma." Kendini durduramadan kelime dudaklarından döküldü.

Hızlı bir bakış, iki kaşın kalkması.

Yanakları kızaran Memory, "Kötü huylu bir homurdanan olsan bile çok güzel," diye mırıldandı.

Dudakları kıvrıldı, açıkça kendini beğenmiş gülümsemesi beklenmedikti ve Yıkıcı. "Bak ne diyeceğim," dedi, "sen benim buklelerinle oynamama izin ver, ben de senin istediğin yerimi okşamana izin vereyim. Ten ayrıcalıklarının değişimi. Adil ve eşit."

Cilt ayrıcalıkları.

Hafıza, terimi kafasının içinde şekillendirdi, anlamını anlamaya çalıştı. Ama hazmedilemeyen bir gerçeğe takılıp kalıyordu. "Saçlarım keçeleşmiş bir yuva gibi." Renault onun zihnini ele geçirmek için

Görünüşte yardımcısı olarak uygun "görünüme" sahip olması için her dışarı çıktıklarında onu düzeltmeye zorluyordu ama Memory bunun daha çok kontrol ve aşağılama ile ilgili olduğunu biliyordu. Adam onu bir parçasını silmeye zorlarken, bedeni bir kuklaya dönüşmüş ve zihni kafese kapatılmışken o farkında ve bilinçliydi.

"Hangi saç kremine ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" O konuşurken, Alexei gösterge panelinde aracı hoverdrive'dan tekerleklere dönüştüren bir şeye bastı.

Cip ağaçların arasında beliren tekerlek izlerine dokundu, vücudunu sarsan sarsıntı artık bir kafeste olmadığının hoş bir hatırlatıcısıydı. "Evet," dedi, aslında hiç kullanmamış olmasına rağmen
Herhangi bir saç kremi ya da krem kullanmamıştı; Renault, televizyonda reklamlarını görüp sorduktan sonra bunları kendisine vermeyi reddetmişti.

Kendisine kalan tek isyanla, artık kendi zihnini zorlamadığı anda saçlarının çıldırmasına bilerek izin vermişti. Saçına hiç bakım yapmamıştı. Performans sergilemesini istediğinde onu düzeltmek her zaman saatlerini alırdı ve kız ona her adımda direnirdi. Bu onu durdurmamıştı - sekiz yaşından beri ona sahipti, zihninin içine döşediği yollar
Sadece küçük bir fiziksel temasla erişebileceği kalıcı izler.

Ama savaşması onun için önemliydi.

"İşte." Alexei telefonunu çıkarıp bir not alma programı açtı. "İhtiyacın olan şeylerin bir listesini yap. Almanı sağlayacağım. Kıyafet ve ayakkabıları da."

Memory'nin eli telefonun etrafında sıkıştı, boğazı
tehdit ediyordu. Tepkisini gizlemek için başını eğerek listeyi yapmaya başladı. Çok uzun sürmedi. Asgari düzeyde yaşamayı öğrenmişti - Renault ona sadece yetecek kadarını vermişti
yararlı kaldı, başka bir şey değil.

"Şimdiden bitti mi?" Alexei dikkatini piste vermeden önce kızın listesine hızlıca bir göz atarken kaşlarını çattı. "Başlangıç olarak bir palto, termal çoraplar ve botlar eklemelisin. Burası soğuk olur." Göğsünde bir gümbürtü. "Fotoğraflarda giydiğin takım elbiselere ne oldu? Onları gardırobunda göremedim."

Memory küçük, memnun bir gülümsemeye izin verdi. "Renault bir keresinde beni almaya geldikten sonra onları evindeki özel bir dolapta sakladı.

ve kıyafetlerin her birini paramparça ettiğimi fark ettim." Onu esir alan kişi keskin bıçaklara ya da makaslara erişmesine asla izin vermemişti ama o giysileri parçalamanın bir yolunu bulmuştu. Jitterbug da ona neşeyle yardım etmişti. "Parçalara ayırdığım kişinin o olduğunu hayal ettim."

"Kana susamış." Alexei gülümsedi ve bu gülümseme biraz vahşi olmaktan da öteydi. "Bunu sevdim."

Tabii ki biliyordu; o bir kurttu.

Yer değiştirdiğinde Lucy'ye benzeyip benzemediğini merak ederek palto, çorap ve botları da listesine ekledi. Bunun dışında, reklamını gördüğü bir saç ürünü, bir kot pantolon, iç çamaşırı ve bir gömlek istemişti. "Daha fazla kıyafet istemeli miyim?"

"Sana bir datapad alacağım, böylece kataloglara online olarak bakabilir ve beğendiğin şeyleri seçebilirsin. Telefon da var, böylece her zaman yardıma ulaşabilirsin."

Göğsünde ezici bir baskı. "Çok fazla borca gireceğim." Kıyafet ve saç ürünlerinden kaynaklanan küçük miktar bile
onu nefessiz bıraktı.

Alexei aracı durdurdu ve ona uzun, delici bir bakış attı. "Borç fikrinden hoşlanmıyor musun?"

"Borç, bir insana sizin üzerinizde güç verir."

Delici gri gözler onunkileri tuttu. "Bu durumda, SnowDancer ya da ben hiçbir şey için ödeme yapmayacağız. Empatik Kolektif tarafından kurulan ve Psy'nin Yönetici Koalisyonu tarafından desteklenen fondan karşılanacak."

Parmağıyla direksiyona vurdu. "Fon, destekleyici bir aile ağı olmadan Sessizlik'ten çıkan Es'lere yardım etmek için oluşturuldu. Hawke, Ivy Jane Zen'e senden bahsetti bile ve sana burs verilmesini sağlayacak."

Ivy Jane Zen Empatik Kolektif'in başkanıydı.

Midesi bulanan Memory araya girmek için dudaklarını araladı ama Alexei sözünü bitirmemişti.

"Bu cömert bir miktar," dedi, "ama bunun nedeni
Koalisyon gerekli eğitimi alır almaz sizi hizmete almaya çalışacak. PsyNet parçalara ayrılıyor ve Es'lerin yarattığı şu Honeycomb denen şey görünüşe göre
bir arada tutuyor."

Memory'nin zihni PsyNet'in karanlığı boyunca dokunduğunu gördüğü altın ipliklerin görüntüleriyle parladı. "Eğer istemezsem Hizmet etmek mi?" Kıdemli bir E tarafından değerlendirildiği anda bir sahtekar olduğu ortaya çıkacaktı, ama bir an daha hayal kurabilirdi - hayaller onun için asla gerçekleşmezdi, öyleyse ne zararı vardı?

"Empatlar sadece var olarak PsyNet'i iyileştirirler, böylece kendi paylarını alırlar." Alexei kapısını açtı. "Yolun geri kalanını yürüyeceğiz. Yağmur durdu, yani bir daha ıslanmayacaksınız."

Hava ciğerlerinde soğuk ve berraktı, ayaklarının altındaki zemin harika bir şekilde engebeliydi ve *yeşil*, çok *yeşildi*. Dağdan aşağı indikçe kar azalmıştı ve bu yükseklikte hâlâ yer yer görülse de, bahar da buraya yaklaşmakta olduğunu fısıldamaya başlamıştı. Jitterbug'ı hayal edebiliyordu
Uzaktaki bir kelebeğin peşine düşüyor ya da küçük bir leopar gibi çalıların arasında geziniyor.

Hüzün onu ağır kanatlarla , kalbi ağrıyordu; başka bir canlıyı kafesine alarak doğru şeyi yapıp yapmadığını milyonuncu kez merak etti. Tek mazereti şuydu
dayanılmaz bir yalnızlık ve ah, onu nasıl sevmişti. Hatta Jitterbug'ı da dünyaya getirebilmesi için zaman zaman Renault ile işbirliği bile yapmıştı.

Onu esir alan kişi bunu kabul etmişti çünkü bu, psişik enerjisini onun hareketlerini zorlamak için harcamak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Daha önce hiç özgür olmamıştı.
-Aklında her zaman parmakları vardı, çizgiyi aşarsa sıkıştırmaya hazırdı.

Bu gezintiler sırasında dört kez evcil hayvanını serbest bırakmaya çalışmıştı.

Jitterbug her zaman ona geri dönmüştü. Bir keresinde, o
Renault, buluşma yerinin dışındaki büyük bir meydanı keşfederken Hafıza'yı eve ışınlamıştı. Evin soğuk boşluğunda ağlamıştı.
ama Jitterbug'ın özgür olduğunu bilmek ona yardımcı olmuştu.
İki gün sonra Renault onu aynı bölgeye geri götürmüş ve evcil hayvanı onu bulmuştu. Jitterbug ona sert ve sesli bir şekilde sitem etmişti ve bir daha asla onu geride bırakmaya çalışmamıştı.

Evcil hayvanının sadakatini hatırlamak suçluluk duygusunu bir nebze hafifletse de kederine hiçbir şey yapamadı.

Kaba tenli bir el okşadı.

Almak değil. Soruyorum.

Nefesi ciğerlerinde düğümlenirken Alexei'ye bakmadı, parmaklarını onunkilere geçirdi, büyük elinin kendi elini yutmasına izin verdi. *Ten ayrıcalıkları.* Gerçek Es onun bir iğrenç olduğunu keşfetmeden önce kısa bir süre daha onun olacaktı.

Bölüm 17

Bugüne kadar elde edilen tüm tarihi kayıtlar[1] İktidar Koalisyonu'nun PsyNet'in hiçbir zaman yalnızca Psy zihinlerini içermesi amaçlanmadığı hipotezini desteklemektedir. Sessizlik öncesi dönemde insanlar - Psy'larla ilişkileri sayesinde - Ağ nüfusunun en az yüzde yirmi beşini[2] oluşturuyordu. Tüm göstergeler insan zihinlerinin PsyNet'e erişemediği ve Psy'nin de Net'e bağlı insan zihinlerine erişemediği yönünde olduğundan, insanlar Sessizlik öncesi PsyNet'in pasif bir unsuruydu.

[1] *Getirilen belgelerin büyük çoğunluğu kısmi belgelerdir, yeniden diriltilir ve daha sonra tutarlı bir sıraya göre düzenlenir.*

[2] *Muhafazakar tahmin.*

-Araştırma Grubu Alpha-Z, PsyNet Health

GECE MOSKOVA'YI GİZLEDİ. Kaleb terasın kenarında duruyordu, vücudunda sadece giydiği hafif siyah pantolon vardı
Egzersiz yaparken zihni PsyNet'teki yeni hasar üzerindeydi. Parçalanma birden fazla kritik noktada artıyordu.
Petek süzülmüş.

Ivy Jane Zen bir saat önce İktidar Koalisyonu'nun diğer üyelerine "Bizden çok var Es," demişti, "ama PsyNet'in tamamını tek başımıza bir arada tutamayacağımız açık."

Hayır, Es'ler PsyNet'e *bağlanmak* içindi, tıpkı Canlı bir varlığın sinir sistemi, böylece yaşayabilir ve nefes alabilirdi. Bunun altında kaslarla kalın, sağlam bir temel olması gerekiyordu.

ve kemik, giderek artan sayıda onarılmış kırığı olan yırtık pırtık ve ince bir iskelet değil.

İnce kolları adamın beline dolandı, yüzünün yan tarafını adamın sırtına bastırırken Sahara'nın bileğindeki tılsımlı bilezik ön kolundan biraz aşağı düştü. Bir elini onunkinin üzerine kapatıp avucunu öpmek için ağzına götürdü. "Herhangi bir çözüm var mı?" O zamandan beri Kırk dakika önce buraya geldiğinde Empatik Kolektif ile bir iletişim konferansındaydı.

Başını salladı. "Yeterince bilmiyoruz-
Sessizlik Konseyleri, Sessizlik dünya görüşüne uymayan verileri yok etmek için mükemmel bir iş çıkardı." Yüzünü ona dönerek kolunu beline dolamasına izin verdi, saçları sırtından aşağı dökülüyordu. "Bo bizimle çalışmaya istekli misiniz?"

"Evet." Bowen Knight'a yaklaşan kişi Kaleb olsa da, güvenlik şefinin ve Bowen Knight'ın etkin liderinin
İnsan İttifakı'nın herhangi bir yardım teklif etmeyi kabul etmesi.

Zihinsel kalkanları zayıf olan insanların Psy ırkının hayatta kalmasına yardım etmek için hiçbir sebepleri yoktu -Şövalye'nin kendisi bunu açıkça belirtmişti
çok fazla zihinsel tecavüz ve telepatik hırsızlık örneği görmüştü. Kaleb'in ırkına şüpheyle bakmaktan başka bir şey yapamazdı. Ama o aynı zamanda ruhu olan bir adamdı. Bir PsyNet çöküşünde milyonlarca masum Psy'nin yok olmasına seyirci kalmak istemiyordu.

Kaleb bir ruhu olduğundan hiçbir zaman emin olmamıştı ama bir kez olsun bir insanın aklını almamıştı. Yani belki de bir çeşit
Bir. Belki de. "Knight, Psy ile etkileşime geçmek isteyen gönüllüler için bir yazı gönderdi."

"Bu inanılmaz bir güven gerektirir." Sahara ona doğru eğildi.

"Psy'ler empat olmak zorundadır. İnsanların az da olsa güvendiği tek Psy Es'lerdir."

Sahara'nın saç telleri sessiz rüzgârda dans ediyordu. "Diğer şey?" diye sordu, gözlerinin koyu mavisi umutla ışıldıyordu.

"Sınırlı başarı işaretleri." Bowen Knight Kaleb'den insan kalkanları sorununa bir çözüm bulmasını istemişti; Kaleb de PsyNet'in en parlak beyinlerinden oluşan bir ekip kurarak buna yanıt vermişti.
görev. "Ashaya ve Amara Aleine bu konuda en derin bilgiye sahip kişilerdir.

Ancak kendilerini kasıtlı olarak daha geniş araştırma grubundan soyutladılar. Veriler içeride ama dışarıda değil."

"Bilinçsiz önyargıyı durdurmak için mi?"

Kaleb başıyla onayladı. Aleinler başarısız olmadan önce başarıya çok yaklaşan bir prototip implant yaratmışlardı; ikiz bilim adamları PsyNet ekibine zaten keşfettikleri yolu sunarak yeni araştırma alanlarını kazara engellemek istemiyorlardı. "Aleinler ayrıca Samuel Rain'i bu soruna kafa yormaya ikna etmeyi başardılar." Bir başka parlak bilim adamı, her ne kadar
garip şekillerde düşündüm.

Tam da ihtiyaçları olan şey bu olabilir.

Sahara konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Zamanımız var mı, Kaleb?" Ciddi bir soru. "Bo'nun, biz anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirememişken gönüllü isteme kararı çok büyük bir merhamet göstergesidir ... ama bağların oluşması zaman alır."

Ve bir insanı PsyNet'e çekecek kadar güçlü bağlar daha da uzun sürerdi. "Hayır," dedi, çünkü Sahara'ya yalan söylemek
yaptığı bir şey. "PsyNet felaket bir hızla çöküyor. Önümüzdeki on iki ay içinde binlerce insan binlerce Psy'a aşık olmazsa, çökecek."

Bölüm 18

> Kızım büyüklük kuruntusu olan başarısız bir kardinal. E diye bir tanımlama yok.
>
> -Nikita Duncan, Sascha Duncan'ın firarı sırasında basına verdiği demeçte PsyNet'ten (2079)

Empatik yerleşkeye vardıktan **İKİ SAAT SONRA** ve öğle yemeğini yedikten on dakika sonra, Memory küçük bir kulübenin içindeki küçük bir masada oturuyordu. Dışarıda yağmur geri dönmüş ve sağanak halini almıştı; karşısında, köşeleri hafifçe yukarı doğru eğilmiş yıldız ışığı gözlü, koyu bal kahverengisi tenli, siyah saçları tek bir örgü halinde olan bir kadın oturuyordu.

Memory gökyüzüne bir kez daha şükretti, çünkü o ve Alexei içeri girmeden hemen önce yağmur şiddetle yağmaya başlamıştı.

Bileşik. Bu, Alexei'nin kendisine tahsis edildiğini söylediği kulübeye doğru koşarken Arrow muhafızlarından başka kimsenin onu görmediği anlamına geliyordu.

Giysileri banyoda kururken küçük bir nemlenme süresi kulübenin sıcaklığı buna değmişti. Diğerleriyle burada, üzerine tam oturmayan bir eşofman giymiş, kötü bir şekilde kırpılmış ve bakımsız saçları başının iki yanında iki kıvırcık düğüm halindeyken buluşmak istemiyordu.

Sascha'nın onu bu şekilde görmesi yeterince kötüydü.

Diğer kadından bir sıcaklık yayılıyordu, onun Lucy kadar nazik ve tehditkâr değildi ama Memory yine de Alexei'nin yanında duvara yaslanmış olmasından memnundu. Sascha'dan çok daha ölümcüldü, üstelik kışkırtıcı bir kurttu ... yine de

bilmediği bir duruma doğru yürürken onun elini nasıl tuttuğunu, ona nasıl güç verdiğini hatırlamadan edemedi.

"Yavrunun peşinden gelen insanlara gerçekten zarar verdin mi?" Soru ağzından çıkıverdi.

Sascha'nın yüz kasları gerildi. "Evet," dedi. "Aynı şartlar altında yine olsa yine yapardım ama bunu bilmek zor.
Böyle bir şiddeti uygulayabilecek kapasiteye sahibim."

İkisi arasındaki temel fark buydu. Memory, Renault'yu lime lime etmeyi hayal etmekten büyük zevk alıyordu. Bir anda, kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışarak aptallık ettiğini anladı; Sascha'yı kandırmasının hiçbir yolu yoktu.
Kardinalin gücü havada bir uğultu, teninde bir elektrik hissiydi.

Omuzları çöktü. "Ben bir empat değilim," diye fısıldadı, onu kurtaran altın kurda olduğu kadar
Sascha. "Özür dilerim."

"Elbette, dişi aslan," diye söylendi kızgın kurt. "Kükremenizin şiddetini hayal etmiş olmalıyım."

Hafıza masanın kenarını kavradı. "Dört," dedi çok kesin bir şekilde.

Ve kurt kahkaha atarak havayı vahşi bir mizahla doldurdu, bu da onun dönüp onu izlemek istemesine neden oldu. Alexei güldüğünde çok güzeldi, gözleri ışıkla parlıyordu ve tüm vücudu tutkulu bir yaşamı andırıyordu.

Dudakları kıvrılan Sascha başını yana eğdi. "PsyNet'teki arkadaşlarım bana zihninin kendini benzersiz bir şekilde ifade ettiğini söylüyor ama bizden biri olduğuna şüphe yok."

Memory başını salladı. "Ben ." Sesi sert ve kaba çıkmıştı, Sascha'nın söylediklerinin doğru olmasını o kadar çok istiyordu ki. "Empatlar iyileşir. I . . . Ben bunu yapamam." İçgüdüleri çalkalandı. "Ben senin gibi değilim."

Sözcüklerle karşılık vermeyen Sascha elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.
Başka bir davet. Ancak bir empatla temasa geçmek tehlikeli bir riskti, hele bu empat Sascha Duncan ise. Kardinal hiç kuşkusuz Sascha'nın üzerindeki ağır karanlığı keşfedecekti.

Memory'nin doğasının özünde yaşayan, asla kaçamayacağı uçurum.

Ama diğer seçeneği neydi? Hafıza, Renault'nun peşinden zihni açık bir şekilde gidemezdi. Nasıl kalkan oluşturacağını, onun sistematik olarak yok ettiği koruyucu kabuğu nasıl yeniden yaratacağını öğrenmesi gerekiyordu. Belki de işbirliği yaparsa, Empatik Kolektif onu bu yerleşkeden atmadan önce Sascha ona temel bilgileri öğretebilirdi.

"Her şey ." Alexei'nin eli ensesini okşadı. "Sascha ısırmaz."

Teması sürdürmesini diliyor ama nasıl isteyeceğini bilemiyordu, Memory avucunu Sascha'nınkinin üzerine koydu. Psişik bir saldırıya hazırdı, ama Sascha parmaklarını Sascha'nın parmaklarının üzerine kapattı.

"Kim sana E olmadığını söyledi?" dedi. Gözlerinin kenarlarında çizgiler belirdi, sesi sertti.

"Renault." Memory hızla atan kalbini susturmaya çalıştı ama başaramadı. "Ama söylediği hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmemeyi uzun zaman önce öğrendim. O kadar rahat yalan söylüyor ki nefes almak gibi geliyor ona." Onu kaçıran kişi de bunu yaparken hiçbir şey yapmadı; deneyimlemeye yaklaştığı tek an Öldürdüğü zamanki duyguydu ve bu duygu bile çarpık ve yanlıştı ve onu kirli hissettiriyordu.

"Yine de size empat etiketini vermemekte haklı olduğuna inanıyorsunuz."

"Telsizde," dedi Memory, boğazı kuruyarak, "profesörler ve Psy uzmanları empatların psişik şifacılar olduğundan bahsediyorlar. Ben yapmıyorum Bu." Bu inancı, psişik kaslarını test etmek için bulduğu nadir fırsatlarla - çoğunlukla Renault'nun "özgür" olmasına izin verdiği zamanlarda, psişik tutuşu havada asılı duran bir uyarıydı.

Her seferinde, zor durumda bir insan görmüş ve hiç tepki göstermemişti. onlara yardım etmek için uzandığını düşündü. Her seferinde başarısız olmuştu. Tıpkı dün Alexei'ye yaptığı gibi.

Güçlü bedeninde taşıdığı acı. Yapmayı başardığı tek şey, onu kendisini sevmeye çalışmakla suçlamasını sağlamaktı.

"Her E şifacı olmak için uygun değildir." Sascha'nın sesi Memory'nin açıklayamadığı bir şekilde rahatlatıcı. "Türümüzden bazıları büyük şirketlerde çalışır, bir müzakerede karşı tarafı okumaya yardımcı olur." Hafif bir gülümseme. "Bu konu hakkında süregelen bir etik tartışmamız var ve hararetli olabiliyor."

Memory can simidine tutunmak, yalan söylemek istedi ama bunu anladı. Alexei, Sascha, hatta ölümcül alfa kurt bile ona yardım etmeye karar vermişti. İyi olmalarından başka hiçbir sebepleri yoktu. İnsanlar. Onlara yalan söylemeye devam ederse, bu onu ne yapar?

Renault'nun gölgesi.

Boynu sertleşti, bağırsakları gerildi. *Asla* Renault'nun yansıması olmayacaktı. "I-" Alt dudağını ısırdı, ne yaptığını açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştı ama başaramadı. Her şey çok fazla geliyordu, kafası çok doluydu, çığlık tekrar yükseliyordu.

Sandalyesini geriye iterek kulübenin kapısına doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı. Rüzgâr ıslık çalarak içeri girdi, ama yağmur ya da Verandanın üzerindeki çıkıntı koruyucu bir bariyerdi. Alexei ona bu kulübenin eğitimi süresince kendisine ait olduğunu ve istediği gibi dekore edebileceğini söylemişti.

Kontrol ettiği bir kapıya, *başkalarının* girmek için sormak zorunda olduğu bir yere sahip olmanın mucizesi, hayal edebileceği en inanılmaz hediyeydi. Ama bunun keyfini çıkarırken bile onu çalacağını biliyordu.

Büyük, sıcak bir el ensesine hafifçe kapandığında
Arkasında, sadece acı eksikliği olmayan *bir şeyin* süpürülmesiyle içten içe titredi. Kalbi daha hızlı atıyor, nefesi
yakalandı ve teni ısındı. Elleri kapı pervazının kenarına sıkıştı.
"Gitmeliyim," dedi, aniden vahşi yaratıklarla dolu bu güzel yeşil yere ne getirebileceğinden korkarak.
"Renault pes etmeyecek, buraya gelecek."

Alexei başparmağını kızın teninde gezdirdi, bu okşama kızın nefesini daralttı. "Fark ettin mi bilmiyorum dişi aslan ama biz kendi pençeleri olan yırtıcılarız." Kelimeler kulağına karşı söylenmişti, nefesi sıcak ve samimiydi. "O korkak için endişelenerek bizi aşağılamayı bırak."

Pençelerinin serbest kaldığını, tenine değdiğini hissetti ama sert uçları şahdamarına ve şahdamarına değmesine rağmen Memory kaçmadı, kaçmadı.
Panik. Çünkü ölümcül bir yırtıcı olsun ya da olmasın, onu kızdırdığı kadar koruyan da bu altın kurttu. "Bir daha
"Burada, bu parlak, yeşil, temiz yerde kötülük var."

Pençelerini geri çekmeden önce Alexei'nin başparmağı Sascha'nın tenine bir kez daha dokundu. "Sascha sevgilimin muhtemelen sana anlatacak bir iki hikâyesi vardır.
bu konuda."

"Bir saniye içinde seni tokatlayacağım." Bu karanlık tehdide rağmen, Sascha'nın ses tonu kızgınlıktan ziyade öfkeliydi. "Ya da belki sana sadece Seksi Lexie derim."

Aleksey'in hırıltısı Memory'nin vücudundaki her bir tüyün dikkatle titremesine neden oldu. Ensesindeki tutuşunu bırakmadan döndüğünde, sırıtan Sascha'ya kaşlarını çattığını gördü ve kardinali neden "sevgilim" diye çağırdığını merak etti. Sascha başka bir adamla çiftleşmiş, şiddet uygulayacak kadar sevdiği bir yavruya annelik yapıyordu.

Belki ona sorardı... ama önce onları yapması gerekiyordu.
anlamak. "Sana ne yaptığımı nasıl anlatacağımı bilmiyorum," dedi sonunda kırılan bir sesle. "Sana göstermek zorundayım." Nefes almakta zorlanıyordu, göğsü ağrıyordu. "Bana bir canavar lazım, heyecan için öldüren bir katil."

Alexei'nin çenesi acımasız bir çizgiye dönüşmüştü, başparmağı yine kızın tenini okşuyordu. "Artık özgürsün, Memory. Renault gibi piçlerle arkadaşlık etmek zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum," diye fısıldadı, göğsü o kadar gergindi ki çatlayıp çatlamayacağını merak etti. Yürüdüğü çirkin karanlıktı, kâbuslar onun eviydi. "İyileşmem gerekmiyor. Ben de bir canavarım."

Sascha ayağa kalktı ve Memory'nin elini tuttu, sanki Memory'nin az önce söylediği hiçbir şeyi duymamıştı.
ver. "Çoğu Es gerçek psikopatlarla çalışmayı reddediyor." Yüzünü buruşturdu. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum ama Amara ile çalışmak için kendimi bile zor tutuyorum ve o bir seri katil değil. Bu sadece ..."

Kardinal titredi. "Eskisinden daha iyi durumda.
Duygusal zekâsı bodur bir şekilde gelişmiş ama özünde duygunun olması gereken yerde öyle bir *boşluk* var ki, beni altına çeken sonsuz bir hiçlik."

"Hiçbir şey," diye fısıldadı Memory, Sascha'nın da bunu hissetmiş olmasına şaşırmıştı. "Renault'nun içinde de aynı şey var. *Hiçbir şey*."
Fark etmemişti
Alexei'ye yaklaştı ve boştaki elini kaldırıp tişörtünün arkasına soktu. Alexei itiraz etmedi, başparmağı

Boynunun yan tarafını, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan ritmik hareketlerle okşadı.

Sascha Memory'nin elini bıraktı ama sadece Memory'nin yüzünün yan tarafını için. "Sen bir empatsın, Memory." Yer yok Kardinalin ses tonundaki tartışma, Sascha'nın dudaklarını Memory'nin alnına bastırdığında yumuşaktı. "Görünüşe göre sen eşsiz bir empatsın, ama bizden birisin. Seni ancak başka bir E'nin görebileceği şekilde görebiliyorum."

Memory'nin alt dudağı öpücük karşısında titreme tehlikesi geçirdi. Bu ona, Diana Aven-Rose paltosunu giymesine ya da saçını yapmasına yardım ederken annesinin nazik ellerini hatırlattı. "Sana göstermeliyim," dedi.
tekrarladı; aksi takdirde reddedilme korkusu onu içten içe yiyip bitirecekti. "Psikopat gönüllü olmak zorunda. Kimseyi zorlamayacağım, bir canavarı bile."

Sascha bir nefes verdi, eli hâlâ Memory'nin yanağındaydı. "Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?"

"Evet." Kalçası ve omzu Alexei'nin yan tarafına sürtündü, vücudu bir fırın gibiydi.

"Amara bir bilim insanı. Muhtemelen merakından gönüllü olacaktır - yoksa illa bir katil mi olması gerekiyor?" Sascha'nın kaşları çatıldı, Memory'nin saçlarında gezdirdiği eliyle . "Bundan gerçekten hoşlanmıyorum ama en azından Amara doğru şekilde ele alınırsa yeterince güvende."

Hafıza kendini düşünmeye zorladı. "Eğer içinde hiçlik varsa, o zaman evet, işe yaramalı." Uğuldayan uçurum anahtardı. "Bunu daha önce sadece bir katille yaptım, o yüzden emin değilim."

Alexei'nin göğsü guruldadı. "Sascha, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Memory's-"

"-tam burada!" Onunla yüzleşebilmek için dönüp uzaklaştı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ters ters baktı; nedense Sascha'nın koruyuculuğu onu sıcak ve güvende hissettirirken, Alexei'ninki onu vahşileştiriyordu. "Benim hakkımda sanki kurtardığın bir köpekmişim gibi konuşma!"

Tanrım, muhteşemdi. Alexei hırlayarak, "Bir köpek daha mantıklı olurdu," dedi. "Seni serçe parmağımla kaldırabileceğim kadar zayıfken psikopatlarla partiye gitmek istiyorsun." Boynunu hissetmişti
Onun dokunuşu altında korkunç derecede narindi, buklelerinin düzensizliği onunla ilgili en büyük şeydi.

"Bunu yapacağım," diye . "O zaman Renault'yu avlamaya gidiyorum."

Alexei'nin içindeki kurt, onun intikam için duyduğu tek düşünceli ihtiyacı onaylıyordu. Adam da öyle. Aynı kurt, Alexei'nin
Bir canavarın onu yok etmesine izin vermeyi reddeden bu hayatta kalana karşı ezici bir koruma duygusu. "Neyle?" diye hırladı. "Bir kedi yavrusununkinden daha küçük pençelerin var."

Memory gözlerini kısarak ona pençelerini göstermek ister gibi baktı - muhtemelen yüzüne doğru- ama Sascha, "İkiniz de. Uslu durun." Öne doğru bir adım atarak kaşlarını çattı. "Lojistiği çözmeliyiz - Amara'yı bebek empatlarla dolu bir yerleşkeye getirmek iyi bir fikir değil. Onları panikletecektir."

Kadının ses tonundaki gerçek endişe Alexei'nin Memory ile göz temasını kesmesine neden oldu. "O kadar kötü mü?"

"Bu, geri hiçbir şey vermeyen uluyan bir boşluğun içine çekilme hissi." Kardinalin tüyleri diken diken oldu.
Kollar. "Dişlerimi sıkarak ve mide bulantımı görmezden gelerek üstesinden gelebilirim ama eğitimsiz Es'in hiç şansı olmayacak."
Kolunun yan tarafına dokundu
Hafıza'nın yüzünde yine bir ablanın sıcak şefkatini taşıyan bir gülümseme vardı. "Hafızamız göründüğünden çok daha dayanıklıdır, eğer bu hisle kırılmadan başa çıkabilirse."

Alexei bu sözler karşısında Memory'nin kırılgan kalkanlarının çatladığını gördü ve bu çılgın plana uyması gerektiğini anladı. Bu hayati derecede
Hafıza için önemliydi; belki daha sonra lanet E gerçekten dinlenebilirdi. "Sen Amara'yla konuş, onun onayını al. Ben bunu nerede yapabileceğimizi bulacağım."

Beklendiği gibi, Amara Aleine deneysel bir denek olmaktan yanaydı. "Bir E'yi inceleyemedim, bu yüzden bu bana işlevleri hakkında bir fikir verecek," dedi duvar telsizinden, yüzü ifadesiz bir şekilde. "İncelenmeye hazırlanacağım."

Sascha konuşmayı bitirdikten sonra Memory gözlerini kırpıştırdı. "O her zaman böyle mi ..."

Alexei, testin yapılacağı yeri düzenlemek için verandaya çıkarken Sascha'nın "Evet," dediğini duydu. "İkizi de aynı dahi IQ'ya sahip ama sadece Amara bu şekilde. Sanki gelişiminin belli bir noktasında kabloları kısa devre yapmış gibi."

Alexei'nin tüm parçaları yerine oturtması yarım saatini aldı. Şans eseri -eğer Amara'yla bağlantılı herhangi bir şeyi şans olarak Psy bilimcisi şu anda ikiz kız kardeşinin DarkRiver'daki evindeydi
bölge. Alexei'ye Ashaya Aleine'in taşakları demir gibiydi, büyük ve sert bir kurt olabilirdi ama asla
Amara ile hiçbir koşulda yalnız kalmayı tercih etmezdi. Amara'nın ne zaman kesip üzerinde çalışabileceği bir ceset olarak daha iyi görüneceğine karar vereceğini asla bilemezdi.

Ashaya'nın eşinin de Amara'ya güvenmediği ortaya çıktı. "Duyma menzilimiz içinde dolaşan birden fazla sürü arkadaşım var.
Alexei leopar nöbetçiyle temasa geçtiğinde Dorian ona eve döndüğünü söyledi. "Keenan da yanımda-Ashaya oğlumuzun Amara'dan güvenle uzakta olduğunu bildiğinde kendini daha iyi hissediyor." Sinirli bir ses. "Amara'dan uzak durmasını tercih ederim ama ikizlerin bağı ... . Ashaya'nın ondan vazgeçmesi mümkün değil."

"Çünkü eşinin bir kalbi var." İkizinden oldukça farklı. "Bakın, psişik bir deney için bir yere ihtiyacımız var."

Alexei önerilen deneyin ayrıntılarını gözden geçirdikten sonra Dorian, DarkRiver bölgesinde kullanılmayan küçük bir kulübe önerdi. "Yapısal olarak sağlam ama eski ve önümüzdeki birkaç ay içinde yıkılacak. Bu arada onu ışınlanma kilidi olarak kullanan herkes kendini leopar diyarının ortasında bulacaktır. Onlar için sağlıklı değil."

Alexei bunların hiçbirinin Memory için sağlıklı olmadığından emindi ama artık oyundaydı. Bunu yapmaya kararlıydı. Bu yüzden
Bu süreçte kendine zarar vermediğinden emin olmak için nöbet tutacaktı. Çünkü Memory konusunda açık görüşlü ve pragmatik olmaya karar vermesine rağmen, içgüdüleri ona asıl ihtiyacı olanın o olduğunu söylüyordu
Koruma. Lanet olası dişi aslanının kabuğu, kalkanı, onunla acımasız dünya arasında hiçbir şey yoktu.

Alexei'nin pençeleri .

Bölüm 19

> Kız kardeşim bu ağaçlar gibidir. Görünüşü mükemmel, tasarımı mükemmel - beyni kusursuz, zekası şaşırtıcı - ama bu mükemmelliği parçalamak için gereken tek şey tek bir kibrit.
>
> -Ashaya Aleine ikizi Amara hakkında

Alexei onları buluşma yerine götürürken, HAFIZA ön yolcu koltuğunda **sessizce oturuyordu**. Sascha arka koltuğa geçmişti. Yolculuk sırasında hiçbiri fazla konuşmamıştı ve Memory bunun Sascha yüzünden olduğunu hissediyordu; Sascha gergin ve ürkekti, tüm enerjisi
derisinin yüzeyinde. Düzensiz ve zıplayan.

Aleksey ona ikizlerin ikisinin de toplantıda hazır bulunacağını söylemişti.

Sascha, "Ashaya Amara'yı belli bir dereceye kadar kontrol edebiliyor," diye ekledi. "Gelmesi iyi oldu."

Kardinal şöyle dedi: "Unutma Memory, Amara empatları duyarlı varlıklar olarak görmüyor. İkizi dışında *kimseyi* gerçekten bir insan olarak görmüyor."

Memory yumruk yaptığı elini karnına dayadı. "Anlıyorum. Kendime iyi bakacağım."

Alexei konuşmuyordu ama tüm bu operasyona karşı olduğunu vücudunda uğuldayan agresif gerginlikten anlayabiliyordu. Direksiyonu tutan ellerine baktığında pençeler görmeyi bekliyordu ama elleri insandı - direksiyona o kadar sıkı sarılmıştı ki derisi bembeyazdı
Kemik.

Hafıza dudaklarını araladı. "Yapılması gerekiyor." Neden özellikle bu kurdu dürtmek zorunda olduğunu bilmiyordu ama elinde değildi. Yolculuğa başladıklarından beri Alexei tek kelime etmemişti ve bu durumdan nefret ediyordu.

Zımni mesafe.

Adam yorumuna yanıt vermeyince, kadın kelimenin tam anlamıyla onu kolundan dürttü.

Hırıltısı havayı doldurdu, ona attığı bakış sıcak kehribar rengindeydi. "Böyle devam *edersen* seni ısırırım." Tehdit çok sakin, çok ciddiydi ve midesinin çukurunda garip bir çarpıntıya neden oldu.

Arka koltuktan gelen gizli bir öksürük Hafıza'ya bir şeylerinin olduğunu hatırlattı. bir seyirci. Sascha'dan dışarıya doğru bir eğlence dalgası yayıldı. Alexei'yi kızdıracağına dair verdiği söz üzerine koltuğuna geri yerleşti. Memory etrafını saran yeşile baktı ve içinde sinsice dolaşan leoparları hayal etti.

"O da neydi?" Sarsıldı, burnunu cama dayadı. "Altın rengi ve siyah bir ışık gördüğüme eminim."

"Paket olacak," dedi Sascha, sanki bu gayet normal bir şeymiş gibi *aslında* leoparları etrafta dolaşırken görüyorum.

Memory Sascha'yı daha fazla sorgulayamadan, Alexei aracı çam iğneleriyle çevrili küçük bir kulübenin önünde durdurdu. Başka bir sağlam araç zaten kulübenin uzak tarafında duruyordu.

Kabin. Kalbi gümbürdeyerek ve ağzı bir anda çöle dönerek kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Tam kapıyı kapatmıştı ki, siyah ve altından oluşan görkemli bir yaratık ağaçların arasından sinsice çıktı. Leopar doğruca Sascha'nın yanına gitti ve vücudunu bacaklarına bastırdı. Memory gözlerini dört açarak izledi.

Kardinal eğilip elini leoparın kürkünde gezdirdi. "Herhangi bir sorun var mı?"

Leopar başını salladı. Sonra esnedi ve bir sürü keskin dişini gösterdi.

Aracın etrafından dolaşıp arkasında duran Alexei'ye doğru geri geri gitti. "Kurt dişlerinle beni ısırma."

Bir kahkaha olabileceğini düşündüğü bir nefes çekti, ama leopardan gözlerini ayırıp ona bakmayı göze aldığında, yüz ifadesinin kapalı ve okunamaz olduğunu gördü. Bu onun derisini

Adını koyamadığı nedenlerden dolayı kaşınıyordu; tek bildiği, onun kendisine hırlamasını ya da kaşlarını çatmasını tercih ettiğiydi.

Belki de sadece ne yapacağını görmek için karnını dürtecekti ama soğuk hiçliğin ilk fısıltısı o anda zihnine dokundu ve onu iliklerine kadar ürpertti. Kendini kucaklayarak, savaş yorgunu ve kanlı bir gladyatörün bakabileceği gibi eski kulübeye baktı
aslanların salınacağı çukura baktı.

Uzun zaman önce yaşamış o gladyatör gibi Memory de bir gün aslanın çok güçlü olacağını ve kendisinin de bir yem olacağını biliyordu.

Karnının üzerinde bir el, Alexei'nin onu kendisine doğru tutarken sırtına yasladığı bedeninin sert sıcaklığı. "Nefes al." Çakıllı bir mırıltı. "Amara korkuyla beslenmez ama korkunun ne olduğunu anlar. zayıflık."

O havayı içine çekmeye ve dengesini bulmaya çalışırken, Sascha ve leopar kulübeye doğru ilerledi. Leopar verandada kıvrıldı ve başını patilerinin üzerine koydu, büyük bir kedi kendini uykuya hazırlıyordu. Sascha omzunun üzerinden cesaretlendirici bir gülümsemeyle Memory'ye baktı
kulübeye girmeden önce.

Memory nefesini verdi, hava düzensiz çıkıyordu. "Bunu yapmak zorundayım. Yani benim ne olduğumu biliyorsun."

Alexei tek kelime etmedi ama verandaya doğru yürürken onun arkasında ölümcül, koruyucu bir varlık olarak duruyordu. Onu görmezden gelen leopar başını kaldırdı ve Alexei'ye doğru hırladı.

"Öyle mi?" dedi. Kürkün berbat görünüyor, seni aşırı büyümüş erkek kedi."

Kürkü pırıl pırıl ve parlak olan leopar ona dişlerini gösterdi. İçinden bir ses, eğer Alexei'ye dönüp bakarsa, onun da kendi sırtını göstereceğini söylüyordu. Yine de kedi Alexei'nin onunla birlikte kulübeye girmesini engellemeye çalışmadı.

Hiçliğin boşluğu ona soğuk bir çığlık gibi çarptı.

Ciğerlerindeki kırık jiletler kadar keskin bir nefesi içine çekerek, kapının tam karşısındaki tahta sandalyede sırtüstü oturan kadına odaklandı. Sağ taraftaki yıpranmış koltukta oturan başka bir kadının ve onun yanındaki Sascha'nın farkındaydı ama dikkati kadının üzerinde kilitlenmişti
açık mavi-gri gözleri ve koyu kahverengi sıkıca kıvrılmış saçları vardı.

başının arkasında düzgün bir topuz yaparak yüzünden uzaklaştırdı.

Teni yoğun ve zengin bir kahverengiydi ve Memory onun ayağa kalktığında uzun boylu olacağını söyleyebilirdi. Kömür grisi bir etek takım giymişti.
beyaz bir gömlek giymiş, bacak bacak üstüne atmış ve ayaklarına siyah topuklu ayakkabılar giymiştir.

Tamamen fiziksel açıdan bakıldığında, dikkat çekiciydi.

Ama konuştuğunda sesi ürkütücü derecede düzdü. "Sen Memory olmalısın. Ben senin deneysel deneğinim, Amara Aleine."

Memory kendini bir adım öne atıp kanepenin karşısındaki sandalyeye oturmaya zorladı; sandalyeyi Amara'ya bakacak şekilde hareket ettirdikten sonra.
"Bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim." Üzerine yayılan soğukluk yüzünden dili uyuşmuştu.

"Bir empatın benden ne istediğini keşfetmek ilgimi çekiyor."

Kelimelerin hiçbirinde duygu *yoktu* - Amara'da duygu *yoktu*; entrikası buz gibi entelektüeldi.

"Çoğu Es beni gelme eğilimindedir," dedi rahatsız edici kadın. ekledi. "Bir empatın sadece elini sıkarak kusmasına neden oldum. Bunun tek seferlik bir olay mı olduğunu yoksa tekrarlama ihtimalinin yüksek olup olmadığını görmek için bu eylemi tekrarlamak istiyorum ama kimse gönüllü olmuyor."

Memory'nin parmakları artık uyuşmuştu, hiçlik karanlık bir dalga gibi içinden sızıyordu. "Bu deneyi gerçekleştirmek için fiziksel temas kurmam gerekecek."

"Mükemmel. Kalkanlarımın içinde olman gerekiyor mu?"

"Hayır." Hafıza'nın yaptığı her neyse, fiziksel temas üzerinde işe yarıyordu. "Sascha, dikkat etmen gerek." Midesi kazınmasına rağmen Sascha kapıyı çaldığında, zihninde başka bir varlık olduğu için zayıf kalkanlarını indirdi.

Sonsuz derecede daha soğuk bir başka varlık hemen içeri girmeye çalıştı ve Sascha tarafından engellendi.

"*Amara*," dedi şimdiye kadar sessiz kalan kadın, Amara'nın ikizi olması gereken kadın -Hafıza, görsel benzerliklerini kontrol etmek için gözlerini Amara'dan yeterince uzun süre ayırmayı göze alamadı.

Amara omuz silkti. "Bu fırsatı kaçıramazdım." Gözlerini Sascha'ya çevirdi. "Kalkan konusunda inanılmaz yeteneklisin."

"Sascha?" Sırtını açık kapının yanındaki duvara dayamış olan Alexei'den tehlikeli derecede soğukkanlı bir soru.

Sascha, Memory'ye bakmadan önce, "Biz iyiyiz," diye onu rahatlattı. "Hazır mısın?"

Hayır, asla hazır olamayacaktı. "Evet," dedi yüksek sesle.

Amara elini uzattı, yüzündeki ifadeyi "ilgisini çekti" gibi duygusal kelimeler kullanmadan tarif etmek imkansızdı ve "büyülenmişti," ama Memory Amara'nın kendisinin, Sascha'nın ya da Alexei'nin anlayacağı şekilde hiçbir şey hissetmediğinden kuşku duymuyordu. Duyguların -ya da duygu kapasitesinin- başka bir birey bir kara delik, açgözlü bir uçurumdu.

Sascha'nın sözünü ettiği duygusal gelişime dair hiçbir şey hissedemiyordu.

Hafıza karanlığa dokunmak için kendini kuşandı. Renault ona başka bir seçenek bırakmamıştı; bir Gradient 8.7 Tk'ya direnmek zordu.
fiziksel temas kurabilmek için yerinde oturmanı istedi.

Direnişin ona kazandırdığı tek şey şiddetli kaslardı.
morarma. Bu Memory'yi savaşmaktan alıkoymamıştı. Pes etmek, annesinin hayatını kurtarmak için yaptığı umutsuz girişimlere ihanet etmek olurdu.

Diana Aven-Rose sonuna kadar savaşmıştı.

Bu yüzden Memory tekrar tekrar direndi. Ve çocukken bile, özgürlüğünün ona bağlı olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştı.
isyana devam etti. Çünkü işbirliği yapmanın daha kolay olacağına karar verdiği an, bu son olacaktı. Evden çıkıp gitse bile
bir gün bunu Renault'nun yaratığı olarak yapacaktı. Sonuç olarak, bugün hayatında ilk kez kendi seçimiyle uçuruma girecekti.

Derin bir nefes, yavaş bir nefes verme . . ve Amara'nın elini kendi elinin içine aldı. Diğer kadının içindeki kara delik onu içine çekti.
katıksız bir boşluk girdabı. Memory çocukken Renault onu sürüklediğinde çığlık atmıştı ama bir süredir çocuk değildi.
uzun bir süre. Kendisinden alıp götürürken boşluğun ortasında kaskatı durdu.

Boşluğun içine girdiğinde, onun kendisini tüketmesine engel olamadı.

Amara ondan beslendikçe büzüştüğünü hissedebiliyordu, ancak fiziksel dünyada vücudunun değişmeyeceğini biliyordu. Biraz kilo kaybetmişti ama hepsi bu kadardı. Kuru kuru sarhoş olma hissi, kemiklerinin toza dönüşmesi, zihninin bir yanılsamasıydı.
olanları anlamlandırmak için yaratıldı.

İşte, Sascha'nın Amara'da hissettiği duygusal farkındalık. Bu çok küçük bir titreşimdi ve belki de Amara'nın ikizi için umut verici bir şeydi ama Memory için bu küçük sıcaklık titreşimi
sadece Amara'nın soğuk ruhunun geri kalanını vurguladı. Onu tamamen boşluğa düşürmeye çalışan bir ruh.

Dişlerini sıkıp atlatmaya alışkın olan Memory, çok geç olana kadar tehlikenin farkına varmadı. İlk seferden sonra, Renault
onu neredeyse hiç çıkamayacağı bir komaya soktu.
kesin olarak belirlenmiş bir süreden sonra transferi durdurmayı öğrendi. Hafıza çok gençti ve bir şey yapamayacak kadar travmatize olmuştu.
kendini korumak için. Belli bir süre sonra aralarındaki bağlantının kısa devre yapmasına neden olan zihinsel bir zamanlayıcı oluşturmuş olabileceğini düşündü.
aralık.

İrade gücü işin içine girmedi; hiçlik sadece
Besle.

Amara'nın zihnindeki girdap kör ediciydi. Sascha ona bilim adamının Gradyan seviyesinin 9.9 olduğunu söylemişti. Memory endişelenmemişti çünkü Amara bir M-Psy'ydi, agresif sayılmayan bir yetenekti -tıbbi Psy bilimde, tıpta, araştırma laboratuvarlarında çalışırdı. Ancak şimdi
Burada yeteneğin türünün değil, sadece Gradyan seviyesinin önemli olduğunu fark etti. Etrafındaki hiçlik, ruhunu silmekle tehdit eden bir şiddetti.

Nabzı o kadar hızlı atıyordu ki kalbinin patlayacağını düşündü ve kendini düşünmeye zorladı. Psişik savunması yoktu ama Amara bir Telekinetik. Bir M-Psy olarak 9,9'luk gücünün yanı sıra, bir dizi başka küçük yeteneği de vardı ama hiçbiri Tk spektrumunda değildi. Memory'yi fiziksel teması koruyarak yerinde oturmaya zorlayamıyordu. Amara ayrıca çocukluğundan beri Memory'ye sahip değildi; diğer kadının Memory'nin zihnine doğrudan erişimi yoktu.

Memory elini Amara'nın elinden çekmeye çalıştı. Bilim
adamı acımasız bir güçle tutundu.

Hafıza konuşamıyordu, hele de bu olayın tam ortasındayken. ama elini ikinci kez diğer kadından çekmeye çalıştı. Amara tutunmak için mücadele ederken vücudu sandalyeden kalktı.

İki büyük erkek eli Amara'nın bileklerini kavradı ve bağlantıyı kaba kuvvetle kopardı.

Amara sertçe oturdu, Alexei'nin yaklaşan varlığını fark etmemiş gibiydi. Gözleri obsidyen rengindeydi ve Memory'ye sabitlenmişti. "Sana sahip olmak istiyorum," dedi soluk soluğa, sonra onu çarpıcı olmaktan çıkarıp baş döndürücü bir güzelliğe dönüştüren parlak bir zevkle gülümsedi. "Bu *harika* bir şey."

Memory titrerken, Amara ikizine doğru döndü. Onun bakışlarını takip eden Memory gözlerini kırpıştırdı. Zihninin bir bakışta bu kadar benzer iki yüz görmenin verdiği hıçkırığı düzeltmesi bir saniye sürdü. Ashaya
Aleine saçlarını taraklarla gevşekçe tutturmuştu, bukleler her yöne kaçıyordu ama saç stilleri bir yana, ikisi de
ayırt edilemez.

Aynı olağanüstü gözler - grinin arasından girip simsiyah gözbebeğine dokunan mavi - aynı ten, aynı kemik yapısı. Yine de Memory asla ama asla birini diğeriyle karıştırmazdı.
Ashaya Aleine bir bütündü, ruhunun çekirdeğinde uluyan hiçlik yoktu.

"Amara?" diye güzel kadın, bakışları ikizine .

Gülümsemesi gözlerini aydınlatan Amara kız kardeşinin ellerini kendi arasına aldı. "Olağanüstü," diye mırıldandı, parmakları Ashaya'nınkilerin üzerinde kıvrılıyordu. Her ikisinin de tırnakları bilim adamlarınınki gibi küt kesilmişti ama
Ashaya'nın sol elinde pelerinli bir süper kahramanın geçici dövmesine benzeyen bir şey vardı.

"Aşkı şimdi anlıyorum," dedi Amara artık düz olmayan ama zengin, yankılı bir sesle. "Seni sevdiğimi anlıyorum." Bir elini Ashaya'nın yanağına doğru kaldırdı. "Dünya daha derin, daha yoğun hissettiriyor."

"Amara." Ashaya'nın yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Aynı anda Sascha da kocaman gözlerle Memory'ye baktı. "Bir empat olmadığını nasıl söyleyebilirsin? Yaptığın hissettim ama anlamıyorum." Sarsılan her kelimede merak. "Bizden biri değil

bırakın bu kadar derine inmeyi, Amara'nın duygusal ruhuna bile nüfuz edemedi."

Alexei sıcak ve biraz sert elini tekrar ensesine koyduğunda Memory itiraz etmedi. İçi çok soğuktu. "Amara." Diğer kadın yüzünü ona dönene kadar bekledi. "Bu etkileşimden kazandığın en değerli şey nedir?"

Diğer kadının gözlerinde kurnazlığın parladığını gördü. Renault da bir transferin hemen sonrasında korkunç bir yalancıydı. Sanki psikopat beyni biraz sarhoş olmuş ve acımasız bir netlikle düşünebilmesi için birkaç dakika içinde dengesini bulması gerekmişti.

"Unutma," dedi, "bu bir deney. Bir bilim insanı olarak bana gerçek ve doğru verileri vermeyi kabul ettiniz."

İç geçiren Amara, kız kardeşiyle fiziksel temasını keserek koltuğuna geri oturdu ve ellerini kollarının üzerine koydu. "İçimdeki bilim insanı bir anda zayıflık haline geldi." Şikâyetine rağmen, konuştuğu zaman
gerçek. "Başkalarını nasıl manipüle edeceğime dair çok daha incelikli bir anlayış kazandım ve ayrıca ... bu eylemden zevk alıyorum."

Amara tekrar ikizine baktı. "Sana karşı sevgi hissediyorum." Ashaya'nın gözyaşlarını silerek başını salladı. "Senin sevgini hak etmiyorum.
"Gözyaşları, kardeşim, benim." O anın delici samimiyeti canını acıttı ve Memory bir an için Amara'nın
kimseyi manipüle etmeye çalışmıyordu, en azından ikizini.

Sonra bilim adamı sandalyesine geri oturdu, ancak sözlerini kız kardeşine yöneltmeye devam etti. "Sevgiyi anlıyorum," diye tekrarladı. "Bu sevgiyi başkalarını kontrol etmek için nasıl kullanabileceğimi de anlıyorum. I
İkizin olarak elimde tuttuğumu ve idam edilmeme izin vermen için ölümün kıyısına sürüklenmen gerektiğini anla."

Amara derin bir nefes aldı ve başını sallayarak verdi. "Bana göz kulak olman gerektiğini hissediyorsun çünkü ben
temel bir yol. İkimiz arasındaki bir savaşta avantajlı olacağımı biliyorum çünkü senin duyguların var, benim yok." Bir duraklama. "Artık öyle ama bunun dışında her zaman olduğum kişiyim."

"Öldürme dürtüsü hissediyor musun?" Memory tırnaklarını kendi kalçasına geçirdi.

Amara bacak bacak üstüne atmadan önce bu soruyu düşünmek için zaman ayırdı. Sonunda "Hayır," dedi.
"Hiçbir zaman sırf öldürmek için öldürmek istemedim. Bu enerji ve kaynak israfıdır. Deneysel bir denekle hiçbir sorunum yok
Deneyin başarısı için gerekirse ölürüm ama cinayete sürüklenmem."

Memory'nin eli büküldü, omuzları titredi. En azından bu konuda kendini affedebilirdi. O seri katiller *yaratmadı*. "Görüyor musun?" dedi Sascha'ya, Alexei başparmağını onun üzerinde gezdirirken.
Tenini okşayarak ona sarılmak ve saatlerce çıkmamak istemesine neden oldu.

"Amara'ya duygusal bir derinlik kazandırdığınızı görüyorum."
Kardinal kaşlarını çatıyordu, sesindeki şaşkınlık henüz kaybolmamıştı.
"Başka hiçbir E psikopat kişiliklerde başarılı olamadı."

"Sascha'ya katılıyorum," dedi Amara, ellerini dizlerine koyup soğukkanlı ve pragmatik bir ses tonuyla. "Bu
ruhumun daha önce hiç bir yönü. Sen kapıyı açtın."

Hafıza, Amara'nın gerçeği açıklamasını sağlayacak doğru soruyu bulmak zorundaydı. "Bu kapıdan içeri girerek," dedi temel düzeyde insanlık dışı olan bu entelektüel yetenekli kadına, "sen
daha iyi bir insan olacağınızı mı düşünüyorsunuz? Başkalarının hayatlarını incelemenin tamamen kabul edilebilir olduğuna inanmayan bir kişi
Bilimsel ilerleme peşinde koşan? Eylemlerinin başkalarına acı vermesini önemseyen bir kişi mi?"

Bölüm 20

İkizler* Sessizlik altında özel bir durumdur, aralarındaki bağ duygunun ötesindedir ya da yoktur. Onları doğumda ayırmak asla tavsiye edilmez. Psikolojik etkisi felaket olabilir ve psişik çöküşe yol açtığı bilinmektedir.

**Üçüzler, dördüzler ve diğer katlar hakkında bilgi için Coda 28'e bakınız.*

-Coda 27, Sessizlik Protokolü

AMARA başını hafifçe yana **eğdi**, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Duygu merkezli yeteneklerine rağmen çok zekisin." Bu gülümsemede hayranlık uyandıran bir yan vardı. "Cevabım hayır. Temasımızın bir sonucu olarak empati taklidi yapmakta daha iyi olabileceğime inanıyorum, ama ben sadece eskiden olduğum kişinin gelişmiş bir versiyonuyum. Kişiliğimin ana çekirdeğinde hiçbir değişiklik yok."

Memory bu kez Sascha'ya baktığında, kardinalin yüz ifadesinin kararmış olduğunu gördü. "Görüyorsun," diye fısıldadı. "Onları daha iyi canavarlar yapıyorum."

Amara güldü ve ellerini birbirine vurdu. "Bu mu
Eğlence mi?" diye sordu, gözleri dans ediyordu. "Büyüleyici bir duygu."

Memory kızararak, "Özür dilerimsana canavar dememeliydim," dedi. Bu onun için affedilmez bir hataydı-Amara, her ne kadar kırılmış olsa da, bir Renault değildi.

Amara onun özrünü elinin tersiyle itti. "Herhangi bir objektif ölçüye göre, ben bir . Sıradan bir ikiz onu uy, sonra da gömmezdi.

klostrofobik kardeşini, uyandığında nasıl tepki vereceğini görmek için sığ bir mezarda canlı canlı gömdü." Omuzlarını silkti korkunç bir açıklama. "Değerlendirmenizde de haklısınız. Eğer ben bir canavarsam, beni daha iyi canavar yaptınız."

Ashaya'nın boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Bir elini ağzına götürerek, Amara'nınkine benzeyen morarmış gözlerle Memory'ye baktı... ama çok farklıydı. "Etkisi ne kadar sürecek?"

Memory kaşlarını çattı ve Renault'yu bir araç olarak kullanamayacağını fark etti. Ölçü. Onun zihnine ne kadar derinden girdiği ve ona ne kadar uzun süre erişebildiği için, etkisi şimdi onda çok daha uzun sürdü onu ilk kullanmaya başladığında olduğundan daha fazla. "Birbirimize bağlı olduğumuz süre göz önüne alındığında," dedi yavaşça. "ve Amara'nın psişik yeteneklerinin gücü göz önüne alındığında, büyük olasılıkla üç ila dört saat sürecektir."

Amara iç çekti. "Sanırım sana sahip olmak söz konusu bile olamaz," dedi tüm ciddiyetiyle. "Seni istediğim zaman su içebileceğim bir odada tutardım, tabii ki seni besler ve sulardım. Kendi iyiliği için zalimlik hiçbir amaca hizmet etmez."

"Tanrım." Alexei'nin sert sesi, vücudu kızın omzuna değecek kadar yaklaşmıştı. "Sanki bir uyuşturucu gibisin."

Amara ile konuşmamış olmasına rağmen bilim adamı başını salladı. "Bu etki bağımlılarda gözlemlediklerime çok benziyor," dedi. onaylandı. "Artık Hafıza'yı tattığıma göre daha fazlasını istiyorum. Ancak sadece tek bir vuruş yaptığım için kolaylıkla zorlayabilir." O olağanüstü gözler Memory'ye kilitlendi. "Benim gibilerin senden uzun süreli içki içmesine izin vermemeni tavsiye ederim, yoksa kendini av olarak görebilirsin."

Hafıza güldü ve bu gülüşte mizah yoktu. "Güven bana," dedi, "biliyorum."

Amara bacaklarını açarak tekrar kız kardeşine döndü. "Bu geçici bir etki olduğu için," dedi, "ve en önemli kişi sensin Varlığımdaki her bir birey gibi, zamanı seninle geçirmek istiyorum."

Ashaya, yüzü donuk ve son derece üzgün, bir kez daha Memory'ye baktı.

"Normal durumuna geri döndüğünde Şu anki benimleyken edindiği duygusal bilgi?"

Bu zekice bir soruydu ve Memory'nin kesin bir cevabı vardı.
"Hayır. Kazanılan bilgi ... ...
transferin etkisi geçtikten sonra renksiz olacak. Amara etkileşimlerinizi hatırlayacak, ancak bu etkileşimlerle ilgili olarak transferden önce sahip olduğu duygusal anlayışa sahip olacak."

Hafıza, elinden gelen teselliyi sunmak için sözlerini özenle şekillendirdi. "Amara'ya göre, artık neden bunu seçtiğinin bir anlamı olmayacak.
Örneğin laboratuarına dönüp kendi üzerinde testler yapmak yerine bu zamanı seninle geçirmek." Renault'nun bunca yıl Memory'yi saklamasının nedeni buydu; çalışmalarını sürdürebilmek için sürekli yenilenmeye ihtiyacı vardı.
Cinayetlerinden çok daha fazla zevk almasına rağmen iş dünyasında hızla yükseldi.

Sessizliğin çöküşünün de kanıtladığı gibi, Psy'ların çoğunluğu hiçbir zaman *duygusuz* olmamıştı. Duygusal özleri her zaman Sessizlik Protokolü'nün soğuk ağırlığı altında var olmuştu. Bu onları bilinçaltındaki önyargıları ve zayıflıkları içgüdüsel ve keskin bir şekilde anlayan bir erkeğe karşı savunmasızdır.

Renault, Hafıza'ya kadar bu anlayışa sahip değildi. "Evet," dedi

Amara ikizine, yüzünde gerçek bir yumuşaklık vardı.
Hafıza şunu hissedebiliyordu: "Görünüşe göre bugün, canavar tüm korkunç ihtişamıyla geri döndüğünde ona avantaj sağlayacağından endişe etmeden kardeş olabiliriz."

Parmaklarını ikizininkilerin üzerinde kıvıran Ashaya ayağa kalktı.

Amara da onunla birlikte geldi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Ashaya sesi boğuklaşarak sordu.

Memory'nin kalbi, sonsuza dek kırık bir aynaya bağlı kalacak olan bu kadın için acıyordu. "Amara ilerleyen saatlerde verdiği tepkilerin ve duygusal reaksiyonların ayrıntılı bir kaydını tutabilirse yeteneklerimi keşfederken bana daha fazla veri sağlayacak." Sözlerini mantıklı ve uzak tuttu, çünkü Amara'kurduğu temas sırasında diğerinin nasıl olduğunu daha iyi anlamıştı.
kadın işlevseldi.

Amara başını salladı. " de ilgimi çekti. Kapsamlı notlar alacağım ve etkisi geçtiğinde sana göndereceğim." Memory'nin elini sıkmak istercesine boştaki elini uzattı, Memory geri çekilince sinsice gülümsedi. "Bu eğlence duygusunu seviyorum."

İki kadın kulübeden çıkmaya hazırlanırken, Memory zihnine hafifçe vurulduğunu hissetti. Telepatik temas için kibar bir istek. Temkinliydi ama temasın "tadından" bunun Amara olmadığının farkındaydı.
Evet ile mi cevap verdin*?*

Kız kardeşimin bir *şekilde iyileşmediğini biliyorum,* dedi bir ses Bir duygu karmaşası içinde boğuluyor *ve tüm bunların altında onun her zaman olduğu gibi kaldığını kabul ediyorum. Ancak ikizimle konuşmak ve benim için önemli olan şeyleri bir nebze de olsa gerçekten anlamasını sağlamak, karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir hediye. Teşekkür ederim.*

Böylece ikizler gitmiş oldu.

Hafıza ağlamak istedi-Ashaya'nın zihinsel varlığı ne kadar sıcak ve vericiyse, kız kardeşininki de o kadar soğuk ve insanlık dışıydı. Ashaya Amara'yı tüm varlığıyla severken, Amara'nın
Onu sevmekten aciz.

Boğazındaki yumruyu yutarak ellerini kalçalarının ön tarafına doğru ovuşturdu. Ve bir şekilde, kendini eğilmiş buldu
Alexei'nin bedenine karşı. Onu itmedi, ona bunu söylemedi.
Bu ten ayrıcalıklarına hakkı yoktu. Ayrıca eli hâlâ ensesindeydi ama sessizliği onu kesiyordu. Artık onun bir canavar olduğunu mu düşünüyordu?

Sonra kucağına bir enerji barı bıraktı ve "Ye!" diye hırladı.

Tuttuğunun farkında olmadığı bir nefesi bırakan Memory, her tür ilaçla aşılanması gereken çubuğu eline aldı.
mineraller ve vitaminler. *Huysuz kurt*, diye düşündü bir ısırık alırken, kalbi sımsıkı ve mutluydu.

Daha sonra konuşan Sascha oldu. Yüzünü ellerinin arasına alan kardinal güçlükle nefes verdi. Başını kaldırdığında gözleri obsidyen rengindeydi. "Psikopat bireylere ulaşma yeteneğinizin sadece bu bireylerin daha iyi olabilmeleri için olduğuna inanmayı *reddediyorum*. psikopatlar." Çenesine isyankâr bir set çekti. "Sen bir hediyesin, Memory. Olağanüstü bir E."

Sascha elini uzattığında, Memory elini tutmakta tereddüt etmedi. Empat sadece nazik olmakla kalmadı, Hafıza da
Sascha'nın duyguları ilahileştirmek için fiziksel temasa ihtiyacı olmadığını hissediyordu; onun gücü bir fırtınaydı. Dünya, var olduğu onca yıl boyunca onun kırık bir kardinal olduğuna inanmakla ne kadar da aptallık etmişti.

Artık daha fazla empatik kardinal vardı, ama Sascha büyümüştü. En derin ve en uzun süre gücünün içindeydi. Psişik varlığında hem sakinleştirici hem de güzelliğiyle biraz korkutucu bir ağırlık vardı.

Sascha parmaklarını Memory'ninkilerin üzerine kapattıktan sonra, "En acil endişe," dedi, "kalkanınızın olmaması." Sert, pratik sözler. "Kalkanlar benim uzmanlık alanım ve bugünden itibaren sizinkileri inşa etmeye çalışacağız. Amara'yı saptırabilmen gerekirdi.
-Size dokunmayı başaran psikopata açık olmanız için hiçbir neden yok."

Memory'nin kalbi gümbürdedi.

Alexei'nin sıcaklığını üzerinden atmamaya özen göstererek, Sascha'yla tamamen yüzleşmek için yana kaydı. "Renault ne olursa olsun her zaman bana ulaşmayı başardı." Hafıza, çocukluğunda bu konuda aldığı derslerin temelleri üzerine bir şeyler inşa etmeyi defalarca denemiş ve her seferinde başarısız olmuştu. "Ne inşa etmeyi başarırsam başarayım, onu kağıt mendil gibi yırtıp atıyordu."

"Bu adam seni çocukluğundan beri elinde tutuyordu." Sascha'nın ifadesi aniden sertleşmişti ve Memory bir anda, yavrusunu hedef alanlara saldıran ölümcül kardinali görebiliyordu. "Bana zihninde izin verdiğin süre boyunca zihninde kötü bir morarma olduğunu fark ettim. İyi haber şu ki, kenarları iyileşmeye başladı - kalıcı bir yara olduğuna dair hiçbir belirti yok."

Yanı Alexei'nin bedeni tehlikeli bir şekilde hareketsiz dururken Memory'nin eli kıvrıldı. "Bu yüzden mi koordinasyonum
Sorunlu mu? Alexei beni ilk bulduğunda şimdikinden çok daha kötü hareket ediyordum."

"Bu mümkün," dedi Sascha. "Ama hızlı gelişimin göz önüne alındığında, koordinasyon sorunlarının bilinçaltından kaynaklanmış olması da mümkün.
sizin bir isyan." Lucy'nin sözlerinin yankılanması hoş karşılanmıştı ama kardinalin sözü bitmemişti. "Çürükler yüzeysel bir sorun. Daha tehlikelisi, seni esir alan kişinin, sen onu durduramayacak kadar küçükken zihninde arka kapılar yarattığına inanıyorum.
kestirme bir yol."

Alexei elini Memory'nin ensesinde daha da kıvırdı, ta ki pençeleri boğazının ön kısmına değene kadar. "Memory'nin kapanmasına yardım edebilir misin?

o kapılar?" Sesi tırtıklı bir kenara sahipti, içinde hırıltı yoktu, sadece saf, ölümcül bir odaklanma vardı.

Memory, Alexei'nin o yırtıcı ses tonunu kendisine yöneltmesini asla istemiyordu.

"Önce onları bulmalıyız." Sascha'nın sözlerinde yenilgiye dair hiçbir şey yoktu, sadece acımasız bir kararlılık vardı. "Neyse ki, bütün bir Ok takımına erişimimiz var - takım her türlü hileyi biliyor.
bir zihni yıkmak. Bu, tersini de bildikleri anlamına gelir."

Hafıza, Oklar'dan bahsedilince kaskatı kesilmiş, eli yarısı yenmiş enerji barını sıkmıştı.

Sascha, yeteneklerini tam olarak kontrol eden bir E'nin keskin anlayışıyla, "Kimse zihnini kurcalamayacak," dedi. "Yapılacak her türlü eylem senin tam onayın ve katılımınla olacak." Bir kez daha yıldızlarla dolu gözler Memory'nin gözlerine takıldı, güzellikleri göğsünü sızlattı. "Kalkanlarımı indiriyorum. Zihnimin içine bak, sana asla zarar vermeyeceğimi gör."

Memory nefesini içine çekti. Ancak o konuşamadan kardinal kalkanlarını indirdi. Gücü kükredi, bir kasırga gibi ölçülemeyecek bir güçle şarkı söyledi. Bir kardinali kardinal yapan da buydu; Gradient'te hiçbir sıralamaları yoktu.

Sandalyesinin kenarına tutunan Memory düşünmek için mücadele etti. "Hayır," dedi. "Her şey yolunda." Başka bir zihni asla ihlal etmeyecekti.

"Seni içeri davet etmem bir ihlal sayılmaz," diye fısıldadı Sascha nazikçe, sanki Memory'nin düşüncelerini okuyormuş gibi . . ama bir empatın bunu yapmasına gerek yoktu; Memory'nin eğitilmemiş duygusal tepkileri onun düşüncelerini gökyüzüne yazıyordu.

"Gel." Sascha gülümsedi. "Hoş geldiniz."

En son başka bir zihne girdiği zamana kadar bir ömür geriye yolculuk Hafıza Alexei'nin elini kavramak için uzandı. Pençeleri geri çekildi, parmakları onunkilerin etrafında sıkıca kıvrıldı. Onun içinde demir atmış
vahşilikle, Sascha'nın kamusal aklının ötesine küçük bir adım attı. Bu ona kardinalin hiçbir zaman
bilinçli olarak ona zarar vermek.

Ayrıca Sascha'nın küçük kızına olan sonsuz sevgisini, eşine olan tutkusunu ve hayranlığını ve ona karşı olan karmaşık duygularını da hissetti.

Annesi. Tüm bunların altında derin bir memnuniyet ve aidiyet duygusu yatıyordu, Memory'nin şimdiye kadar hissettiği en saf mutluluktu bu.

Tam geri çekilirken bir anın hayaletini yakaladı. Yanakları yanarak dışarı fırladı. "Özür dilerim."

Sascha güldü, sesi sıcak ve utanmazcaydı. "Benim hatam, düşüncelerimin dağılmasına izin vermemeliydim." Gözleri dans etti. "Lucas bu sabah eğlenceli bir ruh halindeydi."

Memory ellerini yanaklarına bastırmak istedi ama Sascha birini, Alexei diğerini tutuyordu ve o da vazgeçmek istemiyordu. Özellikle de Alexei'nin onu ısırmakla tehdit etmesi yepyeni bir anlam kazandı. Sascha'nın arkadaşı bu sabah dişlerini onun üzerinde kullanmıştı ve bunun ceza ya da acıyla hiçbir ilgisi yoktu. Sascha'nın duyduğu hazzın yankısı Memory'nin sinirlerini titretti.

"Seni görmeme izin verdiğin için teşekkür ederim." *Ve bana gösterdiğin için erkek bir zevk ve mutluluk kaynağı olabilir.* Alexei'nin bu sözleri duymasından utanarak sonuncusunu telepatiyle gönderdi.

Sascha'nın cevabı da telepatikti*. Sanırım bunu siz de öğrenmeye başladınız.* Memory'nin tuttuğu yere doğru hızlı bir bakış Alexei'nin eli. *Sana hırlıyor ve sen gözünü bile kırpmıyorsun. SnowDancer'daki en ölümcül kurtlardan biri olmasına rağmen. Lexie'yi dürten birini hiç görmemiştim.* Gülümsemesi derinleşti. *Sen bir E'sin, Memory. İnsanlar hakkındaki içgüdülerine güven.*

Bölüm 21

Serseriler bizim lanetimizdir.

Çağlar boyunca birden fazla yırtıcı şekil değiştiren tarafından söylenmiş sözler. Ve bunda kesin bir soğuk gerçek var, çünkü doğanın türümüzün bu en zarar görmüşleri için hiçbir faydası yok gibi görünüyor.

-Changeling Rogues: Keelie Schaeffer'dan *Kırık Zihinler ve Kırık Aileler*,
Doktora (Devam Eden Çalışma)

MEMORY'NİN **BEYNİ** ERİŞTE GİBİ **HİSSEDİYORDU**. Sascha ona ilk kalkanlama dersini o anda, kulübede verme kararı almıştı; aksi takdirde stajyer empatlar farkında olmadan onun duygularını etkileyebilirlerdi. Memory'nin de kendi vahşi duygularını kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.
yayınlar.

Memory kızarıp düzensiz dalgalanmaları için özür dilediğinde, Sascha başını salladı. "Okuldaki herkes
bileşik eğitim tekerlekleri üzerinde. Unutmayın ki onlar da sizden daha fazla bunu yapmak istemiyorlar."

Bu şekilde sıradan olma fikri, ayakları üzerinde durmaya çalışan bir başka empat, onu en derin seviyede iyi hissettirmişti.
Şimdi Alexei'nin aracının yolcu koltuğunda gözleri kapalı, onun ilkel varlığı etrafını sarmış bir şekilde oturuyor ve Sascha'nın yapmasına yardım ettiği temel kalkanları takıp indirme alıştırmaları yapıyordu: biri PsyNet'teki gizliliğini güçlendirmek için, diğeri de
onu günlük dünyada korumak.

"Ne kadar çok yeniden inşa edersen," demişti Sascha, "o kadar güçlü olursun. her bir kalkanınız . İçgüdüsel olarak boşlukları doldurmaya, açıkları kapatmaya başlayacaksınız. Devam ettikçe daha karmaşık kalkanlar üzerinde çalışacağız, ancak her türden güçlü bir temel kalkan size sağlam bir temel."

Kalkan mekaniği dersinden önce kardinal, Memory'nin de onayıyla, Memory'nin zihnini dikkatle incelemişti.
Memory'nin onun ayak izlerini takip edebilmesi ve Sascha'nın sorunlu bölgeleri ona doğrudan gösterebilmesi için onları telepatik olarak birbirine bağlamıştı.

Hafıza çürükleri görmüştü, iyileşme sürecini de görmüştü. kenarlar. Olayın ardından Sascha, Psy beyin yaralanmaları alanında çalışan bir M-Psy ile temasa geçti ve
Memory'nin durumunu ayrıntı vermeden anlatırken, Memory de onu

dinliyordu. "O bir NightStar doktoru," diye açıklamıştı Sascha

Memory'ye.
arama yapmadan önce. "Faith NightStar bir paket. Erişimimiz var NightStar sağlık görevlileri onun aracılığıyla ve onlar beyin travması konusunda dünya çapında uzmanlar."

Memory geleceği gören Psy'lar hakkında çok az şey biliyordu ama NightStar'ı o bile duymuştu. Gördüğü iletişim raporlarına göre, geleceği görenler dünyadaki en yüksek isabet oranına sahipti ve Faith NightStar da onların son derece yetenekli kardinaliydi. Geleceği görmek . . . Bu bir insana ne yapar? Ünlü klanın beyin travması uzmanlarının nöbetçi olması bile başlı başına bir cevaptı.

Bu uzman, telepatik bir anlık görüntüsünü görmek istemişti. Memory'nin zihninin zedelenmiş bir parçasıydı ve Memory buna izin vermişti. Sascha Gradyan'da sadece 3.5'e kadar telepati kurabilse de NightStar'ın DarkRiver arazisinin hemen karşısında küçük bir üssü olduğu için taramayı sıhhiyeye sıçratmaya yetti.

Memory tüm bunların politikasını daha sonra soracaktı. Bugün, uzman doktor Sascha'nın beynindeki zedelenmenin kalıcı bir etki bırakmadan iyileşeceği yönündeki görüşünü desteklediği için minnettardı.

"Zor bir gün." Alexei'nin sesi iliklerinde titriyordu.

Bu samimi hissi içine çekerek kirpiklerini kaldırdı ve gecenin karanlığına baktı. Kulübede zaman hızla geçmişti. Bir ara Alexei onlara yemek getirmek için ayrılmıştı. Dışarıdaki leopar kalmış, dev bir kedi yavrusu gibi kestiriyormuş gibi görünerek nöbet tutmuştu.

"Sanki bir gün içinde binlerce kilometre yol kat etmişim gibi hissediyorum." Kulübeye giren Hafıza, o günkü Hafıza değildi. kim gitmişti. "Sascha E olduğumda ısrar ediyor."

"Sanırım Kolektif'te olmaya alışsanız iyi olur - bir kere girdiniz mi, şartlı tahliye şansınız yok." Eğlence Açıklama. "Es halkına tutunuyor."

"Bunu anlamaya başlıyorum." Ne olursa olsun, bu süreci atlatması zaman alacaktı. Kendini bir canavar olarak görmekten empat etiketini kabul etmeye geçmek kolay bir iş değildi. "Ashaya çok ... *gerçek*, ama Amara . . ."

"Evet." Alexei saçlarını alnına doğru itti.

Dikkati kayarak ipeksi altın saç tellerine takıldı. Ona son derece

kurtvari bir bakış fırlattı - son derece *Alexei* bir bakış. "Anlaşmamızı hatırla. Ben de dokunmadıkça dokunmak yok."

Memory'nin ayak parmakları kıvrıldı; onun sadece saç hakkında konuşmak. Adamın kaba tenli ellerinin ensesinden vücudunun aşağısına doğru ilerlemesi fikri... Karnı gerildi. garip, çırpınan bir his geri dönüyordu. Bu ona neredeyse saçlarının durumunu unutturacaktı.

Elini keçeleşmiş buklelerine götürerek başını salladı. "Henüz değil."

Alexei başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Yemek almaya gittiğimde listenden birkaç şey aldım. Borçtan bahsetmek yok, dişi aslan. Bu bir 'bölgeye hoş geldin' hediyesi."

Hafıza sessizleşti. Annesinden beri hiç kimse ona karşılık beklemeden bir şey vermemişti. Renault onu sadece boşaltacak kadar güçlü olsun diye beslemişti. Ona Eğitim sadece, dünyada ona ihtiyacı olduğunda normal görünebilmesi . Jitterbug'ın yemeğinde bile bir bit yeniği vardı. Renault onu sadece evcil hayvanını kullanarak onu kontrol edebilmek için getirmişti.

Alexei arka koltuktaki kutunun içindeki eşyalar ya da ona vermeye devam ettiği yiyecekler karşılığında ondan kesinlikle *hiçbir şey* istemiyordu. Kalbi göğsünde çok büyük hissediyordu, teni onu tutmaya yetmiyordu.

"Birinin sana yardım etmesine izin vermekten zarar gelmez," diye homurdandı Alexei, eli direksiyonda sıkıydı.

Hafıza ağzını açmak, ona açıklamak istiyordu ama nasıl? Etrafı sürüyle çevrili olarak büyümüş bir kurda karşı verdiği bunalmış tepkiyi açıklayabilir miydi? Alexei'nin sürüsüne olan yoğun sadakatini hissetmişti.
alfa-ve aynı sadakati diğer taraftan da hissetmişti. Yanında sadece bir psikopatla büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlayamazdı.

Sessizliğin içinde homurdandı. "Bu arada yemeğinin çoğunu yemediğini gördüm." Elini cebine sokarak kucağına bir çikolata daha bıraktı. "Granola. Güzelmiş."

Yiyecek taşıyan kurtlara dikkat edin.

Sascha'nın eğlenen sesi zihninde yankılandı; kardinal bu yorumu Alexei yemekle döndüğünde yapmıştı. Göz kırpmış ve "Sascha sevgilim" diyerek onun güvende olduğunu söylemişti. O sırada Memory bunu bir kurt-leopar şakası olarak algılamıştı ama artık o kadar emin değildi. Gözlerini kısarak, "Bunun anlamı
Bir kurt size yemek getirirse ne yaparsınız?"

Alexei ona bir bakış attığında gözleri parladı. "Bu durumda, açlıktan ölmek üzere olan küçük Es'lere bakmak için yetiştirildiğim anlamına geliyor.
onlar aslan."

Memory dişlerini sıkarak uzandı ve onu tekrar kolundan dürttü. Onu ısırmakla tehdit etmedi, sadece kehribar gözlü bir
Cezasının devam edeceğini söyleyen bir bakış. Nefesi kesildi, ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı.

"Eğer granola barı beğenmezsen," dedi bakışlarını orman yoluna geri döndürdükten sonra, "bana ne yiyeceğini söyle, ben de onu almanı sağlayayım."

Daha önceki yemeğini seçmesinin tek nedeni
çünkü Amara ile karşılaşmasına çok yakındı, onun Midesi hafifçe bulandığında granola barını açtı ve temkinli bir ısırık aldı. Tatlı ve tuzlunun, zenginliğin ve cevizliliğin karışımı karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Ambalajı incelediğinde, bunun "Tuzlu Karamelli Badem" adlı bir lezzet olduğunu gördü.

Kız barın yarısını birkaç saniye içinde mideye indirdiğinde, sürücü koltuğundaki kurt boğazından memnun bir ses çıkardı. Hafıza ona kızamazdı bile, hele ki onu kutsamışken.

tat tomurcuklarını bu ilahi lezzetle doldurdu. "Bunları hep cebinde mi taşırsın? Eğer taşırsan seni soyarım."

Onu güzelliğin ötesinde kılan keskin bir sırıtış. "Kalp durdurucu" daha iyi bir tanım olabilirdi. Memory onun kucağına oturmak ve parmaklarıyla o sırıtışın izini sürmek, onu içine çekmek istedi. Muhtemelen parmaklarını ağzına bu kadar yaklaştırırsa onu ısırırdı.

Vücudunun alt kısmında aniden ortaya çıkan derin bir sızıya karşı kalçalarını birbirine bastırdı.

"Genellikle kutulardan birkaç farklı bar alırım.
mutfak . Bu dünden. Bir gün önce şeftali ve bitter çikolata, başka bir gün ise vişne kurusu ve ceviz vardı."

"Bana daha fazlasını getirecek misin?" dedi altın kurduyla geçirdiği bu andan duyduğu vahşi sevinç dalgasıyla... ve omurgasının kilitlendiğini hissetti. Bir
Renault'dan asla bir şey istememeye özen göstermişti.
sadece aşağılanma anlamına geliyordu. Sadece Jitterbug için kuralını çiğnemiş, kötü muameleyi kabul etmişti. Ama Alexei Renault değildi.

"Onları yiyeceğine söz verirsen." dedi. Karanlık bir bakış. "Bir deri bir kemik bir dişi aslan olarak kalmaya kararlıysan granola bar yok."

Memory ona ters ters baktı. "Bunu yiyorum, değil mi?" İyi bir ölçü için büyük bir ısırık aldı. "Ve neden beni bir dişi aslanla kıyaslayıp duruyorsun? Ben Psy'ım."

"Bir dişi aslanın huysuzluğuna ve zihinsel kükremesine sahipsiniz." Alexei sahte bir yüz buruşturmasıyla ona bir bakış daha attı. Eklemediği şey, onun da büyük, vahşi bir yaratığın kalbine sahip olduğuydu; Memory hayatta kalan biriydi, bir savaşçıydı ve onun yanında olmaktan hoşlanıyordu, kızgınlık ve her şey.

Ani bir suçluluk dalgasıyla direksiyonda büküldü. O kadar günün arasında bugün nasıl sırıtabiliyordu? Brodie bir yıl önce bugün *idam* edilmişti. On iki ay onsuz
erkek kardeşi ve baldızı. Doğrudan baba soyundan kalan sondan ikinci üyenin haydutluk yapmasından bu yana üç yüz altmış beş gün geçti.

Büyükbaba. Baba. Kardeş.

Müthiş bir aile geçmişi.

Sonra düşüncelerini rayından çıkarmaya devam eden E onu tekrar pazılarından dürttü. Kurdu hırladı ve onu gerçekten ısırması gerekip gerekmediğini merak etti. Sadece barışçıl kurtları kızdırmaması için onu uyarmak için bir ısırık. "Ne?"

"Karanlık bir yere girdin," diye sert bir cevap verdi. "Bu senin için iyi değil."

"Empatlar," diye mırıldandı ona çıkışmak yerine, çünkü Duygularını hissettiği için onu terslemesi, korkusunun ya da zevkinin kokusunu aldığı için ona bağırması gibi olurdu. "Bir erkeğin huzur içinde düşünmesine bile izin veremezsin."

Ama daha önce de öğrendiği gibi Memory'çelik gibi bir çekirdeği vardı; dikkatinin dağılmasına izin vermeyecekti. "Sorun nedir?"

Alexei'nin çenesi sertleşti, lanet kalbinin sertleşmesini dilediği kadar sertleşti. düşündü. Ona baktığında, gözlerini yağmurun sıçrattığı ön cama dikmiş, şiddetli bir konsantrasyonla kendini tuttuğunu gördüğünde, ters bir cevap vermeye hazırdı. Empati kuramasa da, onun reddedilmeyi beklediğini biliyordu,
kendisine önemsizmiş gibi davranılmasını bekliyordu.

Siktir et.

"Kardeşim bir yıl önce bugün öldü." Kanı kaynadı, derisi ısındı. "O piç kurusu toprağın altında ve ben onun kıçına tekmeyi basamıyorum. gitmiş olmak." Brodie'yi gömdüğü yeri ziyaret etmeye bile cesaret edememişti. Ne bir işaret, ne de bir mezar taşı... SnowDancer'ın yaptığı gibi, kurtlar sadece kalpleri olan topraklara dönüyorlardı.

Bazıları rüzgârlara savrulmayı seçti, diğerleri ise kadim ağaçların altında sonsuza dek dinlenmeyi.

Alexei, Etta gururla izleyip fotoğraf çekerken Brodie'nin iple inmeye bayılacağı nefes kesici bir inişin üzerinde bir manzara seçmişti. Brodie, bir kızı etkilemeye çalışan genç bir oğlan gibi, arkadaşı için her zaman gösteriş yapardı. İkisi ayrılmaz bir ikili olmuştu.
Etta'nın Brodie kadar sakin ve vahşi olmasına rağmen.

İlkbaharda çiftin dinlenme yerini ziyaret eden sürü arkadaşları çimlerde küçük çiçekler açtığını söyledi. Bunun bir önemi yoktu. Alexei, Brodie'nin o güzel yerde olmadığını biliyordu; haydutluğa başladığı günden beri orada değildi. Hawke, Alexei'nin korkusuz ağabeyini değil, kırık bir kabuğu idam etmişti.

Ve Etta... Brodie'yle birlikte gömülme isteğini son nefesinde haykırmıştı, eşinin de öyle olacağının farkındaydı.
idam edildi. Sürünün başka seçeneği yoktu. Sevgili Etta'sına saldırdığında değil. Ailesi hem onun hem de Alexei'nin seçimini kabul etmişti.
gömülme yeri önerdi, ama o da orada değildi. Tatlı ruhu çoktan gitmişti.

"Birini kaybetmek her zaman acı verir, değil mi?" Memory'nin sessiz sesinde yıllanmış bir acı. "Acı yaşlanır, ama asla durur."

Alexei annesinin vahşice öldürülüşünü izleyen küçük bir kız çocuğunu düşündü, kendini katilin ellerinde bulmuştu. Hayatta kalmak ve aklı başında kalmak için savaşırken yas tutacak zamanı yoktu. Kabuslar başladığında onu sallayacak sevgi dolu kollar yoktu. Alexei bu olaydan sonra çok sinirlenmişti.
Etta ve Brodie'yi toprağa verdiklerinde, tüm teselli tekliflerini reddetmişti. Hawke yine de onu bulmuş ve kavga etmişlerdi.
Diş, tırnak ve kan. Alexei öfkenin yarattığı bulanıklığı aşıp düşünebilene kadar. Ağlayamıyordu, ne o zaman ne de şimdi, ama tekrar işlevsel hale gelmişti.

"Evet," dedi, parmak eklemlerini yanağına sürterek. "Çok acıyor."

Elini bırakmadan önce parmak eklemlerine hafifçe dokundu, E'si sunulan rahatlığı kabul etti.

Bir kardeşe sahip olmak nasıl bir ?" diye sordu.

"O benim ağabeyimdi." Alexei'nin hayatında sürekli bir varlıktı. "Bir erkek kardeşe sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilemedim. O benim ilk
Tüm sırlarımı ve hayallerimi anlattığım kişi." Çocukluk güvenlerini kıran Brodie'ydi, iblisler ulumaya başladığında Alexei'ye güvenmeyen Brodie'ydi.

"İnsan iletişim programlarında kardeşler kavga eder. Sen yaptın mı?"

Dudakları kıpırdadı. "Pek değil. Çoğu zaman, birçok onun sadık hizmetkârıydım." Brodie bir şeyler yapmaya çalışırken sadık bir gözcüydüm.
Sınırları aşan bir ağaca tırmanmak, Brodie kendini bir şelaleden fırlatmak için mancınık karar verdiğinde küçük bir yardımcı, yakalandıklarında sadık bir müttefik.

"Planları yapan Brodie'ydi ama bunu birlikte gerçekleştirecektik." Alexei sepya tonlu geçmişe baktı, ağaçların arasında koşan iki vahşi çocuk gördü. "Ben yapıldığımda

Teğmen olduktan sonra kendi inime atandığımda Brodie eşyalarını benimle geldi." Böylece Alexei'nin, eğer bir gün
bir teğmen değil, sadece arkasına yaslanan bir kurt olması gerekiyordu.

"Buraya bağlı değil misiniz?" Memory sordu, sesinde tam olarak çözemediği bir ton .

Alexei başını salladı. "Üç aylık geçici görev." Kıdemli üyelerinin sık sık bölgenin farklı bir bölümüne rotasyon yapmasını sağlamak, SnowDancer'ın genişleyen sürüsünü nasıl koruduğunun bir parçasıydı
birleşti. Alexei'nin alfasının yanında büyük bir ana inin nasıl yönetileceğini deneyimlemesi de iyi oldu; Hawke'ın in değiştirmesine ya da geçici olarak başka bir teğmenin yerine geçmesine ihtiyacı olursa hazır olacaktı.

"Brodie şimdiye kadar ziyarete gelmiş olurdu
Buralardaydım." Alexei'yi kontrol ediyor, daha kıdemli bir teğmenin görevlerine emin oluyordu. "O iyi bir ağabeydi."

Memory boş granola bar paketini katladı ve cebine koydu. "Bu yüzden üzgün ve kızgınsın. Kötü biri olsaydı bu kadar acıtmazdı."

"Akıllı küçük dişi aslan," dedi, çünkü her şey çok derinleşmeye başlamıştı ve yakında ona
Harte/Vasiliev ailesi ve bunun Alexei için anlamı.

Yerleşkeye bir dakika sonra varmaları da iyi oldu. Islak gökyüzünün altında ayakta ve etrafta sadece Oklar vardı. "Evim güzel evim."

Home.

Hafıza artık bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Memory's'in etrafındaki kabinlerin pencerelerinden ışıklar parlıyordu. O kabinlerin içinde empatlar vardı. Memory'nin akranları. Bir kafeste büyümemiş normal insanlar.

Alexei kapıyı açmak için yanına geldiğinde parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı. İki kolunu arabanın üst kısmına yaslayarak ona baktı... ve gözleri karanlıkta hafifçe parlıyordu.

"Oh," diye fısıldadı, parmakları kendi iradeleriyle kalktı.

Ne olduğunu anladığı anda onları geri çekti.

Ama sonra Alexei kasıtlı olarak başını eğdi.

ulaşabileceği kadar. Ve Memory, altın bir kurt söz konusu olduğunda zayıf olduğunu fark etti. Kalbi sıkıştığında, parmaklarını onun ağır ipek saçlarında gezdirdi.

Puslu yağmurdan dolayı serindi ve parmaklarının arasından su gibi kayıyordu. Sascha'nın o sabah arkadaşını okşadığı gibi o da onu okşayarak tek bir vuruşla yetinmedi. "Sevişmeyi seviyorum
Sen," dedi, çünkü bunu saklamak mümkün değildi.

Adam göğsünden guruldama sesi çıkarınca, kendini daha fazla baskı uygularken ve tırnaklarını kafatasında gezdirirken buldu. Ve Onunkilerle buluşan gözler şimdi saf kehribar rengindeydi, içlerindeki bakış belirgin bir şekilde vahşiydi.

Hafıza ürperdi ama dokunuşu durdurmadı. Alexei bir elini hareket ettirerek yüzüne götürdü; nabzı hızlandı, nefesi sığlaştı. Yüzünün yan tarafını kavradı, başparmağının ucuyla
alt dudağının üzerinden. O dudak hemen daha dolgun, daha hassas

hissetti. "Çok öpülesi dudakların var," diye mırıldandı.
tamamen insan. "Ama bugün senden faydalanırsam çok kötü bir kurt olurum."

Memory elini onun saçlarına doladı, aniden damarlarını ateşle pompalayan sıcak, yakıcı bir enerjiyle doldu. "Ben kullanılacak bir zayıf değilim," dedi, sesi sertti. "Benim yerime karar verecek bir çocuk değilim." Koltuğunda iki büklüm oldu, böylece ayakları
Aracın kenarından sarktı ve Alexei ile yüz yüze geldi, ona doğru kişinin *kendisi* olduğunu göstermek için onu öpmeye gitti
...kararları veriyordu. . ve ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti.

İnsanların öpüştüğü komedi programlarını izlemenin, insanı böylesine samimi bir fiziksel temasın gerçekliğine hazırlamadığı ortaya çıktı. Kalın, koyu bir sıcaklık teninin üzerinde gezinmeye başladı, bu çok farklı bir şeydi
onun sözlerinin ardından içinde patlayan öfkeden daha büyüktü. Sonra Alexei başparmağının ucunu bir kez daha kadının alt dudağına sürterek düşüncelerini yeniden karıştırdı.

"Eğer bu yüzden başım derde girerse," diye sert bir sesle konuştu, "seni cezalandıracağım." Eli kızın yanağından ensesine doğru kaydı,

uyguladığı ince baskı ona tam olarak nasıl açı yapması gerektiğini söylüyordu. öpücüğü için kendini mükemmel bir konuma getirmek üzere başını eğdi. Adamın dudaklarının kendi dudaklarına değmesine hiçbir şekilde hazırlıklı değildi.

İçinden binlerce şimşek gibi bir his geçti.

Uzaklaşarak nefesini içine çekti. Kehribar rengi gözler onu izliyordu, kollarındaki her bir tüyün diken diken olmasına neden olacak şekilde yırtıcıydı.

ilkel uyarı ve uylukları sıkıştı. Bacaklarının arasındaki sıkı, nabız gibi atan his aynı anda hem ağrıyor hem de iyi hissettiriyordu.

Kadın elini saçlarından çekmek ya da araçtan inmek için herhangi bir harekette bulunmayınca, adam yavaş ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Daha fazla mı?"

"Daha fazla," diye , birdenbire o gülümsemeyi ona doğru yöneltirse çok fazla şeyden kurtulabileceğinin farkına vardı. Olurdu Güçlü ellerinde ve ağzının altında macun gibi kalmıştı. Bu kez teması daha uzun tuttu, basınç sıcak ve sertti ve karnında oturduğu yerde dönmesine neden olan hislere neden oldu. Sadece Daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, dişlerini alt dudağının üzerinde hafifçe kapattı ve çekiştirdi.

Memory geriye sarsıldı, iki elini koltuğa dayadı ve gecenin soğuk havasını yutkunarak içine çekti.

Az önce onu öpen kurt gülümsedi. "Kurtlarla boğuşurken dişler bilinen bir tehlikedir."

Bölüm 22

Biz vahşi kadınların zedelememek için dikkat etmek zorunda olduğumuz, sevimli yumuşak kalpleriyle iri yarı ayıların aksine, kurtların egoları demirden titanyumdur. Bir kurdu aşağılamak için çok şey gerekir, bu yüzden bunu başarırsanız, size tebrikler. Muhtemelen intikam için sana on bin orgazm yaşatacaktır. Seni zavallı şey.

-*Wild Woman* dergisinin Aralık 2079 sayısından: "Cilt Ayrıcalıklar, Stil ve İlkel Sofistike"

E'si nefis **görünüyordu**. Kocaman gözleri ve yutmak istediği dolgun dudakları vardı. Öpücüğü bu kadar nazik tutmak için inanılmaz bir irade göstermesi gerekmişti ve o zaman bile, sonundaki o şakacı ısırığa karşı koyamamıştı.

Ne de o bir kurttu.

Bu kadar yakın zamanda bir kadını öptüğü için kendini kötü hissetmeliydi. Ama söylediği gibi, kararları kendisi için verilecek bir çocuk değildi. Memory *hayatta kalan* biriydi. Bir savaşçı. Bir kadın gözlerinin içine baktı ve ona bir şey yapması için meydan okudu. Ve kesinlikle onu öpmek istiyordu. Uyarılması tatlı, seksi bir şeydi.

... ama gözleri artık kaybolmuştu, parmakları araba koltuğunun derisini kavramıştı.

Onu öpmeyi seçmişti ama sonrasını zorlanıyordu. Alexei'nin kendi uyarılmasına gelince, bunun bir hayal kırıklığı olarak kalması gerekiyordu. Onun yerine geçtiğini bilmek hâlâ kurdunun yüzünü güldürüyordu.

İlk öpücük, ama daha fazlası için hazır olana kadar her şey orada kalacaktı.

Ya vahşi dişi aslanınız başka birini seçerse?

İçindeki gömülü bir parçanın bu soruyu sormuş olması bile onu kapıdan uzaklaştırdı. "Hadi seni içeri alalım." Elini uzattı
Çünkü kontrolü için kötü olsun ya da olmasın, onun fiziksel temastan hoşlandığını ve bundan mutlu olduğunu fark etmişti. "Dinlenmen gerek."

Kadının kaşlarının arasında bir çatıklık oluştuğunda, onunla tartışmaya hazırlandığını düşündü ama kadın arabadan atladı. Kapıyı arkasından kapatarak, onun için aldığı eşyaları aldı ve -Ok ekibinden çekinmeye devam ettiğinin farkında olarak- kamarasına doğru yürürken vücudunu onunla muhafızlar arasında tuttu.

Kadın ışıkları yakmak için içeri girerken o verandada bekledi. Hediyelerinin çoğunu kapının hemen içine yerleştirdikten sonra, onun hoşuna gidebileceğini düşündüğü katalogları yeni veri tabletine yüklemekle meşgul oldu.

Bu, kendisini ondan uzak tutmak için kasıtlı bir taktikti.

Sert, vahşi ve asla pes etmeyen bir kadın olarak onu tehlikeli bir seviyede kendine çekiyordu. Kulübenin içinde yürüdüğünü, onu eriyene kadar öpücükler ve okşamalarla baştan çıkardığını hayal edebiliyordu.
Dokunuşundan çekinmemesi için onu nazik bir özenle soyacak, sonra da zevkin lezzetli bir fırtına olabileceğini öğretecek sert bir fiziksellikle ona sahip olacaktı.

Yemyeşil erotik fanteziyi kurarken bile, ondan talep edeceği şeye hazır olmadığını biliyordu. Alexei'nin
en ilkel içgüdülerini dizginlemeyi bir sanat haline getirdi. Bu bir hayatta kalma stratejisiydi. Ancak Hafıza ile kontrol
Sormak imkânsızdı; o küçük bedeninde kadar vahşiydi ki, aynı saldırganlığı onda da uyandırıyordu.

Sevgilisi olarak kabul ettiği adam şanslı bir piç olacaktı.

Pençeleri derisinin iç kısımlarını kazıyarak, dışarıya bakmak için döndü gecenin içinde gizlenmişti. Memory'nin gelecekteki sevgililerinin onunla hiçbir ilgisi yoktu - ikisinin paylaştığı öpücük bir muhtemelen asla tekrarlanmayacaktı. Alexei bunun tekrarlanmadığından emin olmalıydı. Bir kadınla yatağa giremezdi. Tüm kurallarını yıkmak, kendisiyle dünya arasında tuttuğu duvarları aşmak istemesine neden olan kadın.

Brodie bu hatayı yapmıştı.

Brodie artık ölmüştü. Brodie'nin tatlı, masum arkadaşı da öyle.

Onu her ne pahasına olursa olsun koruması gereken tek adam tarafından paramparça edildi.

Boynu sertleşti, omuzları kaskatı

kesildi. "Alexei."

Kız ona ulaşmadan önce kokusunu almıştı ama zar zor. Yakınlaşmaları, o öpücük, onu onun kokusuyla baş başa bırakmıştı . . . ve onunkini giydi. İçindeki kurt, gizlenmemiş bir şekilde

zevk - şimdiden Alexei'nin daha rasyonel insan yanıyla savaşmaya başlamıştı, ondan vazgeçmek istemiyordu.

"Bu gece için ihtiyacın olan her şey var mı?" Gözlerini yağmur sessizliğinden ayırmadan veri bankasını ona uzattı.

Bileşik.

"Evet. Yorgun hissediyorum." Bu son sözler neredeyse bir hakaret tonuyla söylenmişti.

Duygusal mesafesini korumaya çalışmasına rağmen Alexei'nin dudaklarını bir gülümseme tehdit etti; daha bir gün önce bir psikopatın tutsağı olduğunu unutmuş gibiydi. E'si adımlarını hızla atıyor ve sarsılmaz bir kararlılıkla atıyordu

İçindeki avcının hayran olmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. İhtiyacı olan tek şey biraz zamandı, o zaman güçlü ve güzel bir yaratık olacaktı.

birçok kişi tarafından kur yapıldı.

Alexei'nin onun şu anki savunmasızlığını ona karşı kullanmaya hakkı yoktu. Onu dürtebilir ve hırlayabilirdi ama içten içe ona güveniyordu çünkü onu kafesten çıkaran oydu. Diğer erkekleri tanıma şansı olmamıştı, gerçek bir seçim yapamamıştı.

Ve kadın ona göre değilken, *asla* ona göre olamayacakken neden bu lanet şeyi kemiriyordu?

Onun tatlı cazibesinden uzaklaşmalı, kendini yeniden dizginlemeliydi.

"Bu gece dinlen." Konuşurken bile yeterince battaniyesi olup olmadığını ve ısıtmanın verimli çalışıp çalışmadığını merak ediyordu; kabinleri tedarik eden SnowDancer-DarkRiver tedarik ekibiyle kontrol edecekti. "Yarın Sascha'yı tekrar görecek misin?"

"Evet." Kadın onun yanına geldi. "Seni görebilecek miyim?"

Alexei başıyla onayladı. "Evet, bir güvenlik toplantısı yapmak için geleceğim." Yerleşke bu geçici görev sırasındaki sorumluluklarının bir parçasıydı.

"Indigo, genelde buradaki işleri denetleyen teğmen, inime göz kulak oluyor." Kıdemli teğmen her afet biriydi, ama bahse girerim hiçbir komşu pislik ya da gezgin yalnız buna cesaret edemezdi.
ona meydan okudu. Aptalları kışkırtan şey neydi?

Dikkatini yanındaki seksi, büyüleyici kadından uzaklaştırmak için somurtkan düşünceyi çiğniyordu ki kadın, "Neden bana bakmıyorsun? Küçük bir öpücükten mi korktun?"

Alexei'nin omurgası sertleşti, alay karşısında gözleri kısıldı ve kurdu iliklerine kadar aşağılandı. Oh, E'si kesinlikle ayaklarını buluyordu - ve onu memnun eden bir ağzı vardı. Bu kadın
Dişler. Alexei'nin eğilimlerindeki baskın bir şekil değiştiren için bu onu lezzetli bir şekilde baştan çıkarıcı yapıyordu.

"Kurdu nasıl dürttüğüne dikkat et," diye homurdandı ve onu kucağına alıp inine götürme arzusuna yenik düşmeden verandadan indi. "Bir gün çok ileri *gideceksin* ve kurt seni yiyecek."

- - -

HAFIZA, Alexei'nin yerleşkeyi geçip ağaçlara doğru ilerleyişini kapı izledi. Kapının kenarına tutunmak zorunda kaldı.
peşinden gidip sözlü savaşlarını bitirmekten kendini alıkoymak için kapının pervazına vurdu. Bunun aptalca olduğunu, onun kendisininkini yok edecek güce sahip bir kurt olduğunu biliyordu ama yine de onunla dövüşmek istiyordu.

Onun hırlamasını bu sessiz ve yoğun mesafeye tercih ediyordu. Onu yemekle tehdit etmesi bile tuhaf bir şekilde kontrollüydü. Ona dişlerini göstermiyor, gözlerinde onu kasıtlı olarak kışkırttığını gösteren bir parıltı yoktu.

Çenesini tutarak onun geri çekilen haline dik dik baktı. Lanet kurdun içi acıyordu ve onun öfkesini uyandırmanın tek yolu
ona yardım etmeyi düşünebilirdi. Ona hırlayıp homurdanırken, üzgün, kızgın ve korkunç bir acı içinde olduğunu unutuyordu. Keşke diğer empatlar gibi olsaydı, başkalarının acı veren duygularını alabilseydi ve acılarının kenarlarını yumuşatabilseydi, ama değildi. Sadece Alexei'ye yardım etmek için yapabileceği tek şey onu kızdırmaktı.

Ellerini ağzının etrafında kavuşturarak "Tavuk!" diye bağırdı.

Alexei ağaç sınırına yakın bir yerde topuklarının üzerinde döndü. Adam yağmurlu karanlıkta net olarak görülemeyecek kadar uzaktaydı ama kız onun vahşi kehribar rengi gözlerle kendisine baktığını biliyordu. O izlerken, adam kollarını kaldırdı ve tişörtünü başının üstünden yırtarak çıkardı. Bir dakika sonra botlarını ve kot pantolonunu çıkarmıştı. Gölgedeki bir siluet dışında vücudunu göremiyordu ama etrafında patlayan ışık titreşimlerini gördü.

Nefesi kesildi.

Alexei'nin ona dik dik baktığı yerde büyük gri bir kurt duruyordu. Kalbi boğazında, dışarı çıktı ve onu daha net görebilmek için verandanın en ucuna gitti. Kurt postunu yerine oturtmak için titriyor gibiydi, sonra -son bir "başın belada" bakışıyla- karanlıkta ilkel bir hayalet gibi kayboldu.

Onun bir kurt olarak koşması fikri içinde bir merak uyandırdı...
ve etrafında başka kapılar açıldı, meraklı empatlar deli kadını aramak için kafalarını dışarı çıkardılar.
Çok tehlikeli bir kurda "tavuk" diye bağırıyordu. Birdenbire üzerine uymayan kıyafetlerinin ve keçeleşmiş saçlarının farkına varan ve sinirleri zıplayan Memory, onlar kapılarını tekrar kapatana kadar kapı aralığına geri çekildi.
Ama içeri girmedi ve kendi kapısını kapattı.

Ortalık yeniden sessizleştiğinde, okları gözetleyen Oklardan korkmasına rağmen dışarı çıkmaya karar verdi.
Bileşik. Bu korku onu öfkelendiriyordu ama bunun bir hayatta kalma mekanizması olduğunu biliyordu. Ona dikkatli olmasını söylüyordu.

Altın kurdunun güvenli olmadığı sürece onu asla burada bırakmayacağını kendine hatırlatarak, mide bulantısını yatıştırmak için midesini sıktı ve yerleşke boyunca hızla yürüdü. Hareketleri her geçen saat daha az düzensiz hale gelmişti ama yine de tuhaf sarsıntılar yaşıyordu; bunlar olduğunda bir saniye duruyordu,
sonra devam etti.

Hedefine ulaştığında, Alexei'nin ağaçların yanında düzenli bir yığın halinde bıraktığı giysileri toplamaya başladı. Yağmurun içeri girmesini engellemek için botlarını giysilerin altına yanlamasına koymuştu. Buradaki insanların, ağaçların altına atılmış giysi yığınları bulmaya alışkın olduğunu biliyordu.
ama yine de her şeyi topladı ve

kokusunu yakınında tutarak onunla birlikte kamarasına döndü. Eşyalarını içeride kuru tutabilecekken ıslanmalarına hiç gerek yoktu.

Huysuz kurdun onları almak için gelmesi gereken yere. Cildi ısındı, dişleri alt dudağına battı.

Kapıyı arkasından kapattı, giysilerini küçük mutfak masasının etrafındaki iki sandalyeden birine düzgünce yerleştirdi, botları sadece sonra yatak odasına geçti ve yatmak için hazırlanmaya başladı. Nazik bir yabancı onun için yumuşak pazen pijamaların yanı sıra yarın sabah için bir çift kot pantolon, uzun kollu bir tişört ve bir süveter gibi basit bir kıyafet bırakmıştı. Bir takım iç çamaşırı da
mağazanın çiçek ambalajı içinde mühürlenmiş olarak.

Pijamanın alt kısmını giydi, sonra mutfağa geri döndü ve Alexei'nin tişörtünü çaldı. Bu his onu sardı ve sanki onun tarafından kucaklanıyormuş gibi hissetti, her dokuma ve iplikte onun kokusu vardı. Kadın
kendi etrafında sarıldı. "Kullanmamı istemiyorsa geride bırakmamalıydı," dedi Jitterbug'a. . . ve evcil hayvanının sonsuza dek gittiğini çok geç hatırladı.

Acıttı, sadece *acıttı*.

Çaresiz bir savunma hareketiyle Alexei'nin kokusunu içine çekti. daha fazla kıyafet sipariş ederek dikkatini dağıtmaya karar verdi. Görünüşe göre bu güzel yeşil manzaradan kovulmayacaktı; çünkü En azından şık göründüğünden emin olabilirdi.

Datapad ile yatağa girdikten sonra, "Hayır" dediğinde mantıklı ve dayanıklı bir pantolon sipariş etmesine bir saniye kalmıştı. Artık bir tutsak değildi. Giymek zorunda değildi.
istediği şey dışında her şey.

Baskın bir şekil değiştiren kurtla alay eden bir kadın zaten pek de mantıklı sayılmazdı.

Hava akımlarında bir uğultu yükseldiğinde ürperdi ve yatak odasından görünen köknar siluetlerine doğru baktı
pencere. Ve altın kurdunun bu gece huzur bulup bulamayacağını merak etti. "Canını yakma Alexei," diye fısıldadı.

Bölüm 23

"Söz ver Lexie. .. bizi bir araya getireceksin. *Söz ver*."

-Etta Harte Vasiliev'in son sözleri

ALEXEI yağan yağmurun **altında** koşarken, geçmişinin hayaletleri de onun yanında koşuyordu. Ağabeyi hiçbir zaman onunla gurur duymaktan başka bir şey yapmamıştı.
Alexei'nin sürüdeki rütbesi, küçük kardeşinin aralarındaki en baskın kurt olmasından hiç de rahatsız değildi. Ama sonra, sadece
Onlar için sürünün baskınlık kuralları geçerli değildi.

O zamanlar Brodie büyük ağabey, Alexei ise küçük takipçiydi.

Bu hep böyle olmuştu, kardeşler arasında sık sık olduğu gibi çocukluk rolleri yetişkinlikte de devam ediyordu. On yaşındaki Brodie en yüksek ağaçlara ilk tırmanan kişiydi, daha küçük olan Alexei ise aşağıdan yukarı zıplıyor, ağabeyini dikkatli olması için teşvik ediyordu.
Brodie, Alexei'yle küçük olduğu için dalga geçmişti.
Dırdır ediyordu ama bunu nazikçe yapmıştı çünkü Brodie, Aleksey'in neden endişelendiğini biliyordu.

Ağabeyi ev yapımı bir paraşüt denemeye karar verdiğinde,
On iki yaşındaki Alexei tüm araştırmaları yapmış, dikişlerin sağlam olduğundan ve Brodie'nin yumuşak bir iniş yeri olduğundan emin olmuştu. Ve Brodie kalıcı bir dövme yaptırmayı kafasına koyduğunda
On altı, vardiya boyunca sürecek mürekkeple, onu tek dişiyle sırıtan büyük kafatasından vazgeçiren Alexei'ydi.

Brodie sonunda Alexei'nin seçimini kabul etmişti: Alexei'nin ebeveynlerinin anısına tasarladığı küçük bir aile arması. Alexei de,

on sekiz yaşındayken bu armayı yaptırmıştı. Brodie'ye hâlâ çok kızgın olduğu için armaya kardeşiyle ilgili bir anı ekleyememişti ama ikisi de orijinal armalarıyla gurur duyuyorlardı.

"Dövme tanrılarına şükürler olsun ki o gün yanımdaydın, küçük kardeşim," demişti Brodie ona, yaşlandıklarında ve tembel bir yaz akşamı birkaç bira içtiklerinde. "Kahretsin ama o kafatası çok çirkindi. Etta muhtemelen bana şöyle bir bakar ve başka yöne yürürdü."

Brodie'nin kurdu Alexei'ninkinden daha koyu griydi ve kulaklarının arasında beyaz bir nokta vardı. Arkadaşları ergenlik yıllarının bir noktasında ona Kokarca demeye başlamıştı ve bu lakap akran grubuna yapışıp kalmıştı. Brodie buna hiç aldırmamış, gülerek kuyruğunu kokarcanın alametifarikası olan pis kokuyu salmak için kaldırıyormuş gibi yapmıştı.

Alexei bu görüntüye gülmek istedi, kardeşiyle ve daha sonra kardeşinin sevimli, nazik eşiyle ne kadar eğlendiğini hatırlamak istedi. Etta sanki hep oradaymış gibi ilişkilerine uyum sağlamıştı; Alexei'ye en sevdiği kekleri pişiren ve onu ziyaret ettiğinde çiftin hayatında davetsiz misafir olduğunu hissettirmeyen ince bir kadındı.

Eğer çok uzun süre uzak kalırsa, onu arayacak ve Brodie'yle birlikte yemeğe çıkmasını söyleyecekti. Üçü çok güzel zamanlar geçirmişti. Bunları hatırlamalı, bunlara odaklanmalıdır. Ama olmadan Memory'nin ruhu ve sıcaklığı yanı başındayken, yara çok çiğ hissediliyordu. Alexei yaranın iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyordu.

Etta ölmüştü. Ve Brodie sözünü tutmamıştı.

Başını geriye atarak öfkesini gökyüzüne doğru uludu, öfkesini haykırdı. Sonrasında, kurdu
burnu, altındaki koyu yeşilin yayılmasına bakıyordu, empatik yerleşke küçük, yağmur bulutlu bir parıltıydı. Bu kulübelerden birinde onu çılgına çeviren bir kadın uyuyordu.

Ona tavuk demişti!

Kurdu dişlerini gösterdi, özür dileyip cesareti ve gücüyle ilgili sözlerle onu okşayana kadar küstahlığı için ona doğru koşmak ve onu ısırmak istiyordu. Tanrım, bunun düşüncesi bile
İçindeki dürtü.

Kurt hırlayarak bir adım geri çekildi. Ona gitme ihtiyacının gücü, doğasının en vahşi kısmına bile ulaşmayı başarmış ve kurda neyin tehlikede olduğunu sert bir şekilde hatırlatmıştı: kendi
Akıl sağlığı ve Memory'nin hayatı.

Mesafe çok .

Yine de manzaradan uzaklaşıp tekrar arazide koşmaya başladığında bile, mesafesini korumanın ciddi bir sorun olacağını biliyordu. Onu bulmuştu ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecekti. Memory kendini savunana kadar Alexei onun koruyucusu olacaktı.

Bir uluma dağları aştı.

Alexei durup dinledi, sonra da hırlayarak ağzını açtı. Birkaç dakika sonra kürkünün grisine siyah uçlar ekleyen büyük, tüylü bir kurt ağaçların arasından çıkageldiğinde hiç şaşırmadı.
Matthias'ın Cascade Sıradağları yakınlarındaki sığınakta üslenmiş olması.

Diğer teğmen Alexei'nin görmek isteyeceği son sürü arkadaşıydı; Judd'la birlikte Matthias onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Alexei, Brodie ve Etta'nın cenazelerinin olduğu gün diğer teğmenle kör kütük sarhoş olmuştu. Judd, Tk yetenekleri bozulmadan içki içemezdi ama tüm o zaman boyunca oradaydı ve Alexei
Biriyle, *herhangi* biriyle dövüşmek isteyen eski Arrow vücudunu ortaya koymuştu.

Matthias ve Judd Alexei'yi yatağa taşımışlardı ve Matthias bütün gece yatağının yanında kurt formunda uyumuştu. Alexei'nin kalbindeki yaralar hakkında çok fazla şey biliyordu.

Alexei'nin hırlamasını duymazdan gelen Matthias, vücudunun yan tarafına çarptı.
Alexei'ninkine karşı. Her iki formda da Alexei'den daha iriydi ama Alexei diğer adama karşı kendini koruyabilecek kapasiteden daha fazlasına sahipti.
Tümsekte bir santim bile kıpırdamadı. Matthias'ın ağzını ısırmakla tehdit ettiğinde, şaşırtıcı derecede çevik olan kurt geri sıçradı ve bir kahkaha atarak çenesini düşürdü. İnatçı pislik gitmiyordu.

Başını öne eğen Aleksey koşmaya başladı. Matthias yanında koştu onu. Yağmur çeyrek saat sonra dinmiş, bulutlar ayın gümüşi ışığını ortaya çıkarmak üzere dağılmıştı. İkisi de yağmurun altında sonunda onları durdurduğunda ay ışığında. Tesadüfen

-evet, doğru- ona empatik yerleşkenin sunan başka bir bakış açısındaydı. Aşağıda küçük kabinler ışıkla parlıyordu.

Yer değiştirdi, sonra bir elini Matthias'ın yanına doğru itti, diğer adamın paltosu kalın ve sağlıklıydı. "Sana ininde kalmanı söylemiştim."

Matthias birkaç gün önce onu aramış ve

ana ine uğramayı düşünüyordu. Arkadaşının bu ani ziyaret isteğinin nedenini çok iyi bilen Alexei, kendi inine odaklanması için ona hırlamıştı.

Judd ve Hawke zaten onun peşindeydi; en yakın çocukluk arkadaşının gelip koca burnunu Alexei'nin şu anki ruh haline sokmasına gerek yoktu. Şimdi, söz konusu burun Alexei'nin kaburgalarını dürtüyordu.

Matthias kendini oturur pozisyona getirdi, gözleri aşağıdaki yerleşkedeydi.

Yenilgiyle iç geçiren Alexei, yakındaki bir ağaca yaslandı ve soğuk gece havasının vücudunu serinletmesine izin verdi. Sadece inledi

Judd elinde bir kutu birayla ağaçların arasından belirdiğinde. "Cidden mi? Bizi nasıl buldun lan?" Eski Arrow ışınlanma yeteneğine sahipti ama yüzlere kilitlenemiyordu.

"Bu sırrı mezara götüreceğim." İki çift pantolon fırlattı.

Alexei bir çift giydi çünkü Judd'ın henüz iki çıplakla oynaşacak noktaya gelmediğini biliyordu.

Değişkenler. Alexei'nin kurdu diğer adamın ne dediğini anlamadı.

isteksizdi -bir Dönüşen için deri sadece başka bir kürk türüydü- ama ne olursa olsun, bir arkadaş için yeterince küçük bir iyilikti. Görevini çabucak tamamladıktan sonra sırtını ağaca yaslayarak oturdu.

Judd onun yanına oturdu, Matthias'ın kurdunun sıcak bedeni Alexei'nin diğer tarafına baskı yapıyordu. Alexei göğsü sıkışmış bir halde, "Siktirin gidin, pislikler," dedi.

Judd ona bir bira uzattı.

Aynı anda vites değiştiren Matthias, diğer çift ayakkabıyı da çekti. Pantolon. İşi bittiğinde, tank gibi yapılı 1.80 boyundaki adam bir bira aldı, koltuğunu geri aldı ve "Neredeyse yarın olacak" dedi.

"Evet." İlk yıldönümü sona ermiş ve bitmişti... ve o kadar da kötü bir gün olmamıştı. Gözleri yerleşkenin ışıltısına geri döndü. "E'mi duydun mu?"

"Uh-huh." Matthias kollarını uzattı. "Eli sığınağı kontrol etmek için Hawke'la birlikte yukarı çıktı. Sana saldırdığını söyledi."

"Sienna senin E'nin onu küçük bir kasırgaya benzettiğini söyledi," diye ekledi Judd, sesi soğuktu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu, ekipte geçirdiği zamanlardan kalma bir alışkanlıktı. "Tamamen öfke ve evcilleşmemiş güç."

"Ondan şimdiden hoşlandım." Matthias sırıttı. "Sence ayıya benzeyen iri bir kurttan hoşlanır mı?"

"O senin kıçını tekmelerdi." Alexei dudaklarının yukarı kalktığını hissetti. Memory'nin onu dürttüğünü, ısırma tehditlerine aldırmadığını

düşündü. "Duyduğuma göre sert biriymiş," dedi Judd sessizce. "Bir sürü

küçük bir bedende irade."

Matthias esnedi. "Küçük şeyleri severim."

İri adamın kendisiyle dalga geçtiğinin farkında olan Alexei gözlerini kıstı. "Nell'e sinsi sinsi dolaştığını söylememi ister misin?"

Judd sırıtışını gizlemeye çalışırken Matthias, "Senin sıska boynunu terlemeden sıkabilirim," diye mırıldandı.

Alexei, ince ve çelik iradeli Nell'in Matthias'ın zayıf noktası olduğunun bilincinde olarak, "Dene ve kürkünü kaybet," dedi.

Diğer adam bir yıldan uzun bir süredir ona kur yapmaya çalışıyordu ama kız onun kaba cazibesine hiç dayanamıyordu. Muhtemelen Matthias'ın birçok kadını donundan çıkardığını gördüm. Annesi ve babası arasında Uzak Doğu'dan, İspanya'dan ve

Tanzanya; Alexei'nin arkadaşına pürüzsüz koyu bir ten ve müthiş bir yüz bırakmıştı. Pek çok kadın bu yüze bir kez baktıktan sonra onu yatak odasına kadar takip etmeye hazırdı. Matthias da teklifleri kabul etme konusunda hiç utangaç davranmamıştı.

"Hâlâ bekâr mısın?" Alexei, Matthias'ın derisinin altındaki kaşıntı konusunu açmadan önce Judd sordu.

"Lanet kadın beni delirtecek." Bir elini gür kahverengi-siyah saçlarının arasından geçirdikten sonra birasına baktı. "Bugün ona bir demet çiçek getirdim. Gerçek kır çiçekleri.

kendimi romantik bir aptal gibi *seçtim*. Ne yaptı biliyor musun? Onları bir bardak suyun içine koydu."

Judd bir kaşını kaldırdı. "Şok edici."

"Evet, gerçekten sert şeyler." Alexei zavallı arkadaşının surat ifadesine gülmemeye çalışıyordu ama bu çok zordu.

"Sonra da *onun* için topladığım bir bardak çiçeği geçmekte olan Lara'ya *verdi*." Matthias'ın sesi artık homurdanıyordu. "Neden böyle yapıyor?"

Alexei'nin sırıtışı yüzünü çatlattı. "Belki de siz ikiniz Okulda aynı sınıflardaydınız ve sizi kızların arasında çok çeşitli bir açık büfe gibi dolaşırken mi gördü?"

"Ben bile senin gençlik maceralarını duydum," diye araya girdi Judd. "Bir keresinde bütün bir amigo kız takımıyla yatakta yakalanmamış mıydın?"

Matthias inledi. "*Uyuyordum*. Sadece tek açık yer orasıydı."

"Doğru."

" cehenneme, Seksi Lexie." Matthias omzuna yumruk attı. "Bir keresinde, bir lise partisinde, Nell beni bir kızla sohbet ederken gördü, pürüzsüz ve çekici olmak. Kaşını kaldırdı ve fermuarımın açık olduğunu söyledi, sonra da gitti."

Alexei o kadar çok gülüyordu ki burnundan bira çekti ve Judd bile vazgeçti. Matthias ikisini de ezmekle tehdit etti. Ama Alexei'nin omuzlarının titremesi uzun süre durmadı. Ergenlik çağındaki Matthias'ın egosunu düşündükçe kurdu çılgınca eğleniyordu. jilet gibi keskin Nell tarafından bu kadar çabuk söndürülmek.

O gün gülmek garip gelmişti ama daha sonra birasını gece gökyüzüne kaldırdı ve "Siktir git Brodie. Umarım Etta her lanet günün her lanet saatinde kıçını tekmeliyor." Onun yerini değiştirerek Aşağıdaki yerleşkeye bakarken, bu günü olması gerekenden çok daha iyi hale getiren kadını düşündü.

İyi uykular, dişi aslan. Rüyanda kurtları gör. Kaşlarını çattı. *Boşver onu.* Bu *kurdu hayal et.*

Bölüm 24

İlerleme, geçmiş verilerin büyük bir yüzdesi üzerindeki ağır şifrelenmiş korumalar nedeniyle durmaktadır. Ayrıca önemli miktarda veri sistemden temizlenmiş gibi görünmekte ve herhangi bir doğrulukla doldurulması imkansız boşluklar yaratmaktadır.

-Gamma-X Araştırma Grubu'ndan İktidar Koalisyonuna Rapor, Sessizlik & Sonuçlar

HAFIZA altın bir kurdun ilkel kokusuyla çevrili uykuya **dalarken**, bir başka Psy zihni on yıllarının sonuncusundan silkindi-
uzun bir uykuya daldı ve tamamen uyandı. Uyanma, Sessizliğin çöküşünden ve Dünya'nın yaratılışından beri aralıklarla gerçekleşiyordu.
Bal peteği. İlk başta bu onu endişelendirmişti, yoğun disiplini benlik duygusunun ayrılmaz bir parçasıydı ve PsyNet'e ani duygu akışının zihnini altüst ettiğine inanmıştı.

.

Tuzak olan, hapishane olan Sessizlik'ti. Onu görünmez zincirlerle kilitlemişti. Zincirler birer birer çözülürken, zihnini uzattı ve onun büyüdüğünü, büyüdüğünü ve büyüdüğünü hissetti. O kadar çok *güç* vardı ki başını döndürüyordu. Ailesini alıp
PsyNet'in en tepesine, eşsiz bir imparatorluğa hükmedecekti. Güçle birlikte uyanan garip dürtülere gelince,
onlarla da sayısız insanla uğraştığı gibi uğraşacaktı.
Disiplin, akıl ve zeka ile aile reisi olmanın gerektirdiği sorumluluklar. Bunu yaparken de

Onun türünden diğerleri, Sessizliğin hükümdarlığı altında bilmeden uykuda olan diğerleri.

Onlarla müttefik mi olacaktı, yoksa bu güç seviyesinde daha az rakibi olması için onları silecek miydi? Bundan emin değildi. Bu, kişiye ve tehdit oluşturup oluşturmadığına bağlıydı. İlk olarak, kendi yeni güç seviyesine aşina olacaktı.
dalgalanmaları daha da dengelemek için çalışmaktadır.

Zihnini şimdilik rahat bırakarak, bir saat önce PsyNet'in dört bir yanına dağılmış casuslarından aldığı rapora göz attı. İçlerinden biri SnowDancer-DarkRiver bölgesindeki eğitim yerleşkesinde alışılmadık bir empatik zihnin ortaya çıktığını not etmişti.

Casus onu sadece uzaktan görebilmişti, çünkü hayatına değer veren hiç kimse Ağ'ın o bölümüne girmemişti. Bir casus olarak Sonuç olarak, raporda pek bir şey yoktu ve hızlı bir taramadan sonra bir kenara attı. Es'ler PsyNet'in sağlığını korumak için önemliydi, ama konu ham güce geldiğinde
başka bir yere bak.

Krychek alfa pozisyonunu elinde tutuyordu ama uyanan kişi o yöne bakacak kadar aptal değildi -Kaleb Krychek
Ölümcül olmaktan başka bir şey yaparak tüm gelenlerden kurtuldu. Dünya ikisinin paylaşabileceği kadar büyüktü. En azından şimdilik. Ta ki o
Krychek'inkini gölgede bırakabilecek bu yeni güce yerleşti.

Gözleri bir kardinalin siyah üzerine beyaz kıvılcımları gibi değildi ama içindeki güç sonsuz gibiydi. Durdu, düşündü. Bu varsayım doğru olamazdı. Kardinaller tanımları gereği ölçülemezdi.

Asistanına haber verdi. "Beni Dr. Mehra'ya kaydettirin." Tam bir tıbbi kontrolden geçecek, fiziksel ve zihinsel sağlığından emin olacaktı; bu güç onu sanrılı bir aptala dönüştürürse hiçbir işe yaramazdı.

Tüm bunlar olurken zihni genişlemeye devam etti, uçsuz bucaksızdı.

Bölüm 25

> Tüm göstergeler, yarım yüzyıllık sessizliğe rağmen psikopatların nüfus içindeki oranının sabit kaldığını gösteriyor, ancak bu kişiler cinayetlerini gizleme konusunda daha fazla disiplin kazanmış gibi görünüyor. Çoğu artık övgü isteme tuzağına düşmüyor.
>
> -Dönemin Psy Konseyi tarafından hazırlatılan 2031 tarihli bir rapordan bir bölüm ve Araştırma Grubu Gamma-X tarafından alındı

ALEXEI, Hafıza'dan ayrılma kararını bir **kez** daha düşündü ve sonunda küçük bir kızın görüntülerinin peşini bırakmadığı derin bir uykuya daldı.
büyük kahverengi gözlü bir kadındı. Onu tanımadığı bir ortamda yalnız bırakmasının tek nedeni, Sascha'nın onu DarkRiver kulübesinde kenara çekmiş olmasıydı.
Banyo.

Kardinal empat "Hafızanın çevresine sahip çıkması gerekiyor," diye mırıldandı. "Sen etrafta olursan bunu yapamaz."

Adam sert bir bakışla karşılık verdiğinde gözlerini devirdi. "Ona asla zarar vermeyeceğini biliyorum, seni inatçı kurt, ama Hakimiyet. Sadece içinde bulunarak bir alanı ele geçiriyorsunuz. Memory'nin size karşı koyabilmesi için iyileşmesi ve büyümesi gerekiyor."

Alexei'ye göre Memory ona karşı koymaktan çok daha fazlasını yapıyordu. "Az önce onu duydun mu?" Kollarını kavuşturmuştu. "Lanet olası E geri adım atmanın ne demek olduğunu bilmiyor."

Göz kamaştırıcı bir gülümseme. "Hayır, her halükarda sana karşı değil." Sascha onun yanağını okşadı. "Size güvenmeye başlaması onun için çok kolay olurdu ama Memory daha iyisini hak ediyor. Biliyorum, sana karşı

Zor ama bu onun için büyük ve korkutucu bir dünya. Ve senin omuzların çok geniş, Alexei."

"Sürüsü yok, ailesi yok. Onu terk edemem." Bu onun tüm içgüdülerine aykırıydı.

"Bunu asla sormam. Sadece ..." Sascha'nın yüz hatları netleşmişti. "Kulübeyi *kendi* bölgesi olarak sahiplenmesi için ona alan tanı. Bu önemli. Hafıza henüz gördüğümüzden çok daha fazlası ve daha önce hiç yapamadığı bir şekilde kendini için bu duyguya ihtiyacı var. sahiplik."

Alexei dişi aslanının büyümesini engellemek istemiyordu. Bu yüzden kulübeye damgasını vurması için ona alan vermişti ama uyandığında
Bir gün sabahın ikisine doğru onu kontrol etmekten kendini alamadı.

Ayrılmadan önce sürünün dükkânlarını yağmaladı. Gece vardiyasındaki bir sürü arkadaşı kumral kafasını içeri sokup "Pek senin tarzın değil Lexie," dediğinde Alexei ukalaya ters ters baktı.

Sırık gibi adam sırıttı, eğlencesi gözlerinin açık yeşiline kadar ulaşmıştı. "Onun adı ne?"

Kahretsin, şimdi bütün sürü öğrenecekti; kurtlar dedikoducu saksağanlardan daha meraklıdır. "Git buradan, ben de Sing-Liu'ya Elias ve Yuki'nin odasında sakladığın gizli yıldönümü hediyesinden bahsetmeyeyim."

D'Arn'ın ağzı açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun ki?" "Gittiğini görmüyorum. Eşini bulma dürtüsü hissediyorum."

"Bunun için seni geri alacağım," diye tehdit etti D'Arn karanlık bir sesle ve ekledi, "Özel biri olmalı. Anlatmak için sabırsızlanıyorum-" Diğer adam kaçtı.
Alexei ona saldırdığında gülüyordu.

Alexei homurdanarak Hafıza için seçtiği çok *kullanışlı* eşyayı topladı, sonra da çalışma odasından çıktı.

Yerleşkeye girip kızın kulübesine doğru yürürken Oklar onu durdurmadı. İçeriden onun kokusunu alabiliyordu.
Kendisi de. Kaşlarını çatarak elbiselerini ve botlarını bıraktığı yere baktı; karanlığı bulanıklaştıracak bir yağmur yağmıyordu, manzara onun için berraktı
gece görüşü. Giysileri gitmişti. Kendine rağmen dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi, hediyeyi kapının yanına koydu, sonra adımını attı

uzaklaştı ve çalışma odasına geri döndü. Tam içeri girmişti ki telefonu çaldı.

Arayan Brenna'ydı, Judd'ın arkadaşı ve inin teknik ekibinin bir parçası. "Şu Renault psikopatının izini bulduğumuzda sana haber vermemi söylemiştin."

Alexei yönünü değiştirerek teknoloji merkezine doğru yöneldi. "Elinde ne var?" Brenna'nın odak noktasının bilgisayar takibi değil, son teknoloji araştırmalar olması gerekiyordu ama Alexei onun hatırı sayılır beyin gücünü Renault'yu aramak için kullanmasının karanlık nedenini biliyordu.

"Resmi iş veya ikamet adreslerinin dışında bir adres," dedi ona. "Kedilerin bizim için bu adresleri kontrol ettiğini biliyorsun.
bize ismi ilk gönderdiğinde? Piç kurusu o zamana kadar gitmişti." Brenna'nın sesinde Memory'yi tutsak eden adamı kesip doğrama dürtüsü vardı, kurdu hiç tanışmamış olmasına rağmen tamamen Memory'nin tarafındaydı.

"Evet. Hawke söyledi."

"E. David Renault mükemmel bir sahte iz bıraktı," dedi.
devam etti. "Ciddi uzun vadeli planlama işaretleri buluyorum. Tek bir şey söyleyeceğim, psikopat zeki. Yüzeysel bir seviyede var, ama ilk iki katmanın altını kazın ve hepsi duman ve aynalar." Brenna "İyi olacak mı?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

O sırada teknoloji merkezine ulaşmış olan Alexei içeri girdi ve ona doğru ilerledi. "O da senin gibi," demişti bu sürü arkadaşına.
kendi canavarından kurtuldu. "Tırnak kadar sert." Brenna atkuyruğunu elinin içinde gezdirmesine izin verdi, ipeksi sarı saç telleri dibinde pembeye batırılmıştı. "Güçlenip Renault'yu parçalara ayırma planları var.
küçük parçalar."

"Ona bıçaklarını taşıyacağımı söyle." Brenna'nın olağanüstü gözlerindeki kısık bakış kayboldu, irislerinin koyu kahverengisi kutup mavisi kırıklarıyla paramparça olmuştu. Bir yara izini hayatta kalma rozetine dönüştürmüştü.
"Seni gerçekten tavuk olmakla mı suçladı?" derken gözleri masumdu.

Alexei hırladı. "Yerleşkenin etrafında dolaşan pislik kedilerden biri miydi? Öyleydi, değil mi? Söyle bana. Kimi öldüreceğimi bilmem gerek."

Brenna'nın çalışma masasının yanındaki paket arkadaşından bir kıkırdama gelirken, Brenna ayağa kalkıp onu yanağından öptü, kendi yanakları da tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle buruştu. Bundan sonrası tamamen işti.

Brenna ona ekibinin iki kişiyi çoktan elediğini söyledi. Biri Arizona'da, diğeri Nevada'da olmak üzere daha önce Renault'nun gizli ana üssü olarak gündeme gelen yerler. WindHaven şahinlerinden birkaçını uçurup değerlendirmelerini iki kez kontrol ettirmişti. "Şahinler her ikisinin de temelde bazı vitrin süslemelerine sahip kabuklar olduğunu doğruladı. Gerçek yerleşim izi yok."

Bu üçüncü adres San Francisco'nun kalbindeydi.

Kurdu kıpırdandı.

Alexei, Judd'a Renault'nun düzenli olarak ne kadar uzağa ışınlanabildiğini sormuştu

resmi Gradyan seviyesi göz önüne alındığında. Sığınağa gidip gelmesi gerektiğinde San Francisco'da bulunduğu yer menzili içindeydi. Sadece bu da değil, Brenna'nın ele geçirdiği mali kayıtlara göre, enerji gibi sarf malzemeleri için bu mülke ödenen faturalar mevsimlere göre dalgalanıyordu - tıpkı kullanımda olan bir ev için olduğu gibi.

Brenna faturaları gündeme getirdikten sonra, "Birkaç hatasından biri," dedi. "Ya o, ya da bu kayıtların hacklenemeyeceğine inanıyordu." Bir homurtu. "PsyNet'e girmenin bir yolunu bulabilseydim onu da hackleyebilirdim."

Büyük ekranı manipüle etmek için sağ elinin ustaca hareketlerini kullandı. "Fatura sunucusuna yapılan son otomatik yükleme sekiz saat önceydi ve birisi o adreste enerji gerektiren şeyler yapıyordu. Kibirli piç kurusu oraya çöreklenmiş olabilir - belki de Hafıza'yı tekrar ele geçirmeye çalışmak için yakınlarda olmak istiyordur."

Alexei onun çenesine sert bir öpücük kondurdu. "Sen lanet bir kraliçesin. Gelişmeleri telefonuma gönderin. Harekete geçiyoruz."

Bir saldırı ekibi oluşturması on dakikadan az sürdü.

Hawke'nin Memory'yi kaçıran kişiyi sorgulaması gerekiyordu. Sığınak hakkında. Matthias, yokluğu savunmalarında bir delik açmayacak fazladan bir beden olduğu için. Judd.
Çünkü başka bir Tk ile uğraşırken yanlarında bir Tk olması iyi bir hamle gibi .

Takımlarının beşinci üyesi Sing-Liu'ydu. D'Arn'ın ölümcül
İnsan eş, herhangi bir kedi kadar sessizce tırmanıp hareket edebiliyor ve nokta atışı bir isabetle bıçak fırlatabiliyordu. Aynı zamanda küçük, kıvrımlı ve zararsız görünebilirdi ve eğer
Renault'nun izini kaybettirmek için gerekli.

Alexei'yi, "Bu utancı daha sonra senden çıkaracağım," diye uyardı.

İnden ayrılmadan önce Alexei aradı ve bir yere yerleştirilmek istedi. Renault'nun evinin etrafındaki bölgede devriye gezen leoparla temasa geçti. Keskin gözlü, kaba saba bir asker olan Emmett Schaeffer'i bulmuş, o da konağı gözetim altında tutacağına ve dışarı çıkan herkesi takip edeceğine söz vermişti. "Bir ışınlayıcıyı takip edemezsin," diye belirtti.
"Ama muhtemelen uyuyordur, görebildiğim kadarıyla hareket yok. Dış güvenlik ışıkları yanıyor ama içeride hiçbir şey yok."

Emmett Renault'nun orada ve aktif olduğunu söyleseydi, Alexei Renault'yu Memory's için şahsen içeri alma ihtiyacını yutardı.
ve leoparlardan içeri girmelerini istedi. "Eğer durum değişirse bana haber verin."

Gözetim sıralandıktan sonra, o ve ekibi Judd'ın
Yarı yoldan itibaren ışınlanma becerileri onu yok etmeden işleri hızlandırabilirdi. Judd bir keresinde Alexei'ye, Hawke'a sadakat yemini edip rütbeli bir SnowDancer teğmeni olduktan bir yıl sonra SnowDancer'ları ışınlamanın onun için katlanarak kolaylaştığını söylemişti. Sanki Hawke ile arasındaki bağ, sürünün tüm üyeleriyle arasında psişik bir güven yolu yaratmıştı.

Alexei mekaniği pek umursamıyordu, sadece Judd'ın onları hızlıca o yere götürebilmesi yeterliydi. Işınlanmanın getirdiği o garip saniyelik yönelim bozukluğuna değerdi.

Şehre vardıklarında Renault'nun konağına gitmeleri birkaç saniye sürdü -udd Emmett'tan sokağın bir fotoğrafını göndermesini istemiş, sonra da ışınlanma için görsel referans olarak sokağın aşağısındaki belirgin bir evi kullanmıştı. Beş yabancı birdenbire ortaya çıktığında Memory'yi kaçıran kişinin pencereden dışarı bakıyor olma ihtimaline karşı.

Henüz şafak sökmemişti ama insanlar yataklarından kalkıp ilk kahvelerini yudumlarken birçok evin penceresinden ışıklar parlıyordu

Önümüzdeki güne hazırlanmak için. Yarım saat sonra bazı insanlar işe gitmek üzere yola çıkacaktı.

Alexei hedef eve ilk kez gözlerini diktiğinde Emmett gölgelerin çıktı. "Kurt kokusu aldığımı sandım," dedi leopar, belli belirsiz bir
Yüzünde gülümseme ve çenesinde kirli sakal vardı.

Diğer adam DarkRiver'ın en rahat kedilerinden biriydi ama aynı zamanda ölümcül derecede yetenekli bir kıdemli askerdi. Daha kritik olan
Alexei, Emmett'in annesi şu anda
Değişken haydutlar üzerine yapılan ikinci çalışmayı yürütüyor. Keelie Schaeffer dünyadaki tüm yırtıcı şekil değiştiren gruplarına bir mesaj göndererek bir hayduttan etkilenen herkesle diyalog kurulmasını talep etmişti.

Bu konunun acı verici olduğunu, *ancak türümüzün küçük bir kısmının neden bu kadar şiddetli dürtülere yenik düştüğüne bir cevap bulma umudumuz varsa bununla yüzleşmemiz gerektiğini* yazmıştı.

Alexei o sırada Brodie'nin kaybı çok yakın olduğu için mesajı silmişti ama unutmamıştı. Dr. Schaeffer dört ay önce konuyla ilgili bir röportaj verdiğinde, her kelimesini dinlemişti. Cevaplar bulmaya çalışıyordu. Bu kadar öfkeli olmamaya çalışıyordu. Yine de onunla konuşamıyordu. Yarası kanamaya devam ederken değil.
Onu.

"Hareket yok," dedi Emmett, bakımlı araziyi göstermek için başparmağını omzunun üzerinden sallayarak. "Siz içeri girerken ben sokağı gözetleyebilirim."

Teknik olarak, SnowDancer'ın İcra istemesi gerekirdi.
çünkü burası girmek üzere oldukları bir Psy yuvasıydı, ancak
Uygulama sızıntılarla dolu kalmaya devam etti. İşin özü, burası leoparların bölgesiydi. Yerleşik Psy'ların çoğu bile artık kedilere kendi liderlerinden daha fazla güveniyordu. İşler sarpa sardığında
San Francisco halkı DarkRiver ve müttefiklerinin kendilerine yardıma geleceğini biliyordu.

Yani evet, kimse İcra konusunda çok endişeli değildi.

"Teşekkürler, Emmett." Kurt ava başlamak için içinde hırlarken, Alexei alfasına baktı.

Hawke başıyla onayladı ve beşi birlikte karanlık sokakta ilerlemeye başladılar. Yaptıkları ilk şey, içinden geçebilecekleri bir pencere bulmak oldu.

Judd bir görüntü elde edebildi. Bir saniye sonra içeri ışınlandı ve onları içeri almak için ön kapıyı açtı. Her şey sessizlik içindeydi.

Bir anlık uyarı ve Renault ortadan kaybolur.

Alexei'nin burun delikleri, daha önce duyduğu kendine özgü buz-metal kokusuyla alevlendi.

Sığınakta yakalanan bu koku, herhangi bir canlının evinde olmasını bekleyeceği gibi, şimdi etrafına yoğun bir şekilde yayılmıştı. Yine de hiçbir şey taze hissettirmiyordu, ne Renault'nun kokusu ne de bir sığınakta bulmayı beklediğiniz diğer kokular.

ev. Her şeye rağmen, evi sessizce aramak için ayrıldıklarında hiçbiri .

Üst kattaki geniş yatak odasında buluştuklarında diğerlerine "Herif gitmiş," dedi.

"Küstah ama DarkRiver ve SnowDancer'ın burnunun dibinde uzun süre saklanabileceğine inanacak kadar küstah değil," diye mırıldandı Judd. "Ne yazık."

"Artık farklı türde bir av olmak zorunda." Hawke kollarını kavuşturdu, solgun bakışları acımasızdı. "Onun yüzünü Trinity'de patlatacağım

ağı."

"Yargıç ve jüriyi oynadığımız için biraz tepki çekebiliriz," dedi Sing-Liu dudağını kıvırarak, küçük bedeni bir yırtıcının dinginliğiyle duruyordu. Genetik olarak insan olabilirdi ama kalbi saf kurttu.

Bu arada Alexei odanın içinde geziniyordu, derisi enerji doluydu ve tam olarak tanımlayamadığı küflü, nahoş bir kokunun geçici ipuçlarını yakalarken göğsünde bir hırıltı yükseliyordu.

Sing-Liu, "Bazı değişimci olmayan grupların yasalarımız konusunda nasıl davrandıklarını biliyorsunuz," diye ekledi.

Göze göz, cana can, bu son derece mantıklı bir yasaydı ama insanlar ve Psy'lar zaman zaman Dönüşen cezalarının acımasızlığı karşısında alınganlık gösteriyordu. Alexei bir kardeşini

Ama Brodie'nin ölümü yasalarının suçu değildi. Kardeşi, ikisinin de işkence görmüş genç delikanlılar olarak ettikleri yemini bozduğu gün kendi ölüm fermanını yazmıştı.

"Renault bölgemize girdiğinde bu SnowDancer işini yaptı." Hawke'ın sesi granit kadar sertti, gözlerinin arkasında kurt sinsice dolaşıyordu. "Artık bizim kurallarımıza tabi ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Bize bulaşırsan bedelini ödersin."

Aleksey ayaklarının altındaki ani değişiklik karşısında kaşlarını çattı. Geri çekilerek, ayak seslerindeki ince farkı dinleyerek tekrar o noktaya doğru yürüdü. "Bu yatak odasının altında ne var?"

"Garaj," dedi Matthias. "Tek bir örümcek ağı dışında boş." "Tavan size alçak geldi mi?"

Matthias bir an durdu, kaşlarını çattı. "Evet, şimdi sen söyleyince anladım. Birçok yer için fazla uzun olmaya alışkınım, bu yüzden gerçekten tuhaf olduğunu düşünmedim. Sen ne düşünüyorsun?"

Alexei'nin pençeleri parmaklarını kesti. "Gizli bir bölmemiz olabilir."

Herkes yırtıcı hayvan hızıyla odağını değiştirdi.

Matthias halının sadece hafif bir şekilde
bir kenarı boyunca tutturulmuştu. Judd halının o kısmında duran küçük sehpayı kaldırdıktan sonra Alexei halıyı yukarı ve geriye doğru sıyırdı.

"Bir insan için yeterince büyük." Sing-Liu'nun sözleri sessizdi. "Bu koku da ne? Çamaşır suyu mu?"

"Hayır, özel bir nem giderici bileşik," dedi Judd, sesinde eski kâbuslar vardı. "Eti kurutmak, çürümeyi ve buna eşlik eden kokuları durdurmak için kullanılır."

"Lanet olası bir tabuta benziyor." Hawke'ın gözleri ortaya çıkardıkları iğrenç ayrılmadı. "Kimyasalların altındaki çürümenin kokusunu alabiliyorum."

Alexei de yapabilirdi, koku sonunda çirkin bir şekil almış sinsi bir davetsiz misafirdi.

Kanı donmuş halde dairesel çekişlerden birini tuttu, Matthias da diğerini ve ikisi birlikte büyük kapağı açtılar. Bunu yaparken, psikopat piçin Hafıza'yı bu kutulardan birine koyup koymadığını merak etmemeye çalıştı.

Sonra kapak açıldı.

İlk konuşan Sing-Liu oldu. "Artık kimse yasalarımızla tartışmayacak."

Mekânın içinde, şimdi simsiyah görünen ama muhtemelen öldüğünde koyu kahverengi olan teniyle bir kadının mumyalanmış kalıntıları vardı. Etrafına saç kırpıntıları olduğu anlaşılan mühürlü ama şeffaf paketler sıkıştırılmıştı.

Hawke bir mendil bulduğunda ve onu kullanarak paketlerinde, etiketin üzerinde bir isim ve tarih yazılı olduğunu gördüler: *Hanna, Aralık 2075.*

Alexei'nin bakışları cesedin saçlarına takıldı. Bu tabutta ölen -ya da oraya konulan- kadının vahşi siyah bukleleri vardı. Ölümden sonra. Saçlar tıpkı Alexei'nin başka bir kutudan çıkardığı empatiye benziyordu. İçinden bir ses Memory'nin annesinin de aynı saçlara sahip olduğunu ve teninin kahverenginin bir tonu olduğunu söylüyordu.

Tıpkı onun gibi.

O anda Memory'nin annesiyle birlikte ölmesi gerektiğini anladı; Renault'nun cani fantezilerini besleyen iki kurban. Sonra katil ona dokunmuş ve neler yapabileceğini keşfetmişti.

Ama Hafıza'yı zihninin baskı altında kırıldığı noktaya kadar aşırı kullanmayı başarsaydı, onu hastalıklı kupa çantasındaki bir tutam saça indirgeyecekti. Onun canlı ışığını daha parlamaya fırsat bulamadan yok edebilirdi. "Onun kafasını koparabilirim," Alexei çok ama çok sessiz bir şekilde. "O benim." Kimse itiraz etmedi.

Bölüm 26

Jaya Laila Storm, *Beacon*'ın yeni Sosyal Etkileşim köşe yazarı olacak. Sessizliğin çöküşünün ardından, insanlarımız duygularla boğuşurken, aşk, nefret, kur yapma, arkadaşlık hakkında sorularla karşı karşıyayız ve *Beacon* her zaman haberlerin en ileri noktasında olmuştur. Bu konuda da başarısız olmayacağız.

Sessizliği kırılmadan atlatmış, bir Ok ile psişik bağ kurmuş ve her üç ırktan bireylerle arkadaşlıklarını sürdüren Gradient 8.8 tıbbi empat olarak, *Beacon* okuyucularına duygu olan mayın tarlasında rehberlik etmek için benzersiz bir şekilde nitelikli olduğuna inanıyoruz.

Başlangıçta *Beacon*'ın üst düzey ekibi Jaya'yı köşe yazarı olarak seçmeme karşı çıktı çünkü Jaya henüz yirmili yaşlarına bile girmemişti ama sonunda bunun yeni bir çağ olduğuna karar verildi. Gençler tarafından yönetilmeli.

-Madrigal Esperanza, Yayın Direktörü, *PsyNet Beacon*

HAFIZA O GECE **DERİNLERE DALDI,** tanıdık bir erkeğin içinde kozalandı kokuyordu ve Amara ve Sascha ile yaptığı seanslardan dolayı yorgundu. Uyandığında kol ve bacaklarında lezzetli bir ağırlık vardı. Esnedi.

"Jitterbug?" Oturur pozisyona geçerken gözlerini ovuşturdu. "Seni alacağım-"

Gerçeklik, kulübenin kirişleri ve perdelerindeki çatlaktan gelen ışıkla birlikte araya girdi. Bu bir
ve sevgili hayvanı yatağının ayak ucundaki yerinden kalkıp yüzüne sokulmuyordu.

Gözleri sıcak, yatağın üzerinde Jitterbug'ın bulunduğu noktaya dokundu. hayatta olsaydı kıvrılıp yatardı. "Özgürsün," dedi düşmek isteyen gözyaşlarının arasından. "Ben de öyleyim." Şimdi yapması gereken Renault peşine düştüğünde onu alt edebilecek kadar güçlenmişti.

Çünkü Amara'nın da doğruladığı gibi, o psikopatlar için bir uyuşturucuydu. Renault pes etmeyecekti.

Ayağa kalkarak uzun bir duş aldı, ardından kendisi için bırakılan yeni giysileri giydi. Yatağını hazırladıktan sonra
Alexei'nin tişörtünü alıp yastığının altına koydu. Artık onundu ve ona şanssızlık getirecekti. Geri istiyorsa onunla kavga edebilirdi.

Midesi bulanıyordu, geçmişin hüznü, şimdiki zamanın açılıp saçılan mucizesi karşısında ağır basmaya başlamıştı. Gün ışığını içeri almak için çekebileceği perdeleri, açabileceği bir penceresi vardı.
Kendine ait bir kapısı vardı. Ne yiyeceğini, ne giyeceğini seçebiliyordu. Kalbi patlamak üzereydi, o kadar doluydu ki.

Yastıklarını kabartırken, sipariş ettiği yeni kıyafetlerin ne zaman geleceğini merak ediyordu. Empatik Kolektif cömert bir maaş olmasına rağmen, bunun sadece küçük bir yüzdesini kullanmaya dikkat etmişti. Ne zaman yenileneceğini öğrenene kadar, *eğer* kaynaklarını biriktirmek zorundaydı. Ama giysiler hem bedeni hem de ruhu için bir gereklilikti.

Memory ilk kez nasıl giyineceğine tek başına karar vermişti.

Muhtemelen, DarkRiver bölgesinin bu kadar derinlerine inmek en azından birkaç gün sürerdi; kedilerin
Birçok katalogda drone damlası reklamı vardı. Sabırlı . Alexei'nin ona verdiği eşofmanları yıkayacaktı.
siparişini alana kadar bu kıyafetlerle birlikte giymesini söyledi.

Saçlarına gelince, tekrar yıkamaya karar vermişti, bu sefer şampuanı atlamış ve sadece Alexei'nin onun için bulduğu çay ağacı yağı bazlı saç kreminden bolca kullanmıştı. Saç telleri düğümlenmiş bir karmaşa olarak kalmıştı -Renault'yu engellemek ve hayal kırıklığına uğratmak için saçlarını karıştırmaktan *büyük* gurur duyuyordu- ama eskisinden daha iyi hissettiriyordu. O parmak-
Islak buklelerini tarayabildiği kadar taradı, sonra kolları ağrımaya başladı ve kendine yarın bir kez daha deneyeceğine dair söz verdi.

Artık o kadar da nemli olmayan saçlarını geriye doğru bağlarsa, bundan kurtulabilirdi. Güzel olmaktan uzak olurdu ama artık saçında kuş beslemeye başlamış gibi görünmüyordu. Bu kesin bir galibiyet sayılırdı. Gülümseyerek mutfağa gitti ve kahve hazırladı.

ve tost. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu ama zayıf ve yumuşaktı. Sanki şafak tam olarak sökmemiş gibiydi.

Havanın keskin bir varmış gibi görünmesine rağmen, o yemek yerken verandada oturmaya karar verdi. Sığınaktayken, hapishanedeyken, özgürce yapıldığında mucize olacak küçük, günlük şeyler hakkında sık sık rüya görürdü. Ancak bazı rüyalar onun kavrayışının ötesindeydi.

Parmaklarını alt dudağına dokundurdu, hala alt dudağındaki sızıyı hissedebiliyordu.

Alexei'nin öpücüğünün izi ve o küçük, hınzır ısırığın çekiciliği. Onun Cildi hissizlikle karıncalandı, yanakları kızardı. Şövalye koruyuculuğu oynamaya kalkışmayı bırakana kadar bugün onunla savaşmaya hazırdı -kime ve ne istediğini biliyordu, çok teşekkür ederim-Hafıza kahvaltısını aldı ve verandaya oturmaya gitti. Korkuluk yoktu, bu yüzden ayaklarını verandanın kenarına koyarak oturabildi.

Yerdeydi; niyeti yerleşkenin sessiz uyanışını izlemekti. Tam yerine oturmuştu ki, tabağı yanında ama kupa henüz elindeydi ki, ön kapının bir kenarında duran küçük bir kutuyu fark etti. Elindeki fincanı bir beklenti dalgasıyla yere bıraktı.

Siparişlerinin bir şekilde ulaştığını anlayınca kutuyu yaklaştırdı.

İçinde çok renkli payetlerle kaplı bir çift ışıltılı spor ayakkabı vardı.

Gözleri kocaman oldu. *Harikaydılar*.

Renault'nun onu giymeye zorladığı çirkin mavi spor ayakkabılarını hemen çıkararak, üzerine tam oturan ve sabahın soluk ışığında bile parıldayan spor ayakkabılarını giydi. Ancak en az beş dakika boyunca onlara hayran hayran baktıktan sonra beyni şunu hesapladı parıltılı payetli spor ayakkabılar sipariş etmemişti.

Kutuyu tekrar inceledi ve daha önceki heyecanında gözden kaçırdığı küçük bir kâğıt parçasını fark etti. Bir kağıtla kaplıydı. siyah : *Bunları sevebileceğini düşündüm. Yepyeni. Paket mağazasında buldum ve sana uyabilir gibi görünüyordu.*

Hepsi bu . İmza yok. Başka bir açıklaması yok. Yine de biliyordu ki Ayakkabıları ona bırakanın Alexei olduğundan hiç şüphesi yoktu. Çünkü onun güzel, parlak ve yeni bir şeyden hoşlanacağını düşünmüştü. Giderken ona "Tavuk!" diye bağırmış olsa bile.

"Seni tekrar öpeceğim," söz verdi altın kurduna,
"Beni yemekle tehdit etsen bile." İçinde sevinç baloncukları patlarken, yarım bıraktığı kahvesini eline aldı ve yerleşkeyi seyre daldı.

Okları görmek zordu, sisin içinde hayaletler gibiydiler, ama karanlık bir Oval yüzlü, güzel tenli bir kadın tam o sırada Memory'nin tam karşısındaki kulübeden çıktı. Memory'nin yaşına yakın görünüyordu ama Memory'nin hiç sahip olmadığı bir özgüvene sahipti.
biliniyor.

"Merhaba!" Yabancının yüzünde kocaman bir gülümseme, eli bir dalgayla kalkıyor.

Memory'nin mide kasları sıkıştı ama el sallayarak karşılık verdi. Sascha dışındaki empatların ona nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Memory'ye ulaştığında komşusu "Ben Jaya," dedi. "Buradaki öğretmenlerden biri, ben de ilk gelenler arasındaydım. Eksiklerimiz var.
Bu yüzden bir şeyler öğretebilecek herkes bu işe dahil oluyor."

Tabii ki. İlk stajyerlerin çoğu genç olacaktı - Sessizlik'e onları çekip çıkarma umudu olmayacak kadar gömülmemiş bireyler. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Memory."

"Evet, Sascha söyledi." Jaya'nın misafirperver gülümsemesi Solma belirtisi. "Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın? Eğer öyleysen, herkes kıpırdanmaya başlamadan ve Sascha senin kalkan mekaniği seansların için gelmeden önce bir ya da iki saat alıştırma yapabiliriz."

"Bu hoşuma giderdi." Jaya'nın varlığının sıcaklığıyla örtülen Memory, genç E'nin bir gün arkadaşı olabileceğini hayal etmeye cesaret etti. "Erken kalkmak seni rahatsız etmez mi?" Şu anda tek Uyanık görünen diğerleri Oklar ... ve onlarla konuşmak için yanlarına gelen sinsi gri bir kediydi.

"Merhaba Fantom, sabah gezintinden döndün, değil mi?" Jaya uzanıp onu kulaklarının arkasından kaşıdı. "Beni yaklaşık üç ay önce evlat edindi ve bir kedi sizi evlat edindiğinde . . ." Ani, sessiz bir bakış. "Oh, bu canını yakıyor."

Memory kalbinin üzerine bir yumruk indirdi. "Bir kedim vardı," diye fısıldadı kalın boğazının arasından. "Alexei beni bulmadan hemen önce yaşlılıktan öldü."

Jaya ayağa kalkarken Memory'nin kalçasına hafifçe vurdu.

Phantom vücudunu Jaya'nın bacaklarından birine sürttükten sonra Memory'yi görmezden gelerek sabah sisinin içine doğru ilerledi.
"Korkunç bir züppe." Jaya Memory'nin yanına oturdu. "Kabul edilebilir olup olmadığınıza ve ilgisine layık olup olmadığınıza karar vermesi günler sürüyor - zamanın yarısında, beni öpmeye cüret ettiği için kocama ters ters bakıyor."

Hafıza paslı ve ıslak bir kahkaha attı.

Jaya elini Memory'nin omurgasında gezdirdi. "Kalbinin içine giriyorlar, değil mi?"

Memory sadece başını sallayabildi.

"Bana gelince," diye devam etti Jaya, "Abbot'un vardiyalarıyla uyanmaya meyilliyim. Onun bedenine sarılmaya o kadar alışmışım ki, yataktan kalktığı anda gözlerim fal taşı gibi açılıyor." Yatağın içindeki bir gölgeyi işaret etti.
uzakta iki kabin arasında. "Katil deniz mavisi gözlü ve siyah saçlı olan benim."

Memory alt dudağını ısırdı. "Sarılacak bir adama benzemiyor," diye temkinli bir şekilde söze girdi. Alexei nasıl sarılacağını Kucaklaşmak. Ona hırlasa bile, yanına gittiğinde sarılırdı. Buna karşılık Jaya'nın Başrahibi ifadesiz bir şekilde duruyordu, vücudu savaşa hazırdı ve gözleri Kuzey Kutbu kadar soğuktu.

Jaya güldü ve Memory Abbot'un bakışlarının ona doğru döndüğünü gördü. Ama yüz hatlarında bir yumuşama yoktu, Jaya'nın onun için gözetimi altındaki diğer empatlardan daha önemli olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.
Ama . . . Jaya sanki büyük bir aşk jesti yapmış gibi bir öpücük kondurdu. "Onun üzerinde biraz çalışmam gerekti," diye fısıldadı diğer kadın gizlice. "Ama Başrahibim bir keresinde sırf korkmayayım diye benimle bütün gece uyumamış, çok kötü kâğıt oynamıştı. O zaman onun bir koruyucu olduğunu anlamıştım."

"Anlıyorum." En kötü zamanlarınızda yanınızda olan ve zayıflığınızdan faydalanmayan biri, güvenebileceğiniz bir insandı. En korkunç sırrınızı öğrendikten sonra bile sizi öpen bir kurt gibi.

Memory'nin ayak parmakları şaşırtıcı derecede harika ayakkabılarının içinde kıvrıldı. "Kahve ister misin?" diye sordu tereddütle, Jaya'nın samimiyetine fazla güvenmediğinden emin değildi.

"Yürüyüşten döndüğümde, senin için uygunsa?" At Memory'nin başını sallamasıyla ekledi: "Örümcek ağlarından biraz kurtulmam gerekiyor.

İlk köşe yazımı yazmak için geç saate kadar ayakta kalmaktan." Jaya inleyerek ayağa kalktı. "Köşe yazarı olmayı kabul ederken ne düşünüyordum bilmiyorum.
Beacon'ın yeni sosyal etkileşim köşe yazarı."

Memory, Jaya'nın köşe yazısının bir kopyasını indirmek için hemen bir not aldı.

"Ben döndükten sonra birlikte kırk beş dakikamız olacak. Şimdi gidip Abbot'un dikkatini bir dakikalığına dağıtmam gerekiyor." Mavi gözlü Ok'a doğru yürümek için dönmeden önce bir göz kırptı.

Adam, kızın kendisine doğru gelişini hiçbir değişiklik yapmadan izledi. ... ama ona ulaştığında bir eliyle yanağını kavradı, dokunuşundaki delici şefkat, dış görünüşü bu kadar savaşçı ve soğuk olan bir adamda hiç beklenmedik bir şeydi. Gülümsüyordu,
Memory çifti yalnız bırakmak için başını çevirdi ve kahvaltısını bitirdi. İçeri girip kendine bir kahve daha koyup koymamayı düşünüyordu ki gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ashaya Aleine, Memory'nin sınırın DarkRiver tarafında olduğunu tahmin ettiği ağaçların arasından çıkmıştı. M-Psy'nin elinde bir
Küçük bir çantası vardı ve yanında kehribar rengi saçlarını arkadan bağlamış uzun boylu bir adam yürüyordu; gözleri altın rengine yakındı ve hareketleri bir kediyi andırıyordu. Ashaya Memory'ye doğru ilerlerken o, Oklardan birinin yanında durdu, bu birimden sorumlu olduğu anlaşılan yaşlı bir adamdı.

Diğer kadının yüzü asılmış, vücudu kaskatı kesilmişti.

Ayağa kalkan Memory kendini yüzleşmeye hazırladı; kulübeden ayrıldıktan sonra Ashaya ve Amara arasında neler geçtiğini bilmiyordu ama tahmin edebiliyordu ki
İyi bir şey değil.

Nemli avuçlarını kot pantolonuna sürterek, Ashaya daha konuşamadan, "Özür dilerim," diye geveledi.

"Benden *asla* özür dilemek zorunda değilsin." Ashaya'nın mavi-gri gözleri duygularla parlıyordu. "Bana hiç vermediğim bir hediye verdin. Beklediğim gibi," diye fısıldadı titreyen bir sesle. "Etkisi geçici olabilir ama dün üç saat boyunca, eğer anne karnında yanlış bağlanmış olmasaydı ikizimin kim olabileceğine dair bir anlık bir görüntü gördüm."

Memory'nin içindeki tüm hava boşaldı. "Zaaflarını yeni anlamasıyla seni incitmedi mi?"

Dokunaklı bir gülümseme. "Kendimi ya da sevdiklerimi riske atmamak için Amara'nın yanında nasıl gerektiğini uzun zaman önce öğrendim." Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi. "Acı tatlı da olsa, o üç saatten asla vazgeçmem." Ashaya bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmak için geriye uzandı.

Memory aniden kendi saçlarının durumunun farkına vardı; henüz dağılacak kadar kurumamıştı ama Ashaya'nın güzelce ayrılmış buklelerine hiç benzemiyordu. "Kahve ister misin?" dedi yüzündeki sıcaklığa rağmen.

"Biraz isterim ve beğeneceğinizi umduğum bir hediye getirdim." Elindeki çantayı kaldırdı.

Ancak ikisi mutfak masasının etrafına oturduktan sonra Ashaya çantayı açtı. Memory onu izlerken, içinden birkaç parça eşya çıkardı.

Sıkı bukleler için tasarlanmış saç bakım ürünleri ve aletleri.

Sıcaklık tüm vücudunu sararken, Memory bardağındaki güzel kokulu koyu renkli sıvıya baktı. "Saçım berbat görünüyor, değil mi?"

"Bunu sana kendini kötü hissettirmek için yapmadım." Ashaya'nın sesi perişan haldeydi. "Kimsenin sana buklelere özel ürünler almayı hatırlamadığını düşündüm."

Memory başını kaldırdı, gözleri yanıyordu. "Alexei yaptı," diye fısıldadı, kendisini gördüğü için onu tekrar tekrar öpmek istiyordu. Bir kurban değil. Garip bir E. değil. *O*. Hafıza.

"Saçını yapmama izin verir misin?" Ashaya yutkunurken boğazı düğümlendi. "Senin için *bir şey* yapmam gerek. Lütfen."

"Ah." Sekiz yaşından beri Memory'nin saçını başka kimse yapmamıştı. Bu fikir karşısında duyguları birbirine karıştı, boğazı düğümlendi. "Evet," demeyi başardı.

Ashaya'nın yüzü .

Memory'nin arkasından dolanmak için ayağa kalktığında, "Dostumu bütün gece Amara'yı ve bizim tuhaflığımızı anlatarak uyutmadım,
harika bir öğleden sonra." M-Psy, leopar olarak değişen eşi ve kendisini fahri bir kedi olarak gören ve bugün evlat edinen babasıyla birlikte olan Psy oğlu hakkında konuşmaya devam etti. "Öğrenmek

leopar sırları," dedi Ashaya gülerek. "Önemli adam-iş."

Memory kendini Alexei'nin kurt yavrularını kurt sırlarını öğrenmeye götürüp götürmediğini merak ederken buldu. Büyümüş de küçülmüş altın kurdunun meraklı yavruları topladığı fikri sırıtmasına neden oldu.

Jaya, Ashaya hâlâ Memory'nin saçlarını çözerken geri döndü. "Ashaya yaparken biz de alıştırmalara başlayabiliriz," dedi zarif yüz hatları sıcak bir sevecenlikle. "Önce seni ısıtmak için piyano gamlarının psişik versiyonunu yapacağız."

İlk çeyrek saat içinde, olağan E
Egzersizler Memory'nin beyninde işe yaramıyordu. Memory parmaklarını avuçlarının içinde yumrukladı, E Bölgesi'ne ait olmadığına dair bu kanıt karşısında içi çalkalanıyordu ama Jaya pes edecek değildi. Çok daha farklı bir alıştırma yaptı. ... ve Memory bunu uçarak geçti.

"İlginç." Jaya sandalyesinde arkasına yaslandı ve ensesini ovuşturdu. "Bu özel egzersiz aslında telepatik Ok stajyerleri için tasarlanmıştı," dedi tam Sascha geldiğinde. "Abbot bana göstermişti."

Oda şimdi o kadar çok dost canlısı kadınsı enerjiyle doluydu ki Memory kendini bunalmış hissetti - iyi anlamda. Daha önce hiç Etrafında bu kadar çok arkadaşı olacağını hayal bile edemezdi. karanlık yeteneği ne olursa olsun ondan hoşlanıyor gibiydi. Onları yüksek sesle arkadaş olarak ilan etmekten çekiniyordu ama bu düşünceyi kalbinin derinliklerine gömdü.

"Hmm," dedi Sascha, kol ağızlarında ipeksi mavi ve beyaz detaylar olan kraliyet mavisi ceketini çıkarırken. "Hafıza, empatisini saldırgan bir şekilde kullanma konusunda içgüdüsel bir yeteneğe sahip," diye mırıldandı kardinal, "bu yüzden savaşçı bir zihne kontrolü öğretmek için tasarlanmış bir egzersiz mantıklı."

Midesi bulanan Memory, bu sözlerin canını yakmasına izin vermemeye çalıştı.

İki deneyimli Es'in huzurunda olduğunu unutmuştu. Sascha'nın gözleri büyüdü. "Hafıza, tatlım, bu *iyi* bir şey."

Kardinal gelip Memory'nin yanına oturdu, bir elini
Memory's aracılığıyla. "Es'i kullanmak isteyen kaç kişi var biliyor musun? Bizi kırmak ve yeteneklerimizi kendi çıkarları için kullanmak mı?" Yıldızlar

onun unutulmaz bakışlarından kayboldu. "Eğer tüm Es'lere senin yaptığını düşünmeden yapmayı öğretebilirsek, onlara bir kılıç *ve* bir kalkan veririz."

Jaya başıyla onayladı. "Sen daha savunmasız biriyle eşleştirebileceğimiz bir E'sin, böylece o kişiyi koruyabilirsin."

Memory'nin tüm benlik algısı o anda değişti. Kurban olmak yerine koruyucu olmak mı? Bu onun içindeki pek çok kırık boşluğu doldurdu. "Şimdi anlıyorum," dedi göğsündeki yoğun gerginliğin arasından. "Teşekkür ederim."

Sascha ve Jaya, yerleşkenin daha geniş kapsamlı eğitimi hakkında sohbet etmek üzere dışarı çıkmadan önce empatik bir şefkatle ona sarıldılar
program. Aşaya, sadece diğer iki kadının hafif mırıltılarının bozduğu sessizlikte konuştu.

"Seni kafese tıkan kafanı karıştırmaya devam etmesine izin verme." Sesi sertti, sözleri bir emir niteliğindeydi. "Ben Amara'yla büyüdüm - güven bana, manipülasyonun ne kadar ince olabileceğini, içine nasıl girdiğini ve bir psikopatın yapabileceği boşluklar, zayıflıklar yarattığını biliyorum.
yararlanmak. Size kendiniz hakkında söylediği hiçbir şeye inanmayın."

Memory yüzünü buruşturdu. "Bunu alnıma dövme yaptırmalıyım." Eski kalıplara geri dönmeye devam etti, kendini bir canavar olarak görüyordu ama
Renault'ydu. O değil.

Ashaya toparlanmaya başlarken gülerek, "O kadar ileri gitmene gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. "Alexei'nin sana nasıl davrandığını gördüm, inan bana, bu kadar güçlü yırtıcı bir şekil değiştiren senden onunla teke tek dövüşmeni bekliyorsa, güçlü olman kaçınılmazdır." Bir göz kırpma. "Sakın bir
inç. Bu şekilde çok daha eğlenceli."

Alexei'yle boğuşma anısını hatırlayınca kanı kaynayan Memory elini kaldırdı ve buklelerinin her birinin ayrı ve parlak olduğunu hissetti. sıçrama. İçinde bir şeyler çatırdadı ve kırıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bana kendimden bir parçayı geri verdin." Şimdi, geri kalanına sahip çıkmalı, kendisi için istediği geleceğe sahip çıkmalıydı. Growly
Kurt dahil.

Bölüm 27

Tamam, huysuz bir adam. şu ki, bu değişim geçiren kişiye göre değişir. Örneğin ayılar huysuz birer canavar olabilirler ama onları sevip harika olduklarını ve her şeyde en iyisi olduklarını söylediğinizde gülümseyip sizi o kocaman kollarına alırlar ve gerisi, ayılarla çiftleşen hepimizin bildiği gibi, lezzetli bir tarihtir.

Ancak kurtlar, kırılması daha zor bir cevizdir. *Vahşi Kadın* ekibinin görüşüne göre kurtlar kara kara düşünmeyi severler. Onlar kara kara düşünmenin şampiyonlarıdır... ama o sert kabuğu kırın ve aman tanrım. Kimse bir kurt gibi oynayamaz. Pantolonunuzu üzerinizden çekip alır. Eğer huysuz bir kurtla karşılaşırsanız, sinsice saldırmanızı öneririz.

-*Wild Woman* dergisinin Haziran 2077 sayısından: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

SASCHA, onlar için sandviç hazırlamayı teklif ettikten sonra saat iki civarında **MEMORY**'yi dışarı çıkardı. "Senin temiz havaya ihtiyacın var ve benim de
yavrumu çağır."

Küçük bir kızın şekil değiştirerek bir canavara dönüşmesi fikrinden etkilenen Eşit derecede küçük bir panter olan Memory, aynada saçını görmek için önce yatak odasına girdi. İki eli de ağzına gitti. O dergilerden alınmış bir resim gibi görünüyordu, canlı saçlar, parlak ve mükemmeldi. *Çok da* mükemmel olmaması dışında... Ashaya buklelerini istedikleri yere gitmeleri için bırakmıştı ve bukleler vahşi bir neşe patlamasıyla kafasından fırladı.

Hafıza, mutfak alanına geri sıçradı.

"Çok zekisin," diyordu Sascha, sesinin tonu Memory'nin kalbinin sıkışmasına neden oluyordu, tam anlamıyla anaçtı. Sascha'nın

Kardinal'in dikkati telefonunun küçük ama Memory geçerken elini salladı.

Dışarıda soğuk hava yanaklarını öpüyordu, parlak güneş kışın solmakta olan kenarıyla ölçüşemiyordu. Bir masada oturan bir grup insanı görünce
Solundaki açıklıktaki kaba taş çemberini görünce diğer yöne gitmeye karar verdi. Ama artık çok geçti. Jaya onu görmüştü; o
Memory'ye işaret etti.

Kalbi küt küt atan Memory kendine nefes almasını ve alnındaki o görünmez dövmeyi hatırlamasını hatırlattı.

"Kalkan eğitimine ara mı verdin?" Memory ona ulaştığında Jaya sordu.

Memory, iyileştirici kalkan derslerine yapılan gönderme karşısında irkilmek yerine omuzlarını dikleştirip başını salladı. Kalkanlar çok önemliydi ve onunkilerin aşılmaz olması gerekiyordu. Hiç kimse ona kendisini
kötülüğe karşı koruyucu bariyerlerine öncelik verme konusunda kötü.

Bir adam "Ben de Sascha ile antrenman yapmak zorunda kaldım," diye yakınırken, etrafındaki arkadaşları kıkırdadı. "Her antrenmandan sonra beynim çorba olmuş gibi hissediyordum.
Ama lanet olsun, kalkanlarını biliyor. Daha iyi bir öğretmeniniz olamazdı."

Sonraki on dakika şaşırtıcı derecede kolay bir sohbetle geçti Hafıza'dan çok da farklı olmayan insanlarla birlikte. Fiziksel olarak kilit altında tutulan tek kişi o olabilirdi ama
hepsi hapsedilmeyi tecrübe etmişlerdi - yetenekleri ezilmiş ve Sessizliğin çöküşüne kadar hiç kimse empati sahibi olduğunu bilmiyordu.

Her biri güçlerini keşfetme aşamasındaydı ve Memory ruhunda yara izleri olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Bir noktada, Cordelia adında sessiz bir esmer E, aile grubunda "işe yaramaz bir Gradyan 1.7
psikometrik." Cordelia aslında 7.9 derecelik bir empatiydi.

Cordelia yumuşak sesiyle, "Bunu kafama yerleştirmek çok zor," dedi. "Kendimi düşünmenin kara deliğine düşüp duruyorum. değersiz."

Hafıza Cordelia'nın ailesini onun için tekmelemek, onları çürütmek istiyordu.

siyah ve mavi. Yalnızca bir şey, kendi benzer tökezlemelerini güven eksikliğiyle paylaşmakta tereddüt etmesine neden oldu. *Jaya?*

temkinli bir şekilde temas kurmak istiyorlar. *Esir olduğumu biliyorlar mı?* Bu onu farklı biri olarak damgalayacak, gruptan biri olmasını imkânsız hale getirecekti.

Sonsuz bir nezaketle dolu karanlık gözler onunkileri tuttu. *Bu sizin hikayeniz, dilediğiniz gibi paylaşırsınız ya da paylaşmazsınız. Onlar için sen sadece bir öğrencisin.*

Memory yavaşça nefes verdi... sonra Cordelia'nın bakışlarını yakaladı. "Ben de," dedi basitçe.

Ve bu yeterliydi.

Diğerleriyle buluşmanın verdiği neşeyle, Alexei'yi en son gördüğü ağaçların arasına doğru yürümeye karar verdi. Koyu yeşil köknarların altından geçerken içinde kızgınlık kaynıyordu.
Neredeydi o? Eğer düşündüyse-

"Alexei." Beklenmedik bir anda ortaya çıkınca kalbi tekledi.

Altın rengi saçları dağınıktı, mavi kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Üzerine eski bir siyah kazak geçirdiği gömleği. Kolları, ön kollarının kaslı gücünü ortaya çıkarmak için yukarı doğru itilmişti. Adam
Güzeldi ve öfkesi içinde kavurucu bir fırtınaya dönüşmüştü. O kadar çoktu ki duyularını yakıyordu. Bu onu uzak tutmak için bir hırlama ya da öfke hırıltısı değildi. Bu öfke iliklerine kadar işlemişti.

Ondan birkaç santim uzakta durmak için adım attı, ışıltılı spor ayakkabılarının uçları onun botlarına değiyordu. "Ne oldu?"

Çenesinde bir sinir kasıldı. "Renault kayıplara karıştı, katil korkak ortadan kaybolmakla iyi iş çıkardı, iz bırakmadı. Evinde öldürdüklerinden hatıra eşyalar bulduk."

Memory yumruk yaptığı elini midesine bastırarak yükselmek üzere olan safrayı bastırdı. "Bana mühürlü paketleri gösterirdi. O
Bir tanesinde annemin saçı vardı ve dokuzuncu doğum günümde orada oturup annemin canını almanın nasıl bir his olduğunu anlatarak benimle alay etti." Uzun zaman önce attığı çığlıklar içinde yankılandı. "O kadar kötü çığlık atmıştım ki
beni iki hafta işimden alıkoydu." Geçirdiği günler
Kâbuslar ve keder içinde yönünü şaşırmış ve sürükleniyordu.
"Bir daha asla yapmadı."

Alexei bir elini saçlarının arasına sokarak kafatasını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kadın yüzünün yan tarafını Alexei'nin yüzüne bastırdı.
ve kollarını onun vücuduna doladı. Adamın ilkel kokusu içine işlemişti, Renault'yağlı ve vahşi olduğu kadar vahşi ve evcilleşmemişti.

pürüzsüzlük. Kalp atışları yanağının altında güçlü ve sabitti ama serbest elinin parmaklarından pençeler çıktı.

"Şerefsiz ölecek." Öfkeyle sertleşen düz bir ton. "Yüzünü ve detaylarını Trinity ağında patlattık ve
Uygulama. Polisler, hatıra eşyalarını sakladığı diğer kadınların kimliklerini bulmaya çalışıyor." Saçlarına sert bir nefes verdi, sanki daha yakın olmak için başını eğmişti, sanki yakınlığa en az onun kadar ihtiyacı vardı. "Biz de bir ceset bulduk."

Hafıza, omurgasından aşağı buz damlarken gözlerini sıkıca kapattı. "Transfer olduktan sonra çekici biri haline gelebilirdi. Kadınları kendisiyle eve gitmeye ikna edebilir. Kurbanların hepsi Psy olmayacak." Bir canavarın gelişmesine yardım ettiğini bilmek ona kendini çok çirkin ve kirli hissettiriyordu,
O kadınların çoğunun ona güvenmesinin nedeni oydu. Göğsü

guruldayan Alexei eğildi ve onun kulağının ucunu ısırdı.

Kız sıçrayınca, adam hırladı. "Sakın kafanı sikmesine izin verme."

Yaralı kulağını ovuştururken ona ters ters bakmak için geri çekilerek, "Peşimden gelecek," dedi. Acı bir gerçek.

Alexei elini boğazına götürdü ve başparmağını teninde gezdirdi. "Güçlen. Kendini koru. Mezuniyet hediyen olarak sana büyük bir bıçak vereceğim, böylece ben onu koparmadan önce boynuna ilk darbeyi sen vurabilirsin."

Bu kana susamış bir sözdü. Hafıza hiç tereddüt etmedi. Ellerini Alexei'nin kazağının kenarlarına sokarak parmak uçlarında yükseldi; o Kızgın kurdunu öpmek, dokunarak onu rahatlatmak istedi.

Ama onun bileklerini yakaladı, güçlü parmakları acı çekmesine neden olmadan onu kendisinden uzak tuttu. "Ben oynamak isteyeceğin bir kurt değilim." Vahşi kehribar gözler, tenini okşayan pençeler. "Seni hiçbir şeye alıştıracak sabrım yok."

Göğsü kabardı, derisi gerildi ve karnında garip bir gerginlik oluştu. "Kim senden sakin olmanı istedi?" diye meydan okudu.
İçindeki fiziksellik, zar zor kavrayabildiği yeni ve karanlık bir güçtü.

"Konu mahrem ten ayrıcalıklarına geldiğinde tam bir kedi yavrususun."
Hırladı, gözleri kızın saçlarına kaydı, oyalandı. Ama inatçı kurt ona iltifat etmedi, daha önce yaptığı gibi bukleleriyle oynamadı.
onunla pazarlık yaptı. "Kahvaltıda kedi yavrusu yerim."

Hafıza onu tekmeledi. Ona verdiği ayakkabılarla. "Sen koca, şişko, kurt bir yalancısın," dedi, bir kibrit çakmakta olduğunun farkındaydı. çıra. "Spor ayakkabılarım öyle diyor."

Çenesindeki sinir tekrar kasılmaya başladı. "Gece yarısı deliliğinin bir atağı. Tekrarlanmayacak."

Kulağı henüz sızlıyordu ve kanı alev alev yanıyordu, Hafıza fısıldadı Nefesinin altından saçma sapan bir şeyler söyledi ve adam onu daha iyi duyabilmek için içgüdüsel olarak başını eğdiğinde, kadın onun çenesini ısırdı. Hırıldayarak
geri çekildi ama bileklerini bırakmadı. "Başın çok büyük belada."

"Çok korkuyorum," dedi, kirpiklerini hayal edebileceği en kışkırtıcı şekilde ona doğru kırpıştırarak.

Alexei'nin elleri kızın bileklerinde sıkılaştı ve sonra bırakıp bir adım geri çekildi. "Ciddiyim, Memory. Senin için iyi bir oyun arkadaşı değilim."
Yüzünde siyah gölgeler geziniyor, ellerini yumruklarken ön kollarındaki damarlar göze çarpıyordu. "Güzel, evcil bir insan ya da Psy bul."

Kadının bir reddetme sınırı olduğu ortaya çıktı ve adam bunu çoktan aşmıştı. "Biliyor musun?" Parmağıyla onu işaret etti. "Haklısın. Daha iyi bir erkek arkadaş bulmaya çalışacağım." Adamın gözleri kehribar rengine bürünürken bile topuklarının dönerek yerleşkeye geri döndü.

Kulübeye girdiğinde Sascha'yı mutfak masasında sandviçler ve iki sıcak içecekle otururken buldu. "Sen al
Biraz daha sinirlenirsen saçlarını ateşe verirsin."

Memory sandalyesini geri çekip oturdu. "Alexei bana bir çocukmuşum gibi davranıyor, sanki yetişkin kararları veremezmişim gibi."

Sascha kaşlarını çatarak içkisini aldı. "Ben genellikle baskın bir Dönüşen'le karşılaşan herkesin yanındayımdır.
koruyuculuk, ama Alexei ." Memory'nin başını kaldırması üzerine bir elini kaldırdı. "Devam etmeden önce, ondan kulübeye yerleşmen için sana biraz zaman tanımasını istediğimi bilmelisin; kendi başına uzak durmadı."

Hafıza dudaklarını araladı ama Sascha sözünü bitirmemişti. "Seni kollayan bir sürün ya da ailen yok." Yoğun ve göz kırpmayan bir göz teması. "Eğer sana göz kulak olsaydım, ne tür bir kendi kendini tayin etmiş abla olurdum?

burnumu işinize sokmadım ve bir kurt tarafından canlı canlı yenmediğinizden emin mı?"

Kız kardeş olarak anılmaktan duyduğu derin ve sıcak his, kendi yolunu çizmek için duyduğu agresif ihtiyaçla çarpıştı. "Onunla başa çıkabilirim."

"Bunu görmeye başlıyorum." Alaycı bir gülümseme. "Ama bir de onun tarafından bakın. Alexei senin ondan hoşlanıp hoşlanmadığını bilemez, ya da bu sadece
için."

Memory gözlerini kıstı. "Ben kurtarıcımın üzerine basacak bir ördek yavrusu değilim."

"Hayır, değilsin," dedi Sascha yavaşça. "Aslında, inanılmaz derecede On beş yıl boyunca esir tutulmuş biri için iyi ayarlanmış ve benlik duygunuzdan eminsiniz." Kardinal sandalyesinde geriye yaslandı. "Sadece bu da değil, sizi esir alan kişi zihninizi düzenli olarak ihlal etmiş."

Memory parmaklarını masanın tahtasına doğru kıvırdı. "Benim bir sahtekâr olduğumu mu düşünüyorsun?" Nefesi göğsünde sıkışmış ve derisinin altında alevler yanarken, sert bir talep olarak çıktı. "Sence Kolektif mi?"

"Hafıza." Sascha sevecen bir azarlamayla gülümsedi. "Aklının içindeydim, küçük kardeşim. Gerçeği herkesten daha iyi biliyorum."

Yanakları kızaran Memory iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim. Sadece ..."

"Biliyorum." Sascha içkisinden bir yudum aldı. "DarkRiver ile ilk temas kurduğumda çok fazla güvensizlikle karşılaştım. Güven inşa etmek zaman alır ve yüzlerce küçük sadakat eylemi gerektirir; sabırlı olmak zorundasınız, ben de öyle."

Memory diğer kadının haklı olduğunu biliyordu.
dünyanın ona inanmasını bekliyordu, ama bu onu
bunun adaletsizliği hakkında öfkeleniyor. "Neden benim deli ya da kırık olmadığımı düşünüyorsunuz? Neden geçecek kadar normalim?"

Sascha sert bir ses tonuyla, "Önce yemeğini ye," diye emretti.

Memory, Alexei'ninkine rakip olacak bir huysuzlukla sandviçini aldı. "Bütün ablalar en iyisini bildiklerini mi düşünürler?"

Sascha yanaklarını buruşturarak, "Gördüğüm kadarıyla
el kitabı. Burnunu sokma ve kendi iyiliğin için rahatsız edici müdahale bir paket şeydir."

Memory bir ısırık alırken kendine rağmen gülümsedi.

Sascha ancak sandviçinin yarısını yedikten sonra konuşmak. "Bunun bir nedeni de sensin," dedi kendi sandviçini bırakırken. "Şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü kişiliklerden birisin - *parlıyorsun*, Memory, bu güçlü katı ışık dalgalanmayı reddediyor."

Memory yüzünü buruşturdu. "Renault'nun kontrolü altında ezilmeye o kadar çok yaklaştım ki."

"Ama sen ," diye Sascha. "Cesaretine sahip çık."

Kelimeler Memory'nin kafatasının içinde çınlayarak Ashaya'nın söylediklerine ağırlık kattı. "Sürünerek uzaklaşmış. Kurtlar evinde birden fazla cinayet işlendiğine dair kanıt buldular ama nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir iz yok."

"Nereye gitsin avlanacak," dedi Sascha acımasız bir gülümsemeyle. "Saklanacak yer araması fikri hoşuma gidiyor, sence de öyle değil mi?"

Evet, evet, söyledi. "Kişilik bir parçaysa," dedi, "diğeri nedir?" Renault zaten hayatının çok büyük bir kısmını tüketmişti; şimdi kendi güçlü ve zayıf yönlerini öğrenmeye odaklanması gerekiyordu. zayıflıklar.

"Senin bir E olduğun gerçeği." Sascha kupasından bir yudum daha aldı. "Renault senin bilinçli olarak E'ye erişmeni engellemiş olabilir. PsyNet, ama senin ilkel biofeedback bağlantısını kesemedi. ve empatik yetenek, Sessizlik veya kalkanlardan bağımsız olarak pasif bir şekilde çalışır. O kadar iyi çalışmıyor ama çalışır."

Kardinal bir tırnağını masanın üzerine vurdu. "Bu bir Ancak bir noktada Konsey, E Atamasını gen havuzundan çıkarmaya çalışmıştır. Öjenik bir büyük ölçekte." Yıldızsız gözler Memory'nin gözlerini tuttu. "Duyguların olmadığı bir dünyada kalbin şifacıları ne işe yarar?"

Hafıza dondu, kara dehşet midesini bulandırdı. "Ne oldu?"

"Korelasyon Kavramı. Psy aklını kaybetmeye başladı. Şiddet patlak verdi. Kaos tehdit altında." Kesen kelimeler, Sascha'nın öfkesi rafine bıçak. "Yani Konsey yok etme programını

Es'in var olmasına izin vermeyi tercih ederken, Es'e dair tüm bilgileri silerek dünyadan atama. Bize hiçbir şey olmadığımızı, başarısız olduğumuzu söylediler."

Tam o anda Memory, Sascha'nın kendi hapishanesinde yaşadığını ve hayatta kaldığını, onu ezmek isteyenlerin yüzüne tükürmek için yükseldiğini gördü. "O pasif yönün beni beslemek için tersine çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bu senin yüksek duygusal zekanı ve doğuştan gelen iyi ve kötü duygularını açıklıyor. Bir psikopat tarafından yetiştirildin ama yine de iyi, bütün bir insan."

Memory, "Nedenler listesine inadı da ekle," diye mırıldandı. "Ona inat kendim kaldım."

Sascha'nın dudakları kıpırdadı. "Zavallı Lexie. Sanırım ona göz kulak olmam gerekiyor, sana değil. Kiminle farkında değil."

"O inatçı huysuz kurt gidip bir lav gölüne atlayabilir, umurumda değil."

Gözleri yine yıldızlarla dolu olan Sascha kıkırdadı. "Alice'le konuştum Eldridge, yemekten önce konuştuğumuz gibi, sizin E-sigma'dan biri olabileceğinizi öne sürdü."

Sascha, Memory'ye Alice'in dünyada E Tanımlaması konusunda uzmana en yakın kişi olduğunu söylemişti.

Yüz yıldan uzun bir süre önce askıya alınan araştırmacı, kavrayışının ötesinde değişmiş bir dünyaya uyanmıştı. Tüm arkadaşları ve ailesi öldü, empatlar üzerine yaptığı araştırma dünyadan silindi.

Memory'nin kalbi hiç tanımadığı kadın için acıyordu.

"Ama Alice bile sadece ufak tefek biliyor," diye ekledi Sascha.

Örgüsünü omzunun arkasına iten kardinal, iki kolunu da masanın üzerine koydu. "Görünüşe göre sigma alt rütbeli Es'ler yeteneklerini hiç kullanmamışlar. Bunun çok tehlikeli olduğu düşünülüyordu."

Memory farkına varmadan sandviçini bitirmişti. Kahve olduğunu düşündüğü şeyden bir yudum aldı. Ama değildi. Tatlı ve kremalıydı ve kemiklerini eritiyordu. "*Nedir* bu?"

"Sıcak çikolata. Ruh için yiyecek. Kurabiye de getirdim."

"Benim gibi Es'in neden yeteneklerini kullanmak istemediğini anlıyorum." Memory üç tane yulaflı kuru üzümlü kurabiye yedikten sonra şöyle dedi. "Renault benim uzun vadeli faydamı fark ettiği için hayattayım. Çoğu psikopatlar ilk temasta E'yi ölümüne tüketirler."

"Demek ki önceki sigmalar transferi kendi taraflarından kesme yeteneğine sahip değillerdi." Sascha yarısını yediği kurabiyesini bıraktı, kaşları çatıldı. "Ya da, daha büyük olasılıkla, Es kendi aktarımlarını engellediği için
kötü tarihsel emsaller nedeniyle bu soru hiç gündeme gelmedi."

"Yapılabilir mi?"

"Annem zihinsel virüsleri tohumlayabiliyor ve o bile benim ağ içinde ya da dışında en iyi kalkan oluşturucu olduğumu kabul ediyor." Sascha'nın yüzünde etiketlenemeyecek kadar karmaşık, geçici bir duygu. "Sana öyle müthiş bir kalkan yapacağız ki, onu transferin ortasında çarpıp
yem ikiye bölündü."

"O zaman ben hazırım." Alexei devam edecekti. Bir dahaki karşılaşmalarında Memory onun kürkünü mecazi anlamda yakacaktı.

Bölüm 28

Sevgili Rita Teyze,

Kurt arkadaşım aniden bana rastgele yiyecek hediyeleri getirmeye başladı. Başlangıçta gayet masumdu; bir parça şeker, öğle yemeğimi evde unuttuğumda bir sandviç gibi. Ama iki gün önce kapıma bir kutu mevsimi geçmiş beyaz şeftali bıraktı. Sonra dün, bir kutu şantiyle birlikte koca bir trifle ile geldi. Bu ne anlama geliyor?

Saygılarımla,
Kafası Karışık
İnsan

Sevgili Kafası Karışık İnsan,

Otur canım. Sana bazı haberlerim var.

-*Wild Woman* dergisinin Ekim 2078 sayısından: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

HAFIZA'NIN Alexei'nin Kürkünü Sıyırma **Planı**

Kapı: Lanet kurt, yoğun eğitim programında boş saatleri olduğunda birdenbire hiç ortalıkta görünmez olmuştu. Oh, onun bir
Gözü yerleşkedeydi, havada onun tadını alabiliyordu ama ondan kaçıyordu.

İletişim kodunu bulması fazla zamanını almadı. Son karşılaşmalarından üç gün sonra
onu aramak üzereyken, ne yaptığını düşündü
yapıyor. Sascha haklı mıydı? Onu özgürlüğüne kavuşturduğu için mi Alexei'ye ?

Vücudundaki her hücre bu fikre karşı isyan etti.

"Ama bu yeterli değil," dedi yüksek sesle. "Bunu hem kendine hem de ona kanıtlamalısın." Aksi takdirde yaralı kurduna daha fazla acı çektirebilirdi ve bu kabul edilemezdi.

Çenesini sıkarak adamın iletişim kodunu sisteminden sildi ve dışarıya, ağaçların arasına doğru ilerledi. Kendisinden kısa bir mesafe ötede, empatik duyularıyla tespit edemediği bir hayalet olan siyah giyimli bir form belirdiğinde donup kaldı.

Ağzı kurudu.

Yuri, adı buydu. Kaba yontulmuş yüz hatları ve kestane rengi gümüş telleri olan bir adam, çenesi sabahları her zaman temiz tıraşlıydı ama vardiyasının sonunda gölgeyle kararıyordu. Ufak tefek

Bu ayrıntılar onu kendisine daha yakın göstermişti ama onunla hiç konuşmamıştı. Ve şimdi, ağaçların arasında onunla baş başa kaldığında, sadece Ok ekibinin bir parçası olan ölümcül suikastçıyı görüyordu. "Çevre sınırlarının farkında mısınız?" Sesi buz gibiydi.

Hiçlik yüzünden, ama Sessizlik yüzünden. Son zamanlarında Kırklı yaşlarındaki Yuri, güvenlik ekibindeki en yaşlı Arrow'du ve Protokol'ün altında zarar görmeden çıkamayacak kadar uzun zaman geçirmişti.

"Evet." Ellerini eşofmanla kaplı kollarına sürttü. "Özür dilerim. Size rahatsızlık veriyorum." Bir anda gözden kaybolmaya başladı. ağaçlar.

"Hayır," diye ağzından kaçırdı Memory, onu incitecek hiçbir şey yapmamış olan bu adama verdiği tepki onu çileden çıkarmıştı. "Henüz çok fazla insana alışamadım." Tüm o sayısız kişilikler, tüm o farklı seviyelerdeki

Sessizlik.

Yuri beklenmedik bir şekilde ellerini arkasında birleştirerek, "Ben de aynı şeyi hissettim," dedi. "Ama artık bir ailem var ve bu iyi bir şey." Bir an göz teması kurdu, irisleri yıpranmış tenine karşı koyu ela rengindeydi.

Bronz bir tene sahipti ama gözlerinin köşelerinde küçük çizgiler ve sol elmacık kemiğinde bıçak izi gibi görünen bir şey vardı. "Geçmişin geleceğinizi şekillendirmesine izin vermeyin."

Ashaya'nın ona söylediklerinin başka bir versiyonuydu. Eğer Evren ona bir mesaj gönderiyordu ve bunu belli etmiyordu. "Yapmayacağım," diye söz verdi ona ve ertesi gün şafak söktüğünde onunla tekrar konuşmak için bilinçli bir çaba sarf etti.

Günler geçtikçe birlikte yürümeye başladılar. Yuri'nin enerjisi Alexei'ninki kadar sakin ve sabırlıydı; Alexei'ninki ise vahşi ve çalkantılıydı. Onun
Yuri'ye karşı tepkisi de farklıydı. Uzun süre gölgelerde yaşamış olan bu sessiz, içine kapanık erkeği kışkırtmak için hiçbir dürtü hissetmiyordu. Güneş ışığı bir zamanlar düşman gibi görünüyordu.

Gün batımı yerleşkeyi turuncu ve altının sayısız tonuna boğarken bir gün ona, "Şimdi hepimizin en genç ve en masumuyla ışıkta oturuyorum," dedi. "Benden onlara hikayeler anlatmamı istiyorlar, ben de
çocuklar için insan ve Dönüşen masallarını öğrenmek zorunda kaldılar. Umarım her yetişkin Arrow'un tarihi olan kan ve acıyı asla bilmek zorunda kalmazlar."

Kaçmasına izin verdiği melankoli dokunuşuna kapıldı.
"Neden endişeleniyorsun? Oklar da artık özgür." Ona ekibin neden kurulduğunu ve neye dönüştüğünü, iyi erkek ve kadınların güce aç Konsey Üyeleri tarafından kendi amaçları için nasıl kullanıldığını anlatmıştı.

"Okların Ok olmasının bir nedeni var," dedi ona. "Oklar Çocukların ölümcül yetenekleri var. Tek yapabileceğimiz onlara bakmak ve güçlerini iyiliğin peşinde kullanmayı öğretmek."

"Bence sana sahip oldukları için şanslılar," dedi Memory dürüstçe ve Yuri gülümsemese de -daha önce dudaklarının kıvrıldığını hiç görmemişti- memnun olduğunu düşündü. Ondan çok hoşlanıyordu, onun
Onu da bir arkadaş olarak görüyor gibiydi, ama hiçbir zaman onu bir kadının erkeğini tanıdığı gibi tanıma zorunluluğu hissetmedi.

Ama bu ilişkiye, onların dostluğuna kendi başına değer veriyordu.

Diğer Okların yanı sıra empati arkadaşlarını ve hatta leopar ve kurt askerleri de tanımaya çalıştı.
Devriye rotalarında sık sık yerleşkeye uğrarlardı. Kendi kalbini anlamak zorundaydı.
Alexei'yi her gece rüyasında görmesi tesadüften öte bir şeydi.

Bu rüyalarda, vücudunun sert kaslarını ona karşı hissediyor, kirli sakalının törpüsüyle ürperiyor, onu ısırdığında nefesi kesiliyordu. Her biri
Sabah sinirli ve yalnız bir şekilde uyandığında, bir delik daha açtı.

altın bir kurdun zihnindeki fotoğrafı. Sonra bir gün kapısını açtı ve dışarıda küçük, mühürlü bir kutu buldu.

Gözlerini kısarak şafak sessizliğindeki yerleşkeyi taradı ama etrafta dolaşan huysuz bir kurt bulamadı. Kutuyu içeri götürdü
granola barlarıyla dolu bulmak için açmadan önce. Bitter vişne ve beyaz çikolata. Tuzlu karamel ve badem. Kayısı ve mango.
Nugalı ceviz.

Memory kutuyu boşalttı ama not yoktu. İhtiyacı olduğundan değil.

Kaşlarını çatarak tüm çubukları kutuya geri koydu. Sonra, orta-Sabah, kutuyu tüm yerleşkede dolaştırdı, çubukları diğer Es'lere, Oklara ve *özellikle de* uğrayan birkaç Kar Dansçısına ikram etti. Koyu renk saçlı olan
Kendisini Riaz olarak tanıttı, gözlerindeki parıltıyla bir barı kabul etti ve Alexei'nin kokusunu kutunun her yerinden aldığını biliyordu.

Güzel.

Bu bir savaştı.

\- - -

Memory'yi kurtaran ve sonra onu reddeden inatçı, huysuz kurt ertesi sabah ona tam boy bir elmalı turta bıraktı. Daha sıcak.

Hafıza onu kendinden geçmiş bir grup empata
yedirdi. İki gün sonra, bir sepet egzotik meyveye
uyandı.

Bunları Yuri'ye, Arrow ekibinin kendi yerleşkesindeki çocuklarla paylaşması için verdi.

Ardından, üzerinde parıltılı beyaz krema ile adının yazılı olduğu tek porsiyonluk yaban mersinli kek geldi. Bu onu incitti.
Kalbi, çok güzeldi. Umutsuzca onu saklamak istedi.

Çenesini tuttu: Alexei ondan uzaklaştığında ve *uzak kaldığında* ona bakamamıştı.

Küçük kek kutusunu alarak dışarı çıktı.

Kimse onu elinden almak istemiyordu. Stajyer arkadaşları, genişleyen belleri ve yaban mersinine karşı yeni doğan alerjileri hakkında bir araya getirilmiş özürlerle el sallarken gülmemek için savaştılar.

Jaya alt dudağını sertçe ısırdı ve bir elini kalbine bastırdı. "Oh, Memory. Bu çok tatlı."

"Hah!" Alexei şirinlik yapmıyordu; sadece aralarındaki sessiz savaşı kazanmaya çalışıyordu.

Pastayı Memory'den başkası yerse lanet kurdun duygularının incineceğine inanan romantik Jaya'dan vazgeçen Memory, yerleşkedeki en açık görüşlü ve pratik insanlara gitti. Ancak Oklar, SnowDancer ile bir savaş başlatmak istemediklerini ciddiyetle belirttiler.

Memory bir sonraki hedefine doğru ilerlemeden önce taş suratlı Yuri'ye "Çok komik," diye mırıldandı.

Koşarken saçları dağılmış olan Riaz, kızın burnunun dibine uzattığı pastaya şöyle bir baktı ve ıslık çaldı. "Lexie seni bu kadar kızdıracak ne yaptı?"

"İstiyor musun, musun?" Memory ayağını yere vurdu.

"Sevdiğim ve taptığım kadın yememi son derece eğlenceli bulurken, Lexie bağırsaklarımı düğümler."

"Ugh!" Kamarasına geri dönen Memory kapıyı çarptı. arkasından kapandı. Sonra küçük, sevimli pasta kutusunu masanın ortasına koydu ve ellerini kalçalarında yumruk yaparak kutuya baktı. Kadın
yemek zorunda . Yemek israfı onu aşıyordu. Peki ya bu kadar güzel bir pasta?

Onu atmasına imkan yoktu. Ama bu yalanı kabul etmeyecekti.

Kapıyı çekerek açtığında Riaz'ın Yuri ile konuşmasını bitirdiğini gördü. "Riaz!"

Kurt tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Alexei'ye büyük, kurt gibi bir tavuk olduğunu
söyle!"

Bölüm 29

> Sessizlik'te doğup büyüyen ilk nesil reşit olduğunda, yalnızca Gradyan'da 8'in üzerinde yeteneklere sahip olanları etkiliyor gibi görünen sorunlu bir anormallik ortaya çıktı.
>
> -Psikiyatri Konseyi için hazırlanan rapor (1997 civarı)

Uyanan kişi masasının üzerindeki kâğıtlara baktı.

İşler planladığı gibi Dr. Mehra beyninde herhangi bir kusur bulamamıştı ama bu yeni güç onu bütünüyle yutmak isteyen devasa, açgözlü bir canavardı. Önceki gün bir sorun karşısında neredeyse kontrolden çıkmış bir duygusal tepki vermişti ve bu
Sabah, empatlara takıntılı bir şekilde uyandı.

Elindeki kalem kırıldı ve mavi mürekkep tenine döküldü.

Mavi çizgilerin bir şerit halinde yayılışını izledi.
Örümcek ağını ve içinde bulunduğu ağı düşündü: Bal Peteği. Eğer Sessizliği ile ilgili bir sorun yaşıyorsa, bunun nedeni güç olamazdı; bu güç her zaman içindeydi. Geriye tek bir açıklama kalıyordu: Petek onu fark ettiğinden çok daha derin bir seviyede değiştiriyor olmalıydı. Bu gücü kontrol altına almak zorundaydı.
Hasar.

Eğer bunu yapmazsa, gücünün efendisi olmak yerine kölesi olacaktı.

İki saat sonra, kritik bir iş hamlesi üzerinde düşünürken, veri tabanına tekrar tekrar *Honeycomb-Designation E, Honeycomb-Designation E* yazdığını fark etmedi.

Bölüm 30

Hey, Lexie, duyduğuma göre senin de kendi seçilmiş çiçeklerinle ilgili bir durumun varmış. Arkadaşlarının talihsizliklerine gülen *bazı* kurtların aksine, ben senin hayal kırıklığın için çok üzülüyorum.

Kapa çeneni, Matt. Kimse sevmez. Ve dedikodulara göre Nell el yazısıyla yazdığın mektubu "kırmızı ilgilenmiyorum*" damgası vurarak geri göndermiş. Yine de çok üzülme, damgayı senin için özel yaptırmış.*

Karma senin için gelecek, seni pislik. Ve eğer o lanet pulu masasından çalıp bulabildiğin en derin deliğe atmazsan, oraya gelip o sıska kıçını döveceğim.

Deneyebilirsin, seni kurt kılığına girmiş hantal ayı. Mühür bende zaten. Beni ne ? Onu rehin tutabilesin diye senin için posta kutusuna koydum.

-Matthias Agrey García ve Alexei Vasiliev Harte arasındaki mesajlar

ALEXEI dişlerini **sıktı** ve duvarı tekmeledi.

O piç Renault o kadar derine batmıştı ki, her teknolojik seviyede görünmez hale gelmişti. Aden PsyNet'in bile işe yarar verilerden yoksun olduğunu doğrulamıştı. "Adam bir hayalet."

Alexei avlanmayı bırakacak değildi. Tıpkı onun gibi empatik yerleşkeye günlük koşusunu ve güvenlik incelemesini durdurmak üzereydi - her ne kadar "büyük, kurt gibi" olmakla suçlansa da "tavuk" diye bağıran bir E'nin ağzını yutmak istiyordu. Sürüde orman yangını gibi yayılan hakareti için onu ısırdıktan sonra.

Eğer teçhizatında bir tane daha lastik tavuk bulursa, şakacıların boynunu kıracaktı. Tüm sürü, küçük bir E'nin en tehlikeli hayvanlardan birinden korkmamasını çok komik buluyordu.
SnowDancer'daki kurtlar. Geleceğin ölü adamı D'Arn, "Memory, Alexei'ye karşı Canlı Aksiyon Draması" üzerine bir bahis defteri açmıştı.

Lara bile oyuna dahil olmuştu - ve günün her saati uyanık olmaktan hoşlandığına karar veren yeni doğmuş bir yavrusu vardı ve
Gece. Şifacının eşi Walker, geceleri koridorlarda tanıdık bir manzara haline gelmişti; göğsüne yasladığı yavrusuyla sessizce bir aşağı bir yukarı volta atıyordu; asabi küçük adamın gerçekten de mantıklı bir yeni doğan gibi davranmak istediğine karar vermesini ve
sıra uyurum.

Hawke geçen gün alfa ayrıcalığını kullanarak bir haftalık bebeğini gece vardiyası için yanına almıştı, böylece çift
kesintisiz uyku saatleri. Alfa ve yenidoğan görünüşe göre
Ama doğumdan hemen sonra yavru, ebeveynleri dışında alfasından başka biriyle fazla zaman geçiremeyecek kadar küçüktü, bu yüzden sürünün geri kalanı yavruya bakma arzularını dizginlemek zorundaydı.

Lara'ya gelince, gözleri ışıl ışıldı. Alexei'yi yanağından öpmüştü.
ziyarete gittiğinde, yüzünü ekşitmeden ona özel kurtlu tavuk çorbasını getirmesini istemişti. Amcasıyla çiftleştiğinde şiddetli bir anne sevgisiyle kendi çocuğu olarak sahiplendiği, şimdi on üç yaşında olan kardinal Toby, Alexei onu
haberleri kulaklarına getirdi. Çocuk berbat bir yalancıydı. Alexei'nin kurdunun onu sevmesi iyi bir şeydi.

Kendi ikinci komutanı Ember, oyunun nihai galibi için Memory'yi seçmişti.

"Bunu unutmayacağım," diye tehdit etti.
'ye gönderdi, sadece güldü ve ona E'sinin bir fotoğrafını göndermesini istedi.

"O benim E'm değil." Onu güvende tutmak istiyorsa asla onun hiçbir şeyi olamazdı.

Ama görkemli bir dağ günbatımının sonuna doğru yerleşkeye indiğinde Memory'yi kulübesinin verandasında omuzları çökmüş, gözlerini güneşe dikmiş otururken gördü.

yere düştüğünde, kendini durdurmak için bir ağacın gövdesine tutunmak zorunda kaldı.
doğrudan ona doğru ilerliyordu. "Ne oldu?" diye sordu Jaya'ya; genç empatik öğretmen o geldiğinde ağaçların arasında volta atıyordu.

Gözlerinin kenarlarında ince çizgiler belirdi. "Memory ve Amara'nın birlikte çalışmaya devam ettiğini biliyor musun?"

"Evet." Alexei bu durumdan pek memnun değildi ama Memory'nin yemi kesme alıştırması yapması gerekiyordu ve Amara da en güvenli seçenekti.

Kimse Ashaya'nın ikizine kadar güvenmiyordu. Hafıza her zaman Alexei de dahil olmak üzere destekçileri vardı. Sascha'nın istemesi halinde fiziksel yardım sunmaya hazır bir şekilde gözden uzakta duruyordu. "Dün Amara'yı kendi başına serbest bıraktı." Gurur içinde yanıyordu, en az onun kadar sıcak ve karanlık
Sırtını eski kulübenin dış duvarına dayamış, kadının kendi başarısı karşısında soluk soluğa kalışını dinliyordu.

Kapısına bir kutlama hediyesi bırakma savaşını kaybetmişti.

Renkli boncuklu kolyeyi çöpe atıp atmadığını merak etti. Bu civarda devriye gezen kurtların söylediğine göre Memory artık yoluna çıkan her kurda ölümcül bakışlar atıyormuş. Sürü arkadaşları, güzel bir kadını kendilerine kızdırdığı için onu suçlarken, Alexei'nin kurdu bu şerefsizlerin bağırsaklarını deşmemek için mücadele ediyordu.
onunla flört etmeye çalışıyordu.

Ona bakmaktan vazgeçemezdi ama yemlikteki köpek de olmayacaktı. Hafıza sevilmeyi hak ediyordu, tapılmayı hak ediyordu. Alexei bunu yapamıyorsa, onun başka birini seçmesine izin vermeliydi.
Adamım.

Pençeleri ağacın gövdesini kesti. "Amara Memory'ye zarar verdi

mi?" "Hayır, öyle değil." Jaya ellerini elbisesinin ceplerine soktu. Ceketi, turkuaz mavisi lagünlerde yer alan yemyeşil mercan adaları, memleketinin temposunu taşıyan yumuşak sesi. "Hafızası olağanüstü güçlü. Biraz daha eğitim alana kadar yeni Gradyan testlerini yapmayacak ama 9'un üzerinde olduğu açık.
İnatçı irade orada. Onun pes ettiğini hiç görmedim. Bir sorunu çözene kadar onu kemirir durur."

Bu onun dişi aslan yürekli E'siydi. "O zaman neden
mi görünüyorsun?" Omuzlarını parlak bir ışık altında öne doğru eğmişti.

gümüş omuzları olan pembe bir bluz giydi ve başını eğdi; coşkulu bukleleri kalın siyah bir saç bağıyla tutturulmuştu.

"Bu onun psişik kokusu." Jaya'nın normal yüzünde gerginlik çizgileri vardı. pürüzsüz bir cilt. "Amara ile yaptığı her seanstan sonra 'yanlış' kokarak geri geliyor, sanki derisinin altında farklı ve çok daha soğuk bir insan varmış gibi. Bu ürkütücü ve diğer empatların kötü tepki vermesine neden oluyor."

Alexei, trafo merkezindeki geceyi düşündü.
çığlık attı ve çığlık attı ve onun üzerinde bir koku yakaladı.
Kendisine ait olmayan bir koku. Karanlık ve çirkin bir koku. Amara'yla ilk seansında yine olmuştu ama Amara'nın kendisinden gelen bir eser, bilim adamı kulübeden ayrılmış olsa da geride bıraktığı bir iz olarak omuz silkmişti.

"Onu tecrit mi ediyorlar?" Pençeleri ağacın gövdesini daha da derin kazdı. "İnsanlara ihtiyacı var." Dişi aslanı çok uzun süre yalnız kalmıştı, etrafı başkalarıyla çevriliyken olduğundan daha mutlu değildi.

Riaz şu anda Alexei'ye gülmekten keyif alıyordu ama teğmen arkadaşı da Alexei'nin kendisiyle iletişim kurduğu zamanlarda Memory'nin nasıl olduğunu bilmesine izin veriyordu. "Neredeyse hiç yalnız kalmıyor," demişti diğer adam yakın zamandaki bir devriye vardiyasından sonra. "Diğerleri onun yanına çekiliyor.
ve kurdum onların ziyaretlerinden duyduğu memnuniyeti hissedebiliyor. Eğer daha iyi bilmeseydim, onun yarı melek olduğunu söylerdim."

Alexei kendi ziyaretlerinde de aynı şeyi görmüş, kendini bir kurt ininde yaşamayı seveceğini düşünürken bulmuştu. Muhtemelen katılırdı
ve sürü arkadaşlarının hayatlarına tatlı bir şekilde müdahale etmekten zevk alıyordu. Kendisiyle bir iddiaya girmişti.
sadece havlularını suşi ile sarmış ve kıyafetlerinin içine gül yaprakları koymuş, aynı şeyi arkadaşları için de yapmıştır.

Kederli bir şekilde oturmamalıydı, yalnızlığı havada keskin bir sızı hissediliyordu.

"Bunlar Es, Alexei," diye hatırlattı Jaya ona. "O korkunç soğuk hiçlikle karşılaştıktan sonra davranışlarından dehşete düşüyorlar ve sonra da özür dilemek için kendilerini paralıyorlar,
ama de Hafıza'yı incitiyor."

Alexei acımasız bir tavırla, "Onu bu gece için buradan götürüyorum," dedi. İstemeden de olsa onu inciten insanlardan uzağa ve kurdunun dünyasına.

Jaya'nın kaşları havaya kalktı. "Her gün senin adına küfrettiğinin farkında mısın?"

Alexei'nin kurdu dişlerini gösterdi. "Güzel." Öfke Memory'nin gücünü artırdı.

- - -

HAFIZA tek ayağıyla çimenlere sürtündü. Bugün Cordelia'yı korkutmuştu ve Cordelia son derece nazik bir ruhtu.

Dört saat önce, diğer kadın Amara ile yaptığı seanstan sonra Memory ile istemeden fiziksel temasta bulunmuştu. Memory'nin arkadaşı önce inlemiş, sonra da kusmuştu.

Zavallı Cordelia kısa bir süre önce yine gelmişti, tatlı yuvarlak yüzünden yaşlar ve krem rengi teni lekelenmişti. "Çok özür dilerim, Hafıza. Neden tepki verdiğimi bilmiyorum. Çok özür dilerim."

Memory, Cordelia'ya kırgın olmadığını göstermek için ona sarılmıştı, ama öğleden sonra hava kararararak akşamın ilk saatlerine doğru ilerlerken, Renault'yla hiçbir ilgisi olmayan tatsız bir gerçekle yüzleşti

Kendine olan güvenine ince saldırılar: onun türünden bir karanlık, Designation E'nin güneş ışığı ve sıcaklığına uymuyordu.

O çirkin üvey çocuktu.

Hayır, bu Es arkadaşlarına, *dostlarına* haksızlıktı. İçlerinden biri bile davranışları yüzünden utanç duymaktan başka bir şey yapmamıştı. Memory'nin bunun kendisiyle ve Amara'yla yaptığı işin yankısıyla ilgili olduğunu açıklamaya çalışmasının bir önemi yoktu, yine de tekmelenmiş köpek yavruları gibi görünüyorlardı, hepsi morarmış gözler ve utanç.

Arkadaşlarına kabuslar gördürürken bu toplumda nasıl yaşayabilirdi?

Duyularına karşı ilkel bir vahşilik öpücüğü, sinirli bir kurt kokusu.

Memory verandanın çatısını tutan direklerden birini kavradı ve bakmayı reddetti. Bir çift çizme önünde durduğunda bile bakmadı. "Güzel etek."

Memory'nin üzerinde bilek hizasında, gümüşi beyaz, hava ve bulutlar gibi bir etek vardı. Eteği "ikinci el ve kalanlar" satan bir sitede ucuz bir fiyata bulmuştu.

Atılmaktan lekelenmiş kıyafetler onu parlak, mükemmel şeyler satın almaktan bile mutlu ediyordu ve artık en sevdiği siteydi.

Bu parçadaki "leke" etek ucundaki küçük bir pembe boya damlasıydı. Memory'ye göre bu durum eteği daha da harika ve eşsiz kılıyor.

Es arkadaşları onu ilk giydiğinde çok şaşırmışlardı. En azından bu, daha iyiye doğru değiştirdiği bir şeydi; Psy'ın ağırbaşlı kıyafet kuralları yerleşkeden çıkma yolundaydı. Cordelia kloş etekli renkli elbiseler sipariş etmeye başlamış, Joseph Hawai gömlekleri bulmuş, Reema ise
Makyaj.

Sadece Oklar siyah giysileriyle ve kıpırdamadan kaldılar.
ama Memory bunun üzerinde çalışıyordu. Birkaç gün önce Yuri'nin doğum günü olduğunu öğrendikten sonra ona uzun bir hediye almıştı. Ekibin çoğunun yüksek yakalı ve kurşun geçirmez üniforma ceketlerinin altına giydiklerini fark ettiği gibi kollu siyah tişört-
Yalnız seçtiği tişörtün her iki kolunun dışında ince bir gümüş şerit vardı.

Yuri bugün onu giymişti; ceketinin altında saklıydı, ama ona "ani stilistik hüneri" ile takım arkadaşları arasında kargaşaya neden olduğunu söylemeyi ihmal etmemişti. Ayrıca kıdemli bir kadın Ok'tan gelen abartısız ama net bir teklife nasıl karşılık vereceği konusunda da ondan tavsiye istemişti.

Memory'nin kalbi Yuri'nin büyüyen dünyasını gördüğünde neredeyse sevinçten patlayacaktı ama önünde duran, bahçedeki tüm havayı kaplayan ve son ışığı da engelleyen erkek arkadaşı değildi.

"Merhaba, dişi aslan."

"Git buradan," diye mırıldandı, tek başına kara kara düşünmek istiyordu - ve kesinlikle *üç haftadır* onu görmezden gelen bu kurdun yakınında olmak istemiyordu.

"Bu etekle yürüyebiliyor musun?" sordu kuşkuyla.

Ona simli spor ayakkabılarını göstermek için eteğini yukarı çekti. Aptalca şeyler en sevdikleriydi. Eteğini indirdiğinde
Kendisine ihanet etmesi için onunla alay etmesine izin verdiğini anlayınca yere ters ters baktı. "Sana git *dedim*."

Dağınık at kuyruğundan kaçan bir bukleyi çekiştirdi. Elini tokatla uzaklaştırdığında, çekiştirmek için başka bir kıvrım buldu. Eller

Elini yumruklayarak ayağa fırladı ve aralarına bir adım mesafe koydu. "Ne istiyorsun, seni koca kurtlu tavuk?"

Yarı iblis olan altın tanrısı güzel adam hakaretle hırlamak yerine ona gülümsedi. "Buradan çıkmak ister misin?"

Söyleyebileceği tek şey buydu ve bu da onun asık suratını dağıtabilirdi. "Evet, hadi gidelim." En azından ona karşı öfkeli olabilirdi. Alexei kimseyi kötü hissettirmeden - kesinlikle onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Ağaçlara doğru yürürken eteği etrafında uçuşuyordu, kumaş hava kadar hafifti. Onun yanında kuşkulu bir sessizlikle duran Alexei kolayca ayak uydurdu. Diğer yönden gelen Jaya'nın yanından geçtiklerinde, diğer E
Memory'nin içgüdüsel bir kendini koruma içgüdüsüyle kaskatı kesilmesine aldırmadan, Memory'yi kollarının sıcak kabullenişiyle sarmak için durdu.

"Cehenneme kadar yolu var," diye fısıldadı arkadaşı kulağına. "Oklar ve kurtlar, ikisi de aynı şey. Ona dişlerini göster."

Memory'nin o dişlerle Alexei'yi ısırmaya niyeti vardı. "Al." Alexei ona ceketini uzattı.

Memory teklifi reddetmek üzereyken adamın yüzüne baktı ve inatçı kurdun bunu kabul etmediği sürece onu ormanın derinliklerine götürmeyeceğini anladı. Ve Memory'nin biraz temiz hava almak için *gitmesi* gerekiyordu.
Ayrıca güneş battığı için hava da soğumuştu. Ondan zeytin yeşili bir şey kaparak içine büzüldü, ardından hızlı hareketlerle kollarını sıvadı.

İkisi henüz ağaç sınırının ötesine geçmişti ki, Memory'nin telepatik duyularına bir kükreme sesi çarptı. Bir saldırı değildi. *Ona* yöneltilmiş bir yardım çağrısıydı. "Yuri!" Topuklarının üzerinde döndü ... ve bir çığlık havayı yararak ağaçlarda yankılandı.

- - -

ALEXEI, bilinçli olarak işlemeden önce bile hareket .
Memory'nin tepkisi ve ardından gelen tüyler ürpertici çığlık. İkisi birlikte yerleşkeye geri koşarken ona "Konuş benimle!" dedi.

"Yuri yardım için bağırdı!"

Hay sikeyim! Yuri, yerleşkedeki en kıdemli Ok'tu. Neden?
Onun gibi ölümcül yeteneklere sahip bir adam deneyimsiz bir E'ye ihtiyaç duyar mıydı? Öyle olmalı.

kötü olabilir.

"Git!" Memory sesinde bir hıçkırıkla bağırdı. "! Yuri'nin aklı gitti! Ona ulaşamıyorum!"

Alexei, kalbi göğüs kafesine çarpa çarpa başladı. Feci bir tıbbi sorun yaşayabilirdi.
acil bir durumla karşı karşıyaydı. Indigo'nun gözetim görevini ilk devraldığında Sascha ona yerleşke hakkında bilgi vermişti ve ondan öğrendiği şeylerden biri de yeni ortaya çıkan pek çok Es'in tehlikeli duygu dalgalanmalarına karşı kendilerini nasıl koruyacaklarını bilmedikleriydi.

Eğer Yuri şiddet sonucu öldüyse ...

Hafızasının hâlâ ayakta olduğunu kendine hatırlattı. Bu ona umut veriyordu. Ta ki havadaki ıslak demir kokusunu alana kadar. *Kan kokusu.*

Bakışları yere düşmüş bir cesede takıldı.

Yuri başından aldığı kanlı bir yarayla yerde yatıyordu. Sessiz bir Silah, çünkü Alexei'nin keskin işitme duyusu saldırının kendisiyle ilgili hiçbir şey algılamamıştı, sadece sonrasını algılamıştı. Yere yığılmış üç ceset yakınlarda yerde yatıyordu, hepsi de seğiriyordu.

Şiddete çok yakın oldukları için aşırı yüklenen empatlar. Diğer

siyah giyimli kadın ve erkekler Es'i tehlikeden uzaklaştırıyordu. Ama tehlike *neydi*? Kim sadece yırtıcı Dönüşen bölgesinin bu kadar derinlerine girmeyi değil, aynı zamanda
Onlarca yıllık aktif görevin bilediği bir ok mu? Yuri'nin cesedinin yanına çöktü, nabzını yokladı ama pek umutlu değildi. Kıdemli Arrow'un Yüzü kan içindeydi, kafatasının bir kısmı .

Tanrım!

"O yaşıyor!"

Alexei'nin eğitimli bir sıhhiyeci olarak tanıdığı bir Ok yanına çöktü, kanamayı durdurmak için ceketini yırtmaya başlamıştı bile.

Aynı anda Memory'nin sesi ona çarptı. "Başrahip!" Koşarken göğsü kabarmış ve eteği etrafını saran hava gibi kaosun kenarına çarptı. "Alexei, Abbot'u yakaladı!"

Alexei başını siyah saçlı ve yakıcı mavi gözlü Ok'u en son gördüğü yere doğru çevirdi. Abbot Es'i yakalamış ve tehlikeden uzaklaştırıyordu ama şimdi elinde silahıyla duruyordu ve silahı doğrudan kara gözlü bir adama doğrultulmuştu
Güzel oval bir yüzü olan bir empat.

Jaya.

Alexei hareket etmeye başladı ama çok . Silahı Abbot'un elinden adamın harekete geçmesinden daha hızlı alamazdı.

onu. Jaya avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı. "Başrahip, *habibi*"-yumuşak bir ses, tereddüt yok-"bu sen değilsin. Savaş onunla. Bizi bağlayan bağı kullan ve onunla savaş. Ben senin karınım. Senin Jaya'nım."

Alexei izlerken Abbot'un şakağında bir damar atmaya başladı, yüzünden ter damlıyordu. Çenesi sıkıştı... ve silah

Yön değiştir. Abbot'a doğru. Alexei bir anda Yuri'yi kimin öldürdüğünü anladı.

Vücudunu Abbot'un koluna çarpacak kadar yaklaşmıştı ama Abbot güçlü bir oktu ve Alexei bir saniye bile geç kalmıştı.

Silah patladı.

Havaya kan sıçradı.

Jaya çığlık attı,

"HAYIR!"

Dehşeti pençelerini derisinde gıcırdatıyordu, Abbot'un kanı burnuna demir gibi geliyordu.

Memory onun yanından geçerek başka bir Arrow'a doğru koştu - becerilerini keskin tutmak için sadece güvenlik vardiyasına katılan biri. Diğer yandan, Cristabel takımın en saygı duyulan eğitmenlerinden biriydi. Şu anda Cris orada durmuş, kafası karışmış gibi görünüyor ve hiçbir saldırganlık göstermiyordu ama Alexei, Memory'nin içgüdülerine güveniyordu. Daha önce

Abbot konusunda haklısın.

Onun peşinden gitti ve hızla onu geçti.

Alexei ona ulaştığında Cristabel tam silahına uzanıyordu. Çenesine indirdiği bir aparkatla onu bayılttı. Yumruğu çekerken dikkatliydi çünkü Psy'ların kemikleri Dönüşenlerden daha zayıftı. Cristabel yere düştü ama hâlâ hayattaydı.

Oklara "Kendinizi ve birbirinizi etkisiz hale getirin!" diye bağırdı. "Tehdit *sizsiniz*!"

Siyah giysili adamlar ve kadınlar anlık kararlar vermeye alışkındı ve hem Abbot'un hem de Cristabel'in

açıklanamaz davranışlar. Sadece bir tanesi kalana kadar teker teker birbirlerini yere serdiler. Birçok kardeşini hızlı bir şekilde etkisiz hale getirmiş olan Amin, aynısını kendisine de yapması için Alexei'ye başıyla işaret etti. Fakat

Alexei kıpırdandığında bile gözleri değişti, garip bir boşluk çöktü üzerlerine.

Silahı bir kalp atışı sonra elindeydi.

Alexei'ye doğrultmak yerine, çimlerin üzerine çömelmiş, ellerini kulaklarına götürmüş, inleyerek ileri geri sallanan bir empata doğrulttu. Alexei'nin tek bir seçeneği vardı. Koymak için
Amin ile E'nin arasına girdi. Bunu tereddüt etmeden yaptı ... tam da Amin yere yığılırken.

Hafıza, Ok'u kafasının arkasından vurmak için kullandığı büyük taşı yere düşürdü. Saf obsidyen gözleri Alexei'ninkileri yakaladı. "Bizi avlıyor."

Bölüm 31

Es ve Oklar bir birimdir.

-Zaira Neve'den Ivy Jane Zen'e

ALEXEI, Jaya'nın sevgili Başrahibinin yere düşmüş haline doğru ilerlerken, Hafıza Yuri'ye doğru baktı. Yuri gitmişti. Nerida kendisini denklemden çıkarmadan önce onu dışarı ışınlamış olmalıydı.

Jaya ve Alexei Abbot'la birlikteydi.

Kalbi acıyla düğümlenen Memory kendini Cordelia'ya doğru itti. Üç haftadan fazla süren iyileşme sürecinden sonra hareketleri artık saat gibi çalışan bir yaratığa benzemiyordu ama bugünkü şiddet bir çekiç gibiydi
kafatasını dövüyordu.

Cordelia'nın inleyen bedeninin yanına çöken Memory, kollarını arkadaşının yumuşak, kıvrımlı bedenine doladı ve onunla birlikte sallandı.
"Karanlık yok oldu," diye kesin bir ses tonuyla ona güvence verdi. "Oklara tutunamadı. Gitti."

Cordelia başını eğerek Memory'nin kollarına yaslandı.
Sanki Memory daha uzun boyluymuş gibi. Alexei'nin tişörtünü yırtıp katlamasını izlerken bile Memory onu sallamaya devam etti.
Abbot'un boynuna bastırmak için sert bir ped. Kurşun boynunun yan tarafına, ceketinin yakasının hemen üstüne isabet etmişti; kan fışkırıyordu ve yerleşkedeki diğer tek ışınlayıcı da sağlık görevlisi gibi yerdeydi
Yuri'ye ilk cevap veren kişi.

Abbot ölüyordu.

Ve Yuri. . . Zihni durmuştu, telepatik
Hafıza'nın içindeki bir çürüğün bağlantısını kesmek. Yuri'nin geri dönmesi gerekiyordu.

Arrow'un çocuklarına masal okumak için bir saat içinde evde olacaktı. Onu bekliyor olacaklardı. Jaya eşinin gözlerini açmasını beklerken. Komadaki hastalarla çalışan Jaya, yakın zamanda ölenlerin ölüm acılarını da hissedebiliyordu.

Oh, Tanrım. Alexei bunu bilmiyordu. Hafıza Cordelia'yı bırakıp yükselmeye başladı. Eğer Abbot, Jaya bu kadar yakınken, elleri başını kucağında tutarken ölürse, Memory, Jaya'nın da onunla birlikte gideceğini, aşkının ölümünün içine düşeceğini biliyordu.

Yerleşkenin etrafında titreşimlerdaha fazla Ok ışınlanıyor. Memory'nin vücudundaki her kas kilitlendi, ama o korkunç ve *yanlış* karanlık başka bir ele geçirme girişiminde bulunmadı. Buz havayı doldurdu, Oklar Alexei'ye odaklandı.

Hafıza, öfkeli bir korumacılık dalgasıyla sesini buldu. "Alexei değildi! Yuri ve Abbot bize zarar vermemek için kendilerini vurdular! Amin'*i ben* vurdum!"

Ekibin lideri Aden Kai doğrudan ona bakıyordu. Onunla bir kez burada ekiple konuşmaya geldiğinde tanışmıştı. O da sessiz biriydi. Ama Yuri gibi değildi. Aden huzurlu değildi. Aden
bir fırtına gibiydi. Az önce hem Abbot'u hem de Jaya'yı ışınlayan arkadaşı Vasic, daha çok Yuri'ye benziyordu.

"Ne oldu?" Aden onun önünde çömeldi ve
Yuri veya Alexei'ye kıyasla fiziksel olarak heybetli bir adam olmasa da, vücudu daha ince hatlara sahipti ve kasları kıvraktı, *güç* onun içinde yaşıyordu. Giyilmediği için daha da ölümcüldü.
Açıkça.

Cordelia hıçkırarak ağladı ve kendini Hafıza'ya gömmeye çalıştı.

Kollarını diğer E'ye daha sıkı saran Memory, Aden'in okunamayan karanlık bakışlarını tuttu. "Gitmen gerekiyor. Cordelia'yı korkutuyorsun." Etrafına bakındı. "Okların herkesi korkutuyor."

Yerleşkedeki diğer hiçbir E şu anda hiçbir şekilde işlevsel değildi. Boş yüzler ve gözyaşları, bilinçsiz bedenler, inleyen toplar, her Memory dışında tek bir stajyer bile aşırı yüklenmişti - kanlı şiddetten değil, bir anda fark etti.
Oklar. Haftalar süren etkileşimden sonra, neredeyse hepsi Petek, Oklar ve Es'e bağlandı.

Açıklanamaz bir şekilde, Hafıza Yuri'ye bağlı değildi . . ama onun ışığının gittiğini, bağlantının koptuğunu görebiliyordu.

"Es'ten uzak dur," diye sert bir ses tonuyla Aden'e emretti. "Bunu kimin yaptığını bulun."

Aden, kendilerine doğru yürüyen Alexei'yi karşılamak için ayağa kalktı ve takımın lideri yüksek sesle bir şey söylemese de Ok arkadaşları
sersemlemiş ve düşmüş empatlardan uzaklaştı. Aden'in insanları ifadesizlik konusunda ustaydı ama Memory derin bir sıkıntı hissediyordu
buz gibi yüzlerinin altında.

Zaten çok fazla acı çekmiş olan bu askerler için kalbi acıyordu ama onlara yardım edemezdi, o tür bir empatiye sahip değildi. Tek yapabildiği kardeşlerine sarılmak ve Alexei Aden'le konuşurken onu dinlemekti.

"Oklarınız Es'i korumak için hayatlarını tehlikeye attı." Alexei'nin gözleri, kan akarken çöken karanlıkta kehribar renginde parlıyordu. toprağa döküldü. "Es'e silah gibi doğrultulduklarından oldukça eminim ama eğmeyi reddettiler. Yuri'nin kendini vurduğunu görmedim ama Abbot'un silahı kendine doğru ittiğini gördüm."

"Oklar ağdaki en aşılmaz kalkanlara sahiptir." Aden'in
Yüksek elmacık kemikleri teninin zeytin rengini kesiyordu. "Zihin kontrolünün kurbanı olduklarını mı söylüyorsun?"

"Sana ne gördüğümü söylüyorum." Alexei bir milim bile kıpırdamadı. Aden kadar güçlü ama çok daha ilkel bir şekilde. "Demek istediğim şu ki, baskı altında ezilmediler - buradaki Oklar korumak dışında E'ye tek bir parmak bile sürmediler."

Hafıza onun Aden'i ve halkını rahatlatmaya çalıştığını fark etti. Altın kurdu, bugünkü olayların bir kurda ne yapacağını anlamıştı. Ağdaki en savunmasız Psy ile ittifak kuran suikastçılardan oluşan bir ekip. Oklar PsyNet'in kurtlarıydı, Alexei
Ama bu koruyucu kurtlar inançlarını yitirmiş ve suçlamalarına sırt çevirmişlerdi.

"Bu onların suçu değildi," dedi Memory boğazını sıkarak, çünkü bu önemliydi, bilinmesi gerekiyordu. "Karanlık
Okların bizi öldürmesini istedi ama Yuri, Abbot ve Amin *yapmadı*."

Aden'in vücudundaki gerginlik kayda değer bir şekilde değişmedi, yüz hatları asıktı.

"Hafıza?" Cordelia sonunda başını kaldırdığında boğuk, kırık bir ses . Yeşilimsi kahverengi gözleri bulanıklaşmış, gözbebekleri iyice büyümüştü. "Yuri kendini yaraladı."

"Evet."

"O ..."

"Bilmiyorum." Tüm bağlantılar koptu, sadece bir tane olabilirdi ama Memory bunu düşünmek istemedi, bir daha asla onunla yürüyüşe çıkamayacağı bir dünya hayal etmek istemedi.
Arkadaş. Gözleri yanarken Cordelia'nın saçlarını terden ıslanmış alnından geriye taradı. "Kulübene gitmek ister misin?"

"Hayır." Cordelia arkasına yaslandı ve etrafına bakınmaya başladı. "Diğer Oklar içten içe üzgün." Bulanık bakışları yoğun bir dalga halinde
Endişe. "Yardım etmeliyiz."

Memory *bunun* cesaret, yürek olduğunu düşündü. O anda bu unvanıyla gurur duyuyordu çünkü Ok'a doğru yol alan tek E Cordelia değildi. Memory'nin yaptığı
Cordelia'nın ayağa kalkıp kendi gücüyle hareket ettiğinden emin olduktan sonra Alexei'nin yanına gitti.

Gömleksizdi, göğsü altın rengi bir kürkle kaplıydı ve derisinde ince bir kırmızı püskürme vardı: Abbot'un kanı. İtiraz etmedi.
Bir kolunu onun omuzlarına doladığında ve sırtının bir kısmı göğsünün sıcaklığına dayanacak şekilde manevra yaptığında
elini karnının üzerinde gezdirdi.

"Senin Okların değildi," diye tekrarladı Aden'e. "Bunu hepimiz biliyoruz. Seninle daha önce konuştuğum gibi konuşmamalıydım." Cordelia'yı ve diğerlerini koruma ihtiyacıyla yanlış insanlara saldırmıştı ve bunun utancı kalbine ağır geliyordu. "Özür dilerim."

Ekibin lideri "Hayır," dedi. "Bilmem gerekiyordu. O sırada yakın olmamız akranlarınızı panikletebilirdi."

Yutkundu ve sormak istemediği soruyu sordu. "Yuri ve Abbot?"

Aden'in bakışları Yuri'nin düştüğü karanlık çim parçasına Alexei onu göğsüne daha da yaklaştırdı. "Abbot ameliyatta.
Yuri . . nefes alıyor, ancak yaşam desteğini çekip çekmeme konusunda karar vermeliyiz."

Memory bir elini ağzına bastırdı, boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Kollarını ona Aleksey, "Hiç umut yok mu?
Judd?"

Memory telekinetik eski bir Arrow'un nasıl yardım edebileceğini anlamamıştı ama Aden'in anladığı belliydi. "Ameliyathanede ama yapabileceği bir şey yok gibi görünüyor." Aden, Memory'ye baktı. Hafızası, vücudunun her çizgisi öylesine hassas bir kontrolle tutulmuştu ki, erkekleri ve kadınları kadar acı çektiğini görmek ona acı veriyordu.

"Yuri önemli bir beyin hasarı geçirdi," dedi Aden ona. "Bu şekilde yaşamak istemezdi. Biz onun ailesiyiz ve onun isteklerine saygı göstermeliyiz."

Yüzünden yaşlar süzülen Memory başını salladı. "Çocuklar ..."

Aden'in boynundaki tendonlar teninde göze çarpıyordu. "Yuri nefes alıyor," diye tekrarladı.

Ve Memory, Aden'in artık zaman kalmayana ve Yuri'yi sonsuza dek bırakmak zorunda kalana kadar son kararı erteleyeceğini biliyordu. Memory'nin arkadaşına yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, ama Aden ve Alexei'ye Yuri'yi çalmaya çalışan tehdit hakkında bilgi verebilirdi.
ve onu bir katile dönüştürür. "Davetsiz misafir hakkında bilgi sahibi olmalısın."

Alexei'nin nefesi şakağına değdi. "Konuşabilecek misin?"

"Evet." Her ne sebeple olursa olsun, kalkanları dayanmış, zihni dayanmıştı. Belki de farklı bir E türü olduğu için, belki de
Çünkü kalkanları eşsizdi -Sascha onları yalnızca Memory için tasarlamıştı ve Memory de onları temellerinden inşa etmişti.

"Bilinmeyen bir güç bugün yerleşkeyi işgal etti." Keder göğsüne bir kaya gibi oturmuş, bir eliyle gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. "Önce Abbot'u, sonra Cristabel'i, sonra da Amin'i ele geçirdiğini gördüm." Kaşlarını çatarak
ne bildiğini ifade etmekte zorlandı. "İmgelem ya da telepati değil. Amara ile çalıştığım zamanlardaki gibi."

Alexei'ye karşı doğruldu, ön kolu avucunun altında sıcak ve sert kaslarla doluydu. "Bir bağlantı var. Amara zihnimi okuyamıyor ama *ben* ondan parçalar öğreniyor gibiyim." Doğanın ona sağladığı tek avantaj buydu - Renault'yla o kadar çok zaman geçirmişti ki

Onun zorlayıcı taktikleriyle mücadele etmek için o kadar çok zaman harcadı ki, bunu asla bilinçli olarak fark etmedi.

"İstilacının zihni benimkine sürtünürken
Başka bir hedef için tarama yapıyordu ve Okları harekete geçmeye zorlamak için zihinlerini ezdiğini biliyordum." Ani bir şok
An geçmeden önce bilgi.

"O mu?" Aden'in sesi buz gibi parlıyordu.

"Evet, eminim." Davetsiz misafirin kimlik duygusu güçlüydü. "Bir şekilde güçlü olan bir adam - onda doğuştan gelen bir güven vardı."

" hiçlik dediğiniz şey mi var?" Alexei'nin
Sesi, duyduğu kadar sırtında hissettiği bir gümbürtüydü, bunun kaba gerçekliği onun dayanağıydı

Memory evet, tabii ki diye cevap vermek için dudaklarını araladı, sonra durakladı. "Hayır," dedi yavaşça, gözleri irileşmişti. "O yoksun değil
...ve saldırı sırasında hiçbir zevk hissetmemiş... ama onda garip bir 'yanlışlık' var. Kırık camın arkasından görülen bir görüntü."

"Başka bir tür delilik mi?" Aden, Memory'nin arkadaşının buzlarını çözebileceğini umduğu o kış ayazındaki sesiyle sordu.

İnanmayan Memory'ye ekibin liderinin mutlu bir şekilde "harika" bir Arrow suikastçısıyla çiftleştiğini söyleyen Jaya'ydı. "Korkunç *biri* ama sadece halkına zarar vermeye cüret edenler için ve kocaman bir kalbi var ve Aden ona tapıyor."

Arkadaşının gülümsemesinin yankısı Memory'nin devam ederken gözyaşlarını geri kırpmasına neden oldu. "Hissettiğim şey ... kararlılıktı." Evet, doğru kelime buydu. "Kötü niyet yok. Düşmanı alt eden bir asker."

"Pek organize değil."

Alexei, Aden'in buzyargısına katılıyordu ama aklı
Anı. Sanki iki kişiymiş gibiydi. Kokusu, kendi kokusunun keskin parlaklığı ile sonsuz bir parlaklık arasında gidip geliyordu.
rahatsız edici bir soğukluk. Bunun onu nasıl korkutacağını görebiliyordu.
empatiler. Alexei sinirlenmişti çünkü başka bir erkeğin kokusunun onunkiyle karışmasından nefret ediyordu ama ne bir tiksinti ne de bir iğrenme hissetti.

"Bunun gerçek bir zihin kontrolü olduğuna inanıyor musunuz?" Aden sordu. "Bunun gerçek bir Davetsiz misafir bir erişim bağlantısı kurdu mu? Adamlarım tehlikede mi?"

Hay sikeyim. Alexei bunu düşünmemişti bile.

"Hayır," dedi Memory hemen, sesinden emindi. "Kalkanları parçaladı ve sadece kaba kuvvet kullandı." Sonraki sözlerinde kaşlarını çattı. "Hissettiğim istikrarlı güvenle pek uyuşmuyor ama durum böyleydi."

Aden, Memory'nin açıklamalarının ardından uzun saniyeler boyunca sessiz kaldı.

Alexei, Hawke'ın SnowDancer'ın olduğu kadar Oklar'ın da alfası olan bu adama, "Saldırı başarılı olmadı," dedi. "Eğer burada bir risk varsa, bu Es için değil sizin halkınız içindir."

Bu kurtlar yüklerini parçalamazlar.

"Bu davetsiz misafirin tekrar denemeyeceğine güvenemem." Aden yerleşkeyi taradı, ayakta duran küçük Ok ve Es gruplarına baktı. Birbirlerine yakın.

Neredeyse tüm Es'ler konuşuyordu, ifadeleri ciddi ve Oklar granit gibi yüzleriyle dururken endişeliydiler. . . ama ölümcül askerler uzaklaşmadı. Bir E dokunsal temas kurduğunda da bir dokunuşu reddetmediler ya da yerinden oynatmadılar.

Aden, "Oklarımın, kırılmaz olması gereken kalkanları nasıl aştıklarını ortaya çıkarana kadar buradaki güvenlikten çekilmeleri gerekiyor," dedi.

"SnowDancer ve DarkRiver devreye girebilir." Alexei sürüsü için bu kararı verecek kıdeme sahipti ve kedilerin buna karşı çıkmayacağını biliyordu. Hele ki alfaları bir kardinal E ile çiftleşmişken.

Aden başıyla onayladı ve halkına doğru dönmeye başladı. "Bekle."

Memory titrek bir nefes verdi. "Bize haber verecek misin? Abbot hakkında . . ve Yuri hakkında?"

Koyu renk gözler Memory'ninkileri tuttu. "Evet." Söylenmeyen, güncellemelerin Alexei'nin dişi aslanının duymak isteyeceği şeyler olmayabileceğiydi.

Bölüm 32

Sessizliğin E'den daha fazla atamanın güç seviyeleri üzerinde etkisi olduğuna dair göstergeler var.

-Gamma-X Araştırma Grubu'ndan İktidar Koalisyonuna Rapor, Sessizlik & Sonuçlar

Gözlerini karanlığa ve psişik kaslarını aşırı germiş gibi zihninin ağrıdığını fark ederek **açtı.** Dışarıya bakarken
parıldayan siyah-beyaz şehir manzarası
Bir iş problemi üzerinde düşünmek için gözlerini kapadığında, öğleden sonra güneşinin altında turuncu renkteydi.
arasında.

Hiçbir şey. Boş bir sayfa.

Uykuya mı dalmıştı? Ofiste bunu daha önce hiç yapmamıştı ama sandalyesini masasına doğru çevirdiğinde kanı dondu.

Sayfaları kısmen çevrilmiş, basılı bir sözleşme orada duruyordu. Ön tarafa doğru çevirdiğinde, kendi eliyle yazdığı notları gördü. Sözleşmenin yanında yarısı yenmiş bir besin çubuğu vardı. Elini uzattığında takım elbisesini giymediğini ve kollarının ön kollarının yarısına kadar geriye katlanmış olduğunu gördü. Sadece küçük bir çocukluk yarasının izi olan derisine baktı.

Sonra saatine baktı.

Son anısından bu yana dört saat geçti.

Dört saatlik boşluk. Dört saat boyunca ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını katlamış ve bir besin barının bir kısmını yemişti,

ve ona Dönüşenlerden gelen sözleşmeyi getiren yardımcıyla etkileşime geçti.

En kıdemli yardımcısıyla telepati kurmaya çalışırken başı zonkladı ve sonra zihni düzleşti. Gözlerini ayırmadan masasına baktı. O alev aldı, o kadar çok psişik enerji kullandı ki beyni yandı.

İyileşmesi bir gün kadar sürebilir.

Tüm bu karmaşanın tek parlak noktası, zihninin PsyNet'te kırmızı renkte yanıp sönerek düşmanlarını ve fırsatçıları savunmasının düştüğü konusunda uyarmamasıydı. Sessiz ve gizli Theodora'yla olan bağlantısı, kalkanlarının artık onun psişik enerjisinden beslendiği anlamına geliyordu.

Fark eder miydi? Emin değildi. Onu ikizine bağlayan bağ, bilim insanlarının üzerinde çalıştığı bir bağ değildi. Kendisi ve Theo gibiler dışında kimsenin bunun varlığından haberdar olduğundan bile emin değildi ve onlar da bunu gizli tutmayı tercih ediyorlardı. Sessizlik altında, aralarındaki bağ onları damgalayabilirdi.

Şimdi . . .

Psişik duyuları körelmiş bir halde ayağa kalkarak pencereye ve aşağıda uzanan şehre döndü. Tüm yeni gücü, şiddeti muazzam, gitmişti. O kayıp saatlerde ne yapmıştı? Bu kadar psişik enerjiyi nerede harcamıştı?

Nefesi sığlaştı, Sessizliği ihlal etti ama bu onun en büyük endişesinin yakınından bile geçmiyordu. PsyNet ona kapalıydı. Psişik enerjisi yenilenene kadar bir veri tabanı kaptı ve haber sitelerini incelemeye başladı.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir

şey yok. Onu yere attı.

O ne *yapmıştı*?

Bölüm 33

Erasmus David Renault Balıkçı İskelesi'nde görülmüş olabilir. On beş dakika içinde takip edildi. Hedeften iz yok. Bölgedeki görgü tanıkları eşkâline uyan birini hatırlamıyor.

-DarkRiver Güvenlik Günlüğü

Saldırıdan **İKİ SAAT SONRA** Alexei en sevdiği siyah kazağını giydi. Üzerinde zaten siyah bir tişört vardı, vücudu soğumaya başlayana kadar fazladan bir katmana ihtiyaç duymamıştı. Riaz'ın güçlü ve Çarpıcı hayat ve aşk ortağı Adria, yerleşkenin güvenlik ekibine atandıktan sonra ona kıyafet getirmeyi unutmamıştı.

Alexei ve ekibi, şiddetin son izlerini de ortadan kaldırmak için kedilerle birlikte çalışmıştı. İki iri yarı leopar ellerinde küreklerle ortaya çıkmış ve toprağa karışan kanı kelimenin tam anlamıyla gömmüştü. Alexei, Es'lerin böylesine vahşi bir saldırganlığın yaşandığı yerin yakınında kalmayı reddedeceklerinden endişe etmişti ama E Grubu'ndakiler göründüklerinden daha serttiler. Artık ilk şok atlatılmıştı. dişlerini sıkıp işlerine devam ediyorlardı.

"Onları gerçek dünyadan izole edemeyiz," diyor Ivy Jane Zen. Sascha ile birlikte serpintiyle başa çıkmak için geldiklerinde ağzı beyaz çizgilerle çevriliydi. "Es'in etrafta çalışabilmesi gerekiyor acı, ölüm etrafında."

İki kıdemli empat geceyi burada geçirecekti ve stajyerlerle teker teker konuşmuşlardı bile. Hafıza tek başına onların Liste. Duygusal dengesini hissederek, dikkatini dağıtmak için onu kandırdılar.

özellikle titrek görünen Es'lere - bunu
Kamarasındaki kitaplıkta bulduğu *Vahşi Kadın* dergilerindeki suçlama makalelerini .

Garip bir şekilde, dişi aslan da dahil olmak üzere tüm Es'ler makalelerden büyülenmiş görünüyordu, tartışırken kafaları birbirine sokulmuştu
bazı noktaları ayrıntılarıyla anlatıyordu. Nihayet Es'in geri kalanı kulübelerine yerleşmişti ve Memory, havadar eteği ve pırıl pırıl ayakkabılarıyla kurtlar kadar sert bir prenses olarak verandasında oturuyordu.

Ancak ona ulaştığında gözlerinde sonsuz bir karanlık vardı. "Sence buraya benim yüzümden mi geldi?" diye sordu sesi
perili.

Alexei ona hırlamamak için kendini zor tuttu. "Okları istedi, seni değil." Hırıltı *gerçekten* dışarı çıkmak istiyordu. "Yemek yedin mi Akşam yemeği?" Saat neredeyse akşam sekiz buçuktu.

Kadın başını sallayınca, adam çenesini sıktı. "Bana mutfağına girebileceğimi söyle." O olmadan onun bölgesine giremezdi.
İzin.

Omuz silkti ve çenesini ellerinin üzerine koydu, dirseklerini kalçalarına dayadı. "Sen nasıl istersen."

Evde bulunan hazır yemeklerden birini ısıttıktan sonra geri döndü. tüm kabinleri. Sonra da kız ona ters ters bakıp bir ısırık kadar kaşlarını çattı. Alexei onun bir ısırık daha almasını izledikten sonra
Bütün gece bunu yapmak için can atmış ve buklelerini bağlayan bandı çekip çıkarmıştı.

Kafasının etrafında patladılar.

Ona bir ölüm bakışı daha atarak çatalını ona doğrulttu. "Deri ayrıcalıkların olduğunu kim söyledi?"

"Yaptın. Bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı?" Sinsi bir kedi değildi ama strateji onun göbek adıydı. "Vaz mı geçiyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Peki. Ama bunun sana öpücük getireceğini sanma."

Daha önceki düşüncelerine rağmen, Alexei çekip bırakırken ve genel olarak kendini eğlendirirken tam olarak lanet bir kedi gibi hissetti.
Saçlarının vahşiliği ... ve içindeki ağrı, ona yakın olmayı bıraktığından beri sürekli zonklayan ağrı, hafiflemeye başladı.

Siktir, siktir, siktir.

Yine de çekip gidemezdi. Bu gece olmazdı. Memory eşsizliği içinde bu kadar yalnızken olmazdı. "Saçlarına bayılıyorum." Kelimeler ağzından öylece dökülüverdi.

Isırığın ortasında duraklayarak kirpiklerinin altından ona karanlık bir bakış fırlattı ... ama dudakları yukarı doğru çekildi. Bütün gün daha iyi olmuştu.

Mutfağa geri dönerek ikisine de birer kahve yaptı, sonra gelip yanına oturdu.

Kalçası ona doğru bastırdı. Bu onu ne kadar kötü büktü

Ona dokunmak istedi, bu küçük temas kurdu için ne kadar anlamlıydı ama aralarında mesafe yaratmadı. Kız da öyle.

eteği botunun üzerinden kabarıyordu. Yemeğini sessizce bitirdikten sonra bir kenara koydu ve adamın sıcak kahve ile karıştırdığı kahveyi aldı.

mutfak masasının üzerinde duran yeni kabı gördükten sonra çikolata.

Kupanın sıcaklığı Memory'nin avuçlarına sızıyordu ama onu esir alan Alexei'nin vücudunun sıcaklığıydı. Adamın kalçasını bastırdığı yerde teni karıncalanıyor, kafa derisi ise

Daha önceki oyunundan elektriklenmişti. Ona başka kimsenin dokunmasına izin vermeyeceği bir şekilde dokunurken yüzünde kurt gibi bir ifade vardı.

"Davetsiz misafirin geri geleceğini düşünüyor musunuz?" dedi. Alexei ile yıldızların aydınlattığı bir gökyüzünün altında oturmanın zevkinden ziyade tehlikeyi düşünmeye başladı. Yuri ve Abbot konusuyla henüz yüzleşememişti ama onlar her zaman aklının bir köşesindeydi.

"Kontrolden çıktığını söylemiştin, yani evet." Dışarıya baktı Gece. "Anlamadığım şey neden Okları döndürmeye çalıştığınız? Neden doğrudan Es'e saldırmıyorsunuz?"

Memory kahveyi yudumladı ... ve çikolatanın da tadına baktı. Karnı ısındı, ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı. "Bilmiyorum eğer

mantık da rol oynadı." Gölgeler bir kez daha düşüncelerinde gezindi. "Saldırı bir kaos şeyiydi."

Alexei'nin telefonu cevap veremeden titreşti. Telefonu çıkarıp ekrana baktı. "Ben Hawke."

Alfası ona her ne söyleyecekse, Alexei'nin pençeleri ellerinden kaymış, sesi soğumuştu. Son sözleri, "Evet, Hafıza'ya söyleyeceğim." oldu.

Avuç içleri aniden nemlenen Memory, üzerlerine nasıl bir dehşetin çökmek üzere olduğunu merak etti.

"Renault'yu avlamak mı istiyorsun?" Alexei telefonu kapattıktan sonra sordu.

Cevap için düşünmeye gerek yoktu. "Onu *yok* etmek, bir daha kimseye zarar veremeyecek hale getirmek istiyorum."

"O zaman hazırlan." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Piç herif Vashti adında sekiz yaşında bir empatı kaçırdı. Kaçırıldığı yere ailesinin SnowDancer'la iletişime geçmesi gerektiğini ve elimizde ona ait bir şey olduğunu belirten bir not bırakmış."

Memory'nin bulanıyordu, ama karanlık öfkesi onu bastırıp boyun eğdirdi. Ayağa kalkarak, "Onu bulmak zorundayız," dedi.

"Ekibime neler olduğunu haber vereceğim." El sıkışmalarını kopardı. "Neye ihtiyacınız varsa getirin."

Kamarasına koştuktan sonra Memory eteğini çıkardı. Renault'yu avlamak için şık ve hızlı olmalıydı. Onun yerine, gece yarısı mavisini aratmayacak kadar derin ve canlı bir kot pantolon giydi. Güzel üstünü ve ışıltılı ayakkabılarını giymeye devam etti çünkü Renault'nun kim , kim olacağını izin vermeyi reddetti.
hep .

Alexei'nin ceketine gelince, onu geri vermek istemiyordu; onun kokusuyla sarmalanmak, onun güçlü kollarından sürekli sarılmak gibiydi.
Kollar. Pencereden dışarı bakarak, hiçbirinin
kurtlar ceket giyiyordu. Alexei kazağının kollarını bile yukarı çekmişti. O ve sürü arkadaşlarının hepsi de
Soğuk.

Ceketi giymeye devam etti ama tekrar karşılaştıklarında "Üşümeyecek misin?" dedi.

Onu yerleşkenin DarkRiver tarafına park edilmiş dört çeker bir araca götürmeden önce başını hızlıca salladı. "Kaçırma olayı San Francisco'da gerçekleşti. Kedilerin bölgede adamları varmış ve ilk onlar girmiş."

"Onu kurtarmaya ne yardım edecekse." Memory, bir çocuğun ölmesini engelleyecekse intikam ihtiyacını feda etmeye fazlasıyla istekliydi.
hapsedildi.

Alexei onları DarkRiver bölgesinden nispeten hızlı bir şekilde geçirdi. Halka açık yollarda izin verilen yüksek hızlarda bile San Francisco'ya yolculuk hızlı değildi. "Okların hiç şansı var mıydı?
PsyNet'te Renault'nun yerini tespit etmek?" Memory, çalınan E'ye yardım etmenin bir yolunu bulma çabasıyla sordu.

"Şimdiye kadar değil." Alexei'nin elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. "Aden'in adamları hiç acımasız değiller, eninde sonunda izini bulacaklar ama bu zaman alacak."

Zaman, kaçırılan empatın sahip olmadığı tek şeydi. Sadece onun değil, Renault'nun sapkınlığını beslemek için ölecek tüm kadınların Hafıza'dan önce cinayet işlemişti ve şimdi kaçtığına göre cinayet işlemeye devam edeceğinden hiç şüphesi yoktu. "Onu tanıyorum," dedi, yılların zoraki yakınlığını bir silaha dönüştürerek. "Bu mümkün Kaçırılma olayının gerçekleştiği yeri gördüğümde, nereye gitmiş olabileceğini bulabilirim."

Fazla bir şey değildi ama hiç yoktan iyiydi.

"Kokusunu aldım." Alexei'nin sesi hırıltısızdı, saf, odaklanmış bir yırtıcıydı. "Işınlanmasını nerede sonlandırdığını belirleyebilirsek, onu takip ."

Kaçırılmanın olduğu yere vardıklarında - küçük bir
Nob Hill bölgesindeki şehir evi - Renault'nun ışınlanarak girip çıktığını doğrulayan bir leopar değişimcisi tarafından karşılanacaktı.
Renault'nun
DarkRiver changeling'in çenesi dağınık, gözleri gece ışıltısındaydı. "Evin sadece bir bölgesinde, küçük kızın masasının yanında bilinmeyen bir koku aldım. Bir pencerenin önünde. Aynı kokuyu pencerenin dışında da aldım."

Memory dişlerini sıktı. "Onu gördü ve ışınlandı." Renault'nun ihtiyacı olan tek şey, hedeflediği yerin yeterince net bir görüntüsüydü. "Onu önceden takip etmiş olmalı, onun bir E olduğunu biliyordu."

Alexei'nin bakışları taradı, daha önce hiç görmediği bir sertlikteydi. "Ebeveynler mi?"

"Bekar bir baba. Okuması zor ama kızını kısa bir süre önce kadrosunda bir E olan ve telepati ve diğer her şeyin yanı sıra bir E eğitim kursu veren bir okula nakletti."

Memory'nin kalbi bu kadar önemsediği belli olan bir baba için acıyordu. "İçeri girip bir şey bulabilecek miyim diye bakmak istiyorum." Belki de Renault

Diğerleri hata yapmıştı; muhtemelen sonuçsuz bir umuttu ama denemek .

Alexei ve leopar da onunla birlikte geldi, ikisi Renault'nun ışınlanma yeteneğinin çevresi ve onu sıkıştırmak için kaynaklarını nasıl kullanabilecekleri hakkında alçak sesle tartıştılar.

Memory'nin tek düşünebildiği sekiz yaşındaki korkmuş bir kız çocuğuydu. Kızın babası oturma odasındaki kanepede oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Otuz beş yaşından olmayan soluk tenli adam, kız içeri girdiğinde başını kaldırdı. Gözleri kızın saçlarına .
Kızının bukleli saçları ve kahverengi teni olduğunu sormadan biliyordu.

Adam hiçbir şey söylemeyince Memory pencerenin yanındaki narin beyaz masaya doğru yürüyüp pencereden dışarı baktı... ve buz gibi bir soğuk dalgası onu sardı. Kış soğuğu değil. Bu sonsuz bir soğuktu.
Psikopatik hiçliğin soğuğu. İliklerine işledi, onu içten dışa soğuttu ... ve onu sola doğru çekti.

Ne olduğunu anlayamadan solunda bir kapı aradı ama sadece bir duvar vardı. Dışarı koştu
Alexei'nin ve onu takip eden leoparın farkında olarak sessizliğe gömüldü. Bağlantıyı kaybedeceğinden korkmuştu ama kopmamıştı.

"Onu hissedebiliyorum," diye fısıldadı, göğsü kabarmıştı. "Sanki görünmez bir iplikle birbirimize bağlıymışız gibi." Ağa baktığında bir bağ olduğuna dair hiçbir kanıt göremedi. Renault muhtemelen onu saklamıştı. Ya da belki ... "Bunun var olması gerektiğini sanmıyorum." Nefes almaya, *düşünmeye*, o bağa tutunmaya çalıştı. "Bunu bilmiyor olamaz, yoksa keserdi."

Zihni hızlandı. "Onun kontrolü altındaydım." Kalkanlarının içinde, boğulmuş ve izole edilmiş. "Zihnimde yollar açarken, aynı zamanda kazara zihnimde de bir yol açıp açmadığından hiç endişe etmedi. diğer yöne." Memory'nin onun zihnine girdiği gibi girmesi mümkün müydü?

Tiksinti içini kapladı ama denedi.

Hiçbir şey yok. Renault'ya dair bir his yok ama sola doğru çekiş sabit kaldı.

"Karşılığında seni takip edebilir mi?" Alexei'nin gözleri vahşi kehribar renginde parlıyordu.

"Yapabilse bile, kontrolü ele geçirmek için fiziksel temasa ihtiyacı var ve artık kalkanlarım var." Amara Renault'dan çok daha güçlüydü ve bu hafta itibariyle Memory onun isteksiz transfer girişimlerini geri püskürtebilirdi. "Eğer bir 9.9'u durdurabilirsem, bir 8.7'yle de sorun yaşamam."

Renault bir seri katil olabilirdi, ama bunun bir önemi yoktu, bu olayda değil.

Hafızanın da geçmişin onu felç edeceğinden korkusu yoktu. Eğer o Sığınakta savaştı, özgürlüğü tattığına, altın bir kurtla savaştığına ve onunla birlikte olmaktan hoşlanan arkadaşlar edindiğine göre artık durmayacağından emindi.

Alexei iri, kaba tenli elini onunkinin üzerine kapattı. "Eğer sana dokunmaya kalkarsa o piçin boğazını koparırım." Hırıltılı bir söz ona artık karanlıkta yalnız olmadığını hatırlattı.

"Emmett, burada nöbet tutacak mısın?"

Hafıza bu kısa etkileşimi zar zor duydu. Alexei'nin ilkel sıcaklığıyla demir atmış, beyni kristal berraklığında, sokağın aşağısını işaret etti. "Şu yönde bir yerde."

"Jip mi yoksa yaya mı?"

Memory gözlerini sıkarak kapattı ve ne olacağını ölçmeye çalıştı. Başarısız bir şekilde avladığı adamla arasına mesafe koydu. İçgüdülerine geri döndü. "Yaya olarak. Bir arabanın içinde izimi kaybedebilirim." Bununla birlikte, koşmaya başladı, sinsi ayakları asfalta çarparak

hızlı bir ritim. Yanında insan formunda bir kurt koşuyordu ve sokaktaki insanlar gibi onun da vahşiliği etrafında koruyucu bir kalkan oluşturuyordu.

yollarından çekildiler.

Renault kokmaya başladığını düşünerek irkildi, ama yayaların şaşkın yüzlerinde iğrenme değil, şaşkın bir merak olduğunu hemen fark etti. Alexei'ydi. Tabii ki Alexei'ydi.

Alexei. Av peşindeki yırtıcı bir şekil değiştiren

Bu insanlar, kedilere daha aşina olsalar bile. Şekil değiştirmemiş rağmen Alexei'nin şekil değiştiren doğasını tanıdıkları açıktı.

Acı yan tarafına saplandı ama Memory dikişi görmezden geldi ve koşmaya devam etti. Yuri'den fiziksel zindeliğini artırmak için kullanabileceği ekstra egzersizler önermesini istemişti.

Yerleşkede kaldığı birkaç gün içinde onu gören fizyoterapist tarafından hafif bir plan hazırlanmıştı.

Daha fazlasını kaldırabilecek kadar güçlü olduğu konusunda Memory ile hemfikir olan Yuri, sadece onun için bir egzersiz planı hazırlamıştı. Arkadaşını düşününce kalbi acıdı ama ona verdiği hediyeye odaklandı; sığınaktan ilk ayrıldığı zamankinden çok daha güçlüydü.

Alçak ve derin bir ritim her adımda vücudunu titretmeye başladı. Kalbi o kadar sert çarpıyordu ki gök gürültüsü gibi hissediyordu. *Hayır.* Bu vuruşa eşlik eden sesler vardı. *Bir davul.* Ve insanlar. Çok fazla
insanlar bunun hafif bir kükreme olduğunu düşünüyor.

Alexei bir küfür savurdu. "Unutmuşum, Çin Yeni Yılı kutlamaları hava yüzünden bu haftaya ertelendi ve biz de
Çin mahallesine doğru gidiyor."

Hafıza durmadı. "Başka bir yoldan gidemeyiz. O çok yakın." Sinyalin gücü artmıştı. Evet, bu daha iyi bir benzetmeydi -onları birbirine bağlayan bir iplik değil, bir sinyal.
frekans.

Hapisteyken, bir gün tepesinde parlayan fenerler sallanırken ve sokakta birçok sanatçının yarattığı bir ejderha yaratığın rengarenk desenlerini dokuyup sallarken gülümseyen bir insan kalabalığının içine doğru koşacağını asla hayal edemezdi.
Vücut.

Havayı cezbedici kokular doldurdu. Her köşede renk cümbüşü vardı. Fenerlerin, anahtarlıkların üzerinde tavşan resimleri vardı. Canlı bir iş yapan bir tezgâhtan ve hatta binaların sarkıyordu. Birçoğu ışıkla yansıtılıyordu, diğerleri ise
parlak renkler.

Başka bir zaman olsa Memory olduğu yerde durur ve bu his yığınıyla sarhoş olurdu ama bugün tüm kalabalığın yok olmasını istiyordu, ciğerleri çılgınca pompalanırken zihni Vashti ismini defalarca tekrarlıyordu.

Eğlenenler Alexei'yi görür görmez yoldan çekildiler ama sokaklarda hızlı hareket etmelerini engelleyecek kadar çok insan vardı ve Memory'nin bedeni kazara itilip kakılmaya devam etti.

Bir başka çarpışmadan sonra hırlayan Alexei öne geçti, eli onunkine kenetlenmişti. "Üstümüzü değiştirmemiz gerektiğinde elimi sık.

yönüne." Memory'yi vücudunun sert kaslarının arkasında korurken kalabalığın arasından ilerlemeye başladı.

Birdenbire hareket etmeye başladılar. Katılımcılar Alexei'yle birlikte içeri girebilmeleri için şemsiyeleri yukarı kaldırdıklarında kağıt şemsiyeler başının üzerinde dans ediyordu.
geçti. Bir noktada ikisi bir dans grubuna benzeyen, haki ve renkli kumaşlardan kalın şeritlerle belden bağlanmış bluzlar giymiş bir ekibin arasından geçtiler.

Dansçıların saçlarında da altın vardı, folyo tavşan deseninde uygulanmıştı.

Bir erkek dansçı Alexei'yi görünce yolundan fırladı ve ona bir dilde bağıran kaslı bir kadına çarptı
Hafıza tanımadı. Festival katılımcıları her renk, boyut ve şekildeydi.

Neredeyse her zaman kalabalığın arkasında yer alan ama Sessizlik'le hiçbir ilgisi olmayan bu kaotik ortamda fazlasıyla mevcut olan kendi insanlarını seçti. Birkaç şekil değiştiren ve insan Alexei'ye merhaba demeye gitti ama çoğu Alexei'nin yüzündeki aceleci ifadeyi fark ettikleri anda yarı yarıya yutkundu.

Diğerleri bağırarak yardım teklifinde bulundu ama Aleksey başını salladı. İkisi çok hızlı gidiyordu, görevleri durmak için çok acildi.
ve bir şeyleri açıklamak. Ama Hafıza endişeliydi. Renault her zaman yalnız çalışırdı ama o bir telekinetikti. Eğer hâlâ enerji rezervi varsa, Alexei'yi çok uzaklara fırlatabilirdi.

Alexei, sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, belirli bir şekil değiştiren "Lexie!" diye seslenince durdu. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet!" Alexei geri seslendi.

İri yarı, esmer tenli adamın yanında yaşlı gözlü, altın sarısı saçları çikolata kahverengisine çalan güzel bir kadın, saçına fiyonk takmış küçük bir kız ve uzun boylu, kamburu çıkmış genç bir oğlan vardı. birkaç kalp atışı içinde dikkatli bir hazırlığa dönüşmüştü.

Alexei'nin arkadaşı ailesinin yanından ayrılmadan önce, onun hem çocukla hem de etraflarındaki diğer birkaç dönüşenle hızlıca konuştuğunu gördü.
Askerler. Hemen ardından kumral kadın ona bir şeyler söyledi. Parmaklarını kadının yanağına dokundurdu ve gülümsedi.

Kalabalığı yararak Memory ve Alexei'ye katılmadan önce küçük kız.

Bir kedi gibi hareket ediyordu, gözleri kedi gibi koyu yeşildi.

Her şey on saniyeden az sürmüştü ama gecikme Memory'yi panikletmişti. Alexei'nin leopar dönüşenine katil bir telekinetik peşinde olduklarını söylemesi birkaç saniye daha sürünce daha da arttı. Memory alt dudağını ısırdı.

Kesinti buna değerdi; Renault aynı anda iki Dönüşen'i ve Hafıza'yı kontrol etmeyi çok daha zor bulacaktı.

DarkRiver erkeği Memory'nin arkasına düştü.

Yüzü sıcaktı, vücudu kalabalığın ortasında yanmaya başlamıştı. Ceketini çıkarmak istedi, ama hiçbir şey yoktu.

fırsat, zaman yok. *Vashti. Vashti. Vashti*. Önemli olan tek şey oydu, hayatı bir seri katilin merhametine kalmıştı.

Birdenbire içindeki soğukluk yandı, hiçlik

Kemiklerine kadar yakıyordu. Eli Alexei'ninkini sıkıca kavradı. Saç telleri alnına düşen Alexei ona baktığında, kadın

sessizce sola, insanlardan arındırılmış küçük bir alana doğru işaret etti. Burası bir sokak değil, karanlığa doğru inen bir dizi basamaktı.

Bölüm 34

> Bu noktadaki çalışma hipotezimiz, Psiler arasındaki şiddet artışının Sessizliğin çöküşünün bir sonucu olmadığı gibi aslında bir artış da olmadığıdır - şu anda sadece daha önce iktidardakiler tarafından gizlenen şiddeti görüyoruz. Şu anda bu hipotezi doğrulamak ya da çürütmek için elimizde yeterli veri bulunmamaktadır.
>
> -Gamma-X Araştırma Grubu'ndan İktidar Koalisyonuna Rapor, Sessizlik & Sonuçlar

Merdivenlerin tepesinde **duran** Aleksey dudaklarını kızın kulağına **dayadı**. "Bodrumda mı?"

"Evet. Orada." Bir ürperti bedenini sarmakla tehdit ediyordu ama Memory dişlerini sıktı ve sağlam durdu. O bir kurban değildi, Renault'nun tutsağı da değildi. O bir E'ydi ve dişi bir aslanın kalbine sahipti.

Alexei arkadaşına baktı. "Clay, ben önden gideceğim, sen de peşimden gel, Tk'sını bana karşı kullanmayı başardıysa o piçi indir." Kehribar rengi gözleri Memory'ninkilere kilitlendi. "Vashti'nin orada olma ihtimali var mı?"

"Yüksek." Vasic Zen gibi gerçek bir ışınlayıcıdan farklı olarak, ışınlanabilen bir telekinetik sıçramalar için yalnızca sınırlı bir enerji deposuna sahiptir.

Renault, Vashti'yi sadece Memory'ye ulaşmak için almışken onunkini boşa harcamazdı.

"Senin görevin doğruca kıza gitmek, biz onu oyalarken kızı dışarı çıkarmak."

Memory başını salladı ve iki adam onun önünde ilerledi. En alttaki kilitli kapı, kapıya dayanacak kadar güçlü değildi.

Değişken gücü. Alexei alçaktan girdi, bir hamlede ayağa kalktı.

Kapıyı geçer geçmez bir anda hızlandı, Clay de bir saniye gerisinde kalmıştı.

Hiçlik titreşti ve bir zihin kendisininkini yakalamak için uzandı. Şiddetli bir güçle onu itti ... ve pençeleyen hiçbir şey yoktu. "!" Memory karanlık alana doğru koşup çılgınca tararken seslendi.

Dehşet, acı, panik.

Uzak köşeye doğru ilerledi ve buruşmuş olduğu anlaşılan bir cesedin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Adamlardan biri kalem ışığı, yerde titreyerek yatan ve elini karnının üzerinde tutan küçük kızın karmakarışık buklelerini aydınlatıyordu.

Kız inledi ve karanlık bakışları Memory'nin arkasına uçmadan önce geri çekildi. "Clay." Umut, rahatlama ve acı Memory'nin duyularına çarptı. "Kötü adam beni kesti."

"Artık benimsin, kedicik." Clay büyük bir elini kızın saçlarında gezdirdikten sonra tişörtünü çıkarıp katlayarak derme çatma bir ped haline getirdi. "Aden'i ara, Vasic'i buraya getirebilir miyiz bir bak. Sağlık görevlileri ulaşamayacak-"

"Işınlayıcı yok," dedi Memory, Vashti'nin korkusundan başı dönüyordu. "Çok korkuyor."

"Şşş." Clay titreyen kızın yanağına bir öpücük kondurdu. "O zaman ışınlayıcı yok." Alexei'ye başıyla işaret etti. "Bu benim arkadaşım, Alexei. O bir kurt ama de onu seviyorum. Ben bu sokakta bir yerlerde olduğunu bildiğim bir şifacıyı getirirken o da sana ilk yardım yapacak. Tamam mı?"

Vashti zorlukla yutkundu ama başını salladı.

Memory, Clay'in merdivenlerden koşarak çıkarken cebinden telefonunu çıkardığını gördü. Küçük, incinmiş E'yi teselli etmeyi çok istedi ama bu
Başlangıçtaki sızlanma saf dehşeti barındırıyordu - Renault ile ikinci kez uzun süreli temas Memory'nin psişik kokusunu değiştirmiş olmalıydı.
Kendini geri çekilmeye zorlayarak, Alexei karnındaki yaradan akan kanı durdurmaya çalışırken bilinçli bir nezaketle çocuğa dokunurken kapıyı izlemeye gitti.

"Sen varsın tatlım," diye mırıldandı, sesinde hırıltı yoktu. "Yaranın üzerine baskı uygulamam gerekiyor. Acıtacak ama bu önemli. Hazır mısın?"

Memory kızın sessiz yanıtını duymadı ama Alexei çok geçmeden tekrar konuştu. "Clay'le nasıl tanıştınız? Vahşi bir parti mi? Kedi nanesi yuvarlama yarışması mı?"

Küçük bir kıkırdama. "DarkRiver bir ... piknik yaptı." Kelimeler biraz soluksuzdu. "Babam beni götürdü. Noor ile oynadım. Noor'la oynadım."

Memory'nin Clay'i acele etmeye çağırdığı havayı içine çekti. "Daha genç ama akıllı. Bana saç fiyonkunu verdi."

Alexei, "Bir dahaki sefere karşılaştığımızda bunu tak ki görebileyim," dedi. "Benimle kal Vashti. Aç o güzel gözlerini. İşte böyle." Sesi sakin ve kararlıydı. "Bahse girerim kediler bir sürü hikâye anlatıyordur.

Kurtlar, değil ? Size bir sır vereyim, biz daha yakışıklı olduğumuz için kızgınlar. Yani o kediler siyah beneklerle kaplıyken biz şık ve yakışıklıyız. Vahşi güzellik yarışmasının açık ara galipleri."

Küçük kız tekrar kıkırdarken, ses korkutucu derecede zayıftı, Memory Renault geri dönmeye karar verirse onu kaçırmamak için duyularını açtı. Onun, sebepsiz yere incittiği küçük kızın yakınında olmasını istemiyordu ama bunu yapabilirdi - o bir ışınlayıcıydı, kaçmak için dikkatinin dağılmasına gerek yoktu.

İlk kalkanını indirdiği anda binlerce duygu ona çarptı, festival alanı zihin üstüne zihinle doldu. Dişlerini sıkarak kalkanındaki açıklığı acının sınırında ama katlanılabilir olana kadar daralttı.

"Alexei," diye sordu. "Bıçağın var mı?" Vasic, Nerida ve Abbot'un aksine Renault fiziksel temas olmadan başka birini ışınlayamıyordu ve günün olaylarının bu noktasında

Onu yerinde tutmaya *ve* onunla birlikte ışınlanmaya yetecek kadar Tk enerjisi kaldı.

Ona bıçak saplamak onu uzak tutmak için işe yarayabilirdi. "İşte."

Alexei taşa karşı metalik bir sürtünmeyle

bir av bıçağı olduğunu kanıtladı. Alexei, Vashti'nin bilincini kaybetmesini engellemek için mücadele ederken Vashti kılıcı kavrayıp nöbet tuttu.

Memory bu kalabalıkta kimsenin buraya zamanında gelemeyeceğinden korktu ve ışınlanma aracını veto etme kararını sorguladı. Fakat

Vashti *çok* korkmuştu. Panik zihninin kısa devre yapmasına, kalbinin durmasına neden olabilirdi. Ama eğer başka seçenek yoksa-

Ayaklar merdivenlerden aşağı vurdu.

Clay'le birlikte içeri giren kadın heykelsiydi, beline kadar uzanan kahverengi saçları ve tehlikeli kıvrımları olan bir vücudu vardı.
ve güç. Bacaklarını saran koyu mavi bir kot pantolon, siyah yarım botlar ve içine altın iplikler işlenmiş tüylü kırmızı bir kazak giymişti. Başında mavi bir sıvıyla parlayan ve üzerinde sallanan gözleri olan bir bant vardı.

Ve içinde, Memory'nin Lucy'den hissettiği aynı derin vahşi şefkat kuyusu akıyordu.

Şifacı doğrudan Vashti'ye doğru koştu, Clay de onu takip etti. Elinde çantası. "Tammy'nin acil durum kiti," dedi leopar Alexei'ye, göğsü kabararak. "Kiti almak için arabasına koşarken onu buraya yönlendirdim. Şifacıları bilirsiniz, sürüdeki herkes arabasının güvenliğine kodlanmıştır."

"Çünkü arabamla gezintiye çıkmaya cüret eden olursa, sürünün diğer üyeleriyle birlikte büyük bir belaya bulaşmış olur." Esmer kadın işe koyulurken Vashti'ye gülümsedi; elleri nazik ve becerikli, sesi yatıştırıcı ve sıcaktı.

"Doo-doo?" Aleksey başını salladı. "Sana ne demiştim tatlım? Kurtlar kesinlikle daha sofistike ve zariftir."

Şifacı homurdandı. "Aldırma ona, kedicik. O bir çocuk ve ben de İki erkek çocuk yetiştirerek, size çoğunlukla pislik ve yaramazlık olduklarını söyleyebilirim - ilginç böceklerin bir yan yardımı ile."

Memory, Vashti'nin moralini yükseltmek için şakalaştıklarını biliyordu ve işe yarıyordu. Kızın neşesi masum bir şeydi, gülmeye çalışırken acısı ve korkusu kısa süreliğine unutuluyordu. Bu sırada kanı akmaya devam ediyordu.

Clay bir eliyle küçük kızın başını okşarken diğer eliyle de onunkini tutuyordu. "Noor senden bahsetmeden duramıyor," dedi o derin ses tonuyla. "Bir 'büyük kız' arkadaşı olduğu için çok gururlu. Onu seni ziyarete getirmesi için babanla konuşacağım."

Vashti'nin mutluluğu yeniden kabardı.

Hafıza karnını sıktı ve *umut etti*. Vashti kan kaybediyordu, psişik varlığı gittikçe zayıflıyordu çünkü Renault
Hafıza. Eğer Vashti ölürse ... Memory alt dudağını o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı.

Bölüm 35

> Öldürmek için psikopatlar, kaynakları israf eden disiplinsiz bireylerdir. Özünde, her türlü zeka iddiasını geçersiz kılan ilkel dürtüler tarafından yönlendirilirler.
>
> -Amara Aleine

RENAULT'NUN NABZI HIZLANDI. Kontrol eksikliğine alışkın değildi. Kaçan kişi olmaya, *zayıf* olan olmaya da alışık değildi.
Ama sayıca az olduğunu, iki kişi
Dönüşenler bodruma girdi - telekinetik yeteneklerini çoktan zorlamıştı; iki saldırganı durdurmak için yeterli gücü yoktu.

Zaten saklandığı yere zar zor ulaşabilmişti.

Şimdi yerde yatıyordu, yanağı sert zemine yaslanmıştı.
Halı, unutamayacağı bir aşağılanmaydı. Memory'yi bunun için cezalandıracaktı, ondan kaçtığı için, onun için yaptığı onca şeyden, onu ne kadar iyi muhafaza ettiğinden sonra sadakatsizliği için.

Ödeyecek ve tekrar ödeyecekti.

Bir dahaki sefere onu dışarı çıkardığında, yalnız geldiğinden emin olmalıydı. Yapılabilirdi. Hafıza hakkında her şeyi biliyordu.
korku ve her suçluluk duygusu. Dönerken cebinde bir şey çatırdadı. Memory'nin annesine ait olan bir tutam saç, Memory'yi bulduğu günü simgelediği için her zaman yakınında tuttuğu bir hatıraydı.

Evet, çağırdığında gelecekti.

Bölüm 36

Empatlar çok büyük miktarda iyilik yaparlar. Ancak, diğer tüm gruplarda olduğu gibi, E Atamasına sahip olanların da kusurları ve kırılganlıkları vardır ve ruhlarının bu unsurları akıl sağlıkları üzerinde feci bir etkiye sahip olabilir.

-Gizemli E İşareti: Alice'ten *Empatik Hediyeler ve Gölgeler*
Eldridge (Yeniden basım: 2082)

MEMORY, hastane anonsları soğuk beyaz duvarlarda yankılanırken sert bir plas sandalyede **oturuyordu**. Alexei'nin hastaneye bağlı küçük kafeden dönmesini bekliyordu; Alexei aşağı inip kahve ve yiyecek almak için gönüllü olmuştu.

Vashti'yi bulmalarının üzerinden iki saat geçmişti. Ne Clay ne de Tammy henüz yemek yememişti ve Memory'nin kemikleri derisine yapıyordu. Renault'nun izini sürmek için her ne yaptıysa, büyük miktarda yakıt gerektirmişti. Ama Memory aç değildi. Karnına bir taş saplanmıştı.

Sonunda sağlamlaşan küçük E Renault, Memory'nin arkasındaki duvarın diğer tarafındaki bir odada uyuyordu. Vashti'nin babası içerideydi.

Tammy koridorun sonunda sağlık ekibiyle görüşürken Tamsyn "Tammy" Ryder'ın onunla birlikte olduğu ortaya çıktı, DarkRiver'ın kıdemli şifacısı, aynı zamanda bu hastanede tam ayrıcalıklara sahip olan yüksek nitelikli bir doktordu.

Clay sağlık ekibinin yanında nöbet tuttu.

Bu uçta nöbet tutmaya gerek yoktu; Vashti'nin odası bu koridordaki son ve Memory'nin sağında sadece bir duvar vardı.

"Empati mi?"

Beklenmedik sesle irkilerek Vashti'nin babasını buldu.
kızının odasının kapısında duruyordu. Adamın kendisine hitap ettiğini anlaması bir saniyesini aldı. "Evet," dedi, ancak bu unvana sahip olduğu için içi burkuldu. Bu adamın kapısına bir canavar getirmişti.

"Kızım sizinle konuşmak istiyor."

Hastane odasına girip Vashti'nin yatağın ortasındaki küçük bedenini, kızdan çeşitli makinelere giden tüpleri ve kabloları gördüğünde kanını ani bir soğuk ürpertti. Tamsyn ona Vashti'nin tamamen iyileşeceğine dair güvence vermişti ama küçük kızı bu halde görmek, bunun kendi hatası olduğunu bilmek Hafıza'yı kanatmıştı İçeride.

Suçluluk duygusunu ve acısını saatlerdir katı kalkanların ardına kilitlemişti, bu çok genç empatın etrafına sızmalarına izin vermeyecekti. Eğer Vashti de Cordelia ve diğerleri gibiyse, bu onun kendini kötü hissetmesine neden olacaktı.
Hatalı olan Hafıza olduğunda. "Merhaba," dedi kapının yanından.

Küçük E'nin alnı . "Artık tadın kötü değil."

Memory nefes vererek yatağa yaklaşmaya cesaret etti. "Bunun için özür dilerim. Seni kaçıran adamın izini sürmek için onunla bağlantı kurmak zorunda kaldım. Bu da psişik kokumu geçici olarak değiştirdi."

İfadesi netleşen Vashti küçük bir el kaldırdı. "Sen Hafıza mısın?"

Parmaklarını kızın parmaklarının etrafında nazik bir dikkatle birleştirirken başını sallayan Memory, "Kötü adam seni kaçırdığı için üzgünüm," dedi.

"Bu senin hatan değil, içinde bir boşluk var. O boş." Her nefeste sıcak, narin bir hayat. "Seni asla kaçamayacağın bir yere kilitlemek istediğini söyledi."

Ve bu incinmiş ve korkmuş çocuk hatırlamış ve onu uyarmayı akıl etmişti. "Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı Memory, boğazı düğümlenmişti. "Yakalanmaya hiç niyetim yok." Vashti'nin babasına baktı. "Yaşam alanınızı değiştirmeniz gerektiğini biliyorsunuz, böylece artık bir ışınlanma kilidi alamaz."

"Evet. DarkRiver değişiklikler yapılırken bizi dairelerinden birine taşıdı." Sesi soğuktu ama kızının alnına koyduğu eli nazikti. "Şimdi dinlenmeye ihtiyacı var."

Vashti'nin elini bıraktığında kızın göz kapakları çoktan çırpınmaya başlamıştı, Hafıza yükseldi. Vashti'nin babası sessiz değildi. Duygular kaynadı yüzeyindeki yoğun sakinliğin altında. Memory, çocuğuna yapılanlar karşısında onun soğuk öfkesini hissetti ve onu suçladığını biliyordu. Ama o
yine de aklına takıldı.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda sertti. *Evet mi?*

O bir empat, Memory bu adama kızını sevdiğini hatırlattı. *Yüzeyin ötesindeki duygularını kontrol etmeyi öğrenmelisin.*

Göz bebekleri büyüdü. *Sen odadan çıktığında çok daha sakin olacağım.*

Hafıza bir anda gitti, suçluluk duygusu onu acımasız bir güçle pençeledi. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra Clay'e doğru yürüdü. DarkRiver erkeği kaşlarını çattı. "Bir psikopat seni avlarken etrafta dolaşmasan iyi olur."

Memory'nin midesi bulandı. Vashti sadece ilk kurbandı. Renault durmayacaktı. Ona ulaşmak için masum kanı dökmeye devam edecekti. "Tuvalet," diye mırıldandı.

Delici yeşil gözleri onu içine çektikten sonra aşağı ve sağa doğru işaret etti. "Alexei yakında dönecek, kurt haklı, yemek yemelisin." Bir duraklama. "Küçük kedinin babası için endişelenmeyin. Adam hâlâ şok."

Cevap vermeyen Memory, onun gösterdiği yöne doğru ilerledi. Tesislere ulaştığında, Clay'in Tamsyn'in sorusuna cevap vermek için döndüğünü görmek için arkasına baktı. Hafıza yürümeye devam etti. Köşeyi döndü, merdivenlerden indi ve hastaneden çıktı.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen, sokaklar hala festival katılımcıları evlerine dönüyordu. Önde bir çift yürüyordu, kadının elinde tezgâhlardan birinden almış olması gereken kâğıttan bir fener vardı.

Kırmızı rengi içindeki ışıktan parlıyordu.

Sokağın diğer tarafında, hepsi de şık giyinmiş, siyah saçları geriye taranmış bir grup genç erkek ; gülüşüyorlardı

ve bir paket şekeri paylaşırken konuştular. Memory'nin yaşlarında bir grup kadın birbiriyle uyumlu tangalar giyiyordu.
performans grubu geçerken gençlere nazikçe gülümsedi.

Hızlı düşünen bir çocuk onlara tatlı ikram etti ve kadınların parlak kahkahaları gece havasında parıldadı.

Hafıza ilerledi. Nereye gittiğini bilmiyordu. Kendisinden duyduğu tiksintiyi atlatabilecek gibi değildi. O
Hiçbir zaman o gülen genç kadınlar gibi olmamış, hiçbir zaman bir erkekle el ele şehrin sokaklarında yürümemiş, hiçbir zaman temiz ve parlak ve yeni.

Alexei'ye sahip olabileceğini düşünmek ne kadar aptalcaydı.

O bu dünyanın, ışığın bir yaratığıydı. Hafıza bir kabustu.

Önündeki çift bir ara sokağa saptığında onları takip etmedi. Onların mutluluğu içinde daha da büyük bir boşluk hissetmesine neden oldu. Ancak bu gece mutlu çiftlerden ve neşeli bir gece geçirmek için dışarı çıkan gülümseyen gruplardan kaçamıyordu. Onlar her yerdeydi.

Bir ara gözü, kaldırımın hemen yukarısındaki verandada sandalyede oturan yalnız bir adam figürüne takıldı. Adam da onun hissettiği kadar yalnız görünüyordu, budaklı elleri bastonuna kenetlenmişti ve bakışları
sonsuz gece. Sonra yanındaki kapı açıldı ve elinde iki kupayla başka bir adam çıktı. Oturan adamın dikişli yüzünü bir gülümseme aydınlattı.

Alexei'nin ceketini vücuduna sararak, kalbi bir buz kütlesi gibi, yürümeye devam etti. Renault bu gece onun peşinden gelmeyecekti; telekinetik gücü neredeyse durma noktasına gelmiş olmalıydı. Diğerlerine gelince
Sokaklarda dolaşan psikopatlar olabilir, kurmaya çalıştıkları her türlü bağlantıyı engelleyebilirdi. Hiçlik onu içine çekemezdi.

Ama ya kaderiniz buysa? diye fısıldadı ruhunun acı çeken bir . *Ya tüm bunlar, bir hayat yaşamaya çalışmak,* bu bir *yanılsamaysa?*

Gözleri sıcaktan yanarken başını eğip bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam etti ve tuzlu havanın kokusunu alınca o yöne doğru gitti. Bulduğu iskele, hepsi de açık olan tezgâhlarla doluydu.

gece. insanlar dolaşıyor, o kadar çok dilde konuşuyorlardı ki havada bir müzik vardı. Daha önce hiç koklamadığı şeylerin kokusunu aldı ve midesi nihayet uyandı, guruldamaya başladı.
beklenti. Ama parası yoktu, dışarıda olmaya ve paraya ihtiyaç duymaya alışık değildi.

Bu, var olmayan bir kadın için uygun görünüyordu.

Kalabalık alanı geçip kaldırımda sessiz bir yer buldu ve kollarını korkuluklara dayayarak ipek gibi parıldayan
Zihni çalkalanırken ve suçluluk duygusu içini kemirirken suyun karanlık süzülüşü.

- - -

ALEXEI'nin kurdu, Memory'nin hastaneden kaçtığını fark ettiğinde hırlamıştı ama Clay'e kızmamıştı.
diğer adam onu daha yakından için kendine kızmıştı. Alexei çok iyi biliyordu ki, Memory
kendi kararlarını verdi. Eğer gitmeye karar verseydi, Clay onu durduramazdı.

"Eminim Vashti'nin babası senin Eye bir şeyler söylemiştir," demişti Clay, çenesindeki bir kas çalışarak. "Adamın kafası pek yerinde değil."

Ve Memory kullanışlı bir hedefti.

Vashti'yi kedilerin fazlasıyla yetenekli gözetimine bırakan Alexei, sokaklarda tek başına dolaşmak yerine kucağa alınması gereken sinir bozucu E'sinin peşinden yola çıkmıştı. Onu kızdırmayı planlıyordu. Kafeden döndükten sonra onu kucaklamasına izin vermişti. Ondan önce, başka bir DarkRiver askeriyle birlikte Renault'dan bir iz var mı diye hastaneyi taramış, Clay de dışarıda nöbet tutmuştu.
.

Kurdu yol boyunca homurdandı, vahşiliği Alexei'nin insan tarafıyla tam bir uyum içindeydi: hırlamasına izin vardı
bu sefer Memory'de. En azından izini sürmek zor değildi - kokusu içine işlemişti, bazen bunu yapabileceğini düşünene kadar
Onu kendi teninde koklamak.

Ama şimdi, ondan yarım blok ötede dururken, ona hırlama düşüncesi yok olmuştu. Tek yapmak istediği ona sarılmaktı. Baş

o gün ikinci kez eğilmiş ve omuzları çökmüştü.
O kadar ıssız ve yalnız görünüyordu ki bu onu çileden çıkarıyordu.
Hafızası kararlı bir savaşçıydı, dişi bir aslanın kalbine sahip küçük bir kadındı.

Hiçbir şey onu yenemedi. Ömür boyu süren esaret bile.

Aralarındaki mesafeyi adımlayarak, kollarını onun korkuluktaki kollarının iki yanına koydu ve göğsünü onun sırtına bastırdı.

Sertleşti. "buradan." Her zamanki meydan okuması yerine, yüzeye tehlikeli bir şekilde yaklaşan gözyaşlarını duydu.

"Hiç şansın yok." Kollarını kıza dolayarak yüzünü hafifçe kızın şakağına sürttü, bir kurt rahatlatmaya çalışıyordu.

Hıçkırığını bastırarak iki büklüm oldu; adam kaçmaya çalıştığını sandı ama kadın döndü ve yüzünün yan tarafını adamın yüzüne gömdü
Göğsünü. Onu sıkıca tutarak buklelerini okşadı ve onu böyle acı içinde görünce öfkeli bir kurt gibi davranmamaya çalıştı. "Bugün bir hayat kurtardın," diye kabaca hatırlattı ona. "Sen olmasan Vashti'yi asla bulamazdık.
sen."

Ellerini arkasına götüren Memory, "Renault onu sadece bana ulaşmak için kaçırdı," dedi. Kelimeler titriyordu. "Onun kaçırılmasının sebebi benim."

Alexei bu sefer hırıltısını tutamadı. Yakındaki birkaç yırtıcı olmayan şekil değiştiren, yürümeyi tercih etmeye karar verdi.
yolun diğer tarafında. Ancak kollarındaki kadın, daha küçük ve içi çok daha fazla yara bere içinde, gözlerinde karanlık bir ona baktı. "Bana *hırlama*. *Ağlıyorum* ben! Ben ağlarken bana hırlayamazsın!"

Ateşinin geri dönmesinden memnun olan Alexei, burnu onunkine değene kadar eğildi, gözleri onunkilerle kilitlendi. Ve hırladı.

Ters ters bakarak adamın göğsünü zorlamadan itti. "Bütün kurtlar bu kadar sinir bozucu mu?" diye sordu, yanaklarında parlayan izler vardı ama gözlerinden yeni yaşlar dökülmüyordu.

Boyunun tamamına kadar yükselen Aleksey, onu duvara yasladı. korkuluk. "Bu benim E'm." Kelimeler içinde şarkı söylüyordu, anahtarın kilide girmesi gibi.

Bir ürperti damarlarını istila tehdit , omuz silkti.
Lanet şeytanları bu gece karanlıkta uluyabilirdi. Bu
Hafıza ve canının yanmadığından emin olmak hakkında. "Eğer sen

Bir psikopat psikopatça şeyler yapıyor diye kendini hırpalıyorsan," diye homurdandı, "o zaman kafanı muayene ettirmen gerekir."

Kollarını ona sımsıkı sarmış olmasına rağmen, ona hırlayarak karşılık verdi ve bunu o kadar iyi yaptı ki, kurdu ağzını açarak içinde memnun bir sırıtış yarattı. Eğilerek çenesini onun saçlarına sürttü, bukleleri burnunu gıdıklıyordu.

"Ben sadece *bir* canlıyım," dedi Hafıza, içinde onu incitecek kadar büyük bir ıstırap vardı. "Benim özgürlüğüm Vashti gibi masumların yaşadığı dehşete değer mi?"

Alexei onu sarsmak istedi. Dişlerini sıkarak kendine şöyle dedi Bunu enine boyuna düşünmek, çileden çıkmış bir kurt değil de mantıklı bir stratejist olmak istiyordu. Bu yüzden başını eğdi ve kızın buklelerini kenara çekerek bir kulağının ucunu sertçe ısırdı.

"Ah!" Elini kulağına götürdü ve başını geriye eğerek ona destansı bir bakış fırlattı. "Eğer dikkatli olmazsan, seni tekrar ısırırım."

"Yap ," diye okudu Alexei, kurdu iş başındaydı.

Memory elini kulağından çekerek onun göğsünü dürttü. "Mantıklı konuşuyorum. Eğer Renault'ya geri dönersem-" Sözünü kesti. "Eğer ona geri dönersem, onu daha etkili bir katil yaparım." Omuzları tekrar sarktı. "Ve eğer dışarıda kalırsam, bana ulaşmak için başkalarına zarar vermeye devam edecek."

Alexei daha fazla dayanamadı, kızın onu görmesine dayanamadı. ve kendini unutmaya devam etti. Ellerini kızın saçlarına sokarak, ona bağırmak niyetiyle başını geriye doğru çekti.
ama onun kara gözlerindeki acıya yakalandı.

O anda tek istediği onun zevki tatmasıydı.
Dünyanın korkudan, karanlıktan ve bir kafesten daha iyi olabileceğini.

Başını eğerek onu öptü.

Bölüm 37

Kurtlar ve mahrem deri ayrıcalıkları mı? *Durun ve dişlere dikkat edin.

-*Wild Woman* dergisinin Kasım 2071 sayısından: "Cilt Ayrıcalıklar, Stil ve İlkel Sofistike"

HAFIZA, Alexei'nin tişörtünün kenarlarına yapıştı, sarsıntı
İçinden, duyularına kısa devre yaptırmakla tehdit eden bir elektrik akımı geçiyordu. Boğazından alçak sesle inleyerek parmak uçlarında yükseldi,
bu harika, lezzetli temastan daha fazlasını istiyor.

Alexei onun alt dudağını ısırdı.

Artık kurtların davranışlarına alışmış olan kadın dudaklarını araladı ve adam dudaklarının arasından içeri süzüldü, kadının kalçalarını birbirine bastıran ve göğüslerini aniden yumuşatan erotik bir baştan çıkarma ile kadının dilini kendi diliyle okşadı.
"Alexei," diye fısıldadı Alexei'nin dudaklarına, Alexei ona nefesini toplaması için bir saniye verdiğinde.

Ağzını tekrar yakalamadan önce kurt kehribarından gözleri bakıyordu.

Ona olabildiğince , Hafıza
Kısıtlama olmadan cevap verdi, bir ömür boyu süren ihtiyaç vahşi bir altın kurtla bu bir anda birleşti. Alt dudağını tekrar ısırdı, bu sefer onu bırakmadan önce hafifçe çekiştirdi. Göğsü kızınkine karşı inip kalktı, ağzı öpücüğünden ıslanmıştı.

Titreyen parmak ucuyla onun dudaklarının dış hatlarını çizdi. "Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim." Vücudundaki her hücre titreşti. "Hadi yapalım şunu.
tekrar." Ve tekrar.

İnleyerek onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Burada olmaz. Ereksiyonum şimdiden pantolonumda bir delik açmakla tehdit ediyor."

Sert çıkıntıyı vücudunda hissedebilen Memory ona sürtündü. Bu da ona ceza olarak kulağından bir ısırık daha aldı. Gülümsedi. Alexei bu gece hiçbir şekilde uzakta değildi; o ve kurdu burada, onun yanındaydı. Peki ya ona sürekli verdiği ısırıklar?

Daha önceki şikâyetine rağmen, incitmekten çok ürküttüler.

Kurdu gücünü kullanırken çok dikkatliydi.

Yüzünü adamın göğsüne dayayıp kokusunu içine , "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Renault bu gece geri gelmeyecek." Hırıltılı sözler, ama sırtında gezdirdiği eli nazikti. "Telekinetik kaynaklar bir yana, herif korkağın teki ve biz onu korkuttuk."

Memory'nin gözleri kısıldı. "Zihnimi ele geçirmeye çalıştı ama ben ona yumruk attım. O kadar sertti ki canımı yakmış olmalı."

"Bir dahaki sefere taşaklarına da tekme at."

Ayılmadan önce içinden bir kahkaha yükseldi. "Vashti?"

"Güzel. Kediler onun güvenliğini üstlendi, gerçi Renault'ya karşı güvende olduğunu düşünüyorum - onu özellikle istemedi. O bir yemdi." A

Göğsünde şimdi tanıdık gelen bir gümbürtü, Alexei'nin Alexei oluşunun sesi.

"Ne zaman özgürlüğünün değerini merak etmeye başlasan," diye ekledi, "seni yıprattığında çalacağı ve inciteceği genç kızları düşün. Senin yeteneğin nadir bulunur.

başka bir tane bulmaya çalışırken E'yi öldürebilirdi."

Memory'nin kalbi tekmeledi. Alexei haklıydı. Renault onu ölümüne kullanmanın eşiğine gelmişti; eğer kaçmasaydı, kötülüğünü ortaya çıkarmasaydı, cezasız kalmaya devam edecekti.

Parmak uçlarında yükselerek altın kurdunun çenesini öptü. Kirli sakal dudaklarına battı, bu his meme uçlarının karıncalanmasına neden oldu. Kızın gözyaşlarından arta kalanları silerken kaşlarını çatıyordu. "Vashti daha çok

leoparlarla rahat ve Renault kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçtı, bu gece özgürüz ve festival devam ediyor

çünkü BlackSea tarafından işletilen devasa bir yolcu gemisi gece yarısından hemen sonra geldi. Hadi gidip oynayalım."

Memory'nin kalbinden dışarıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Yuri ölürken ve Abbot ameliyattayken böyle bir mutluluk hissetmesi onu farklı bir suçluluk duygusuna sürüklüyordu ama Yuri ona hayatı kucaklamasını söylemişti. *Özgürlük bir armağandır*, demişti ona bir akşam geç saatlerde. *Bunu asla hafife alma. Asla boşa harcama. Yaşa.*

Aleksey bir adım geri çekildi ve elini uzattı. Yutkundu
Endişesi boğazında düğümlenen Memory, daveti kabul ederken arkadaşının sözlerini kendine yakın tuttu. O ve Aleksey sadece birkaç adım gitmişlerdi ki karşıdan biri ıslık çaldı. "Nasılsın?
Bu kadar güzel bir randevuyu nasıl aldın kurt?" diye alay etti bir erkek sesi. "Bahse girerim kedi kostümü giymek zorundaydın!"

"Git kedi nanesinde boğul, seni pire istilasına uğramış halı!" Alexei sokağın diğer tarafına doğru kaba bir el hareketi yaptı.

Memory küçük kavgayı başlatan adamı görmek için arkasını dönmeye çalıştığında, Alexei onun elini çekti. "Onları cesaretlendirme," diye homurdandı. "Kediler kendilerini dünyanın Casanova'ları sanıyor, her yatağa sinsice girebiliyorlar."

"Kurtları tercih ederim."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme Alexei, el ele tutuşmalarını keserek kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu vücudunun çelik gibi sıcaklığına doğru çekti. "Karnın mı ağrıyor? Aç mısın?"

Memory başını salladı ve böylece hayatının en lezzetli gecesi başladı. İlginç görünen ya da güzel kokan her şeyi tıka basa doyana kadar yedi. Sonra onu inleten yapışkan, şekerli pirinç unlu tatlılar yedi ve hepsinin üstüne vanilyalı
ezilmiş kurabiyelerle karıştırılmış milkshake.

"Benim halkım dengesiz," dedi.

Alexei, vücudunu tutarken bile E'sine bir kaşını kaldırdı.
sokaktaki diğerleriyle arasında bir mesafe vardı. Çin Mahallesi'ne ve sona erme belirtisi göstermeyen festivale geri dönmüşlerdi, heyecanlı insan ve yırtıcı olmayan hayvan sürüleri
Mevsimsiz Hawaii tişörtleri ve sundress elbiseleriyle yerlilerin arasına karışan değişken gemi yolcuları. "Çıldırmış mı?"

Memory yarısı bitmiş milkshake'ini kaldırdı. "Besin içecekleri için bundan vazgeçtik." Başını sallayarak bir yudum daha aldı. "Dengesiz."

Alexei onunla birlikte sevinerek güldü. Hafıza her şeyi gördü yeni gözlerle bakmak, ona da kendini genç hissettirdi. Ona dünyayı ve *özellikle de* yiyecek almaya hazırdı ama "borçlu" olma korkusunu unutmamıştı. Bu yüzden koruyucu içgüdülerini başka bir yöne kanalize etti.

Ahırlara gitmeden önce, onu yirmi dört saat açık bir otomatik banka ve avuç içi izini kullanarak Kolektif bağlantılı hesabına nasıl erişeceğini gösterdi. "Size trafo merkezine erişim izni verdiğim andan itibaren SnowDancer bunu sisteme kaydetmişti. Onu gönderdik hesabınızı hızlı bir şekilde takip etmek için Collective'e yönlendirin. İsterseniz, finans personelinden daha fazla güvenlik için iris taraması eklemesini isteyebilirsiniz."

Telefonunu yerleşkede bıraktığı ve finansal veri depolayabilen bir saati olmadığı için, daha sonra geçici bir karta nasıl para yükleyeceği konusunda ona yol gösterdi. Bunun sonucunda *Ona* yiyecek alabilmenin mutluluğu kalbindeki daha sert yerleri eritmişti.

Başı büyük bir beladaydı ve umurunda değildi. Bu gece olmaz.

Memory onu kız gibi ve aşırı doldurulmuş bir biblonun içine çektiğinde Genelde vebadan kaçar gibi kaçındığı bir dükkânda isyan tehdidinde bulundu ama ikisi de onun sadece oyun oynadığını biliyordu. Bu gece Memory'nin adamıydı.

Dükkândan elinde kâğıttan şemsiye şeklinde bir çift küpeyle çıktı. "Bana bunları satan kız gibi kulaklarımı deldirmem gerekiyor."

Alexei bütün gece açık olan bir eczanenin tabelasını işaret etti. "Orada kulak delme konusunda eğitimli bir tezgâhtar bulabilirsin." Kaşlarını çattı. "Ama vücudunda delik açmayı ertelesek nasıl olur-"

Ama Memory çoktan gülmeye ve onu sokağın karşısına çekmeye başlamıştı.

Beş dakika sonra kollarını kavuşturdu ve Hafıza'ya zarar vermek üzere olan ince erkeği boğmamasını söyledi.

"Git mağazada başka bir şeye bak," diye emretti Memory kendi bakışıyla. "Elini sıkmak *ister misin*?"

Alexei hırlayarak topuğunun üzerinde döndü ve kapının yanında durdu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı katip. "Dominantlardan nefret ediyorum Arkadaşları ya da yavrularıyla birlikte geliyorlar. Sanırım çoğu zaman

delici aleti al ve gözlerimin arasında bir delik aç." "Güven
bana, o sadece hırlar ve sadece küçük ısırıklar."

Tezgâhtar kuşkuyla, "Tabii," diye cevap verince Alexei'nin kurdu sevindi ve tezgâhtarın beyin hücrelerine sahip olduğunu doğruladı. Alexei'insanları korkutucu olmadığına ikna etmek için E'siyle konuşması gerekecekti. Bir adamın koruması gereken bir itibarı vardı.

Kadın iki kez tısladığında kasları kilitlendi.

Bir saniye sonra, "Alexei, bitti," diye seslendi.

Döndüğünde onun aynada kendine hayran hayran bakarken küpeleri taktığını gördü. Sonra kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. Yanına giderek parmak uçlarında yükseldi ve adamın çenesindeki bir çizgiyi öptü. "Teşekkür ederim.
katibi yememek."

Ve kalbi, düştü.

Sert.

\- - -

ALEXEI bu zaman dışı gecenin bitmesini istemiyordu. Bitmediği sürece, kafasının arkasında bağıran sesleri, ona Etta'nın parçalanmış bedenini bulduğunu hatırlatanları görmezden gelebilirdi. O kadar ince, o kadar kırıktı ki. Ama büyülü geceler bile sonsuza dek sürmezdi. Gün ışığı çok yakında gelecekti ve onunla birlikte ona musallat olan tarih de.

Vashti'nin evinin bulunduğu sokağın aşağısında park halinde duran aracına ulaştığında, Memory'yi araca yasladı ve yüzünün yan tarafına sokularak sadece bir saniye, sadece bir tat daha aldı.

Tüm vücudunu ona doğru kıvırdı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Kadının sesindeki garip bir acı başını kaldırıp yüzüne odaklanmasına neden oldu.

Gözlerindeki yakıcı açlık adamın yumrukladı.

"Dokunmaya açsın," diye homurdandı, bunu daha önce fark etmediği için kendine kızdı. Onun ürkek olduğunu, insanlara alışmaya çalıştığını düşünmüş, onu bunaltmak istememişti.

"Şimdi daha iyi." Onun göğsünü okşamaya devam etti. "Eskiden derim küçük şeyler beni kesiyormuş gibi acırdı, ama bugünlerde bunu pek yapmıyor."

Alexei ona incindiğini söylemediği için bağırmak istedi, bu isteğini zorlukla bastırdı ve "Bilmiyordum," diye fısıldadığında bunu yaptığına memnun oldu. Gözler koyu gökkuşağının parıltılarıyla obsidyen rengine bürünüyor, sevimli ve eşsiz. "Ben sadece böyle olduğunu sanıyordum
Herkesin içinde bu *ihtiyaç* vardı."

Alexei'nin kurdu hareketsiz duruyordu, öfkesi kurdununkiyle eşleşmiyordu. koruyuculuk. On beş uzun yıl boyunca, E'sinin böyle özel sorular soracak kimsesi olmamıştı. Acısını açığa vuracak kadar güvendiği kimse yoktu.
"Cipe atla," dedi ve sesi sert çıktığı için, ona kızgın olmadığını anlasın diye dudaklarını onunkilere değdirdi.

Dudaklarını büktü, elleri adamın kazağını yumrukluyordu. "Sanırım eve gitmemiz gerekiyor."

"Henüz değil." Alexei saçının bir kıvrımını çekiştirdi ve
Yüzü aydınlandı, bu onu lanet bir tanrı gibi hissettirdi. "Hadi gidip biraz sorun çıkaralım."

Arabayı sürerken hafızası hayatın sayısız güzelliklerine işaret ediyordu: abanoz gökyüzündeki yıldız halısı, Körfez'in sularının
Ay ışığı altında siyah opaller gibi parlıyordu, ailelerin güvende ve sıcak uyuduğu evlerin parlayan pencereleri.

"Beni yine gece dışarı çıkaracak mısın?" diye sordu yolculuklarının bir bölümünde. "Hep güneşi hayal ederdim ama ay ışığının güzelliğini hiç fark etmemiştim."

"Ben bir kurdum." Araya bir hırıltı kattı çünkü kurdu da bu konuşmanın bir parçası olmak istiyordu. "Ay'a doğru ulumak en sevdiğim boş zaman aktivitesidir."

Memory güldü ve başını geriye atarak ulumaya çalıştı.
Omuzları titreyerek, ona daha iyi bir teknik için işaretler verdi ve o sırada yüzünü çatlatacak kadar sert sırıtıyordu.
kıkırdamaya başladı.

Cipi, mahremiyetlerini garanti edecek izole bir noktada durdurdu. Herhangi bir devriye rotasında olamayacak kadar DarkRiver bölgesinin *derinliklerindeydi* ve etrafta bir kedi dolaşıyor olsa bile
Yakınlarda, Alexei'nin kokusu, kedinin hemen geri dönüp başka bir yöne gitmesine yetecek kadar tanıdıktı.

Kurtlar ve leoparlar doğal müttefikler olmayabilirdi ama bazı konularda hemfikirdiler. Mahrem ten ayrıcalıkları özel bir şeydi.

rahatsız edilmek.

"Çok durgun, çok sessiz." Memory öne doğru eğilip ön camdan dışarı baktı. "Ayı göremiyorum ama dışarıdaki dünya gümüş renginde."

O anda bir rüzgâr ağaç yapraklarını hışırdattı ve bunun dağlardan geldiğini, buzun ve karın öpücüğünü taşıyacağını biliyordu. Hafıza soğuğu hissetti. Bu onu kararlı kıldı: ormanda oyun zamanı başka bir günü bekleyebilirdi.

"Arka koltuk," dedi ve kadın kaşlarını çatarak ona baktığında Alexei, tatlı E'sini yoldan çıkardığını fark etti.

Ona gülümsedi. "Lütfen."

Gözleri kuşkuyla kısılmıştı ama yine de adamın dediğini yaptı ve koltukların arasına sürünerek geri döndü. Adam dışarıdan dolandı. Sürücü tarafındaki arka kapıyı arkasından kapattıktan sonra ellerini kazağının alt kısmına koyarak başının üzerinden çıkardı.
Sırada tişörtü vardı. Memory'nin içine çektiği nefes arabanın içinde yüksek sesle duyuluyordu ama tişörtü bir kenara atıp ona baktığında, ceketini silktiğini ve bakışlarının göğsüne kilitlendiğini gördü.

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliren Alexei ona doğru eğildi ... ve hırladı.

"Bana *hırlama*," dedi ama gülüyordu.

Hafıza ceketinden kurtulmayı bitirirken onu ısırıyormuş gibi yaptı. Onu sıkıştırdığının farkındaydı ve ilk sıkıntı belirtisinde geri çekilmeye hazırdı ama Memory onun yakınlığını içine çekiyor gibiydi.

Ceketini çıkararak ellerini göğsüne koydu ve oradaki ince postu okşadı. "Kürkün var," dedi, parmakları ona doğru kıvrılırken dişleri alt dudağına batıyordu.

Aslında sadece çok ince bir göğüs kılı tabakasıydı ama Memory kürkünü okşamak isterse bundan şikâyetçi olmayacaktı. O bir
Aptal kurt. Arka koltuğun bir köşesine yaslanarak, bacaklarından birini kalçasının üzerine çekmesine izin verdi, sonra omuzlarının ve göğsünün şeklini öğrenmek için zaman ayırdı. "Kontrol" Alexei'nin uzun zamandır kullandığı bir kelimeydi ama daha önce hiç bu kadar arsızca okşanmamıştı.
hayatında zevk.

Adam onun elinde oyuncak olmuştu.

Ellerini beline ve üstünün altına kaydırıp sırtının alt kısmındaki teni okşadığında, kadın kollarını kaldırdı. Alexei
Bir ürpertiyi bastırdı ve sırtını koltuğun deri sentetiğine dayayarak ona binecek şekilde yerlerini değiştirdi.

Bu kadar yakınlaşmak için çalışması gerektiğini düşünmüştü. ama eğer Memory hazırsa, bir pislik gibi davranıp onun güvenini sarsmayacaktı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, üstünü başından çekti ve tişörtüyle birlikte bir kenara fırlattı. Vücudu tamamen kadındı ama kapısına bıraktığı baştan çıkarıcı yiyeceklere rağmen hâlâ çok inceydi, ne kadar uzak durmaya çalışsa da onunla bu şekilde ilgilenmekten vazgeçemiyordu.

"Sana bıraktığım şeftalili turtayı yedin mi?" Yaban mersinli kek olayından sonra her şeyin üzerine onun adını yazmaya başlamıştı.

Ona karşı burnunu kıvırdı. "Evet. Her ısırıkta adını lanetledim."

Sırıtarak ona dişlerini gösterdi ve ellerini belinin kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirdi. "Sen yediğin sürece," dedi
Vücudunu görsel olarak incelemeye devam etmeden önce gizli bir memnuniyet duyuyordu.

Sütyeni fuşya danteldi. Gülümsemesi derinleşti, kalbi onun ellerine daha da sert düştü. Hafıza asla sakin ya da sıradan olanı tercih etmezdi. Hafıza fuşya danteller, payetli ayakkabılar ve parıltılı gömleklerdi.

Hafıza renk, ışık ve ilkel bir yaşam sevinciydi.

Parmağını bir kayışın altından geçirerek onun ürperişinden zevk aldı. Boğazını öpmek için eğildiğinde ona durmasını söylemedi ve bu seferki hırıltısı kurdundan gelen kontrolsüz bir şeydi. Ellerini saçlarının arasına sokarak, boğazındaki kurttan korkmadan onu kendine yakın tuttu. Her öpücüğünü yumuşak, yavaş ve biraz ıslak yaptı. Dudaklarından küçük, kedi yavrusu gibi sesler çıkarken ona daha da sokuldu.

Alexei'nin kavrulmuş vücudu her temasta iç çekiyordu, daha fazlası için açlık duyuyordu. *Onun* için. Çok uzun süre bıraktığından, kurdunun saldırganlaşacağından endişe ediyordu ama doğasının iki tarafı da ilkel bir anlaşma - Hafıza'nın ona tekrar tekrar gelmesi için bunu ağırdan alması gerekiyordu.

Başka bir erkeğin ona elini sürmesine izin vereceğini düşünerek kendini kandırıyordu. Tabii Memory istemediği sürece. O zaman acısı ne olursa olsun geri çekilirdi. Aksi takdirde, o şerefsizi daha önce parçalara ayırırdı.
talihsiz erkek Alexei'nin E'sine yaklaşamadı.

Sahipleniciliğinin ne anlama geldiğine gelince, bununla daha sonra ilgilenecekti.

Bu gece, omzunu öpüp ısırırken ve sonra tekrar boğazına dönerken ellerini uzun, yavaş hareketlerle sırtında gezdirdi. Boynunu eğerek, onun sınırsızca
Erişim. Kadının nabzı boğazını dövüyordu ama adam korku kokusu almıyordu, sadece kadının uyarılmışlığının erotik kokusunu alıyordu.

Aleti inanılmaz derecede sertleşti, pençeleri ellerinden kaymaya başladı. Kadın irkilmedi. "Alexei." Boğuk bir fısıltı.

"Dişi Aslan."

Ona hırladı, gözleri dans ediyordu.

O hınzırca gür ve oyuncu ağzı öptü, sonra istemeden de olsa onu incitmemek için pençelerini geri çekmeye zorlayarak göğüslerinin arasındaki vadiye kadar yaladı ve tadına baktı.

Bölüm 38

Günün sorusu: Kurtlar. Tek kelime ile cevap verin!
Orgazm.
Derin.
Sert.
AllNightLong. (Ne? Tek kelime!)

-*Vahşi Kadın* uygulaması: Yaramaz Sırlar

Bu kadar küçük yapılı **bir kadın için** Memory'nin göğüsleri ele avuca sığmıyordu. Alexei bir tanesini avuçladığında, Memory tırnaklarını onun ensesine geçirdi ve aşağı baktı. Boğazı düğümlendi. "Aramızda dantel olmadan bana dokunursan hayatta kalabilir miyim bilmiyorum." Sığ nefesler aldı, sesi titriyordu. "Oraya değil."

"Yavaş gideceğiz," diye söz verdi Alexei. "Acele etmek yok." Bu gece onun dokunma açlığını doyurmak, acısını dindirmek .

Yalan söylemeyi bırak Alexei, bu senin için. Onun dokunuşuna ihtiyacın var.

Bu gerçeği kabul ederek sakallı çenesini göğsünün açıkta kalan kıvrımı. Ellerini adamın saçlarına doladı, huzursuzca onun üzerinde, ona karşı hareket etti. Kirli sakalının neden olduğu küçük kızarıklığı öpen adam, ihmal edilmiş göğsüne doğru ilerledi ve aynı açıkta kalan bölgeyi hafifçe yaladı.

Hafıza, omuzlarını itmeden önce ürperdi.

Sınırına ulaşıp ulaşmadığını merak ederek arkasına yaslandı, öyle ki gözleri gece gibi parlıyor olmalıydı. Kurdunun görüntüsünden etkilenmemişti,
Memory başını eğdi ve onun boğazını öptü.

Vücudu tehdit ediyordu.

Alexei daha ne yapacağını elini kızın coşkulu buklelerine dolamıştı. Onu çekmeliydi, çekmeliydi
durumun kontrolünü yeniden ele geçirdi, ancak Hafıza söz konusu olduğunda ölümcül bir zayıflığı olduğu ortaya çıktı.

Onun gönüllü kurbanıydı.

Bir eli kızın kalçasındaydı, başparmağı kızın kıvrımlarını okşuyordu. başını geriye attı ve E'sinin onu çılgına çevirmesine izin verdi.
Emdi, öptü ve dişlerini kullandı. Her yaptığında
İkincisi, kabaca ilkel bir sesi bastırmak için dişlerini sıktı, ta ki bastıramayana kadar. Kurdunun sesi cipi doldurdu.

Meme uçları zaten ona karşı sert noktalar oluşturuyordu ama şimdi uyarılmışlığının ballı parfümü ateşin doruğuna ulaştı. Çenesini sıkarak kendine bir erkek gibi davranmasını söyledi, lanet olası bir açgözlü gibi değil.
Kurt. Ama o bir kurt *olduğu için*, hem de açlıktan ölmek üzere olan bir kurt *olduğu için*, başını tekrar kızın boğazına doğru eğdi ve büyük bir ısırık aldı.

Ona karşı titriyor ama ondan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyordu. Memory elini bir kez daha onun göğsünde gezdirdi. "Bunu her gece yapabilir miyiz? Her gece ellerimi ve ağzımı
senin bir parçan."

Aleti neredeyse o patlayacaktı. Saçlarında tuttuğu elini hareket ettirerek onu doğru pozisyona getirdi ve onu öptü, talepkâr ve aç bir şekilde. Hafıza göğüslerini onun göğsüne bastırdı, kolları boynuna sarılıyordu. Dili onunkini yalıyor, gür dudakları sarhoş ediyordu.

Elini kaldırıp kadının ensesini kavradı ve ağzını yağmalarken onu yerinde tuttu. Adam kızın alt dudağını hafifçe ısırdığında, kız dudaklarını ayırdı ve dilini onunkine karşı yaladı. Ve arada sırada, onun kendisine yaptığını o da ona yapıyordu. Sanki bir filmin içinde gibiydiler.
Dans ediyordu ve kadın onun her hareketini takip ediyor, bir yandan da kendi hareketlerini yapıyor, onu tutsağı haline getiriyordu. Onun içine gömüldüğünü, sıcak, terden sırılsıklam olmuş bedenlerinin samimi dansını hayal edebiliyordu.
Birbirlerine doğru kayıyorlar.

Bu düşünceyle ağır bir göğsünü sıkarak öpücüğü derinleştirdi. Daha fazlasını talep etmek. Her şeyi talep ediyordu. Kadın ve ona verdi - karşılığında aynısını talep ederken.

Dişi aslanım.

Yatakta asla pasif olmayacaktı, asla tam bir partnerden başka bir şey olmayacaktı. Ona sokulmayı, onu kendi olarak o kadar çok istiyordu ki siki zonkluyordu ama bu gecenin amacı onu memnun etmekti

Anı. Elini göğsünden karnının eğimine doğru kaydırarak, parmaklarını bel bandının etrafında oynattı... sonra aşağı kayarak kot pantolonunun içinden onu kavradı.

Memory inledi ve ona doğru hareket etti.

Kadının ensesindeki kavrayışını biraz daha sıkarak, avucunun topuğunu kadına bastırdı.

Nefes alış verişi değişerek daha hızlı, daha tırtıklı hale geldi. Öpüşmeyi keserek yüzünü onun boynuna gömdü, parmakları Omuzlarına doğru. Hiç şüphesiz saf kurt gülümsemesiyle Alexei çok bilinçli bir şekilde kot pantolonunun dikiş yerine, tam da en narin etinin üzerine denk gelen yere sertçe bastırdı.

Çığlığı kısa, keskin ve lezzetli bir şoktu.

Kız titrerken ve nefesi kesilmişken onu kendine doğru çekerek kulağına zevk dolu sözcükler mırıldandı. "Benim güzel, seksi Hafıza." Dilini şakacı bir şekilde kulağının kabuğu boyunca yaladı. "Bacaklarının arasında yapmak istediğim şey bu."

Ona karşı sertleşti ... ve sonra tüm vücudu yuvarlanan bir dalgada eridi. Elini kalçasına götürerek orgazm boyunca onu okşadı ama sonrasında boğazını öptüğünde

Duyarlı bir ürperti biraz fazla sertti.

Koruyucu içgüdüleri harekete geçince, yüzüne bakabilmek için kızın başını geriye doğru çekti. Öpücükle şişmiş dudakları, dağılmış saçları ve parıldayan obsidyen gözleri vardı. Onun yüzünü okuyamamalıydı.

Ama onun için bu gözler artık anlamsız değildi. Onu *gördü*. Cinsel duygularla sarhoş olmuştu; daha fazlası onu acıya itecekti.

Kız omzuna sarılıp saçları çenesine çarpınca, adam kollarını ona doladı ve yavaş, yatıştırıcı vuruşlarla sırtını okşayarak kendini şımarttı. Nefesi yumuşak ve ılıktı

Ona karşı, teni avucunun altında ipek gibiydi. Ve kokusu, bir şeyin durgun zenginliğiyle karışmış vahşi ve parlaktı

özünde yumuşak ve kadınsıdır.

Bu gecenin o gece olduğunu biliyordu. Hafıza, bir anın içinden çıkıyordu. derin dondurucu. Onu zorlayamazdı, , acele ettirmeyecekti.

Yine de onu etkilemek için elinden geleni yapacaktı.

Dikkatli ol, küçük kardeşim. Bana ne olduğunu unutma.

Hayalet sesi acı verici bir şekilde tanıdıktı. Kalbi acımıştı.

"Alexei?" Hafıza onun kucağında doğrulup elini onun elini tutmak için kaldırdı.

Yanak. "Üzgünsün."

Başını çevirerek dudaklarını onun avucuna bastırdı ve ona gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu. Çünkü bu, aralarında büyüyen şey, gerçek bir şeydi. Bir erkeği var edebilecek ya da yok edebilecek türden bir güce sahipti. "Ağabeyim benden iki yaş büyüktü, çılgın maceraları ve Etta adında güzel bir kadını severdi ve öyle bulaşıcı bir kahkahası vardı ki, bütün oda yerde yuvarlanana kadar insandan insana bulaşırdı."

Memory parmaklarını onun saçlarında gezdirirken gözleri yavaşça koyu kahverengiye döndü. "Onu çok seviyordun."

"Evet." Brodie uzun zamandır hayatındaki en önemli kişiydi. "Ailemiz ben yedi, Brodie dokuz yaşındayken öldü. Teyzemiz - annemizin çok daha küçük kız kardeşi- bizi büyüttü ve tüm sürü bizim yanımızdaydı ama biz . Bu bağ ..."

Sadakat, sevgi, keder ve hayatta kalmak için inatçı bir bağlılıktan oluşmuştu.

Sonra Brodie öldü.

Memory ellerini onun omuzlarında gezdirerek, "Onu hâlâ seviyorsun ama çok da kızgınsın," dedi. Nazik bir ses, bir empatinin Bilgi. "Brodie ne yaptı?"

"O öldü." Kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu. "Babamız da aynı şekilde öldükten sonra, bir söz verdik ve o sözünü tutmadı ve öldü."

"Alexei." Parmaklarını tekrar onun saçlarında dolaştırdı. "Eğer kardeşin kendi canına kıymadıysa" -başını salladığı bir duraklama -O zaman ölümü engelleyemezdi. İlk başta, anneme öldüğü ve beni dünyada yalnız bıraktığı için kızmıştım, ama zaman biliyordum ki bir şey gelmiyordu. Canavar çok güçlüydü." Onun

gözleri parlıyordu. "Her gün hayatta olmasını diliyorum ama artık ona kızgın değilim."

Alexei onun kalçalarını kavradı, parmakları sırtının çıplak tenini okşadı. Hayatının en karanlık zamanlarında bile hiç bu kadar yalnız olmamıştı. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın." Onu her zaman yakınında tutacak kolları olacaktı.

Parmaklarıyla onun çenesini okşadı. "Neden sen Alexei'sin ve kardeşin Brodie'ydi?"

Bu soru çocukluk kahkahalarını, babasının derin sesini, annesinin yumuşak kollarını anımsattı. "Ben Alexei Vasiliev Harte ve o da Brodie Harte Vasiliev'di." Kardeşinin adı ona çok yabancı gelmişti. dudaklarından dökülüyordu - bunu yüksek sesle söylemeyeli bir asır olmuştu. "Babam Rusya'daki bir sürüden geliyordu, annem ise Baştan California kızı: Konstantin Vasiliev ve Calissa Harte. Farkı onlar yarattı."

"Oh, ne kadar harika." Saçlarını okşayan eller
Omuzları, E'si acısını dindirmeye çalışıyordu. "Bana Brodie'den biraz daha bahset."

"Lanet olası adrenalin bağımlısı herkesi güldürebilir." Alexei'nin göğsünü sıktı. "Bu onun hayatla, dünyayla başa çıkma yöntemiydi. Anne ve babamızı toprağa verdiğimiz gün, boynunda büyük yeşil bir kurdele ile kurt kılığında cenazeye geldi. Teyzemiz kurdeleyi onun için kurdele."

"Harika bir kadına benziyor."

"O en iyisidir." Çivi gibi sert bir asker ama sonsuz bir kalbi var. "Kurdele, yeşil rengi seven annemiz içindi."
Aleksey boğazındaki düğümleri yuttu. "Her zaman kızgın olan bendim. Cenazeye gitmek istemedim ama Brodie dişlerini pantolonumun paçasından tuttu ve beni kelimenin tam anlamıyla oraya sürükledi."

"Bütün insanların seni terk etti." Onun yanaklarını, dudaklarını öptü. "Bu yüzden bu kadar kızgınsın."

Titreyen bir nefes verdi, içine çekerken onun sıcaklığını ve hayatını içine çekti. "Benim ailem lanetli." Bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. "Benimle birlikte olmaya kararlıysan bunu bilmen gerekir."

Gözleri kısıldı. "Hayır, isteyen her kurdun kucağına atlıyorum."

Boğazından hırıltılar çıkararak doğrulup oturdu. "Kim soruyor?"

"Erkekler," dedi kibarca. "Leoparlar kapıma küçük, parlak hediyeler bırakıp duruyor ve Oklar geri çekilmeden önce bekâr erkeklerden birkaçı özel bir akşam yemeği ya da akşam gezintisiyle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu."

Alexei dişlerini gösterdi. "Şimdi soran her erkek kurt pençelerinin keskinliği hakkında bir eğitim alacak. Lanet kedilere gelince, benekli kürklerinin derisini yüzeceğim."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, gülümsemesi pişmanlık ve öpücüğü şefkatliydi. "Lanet nedir ve seni neden bu kadar kızdırıyor?
ve aynı zamanda üzgün?"

Alexei'nin kurdu onun içinde yatıyordu, başı pençelerinin üzerinde ve kalbi ıssızdı. "Dönüşenlerin tek bir önemli zayıf noktası vardır." Bu konu hakkında kendi sessizliğini bile korumuştu.
En yakın arkadaşlar, yara yüzeye çok yakın. "Bazen, bizim hayvan yarıları insan benliklerimizi ezmekle tehdit ediyor." Parmakları kadının kalçalarında kenetlendi. "Bu her zaman kötü değildir. Ben bir hayvan gibi koştuğumda
Kurt, kurt yükselmeli. Onun zamanı geldi. Sorun, bir Dönüşen doğasının insan tarafını sonsuza dek bıraktığında ortaya çıkar.
ve hayvana dönüşür. Biz onlara haydut diyoruz."

Konuşmak, ailesinin acısını dile getirmek o kadar zordu ki
Açık. Memory'ye tutundu, onun sıcaklığına, şefkatine yaslandı.
"Büyükbabam, babam iki yaşındayken haydutluk yapmaya başlamış."
Alexei büyükbabasını sadece kameralara yansıyan görüntülerinden tanıyordu; uzun boylu, sarışın, yüz hatları şaşırtıcı derecede kendisininkine benzeyen bir adamdı.
-Bu benzerlik çocukken onu büyülemişti ama bir yetişkin olarak, çirkin geleceğinin sürekli bir hatırlatıcısıydı. "Babam ben yedi yaşındayken haydutluk yaptı."

"Bu onların vahşi doğada sizin için kaybolmuş kurtlar olduğu anlamına mı geliyor?"

Aleksey gözlerindeki yanmayı kırpıştırarak geri püskürttü. "Başa çıkabilirim Bu. Yaşadıklarını bilseydim, bununla başa çıkabilirdim." Kurt olduğu zamanlarda onları bulabilir, onlarla birlikte koşabilir, onlarla bir aile olabilirdi. "Ancak haydutlardan bu kadar korkuluyor çünkü onlar sadece vahşi kurtlara dönüşmüyorlar. İnsanlıklarını kaybetmeden önce sevdikleri kişilere çekilirler ve sadece onlarla birlikte olmak yerine - çünkü bu çok daha iyi olurdu, kurt benlikleri hoş karşılardı - haydutlar

vahşidir. Haydutlar bir zamanlar sevdikleri insanların izini sürer, onlara saldırır ve onları öldürürler."

Memory'nin elmacık kemikleri tenine doğru çıkıktı, ifadesi sertti. "Sanki kaybettikleri şeye kızgınlar ve onu yok etmek istiyorlar.
Bu mu?"

Alexei omuz silkti. "Belki. Kimse bilmiyor. Değişkenliğe geri dönen haydutlarla ilgili söylentiler duydum ama bence bunlar umutsuz bir durumda umut bulmak için kendimize anlattığımız masallar."

Vasiliev ailesi için acı, sonsuz bir zincir halinde on yıllar boyunca yuvarlandı. "Haydut olmak, otomatik infaz emri altında olmak demektir." Sürülerin başka seçeneği yoktu. "Brodie eşine saldırdı
O haydut olduğunda. Gittiğimde Etta'nın parçalanmış cesedini buldum.
kardeşimi arıyordum. Hâlâ hayattaydı, bir dakika sonra kollarımda öldü." Onun çok hafifti, tatlı, sevgi dolu bir kadın sonsuza dek gitmişti, ailesi yıkılmıştı, onun için kurdukları hayaller bedeniyle birlikte toprağa gömülmüştü.

"Brodie'yi daha önce onunla görmeliydin. Onu *seviyordu*." Alexei, Memory'nin kardeşini sadece vahşi bir katil olarak tanımasını istemiyordu.
Ona cömert ve sadık olduğunu göstermesi gerekiyordu.
Brodie'nin her şey korkunç bir şekilde ters gitmeden önceki arkadaşı.
"Aptal bir keresinde bölgenin üzerindeki bir uçaktan paraşütle atlamıştı.
kavga ettikten sonra 'Etta, özür dilerim' demek için dışarı çıktı."

Memory'nin gülümsemesi titredi. "Keşke onu tanıyabilseydim. Onu tanıyabilseydim." Adamın saçlarını geriye taradı, omzunu, kolunun üst kısmını okşadı.

Ona dokunuşunu, onu rahatlatışını kabul ederek gerisini anlattı. "Onu takip ettim, ama zamanı geldiğinde, onu incitemezdim.
onu. Beni etmesine izin verirdim." Maceracı, eğlenceli ağabeyinin kanlı ağzını ve kızgın gözlerini görünce dizlerinin üzerine çökmüş, kalbi kırılmıştı. "Hawke biliyordu. Beni takip etmişti. Yapılması gerekeni yaptı."

"Çok üzgünüm, Alexei." Kollarını onun boynuna dolayan Memory yanağını onunkine bastırdı. Gözyaşlarının tuzu ona karşı ıslaktı, sesindeki titreme duygusallıkla güçlüydü.

Alexei, uzun zamandır kimsenin kendisine sarılmasına izin vermediği gibi, onun kendisine sarılmasına izin verdi. Ama ağlayamıyordu, gözyaşları betonda kilitlenmişti.

Kalbinin içinde, öfkesinin ve acısının oluşturduğu sert madde.

"Bunun ailenizin bir üyesinin başına gelmiş olması, sizin de başınıza geleceği anlamına gelmez." Memory'nin sesi sertti.

Alexei umuda tutunmayı, diledi. "Bir stres faktörü var." Kulağına karşı konuştu, kelimeler boğuk ve sert çıkıyordu. "Babam kendi babası hakkında pek konuşmazdı ama çocukken bir keresinde anneme şöyle dediğini duymuştum.
sürü arkadaşları, büyükbabam gitmeden önce garip davranmaya başladı haydut. Kurt formunda uzun saatler geçiriyor ve daha önce her zaman nazik olan eşine karşı saldırganlaşıyor."

Yüzünü görebilmek için arkasına yaslanan Memory kaşlarını çattı. "Aynı şey babana ve kardeşine de oldu mu?"

"Babam her zaman diğer Dönüşenlerden biraz farklıydı." Alexei çocukken bunu bilinçli olarak bildiğinden değil - babası onun için sadece babasıydı. "Her seferinde haftalarca dışarıda kalırdık. Vahşilik ve annemin onu yaptığı zamanlar dışında babamın insan formuna geri döndüğünü hiç sanmıyorum. Onun insan olmadığını bilmiyordum.
normal."

"Yani her zaman buna yatkın mıydı? O zaman neden senin başına gelmesinden endişeleniyorsun?"

"Babamın ölümünden sonra," dedi Aleksey, "gerçeği bilmek zorundaydık. Teyzemize sorduk."

"Neden annen değil?"

Alexei gözlerini sıkıca kapattı. "Onun dönüştüğü şeyin dehşetiyle yaşayamadı. Adam idam edildikten hemen sonra aşırı dozda uyku hapı aldı."

Memory, kendi acısının, kendisine umut, cevap ve sevgi için bakan iki küçük ruha karşı olan görevini bastırmasına izin veren bir kadına yönelen bir öfke dalgasının üzerine kükrediğini hissetti. İçindeki öfkeyi sıkı bir düğüm haline getirerek Alexei'ye odaklandı.

"Min Teyze'den gerçeği öğrenmek istediğimizde dokuz
yaşındaydım,
Brodie on bir." Alexei'nin sesi , kasları kaskatı kesilmişti. "O Babamızın DNA'sının test edildiğini, ancak bugüne kadar incelenen tüm haydutlarda olduğu gibi, bilim adamlarının genetik bir tehlike işareti bulamadıklarını söyledi."

Alexei'nin pençeleri dışarı kaydı. "Daha fazlası olduğunu biliyordum. Anlayabiliyordum. Sordum, sordum, ta ki sonunda babamızın bir şey yapmadığını itiraf edene kadar.
Çiftleşene kadar onun gibi davranmaya başladı - yabanıl, ketum, biraz tuhaf."

Memory'nin tenine ani bir ürperti yerleşti. Etrafında çiftleşmenin ne anlama geldiğini anlayacak kadar onları. Sascha ile yaptığı zihinsel seanslar sırasında yakaladığı anlık görüntülerde de bu bağın yoğun gücünü hissetmişti.

Hafıza'nın duygusal bilgisinde boşluklar olduğunun bilincindeydi, Özellikle bir erkekle sağlıklı ve sevgi dolu bir ilişki söz konusu olduğunda, kardinal ona karşı çok cömert davranmıştı. Hiçbir zaman mahrem detayları ifşa etmedi ama Memory'yi hayatına soktu, sanki Memory gerçekten Sascha'nın küçük kız kardeşiymiş gibi.

Memory, Alexei'ye kızgınken ve onunla kavga ederken bile, Sascha'nın Lucas'a olduğu kadar ona da derinden bağlanma fikri gizli hayaliydi. "Çiftleşme mi stres yaratıyor?" diye zorladı.
sormak için.

"Brodie ve ben, birbirimize bir söz verdik.
Çiftleştik," dedi Alexei. "Sonra büyüdük ve unutmaya başladık ve Brodie aşık oldu." Dudaklarını büktü. "Etta bir kamış kadar uzun ve inceydi, Brodie ne kadar dışa dönükse o kadar tatlı ve utangaçtı ve Brodie ona tapıyordu. Çiftleşme bağı çağırdığında karşı koymadı."

Memory'nin kalbi hiç tanımadığı, hiç bilmediği bir adam ve bir kadın için acıyordu.

"Davranış değişiklikleri belli belirsizdi ama Brodie'yi tüm hayatım boyunca tanıyordum. Bunun olduğunu görebiliyordum, babamıza dönüştüğünü görebiliyordum. Kurda teslim olmadan önce üç yıl boyunca dayandı." Alexei ellerini koltuğa bıraktı, pençeleri kesiyordu.

İşkencesi onun gözünde vahşi bir yaratıktı.

Memory alnını onunkine bastırarak yüzünün yan tarafını kavradı, ilk önceliği onu elinden geldiğince rahatlatmaktı. "Sence
Eğer çiftleşirsen aynı şey senin de başına gelecek."

"Büyükbabamdan başlayarak, doğrudan soyumdaki *her* erkek çiftleştikten sonra serseri oldu - babam en uzun süre, yaklaşık on yıl dayandı, ancak bu sürenin en az dördünde giderek daha dengesiz hale geldi.
yıl." Alexei'nin çenesi onun dokunuşuyla granite dönüştü. "Ne olursa olsun

Kim bunu nasıl çarpıtmaya çalışırsa çalışsın, başka bir sonuca varamaz."

Kehribar rengi gözler onunkilere kilitlendi, cipin özel karanlığında gece ışıltısı. "Asla çiftleşecek kadar gardımı düşüremeyeceğim. Hayatta kalmak istiyorsam yapamam." Pençelerini tekrar içeri sokarak kadının ensesini kavradı ve sonraki sözleri kaba bir fısıltıya dönüştü. "Ve eğer onu korumak istiyorsam
benim olan kadın."

Hafızanın içinde bir boşluk vardı, altın kurduna en derin şekilde *ait* olmaya ihtiyaç duyuyordu. "Risk almadan sevebilir misin?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum." Sözleri sertti ama elleri kızın üzerinde dikkatle duruyordu. "Ben bütün değilim Memory, ihtiyacın olan şekilde değil."

Karnında bir sıcaklık. "Bırak da neye ihtiyacım olduğuna ben karar vereyim." Geri çekilerek, bir parmağını adamın sağ göğüs kafesine sapladı ve "Ve ben
Senin lanetine de inandığım kesin."

"Hafıza."

"Baban yıllarını disiplinli bir SnowDancer askeri, sonra da teğmen olmayı öğrenmek için mi harcadı? Ya ağabeyin?" Sanki Alexei'nin sevgili ağabeyi, eşini sevmenin yanı sıra kuralları çiğnemekten hoşlanan bir adrenalin bağımlısıydı. "Hırlıyor ve homurdanıyorsun ama kontrol *her zaman* sende." Bir kez pençeleriyle onu tırmalamamıştı.

"Sonunda fark etmeyebilir, yırtıcı bir şekil değiştireni haydutluğa iten şeyin ne olduğunu kimse bilmiyor," dedi inatçı kurdu. "Belki sadece beynimdeki bir düğmenin dönmesi olabilir." Ellerini kadının sırtına götürerek öne doğru eğildi ve nefesi kadının dudaklarını öptü. "Ne zaman çiftleşme
şarkı bir erkek ve bir kadın arasında yükselir, kabul edip etmemeye karar veren kadındır, ancak yeterince isterse erkek tarafında engellenebilir."

Memory onu dinlerken içi düğümlendi, ona erkeklerin bağı engelleme yeteneğini kedilerden birinden nasıl öğrendiğini anlattı. Tamsyn'in eşi, aralarındaki yaş farkı nedeniyle yıllarca bunu yapmak zorunda kalmıştı - Tamsyn çok gençken
birbirlerini ilk bulduklarında.

"Çiftleşme şarkısını hiç duymadım," dedi Alexei, büyük ve güzel bir sesle, ve çok incindim. "Eğer , engellemek için gelen her şeyi yapacağım."

Memory onun bakışlarını tuttu, kendi bakışları da kavgacıydı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Biliyorsun." Bir hırıltı. "Sakın bilmiyormuş gibi davranmaya kalkma."

Nefes nefese kalan Memory, ellerini onun saçlarının sert ipeğine doladı. "Sen benimsin, Alexei." Onunla oynamayı bırakmıştı. Kurallar; aralarında yaşananların minnettarlık ya da baskı ile hiçbir ilgisi yoktu. Alexei ve Hafıza ile ilgiliydi. Eğer ihtiyacı varsa onun da ona ihtiyacı vardı.

Yeminine gelince.

Hafıza onu öptü ve lanetin gölgelerini karanlığa itti.

Bölüm 39

Scarab Operasyonu büyük bir başarı dalgasıyla başladı. Sonuçlar o kadar mükemmel oldu ki yirmi kişiyi daha denemeye dahil etmek için izin istedik. Scarab bu kaynakları nispeten kısa bir süre içinde tekrar devreye sokabilecekken kaynakları boşa harcamanın pek bir anlamı yok.

-Psi Konseyi için hazırlanan rapor (1999 civarı)

KALEB'İN HİSSETTİĞİ **GÜÇ DALGALARI**

PsyNet tehlikeli olmaya başlamıştı. "Kişisel bir şeymiş gibi geliyor," dedi Sahara'ya, Venedik'in altın yaldızlı kanalının kenarında yürürken. Güneş ışığı. "Tartışmasız güç bir bireyden geliyor, Ağ'da bir birikimden değil."

Elleri Sahara'nın ellerinde, vücudu siyah kot pantolon ve yarım botlarla eşleştirilmiş kırmızı bir montla kaplı olan Sahara kaşlarını çattı. "İzini bulamadın mı?"

"Hayır." Kaleb böyle bir başarısızlığa alışık değildi. "Düzensiz. Dalgayı yakaladığımda, diğer uçta solmuş oluyor." İz bırakmadan yükselen bir dalga. "Ağ boyunca koklayıcılar bıraktım, bu yüzden daha hızlı tepki verebilir ama bence gücün arkasındaki akıl zeki akıl. İzleri kasıtlı olarak siliyorlar."

"Dalgalanmaların Ağ'ın zaten olan bölgelerini istikrarsızlaştırmasından mı endişe ediyorsunuz?" Onun başını sallaması üzerine Sahara elinin içini çiğnedi.
Yanak. "İzlerini silecek kadar zeki biriyse, riskin farkına varmış olmalı."

"Bu bir paradoks." Bir Venedik evinin önünde durdu.
beyaz süslemeli soluk sarıya yeni boyanmış konut ve yarım

suya batırılmış. "Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa bir fare o pencereden bizi mi izliyor?"

Sahara'nın yüzü . "Bunun Kaia'nın evcil hayvanı olduğunu biliyorsun, Hex." Yaratığa el salladı. "Hadi, Kaia ve Bo bekliyor olacak. Hepimiz kahve içmek için boş olduğumuz için mutluyuz. Kaia vişneli hindistan cevizli somun yapacağını söyledi."

Kaleb sadece bir saniye tereddüt etti, gözleri onun profil çizgisindeydi. Varoluşunun, bir kâbus değil de bir insan olarak uyanmasının tek nedeni oydu. Kaleb'in de öyle olacağına kararlıydı. Bowen Knight ile arkadaş. "İşte." Moskova'da masasının üzerinde bıraktığı küçük bir çantaya ışınlandı.

"Nedir bu?" Parlak renkli çantayı aldı, kaşları toplanmıştı. İki saniye sonra gülmeye başladı. "Fare ödülleri!"

Onu öpmek için kravatından tutup aşağı çekerken, Kaleb Ağ'da başka bir güç dalgalanmasının zayıf dalgalanmasını hissetti, ancak koklayıcıları bunu bildirirken bile kayboluyordu. Eğer bu yeni ortaya çıkan güç, yeteneklerini dizginlemeyi öğrenemezse, Ağ'da kritik kopmalara neden olabilirdi.

Kaleb'in artık başka yoktu: Aden'den Okları serbest bırakmasını ve avı yoğunlaştırmasını istemek zorundaydı. Ve hedefin paniklememesini ummalıydı.

Bölüm 40

> Kurtlar ve ayılar, sürü arkadaşları hakkında meraklı parkçılar olma konusunda en kötü olanlardır. Ayılar, yardıma ihtiyacınız olduğunu düşündüklerinde inatla uzaklaşmayı reddettikleri için birincilik ödülünü alırlar, ancak koordineli saldırı cephesinde kurtlar kazanır. Eğer tek bir kurt yaralı bir sürü arkadaşına ulaşma şansı bulamazsa, on kurtla birlikte geri dönmek üzere uzaklaşır. Sürü olmak aile olmaktır. Ve kurtlar aileyi ciddiye alır.
>
> -Dr. Gio Lantana'nın 2081 *Wild Woman* Özel Baskısında *yer alan* makalesi: "Aileler, Sürüler ve Klanlar"

HAFIZA, ormanda geçirdikleri tutkulu ve acı verici derecede dürüst geceden sonra Aleksey'in geri çekilmesini **YARIM BEKLEMİŞTİ** ama Ertesi sabah perdelerini açtığında güvenlik vardiyasını yönetmek için çoktan yerleşkeye gelmişti. Onunla geçirdiği zamandan sonra neşeliydi, sadece birkaç saat uyumuş olmasına rağmen yorgun bile hissetmiyordu.

Onu tekrar gördüğünde tüm ruhu derin bir sıcaklıkla parladı.

Kot pantolon, düz beyaz bir tişört ve ruh halini yansıtan parlak kan-turuncu renkte kalın bir kazak giymişti. Puantiyeli çoraplar görünümünü tamamlıyordu; kulübeden çıkarken ışıltılı spor ayakkabılarını giyecekti.

Kadın verandaya çıktığında Alexei ona doğru yürüdü ve sanki buna hakkı varmış gibi onu öptü. Öyleydi de. Hafıza ona istediği deri ayrıcalıklarına sahip olabileceğini söylemişti. Büyümüş de küçülmüş kurt

Aslında dokunma söz konusu olduğunda ondan ihtiyacı olan her şeyi almasını emretti - bir daha asla dokunmaya aç olmayacaktı.

"Bu senin uyacağım tek emrin," demişti ona kaşlarını çatarak ve zahmeti için öpülmüştü.

Eğer o öpücük sert ve hızlıysa, bu öpücük derin ve doymak bilmezdi. Kurdunun sahipleniciliği floresan bir bayrak da olabilirdi. *Benim*, diyordu. *Ona kur yapmaya çalış ve öl.*

Başka bir kadın kıllanabilirdi. Memory için bu ilkel talep hoş karşılanmıştı. Alexei onunla asla çiftleşmeyebilirdi -bunu düşünmek hâlâ acı veriyordu- ama diğer Dönüşenlerden yeterince şey duymuştu. Bir kadına böylesine açık bir sahiplenmeyle davranması olağan değildi.

Yaban mersinli pastasını reddeden altın gözlü teğmen Riaz bir gün gülümsemiş ve "Lexie'nin bir
daha önce kadın. Görünüşe göre adam kararlılığını sizin için saklıyormuş."

Mercy adındaki kızıl saçlı leopar nöbetçi birkaç gün sonra bir haber daha eklemişti. "Tüm kurt sürüsü onu yüksek oranda buluyor Lexie'nin seni beslemeye çalışmasıyla uğraşmak çok eğlenceli." O da At kuyruğunu sıkmak için arkaya uzandı, vücudu şık ve sertti ve kot pantolon ve orman yeşili kazak içinde saf kedi zarafeti vardı. "Kurtlar ve yemek hakkında ne derler bilirsin."

Memory ellerini havaya kaldırdı. "Aslında bilmiyorum! Hiç kimse bununla ne demek istediklerini açıklamıyor!"

Gülen Mercy devriye görevine devam etmek için ayrılmak zorunda kalmıştı ama o akşam Memory'ye yönlendirilmiş bir mesaj gelmişti *Wild Woman* dergisinin Ekim 2078 sayısının kopyası. Mercy yazmıştı: *Kurdumla çiftleştiğimde iblis kardeşlerim bana bir "Kurt Hayatta Kalma Ansiklopedisi" yaptılar. Bu sayıdaki Rita Teyze köşesinin çıktısını almışlar. Şuna bir bakın.*

Köşe yazısı göz açıcı olmuştu. Gerçekten de yiyecek taşıyan kurtlara dikkat edin.

Gülümseyerek Alexei'nin alt dudağını ısırdı. Alexei göğsünden guruldayan bir ses kızın omurgasını aşağıya doğru okşadı. vücudunun kıvrımları.

Gülümsemesi derinleşti. "Keyfiniz yerinde Bay Wolfy." "Kimseye
söyleme." Uzaklaşmadan önce sahte bir kaş çatma, bir
güçlü ve zeki bir erkek, siyah kargo pantolonu, zeytin

yeşil tişört ve yıpranmış siyah botlar. Kemerinin çok sevildiği belliydi, tokasında çizikler vardı. Ve saçları, güneş ışığının altında yaldız gibi parlıyordu.

Daha sonra, onun yerleşkede dolaşmasını izledi ve
Altın kurdunun içinde kimsenin göremediği yaraları, homurdanmaların ve kaş çatmaların altında sakladığı acıyı düşündü. Zorlamak zorunda kaldı
Sascha işlerine devam etmek için geldiğinde dikkatini vermek istemedi ama verdi; Renault etkisiz hale getirilmeden hayatındaki hiçbir şey ilerleyemezdi.

Sonunda karnını sıktı ve Jaya'nın Ok'unu sordu.

"Judd orada yardım edebildi," dedi Sascha. "Sağlık görevlileri Abbot'un tamamen iyileşeceğini düşünüyor. Jaya iyi bir görüntü çiziyor ama çok sarsılmış durumda, Sarmaşık onun yanında. Çok yakınlar."

Memory titrek bir nefes verdi, bir Tk'nın birini iyileştirmeye nasıl yardımcı olabileceği sorusu rahatlamasıyla bir kenara itildi. "Jaya için çok mutluyum - Abbot'u çok seviyor." Sonra parmaklarını kalçalarına geçirerek, "Yuri?" dedi.

Sascha yumuşak bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Haber yok. Aden henüz arama yapmadı."

Bir alfanın kendisinden biri için ölüm kalım kararı vermesi neye mal olur? Aden, Memory, Yuri'nin adını sonsuza dek ruhunda taşıyacağını biliyordu. Hawke'ın Brodie'ninkini taşıması gerektiği gibi.

"Benimle hiç konuşmadı," diye mırıldandı Sascha ve Memory başını kaldırıp baktığında, "Yuri. Senden hoşlanıyordu, senin yanında kendini rahat hissediyordu."

"İçimdeki karanlık yüzünden." O anda Memory bu karanlığa minnettar oldu; o olmasaydı, son derece özel Arrow'u asla tanıyamayabilirdi. "Keşke daha uzun süre birlikte - sanırım hayatım boyunca yanımda olacak, bir gün sahip olabileceğim çocukların amcası olacak türden bir arkadaş."

Memory zorlukla yutkundu. "Başka bir Arrow onu yaralandığı gün akşam yemeğine davet etti. Onu bir takım arkadaşı olarak değil, ilgisini çeken bir adam olarak davet ettiğini belirtmeye özen gösterdi - sanırım şaşırdı ama iyi anlamda." Okuması her zaman zor olan Yuri, her şeye rağmen, onu tanımaktan

empatik duyuları. "Bana bir hediye almasının beklenip beklenmediğine dair 'protokolü' sordu."

Sascha'nın yüzünü hüzün kapladı. Elini Memory'ninkinin üzerine kapatarak, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

"Çiçek götürün diyecektim - romantik hediyeler hakkında bir kitap okumuştum. *Vahşi Kadın*." Göğsü ağrıyordu. "Ama sonra merak ettim, acaba bir Deneyimli Arrow bundan hoşlanacağını söyledi ve onunla ilgili küçük bir şey alması gerektiğini, böylece ona ilgi gösterdiğini bileceğini söyledi."

Memory'nin ağzı kıvrıldı, alt dudağı titredi. "Üniforma ceketinin yıpranmaya başladığını fark ettiğini, ama ceketin kalıbını çok beğendiği için yenisini sipariş edemediğini söyledi. Bir tamir seti alacak ve ceketi giyerken güvende kalmaya devam edebilmesi için ince yamaları kapatmayı teklif edecekti."

Sascha'nın gözleri ıslak ıslak parlıyordu. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Her şeye rağmen Memory bir mucize olmasını, Yuri'nin o akşam yemeğine çıkma ve sevgilisinin ceketini düzeltme şansını yakalamasını ummaya devam ediyordu. Tüm hayatını karanlıkta geçirmişken, güneş ışığını yeni deneyimlemişken ölmesi hiç adil değildi. "Kalbi durana kadar onun için umut edeceğim."

Sascha'nın bunu yapmanın aptalca olduğunu, boş umutların sonunda daha fazla acı vereceğini söylemesini bekliyordu ama kardinal boğuk bir sesle, "Ben de," demeden önce hızla gözlerini kırpıştırdı. "Ben de bir zamanlar Yuri gibiydim, içime kapanmıştım, hiçbir seçeneğim yoktu."

Sascha'nın nefesi kesildi, boştaki elini masaya vurdu. "Bundan daha iyisini hak ediyor, bir şansı hak ediyor-" Sözünü kesti ve gözlerini masaya dikti.

Arkadaşının bu kadar acı çektiğini görmeye Memory sarsıldı. Sascha'ya arkadan sarılmak için kollarını empatın boynuna doladı. Sascha'yı şu anki haliyle düşünmeye o kadar alışmıştı ki -bir alfa leoparla çiftleşmiş, bir panter yavrusuna annelik yapıyor, tenine güveniyordu- Sascha'nın Sessizlik'in acımasız zincirlerini kıran ilk E olduğunu unutmuştu.

Kardinal ışığı yirmi yılı aşkın bir süredir gömülüydü.

Memory yanağını Sascha'nın şakağına bastırarak, "Birlikte aptalca umutlu olacağız," diye fısıldadı. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

Sascha elini Memory'nin koluna koyarken ıslak bir kahkaha attı. "Anlaştık."

- - -

DAHA SONRA, Memory sıcak çikolatalar için malzemeleri hazırlarken, Sascha sürünün şehir merkezindeki arkadaşını aradı. "Benim yavrum da orada,"
Lucas Hunter'ın çağrı kodunu girerken Memory'ye şöyle dedi. "Kreş merkeze bağlı, bir bölümden diğerine tam erişim var."

Çağrı bağlandı. "Kedicik," dedi derin bir erkek sesi.

Sascha duvar kullanmak istemişti, ama Memory ikisinin yalnız konuşabilmesi için dışarı çıktığında, Sascha ona eliyle işaret etti ve onu Lucas'la tanıştırdı. Yeşil gözlü, siyah saçlı ve altın sarısı tenli Lucas'ın ölümcül bir yoğunluğu vardı.
Alexei'nin alfası. Yüzünün sağ tarafını işaretleyen, büyük bir kedinin pençe izlerine benzeyen dört sivri çizgi, bu hissi daha da artırıyordu güç barındırır.

"Merhaba Hafıza," dedi yavaş bir gülümsemeyle. "Kurtlara hakaret etmekten hoşlandığını duydum."

"*Bir* kerelikti," diye itiraz etti Memory, *bir* keresinde Alexei'ye de tavuk dediğini çok geç hatırlamıştı. "Her neyse, o
bunu hak etti!"

Lucas'ın sırıtışı derinleşti. "Kurtlar her zaman bunu hak eder. Hawke bir daha beni kızdırdığında 'büyük, kurt gibi tavuk' ifadesini kullanacağım."

Hafıza, ağzının kenarlarının yukarı doğru çekildiğini fark etti; Lucas Hunter'ın ölümcül bir yırtıcı olduğundan hiç şüphesi yoktu ama aynı zamanda
Kedi çekici biriydi. Sascha'nın ona neden aşık olduğunu anlayabiliyordu ama kendisi hiçbir çekim hissetmiyordu. Erkeğinin, ona lezzetli yemeklerle kur yapan, huysuz bir adam olmasından hoşlanıyordu.
dudaklarında dişler.

"Ben sıcak çikolatayı hazırlamayı bitireyim de siz ikiniz konuşun," dedi. "Bu arada Alexei dışında istediğin kurda hakaret edebilirsin. O benim."

Bir iç çekiş. "Ve aklı başında bir kadın daha steroid kullanan pire ısırıklı bir köpeğe aşık oluyor."

"Ona aldırış etmeyin." Ellerini kalçalarına koyan Sascha kaşlarını çatarak arkadaşına . "O ve Hawke arkadaşlar."

"Sascha sevgilim, yaymaya devam ettiğin o korkunç yalan hakkında konuşmamız gerekiyor."

Sıcak süt için süt kaynatırken Memory'nin omuzları titriyordu. Çikolatalar. Görünüşe bakılırsa Lucas da istediğinde hırlayabiliyordu ama Sascha alfa eşiyle mücadele edebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Yine de ikisi özel bir şeyden bahsetmiyordu,
Hafıza hafif bir davetsiz misafir gibi hissetti ... ama kaldı. Böyle açık bir sevginin etrafında olmak güzeldi.

Bir kurt ininin böyle bir yer olup olmadığını merak etti. Aşk Açıkça giyilen, sürü arkadaşlarıyla paylaşılan hayatlar, beklenen ve verilen bakım. Düşüncesi bile midesini ısıtıyordu. Kendisinden olan insanların günlük yaşamlarıyla bu kadar iç içe olmak, onun cennet hayaliydi.

"Naya yine kreşten kaçmış," dedi Lucas konuşmanın birkaç , sesi eğleniyordu. "Mercy'nin masasının altına saklanmayı seviyor. Mercy ofisteyken her zaman ayakkabılarını çıkarır.
ısırma malzemesi."

"Ah, Lucas, onu cesaretlendirmemelisin." Sascha'nın sesinde sevecen bir kahkaha vardı.

"Konuşman gereken kişi Mercy; Naya ne zaman onun ayak parmaklarına başarılı bir gizlilik saldırısı yapsa Mercy onu okşuyor ve ona güçlü bir avcı diyor." Gurur, mizahın altında geziniyordu. "Bu noktada, Naya bana başarılı görevini anlatmak için buraya koşuyor."

"Şu anda onun yüzüne sarılmayı o kadar çok istiyorum ki," diye mırıldandı Sascha.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, kedicik." Mırıltıya benzeyen ses.

Memory çifti yalnız bırakmak için dışarı çıktı. Alexei'yi görmeyi umuyordu ama onu göremedi. Kısa bir süre sonra Sascha görüşmesini sonlandırdıktan sonra içeri döndüğünde, sıcak çikolataları masaya bıraktı ve ikisi de sandalyelerine yerleşti. Sascha,

"Judd'ın senin zihnine bir göz atmasını istiyorum," diye söze başladı. "I
kaçırmış olabileceğim arka kapıları bulmasını istiyorum. O benim asla olamayacağım şekilde bir uzman. Ama Memory, karar senin."

Zihninin içinde bir yabancı olduğu fikri Memory'nin midesini bulandırıyordu ama hayatta kalan her arka kapı büyük bir tehditti. Renault'nun
Son karşılaşmalarında savunmasındaki açıklardan yararlanamayacak kadar paniklemişti; bir dahaki sefere daha sakin ve şanslı olabilirdi. "Evet," dedi Sascha'ya. "Zihnimin hava geçirmez olduğundan emin olmak istiyorum."

"Arayıp Judd'ın yakınlarda olup olmadığına bakacağım."

Sadece beş dakika sonra Alexei, "telekinetik" diye bağıran akıcı bir zarafetle hareket eden siyah gözlü ve siyah saçlı bir adamın önündeki kapıdan içeri girdi. Memory'nin mide kasları sıkıştı.

"Bunları sana daha önce vermeyi unuttum." Alexei önüne bir demet granola bırakırken buklelerinden birini çekiştirdi. "Adil payımdan fazlasını kaptığım için aşçıdan bir tokat yedim." Kaşlarını çattı. "Onları yesen iyi olur yoksa daha fazlasını çalmam."

Memory yüzünü ekşiterek, "Görüyorum ki iyi ruh hali kısa sürmüş," dedi.

Bir bukleyi daha çekiştirdi ama bakışlarını yanındaki adama çevirdi. "Bu Judd."

Tk soğuk bir sesle, "Düşüncelerinizi işgal etmeyeceğim," dedi. "Benim tek amaç, sizi esir alan kişi tarafından zihninizin derinliklerinde yaratılmış herhangi bir delik olup olmadığını kontrol etmektir."

Alexei onun ensesini okşayıcı bir şekilde kavradı. "Judd benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve ona hayatım pahasına güvenirim, sana zarar vermez."

Sözlerindeki kaba dürüstlük korkusunu yenmesine yardımcı oldu kalbini eziyordu. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Judd'a.

"Kalkanlarınızı indirin." Gözleri koyu kahverengiydi ve
Altın rengi, sesinden çok daha sıcak. "Sen ben de girmem."

Kalkanlarını indirmek için dişlerini sıkarak odaklanması gerekiyordu, güçlü bir zihin onunkine girdiği anda onları geri itmemek için daha da fazla odaklanması gerekiyordu. Ama sözünü tuttu, onun düşüncelerine ya da sırlarına yaklaşmadı, zihninin yapısına odaklandı.

"İşim bitti," dedi birkaç dakika içinde ve kalkanlarını kapattı.

"Kötü mü?" Sascha kaşlarını çattı.

Judd başını salladı. "Siz ikiniz çoğunu ." Dikkatini Memory'ye çevirdi. "Seni kaçıran kişi kurnaz ya da yetenekli değildi.

Gizli kapılar, yedi yaşında bir Arrow stajyeri olarak öğrendiğim temel hilelerdir."

Memory onun ses tonundaki aşağılayıcı tonu hayal edip etmediğini merak etti - o çok buz gibi ve mesafeliydi ... ama aynı zamanda Alexei'nin arkadaşıydı. İçinde hiç buz olmayan Alexei.

"Kendini tutma," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

İfadesinde bir değişiklik yoktu ama duyguları kesindi.
Eğlence. "Sascha'nın bu son kapıları görememesinin tek nedeni bir E olmasıydı.

Memory ve Sascha, Alexei'nin soğuk bakışlı arkadaşına ters ters baktılar.

Onların öfkesinden korkmadığı her halinden belli olan Judd devam etti. "Sizin için yerleri işaretledim. Yıkım talimatları Sascha'ya gönderildi."

"Biraz daha kendini beğenmiş olursan kediye dönüşürsün."

Alexei'nin huysuz yorumu karşısında gözleri parlayan Judd tekrar Memory'ye baktı. "Küçük bir telekinetik yeteneğin olduğunun farkında mısın?"

"Evet, değersiz." Çok iğrendi. "Çocukken test edildiğimde Gradient'te 1 olarak etiketlenmişti." O zamanlar
Genel halk tarafından bilinmeyen E tanımlaması, resmi olarak 3.4 telepat olarak sınıflandırılmıştı. Çoklu yetenekler nadir değildi, ancak genellikle ölçeğin yalnızca alt ucundaydı - ya da o böyle yapardı öğretildi.

Ancak Sascha'ya göre Judd her iki Tk'da da 9'un ötesindeydi.
ve Tp.

Eski Ok, kazağının kollarını yukarı doğru itti. "Tk'nız 1,5'a yaklaştı ve nasıl yapılacağını bilirseniz hiçbir şey işe yaramaz değildir.
kullan." Kızın kurumaya bıraktığı kaşığı almak için tezgâha gitti.

Önündeki masanın üzerine koyarak, "Dürt şunu," dedi.

Memory bunu sadece ona bunun anlamsız bir egzersiz olduğunu kanıtlayabilmek için yaptı. Kaşık bir santim kadar hareket etti.

"Tekrar yap," dedi Judd. O
da yaptı.

Ancak üçüncü kez yapmasını istediğinde, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Neden?" Judd gibi Tk'lar gökyüzünde füzeler fırlatabildiğinde bu bir salon numarası bile değildi.

"Eski moda bir kilidin tamburlarını manipüle etme ya da bilgisayarlı bir kilidin şifresini girme gibi hassas bir beceriye sahip olduğunuzu düşünün. Pek çok hapishane sizi içeride tutamazdı." Kaşlarını kaldırdı.
"Asla masada bir avantaj bırakmayın."

Memory nefesini içine çekti. "Teşekkür ," dedi. "Pratik yapacağım."

Judd Alexei'ye bakmadan önce küçük bir baş sallama hareketi yaptı. "Devriyeye çıkmaya hazır mısın yoksa kokunu E'ne sürmek ister misin?" O kadar soğukkanlıydı ki Memory'nin kurdu dürttüğünü fark etmesi bir saniye sürdü, gözleri
mizahla canlı.

"Bu günlerden birinde ..." Alexei, Memory'yi öpmek için eğilmeden önce homurdandı. "O pisliğe hayranlık duyma. Bu ona sadece büyük bir kafa verir."

İki adam ayrılırken Memory, altın kurdunun içindeki yaraları düşünmemeye çalıştı.
asla Sascha ve Lucas'ınki ya da Jaya ve Abbot'unki gibi olmayacak.

Bu yüzden onu kendimiz yapacağız, diye yemin etti. *Senden, bizden, Alexei Vasiliev Harte'den vazgeçecek değilim.* O çoktan gitmişti, onun adı
Kalbinde yazılı.

Bölüm 41

> Bu PsyMed danışma kurulunun tavsiyesi, Bokböceği Operasyonu'ndan kurtulanların psişik kısıtlamalara tabi tutulması ve genel halktan uzak tutulmasıdır. Geriye dönmenin imkansız olduğu kanıtlanmıştır - hayatta kalanlar Skarab öncesi istikrarlı durumlarına geri döndürülemez.
>
> -Psi Konseyi için hazırlanan rapor (2003 civarı)

Bir gecede acil beyin taramaları yapıldı**.**
anonim bir tesiste, sahte bir isim altında. Pahalı bir kılık değiştirecek kadar gitmişti, çünkü artık hayatta olmayan büyükbabası her zaman bir tane hazır bulundurması konusunda ısrar etmişti
Her ihtimale karşı. Bunu yaparken kendini aptal gibi hissetmişti ama büyük bir Psy ailesinin reisi olarak birilerinin onu tanıma ihtimali yüksekti
Aksi takdirde.

Dr. Mehra'ya güvenmediğinden değildi. Gradyan 9.8 M-Psy ailesine derinden bağlıydı. Uyanan kişi
sadakatin önemini kendi ebeveynini değil, Kaleb Krychek'i izleyerek öğrendi. Ağdaki en acımasız ve ölümcül adamlardan biri, kendi halkı tarafından asla -bir *kez bile*- satılmamıştı.

Zaman almış ve Krychek'in çalışanları tarafından yapılan nadir kamu yorumlarını dikkatle okumuştu ama Krychek'in astlarına karşı tek bir kuralı olduğunu öğrenmişti: Bana sadık ol, ben de sana sadık olayım. Kaprisli kovmalar yok. Kötü muamele yok. Hatalar affedilir
Yeter ki gerçek olsunlar ve düzeltmek için bir girişimde .

Bu yapının basitliği ona cazip gelmişti. Bunu kendi ağına yaymak zaman almıştı - büyükbabası

İş birimlerini çok daha farklı bir şekilde yönetiyorlardı ama bugünlerde personelinin her bir kıdemli üyesinin sadakatine sahip olduğunu biliyordu. Ama bu taramaları kimsenin bilmesini istememişti. . . ve anlattıkları hikayeyi.

Taramaları inceleyen deneyimli nöroloji uzmanı, daha sonra geçmişi hakkında bilgi almak için onunla telefonda konuştu.
tüyler ürpertici bir teşhis. "Beynin Psy yetenekleriyle güçlü bir şekilde bağlantılı bir bölgesinde hasar olduğuna dair kanıtlar var. Yüksek olasılıkla
"Füg durumuna düşmenizin ardındaki sebep."

Füg durumu.

Bir otomat olduğu, bilinçli zihni tarafından değil bilinçaltı tarafından yönlendirildiği bir zaman. Füg halindeki bir kişi pek çok şey yapabilir, tamamen farklı bir birey haline gelebilirdi. Yaptıklarına dair herhangi bir anıyı hatırlayıp hatırlamayacağı ucu açık bir soruydu.
Soru. Psişik beyinler her zaman tıbbi olarak öngörülebilir şekillerde tepki vermiyordu.

M-Psy onu bir hafta içinde tesise dönmeye ve daha ileri taramalar yaptırmaya çağırmıştı, ancak durumu öğrenmek için taramalara ihtiyacı yoktu.
sorun: yayılan yeni gücü. Çok geç olmadan ve beynindeki hasar kalıcı bir etki yaratmadan önce onu nasıl kapatacağını, kendini nasıl düzelteceğini bulması gerekiyordu.

Bilek ünitesi teninde titreşiyordu.

Aşağı bakınca dondu kaldı. Theo'dan bir mesajdı: *Her ne yapıyorsan, durmanı rica ediyorum. Bıkmaya başladım ikinci el migren.*

Bölüm 42

> Bokböceği Operasyonundan sağ kalanların ortadan kaldırılmasına karar verildi. Psişik güç dalgalanmaları PsyNet'i istikrarsızlaştırmakla tehdit ediyor ve buna izin . Ölüm insancıl yöntemlerle olacak.
>
> -Psy Konseyi (2004)

HAFIZA o gün saat dört sularında mutfak masasında **oturmuş**, kaşığı önceden belirlenmiş bir yola sokmaya çalışıyordu ki Alexei kapısında belirdi, gözleri kehribar rengiyle aydınlanmıştı. "Çin Mahallesi'ndeki festivali daha yakından görmek ister misin?" Altın sarısı ve güçlü, gülümsemesi kadının solar pleksusuna çarpan bu adam onu her yerde baştan çıkarabilirdi.

Ayağa kalkarak elini Memory'nin elinin ılık sertliğine soktu... tam o sırada telefonu çaldı. "Merhaba bücür," dedi Memory'yi bugün kullandığı siyah SUV'ye götürürken. "Öyle mi? Belki ben de senin yüzünü özlemişimdir." Yanıt karşısında sırıttı. "Bu arada kazandığın için tebrikler. Sana bir kutlama sürprizi gönderdim. Yarın elime ulaşır."

Onda hissedebildiği mutlu duygulara gülümseyen Memory sözünü kesmedi. Alexei telefonu kapatmadan önce arayan kişiyle birkaç dakika daha konuştu. "Kuzenim Franzi," dedi onlar içeri girdikten sonra.
ve yola koyuldular. "Min Teyze'nin kızı. On iki ve bir kırbaç kadar zeki - şu büyük bilgisayar yarışmasını kazandı
yarışması." Genç kuzeniyle duyduğu gurur çok sevimliydi.

"Senin inine mi yerleştiler?" Memory onun bu görmeye bayılıyordu; küçük bir kıza zaman ayıran tehlikeli bir dominant.

sesini duymak istiyordu ve bir başarısını kutlamak için ona bir hediye göndermeyi düşünmüştü.

"Evet. Min Teyze ve arkadaşı Gustav, ben o inin başına geçtiğimde beni ve Brodie'yi takip ettiler." Sesinde bir sertlik vardı. "Aile hakkında olduğunu söyledi."

Hafıza hiç tanımadığı bu üç insanı çoktan sevmişti. "Bana onlardan biraz daha bahset."

Bu, altın kurdunun hiç tereddüt etmediği bir konuydu. konuşuyordu. Teyzesinin kıdemli bir asker, ise aydınlatma mühendisi olduğunu ve teyzesi
dünyayı tek başına dolaşıyordu. Alexei de genç bir kurtken dünyayı dolaşmıştı ve maceralarıyla ilgili anlattığı hikâyeler onu güldürüyordu.

"Bir sorum var," dedi çok sonra, dostça bir sohbetten sonra. sessizlik çökmüştü. "Judd bir Tk ise Abbot'a nasıl yardım etmiş olabilir?" Telekinetikler yıkıma neden olur; iyileştirmez.

"Judd özel bir Tk türü. Vücut hücrelerini hareket ettirebilir." A Alexei'nin sesinde ani bir karanlık. "Çocukken tek değerinin bir suikastçı olduğu öğretildi. Bir Tk-Cell kalbi durdurabilir, öldürebilir ama aynı beceriyi tam tersi şekilde de kullanabileceğiniz ortaya çıktı."

"Bedenin hücrelerini tekrar bir araya getirmek için," diye fısıldadı Memory, parmakları kucağında sıkıca kenetlenmişti. "Sence ben ... olabilir miyim?
iyi bir şey mi?"

"Zaten ." Çatık kaşlı bir bildiri. "Ashaya'yı hatırla.
Amara'yla geçirdiğiniz zamana nasıl değer verdiğini hatırlayın." Hafıza buna itiraz edemezdi. Ne de ne olduğunu unutabilirdi
Amara'nın kendisi ona söylemişti: *Bana dünyanın daha önce varlığından haberdar olmadığım unsurlarını gösterdiniz.* Bilim adamı bir
psikopat, hala nasıl kullanabileceğini düşünerek zaman geçirdi Hafıza bir manipülasyon aracı olarak kullanıldı ... ama ara sıra beklenmedik bir insanlık sergiliyordu.

Örneğin, bir seanstan sonra, küçük bir insan topluluğu tarafından çevrimiçi bir forumda yayınlanan bilimsel bir sorunu çözmek için zaman harcamıştı.
Topluluk, ödeme olarak sadece küçük kütüphanelerinin isim haklarını teklif edebildi ve çalışmanın kendisi de cazip olacak kadar ileri teknoloji ürünü değildi.

gerekli bilim adamı kalibresine sahip değildi. Yine de Amara oturmuş ve sorunu çözmüştü.

"Olabilir," dedi omuz silkerek. "Öğrencilerin Amara Aleine Kütüphanesi'nde ders çalışacağını bilmek beni eğlendiriyor."

Kelimeleri ters çevirdi ama verdi.

Hafıza hala bunun ne anlama geldiğini düşünüyordu ki Alexei Cipini DarkRiver'ın şehir merkezine bitişik bir otoparka park etti. "Kediler San Francisco'nun nabzına bizden çok daha fazla bağlılar. Kurtlar," dedi dışarı çıktıklarında. "Burası gerçekten de bir kedi şehri."

Adamın dudağının kıvrıldığını gördü ama artık bunun göstermelik olduğunu biliyordu. Kediler ve kurtlar kan müttefikiydi ama birbirlerini görmeye dayanamıyorlarmış gibi davranmayı seviyorlardı. Yoğun bir özenle hazırlanmış yenilikçi hakaretlerle tamamlandı. Sırıtarak onun elini tuttu.

elini uzattı ve aniden gece olan bir çiftin yarısı olduğunu fark etti. Sadece birkaç saat önce imkânsız olduğuna inandığı bir rüyaydı bu.

Parmak uçlarında yükselip onun kıllı çenesini öptü. Karşılık veren gülümsemesi yıkıcıydı ve altın kurdunu, ona gelmek için kendine güveneceği her şekilde kabul edeceğini biliyordu. Onu şiddetli bir bağlılıkla ve çiğ bir dürüstlükle sevecekti ve ona olan inancını çürütmenin yollarını arayacaktı.

aile laneti. Kendisi için değil ama kendisini bekleyen bir haydut olarak görmek Alexei'yi inanılmaz derecede yaraladığı için.

"Hafıza!"

Adını duyunca irkilerek yolun karşısına baktı ve Sascha'nın ona el salladığını gördü. Yanı başında yere çömelmiş, geniş omuzlu, siyah saçlı tanıdık bir adam, aynı derecede siyah saçlı küçük bir kızın ayakkabısını bağlıyor gibiydi. Minik elleriyle adamın omuzlarını tutarken, sanki ona yardım etmek istermiş gibi botunu yerden kaldırıyordu.

Sascha'nın henüz iki yaşına basmamış olan küçük kızı, ışıltılı siyah taytının üzerine uzun kollu mor bir tunik giymişti. Tuniğin ön tarafında simlerle işlenmiş bir tek boynuzlu at vardı. Yumuşak ama bukleli saçları gösterişli bir at kuyruğu şeklindeydi. Ve elinde bir plas kılıç taşıyordu.

Parlak sarı, sırtında taşıdığı kalkanla uyumluydu.

Memory el sallayarak karşılık verdi, yaklaşıp gerektiğinden emin değildi.

Ancak Alexei çoktan sokağa adımını atmıştı.

trafiğe kapatılmıştı. Sascha'nın arkadaşı başını kaldırdığında, "Luc," dedi.

Gözleri gerçek hayatta canlı bir panter yeşiliydi ve Memory'nin içini ürpertiyordu. DarkRiver'ın alfasına baktığını bilmeseydi bile, onun
Ölümcül. İçinde yanan güç, kadının duyularına sert bir tokat gibi iniyordu. "Alexei." Ayağa kalktı, kızının küçük ellerinden biri
Diğer elini Alexei'nin elini sıkmak için uzattı ve kedigil bakışlarını Memory'ye çevirdi. Dudakları kıvrıldı. "Ah, yeni favori kurt hakaretimin yaratıcısı."

Memory cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki küçük bir ses yükseldi: "Ben Naya!" Küçük kız parlak siyah bağcıklı botlarının üzerinde zıplıyordu.
gözleri babasınınki kadar yeşildi. "Ben bir tehlikeyim!" Kılıcını havaya kaldırdı.

"Çok tehlikeli görünüyorsun," dedi Memory ciddiyetle ve muzip bir sırıtışla ödüllendirildi. Naya'nın fiziksel becerisinin bir Dönüşen hediyesi olduğunu biliyordu -Sascha, Dönüşen bebeklerin Psy'dan çok daha erken yürüme eğiliminde olduğundan bahsetmişti, insanlarda da Psy'ı ciddi şekilde geride bırakıyor.

Ancak, şimdi fark ettiği şey, Naya'nın da
DNA'sının Psy tarafından yararlandı; sürekli telepatik
Annesiyle teması sözel gelişimini hızlandırmıştır.
Minik kızın konuşması net değildi ama yaşıtı olan çoğu çocuktan çok daha anlaşılırdı.

"Kedicik," dedi Lucas Sascha'ya, "neden sen ve Memory önden yürümüyorsunuz, Alexei ve ben de vahşi panterimizle takip edeceğiz."

Naya hırladı ve pençelerini gösterdi. Memory bu küçüğün katıksız sevimliliğine gülmemek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı,
tek boynuzlu, kılıç taşıyan panter. Yanına düşmek
Sascha, Naya Lucas ve Alexei'arasına girerken, "Onu nasıl disipline ediyorsun? O surata karşı hiç irademyok."

Sascha gülerek fısıltıyla, "Çoğunu Luc yapıyor," diye itiraf etti. "Yumuşak olduğumu biliyor." Kardinal başını salladı, dudakları kenetlenmişti. "Eğilmeyeceğim tek şey onun güvenliğiyle ilgili herhangi bir şey ve o akıllı bir kedi, bunu biliyor. Ama onun dışında

Ben ona bir şey yapmamasını söylerken beni güldürür ve her şey biter."

Sascha'nın yanakları buruştu, gözleri dans ediyordu. "Dün, ben *beş* dakikalığına diğer odadayken panter formuna dönüştü, mutfak tezgahının üzerine tırmanmayı başardı ve
İnsan formuna geri dönüp Lucas'ın bana aldığı özel süslü çikolatayı sakladığım dolabı açtım. Onun için çok zengin. Dışarı çıktığımda onu tezgahın üzerinde çıplak otururken buldum.
yüzüne bulaşmış ve yüzünde masum bir 'ben yapmadım' ifadesi vardı."

Memory ellerini ağzına götürdü, bir gün bir çocuğa annelik yapmak isteyeceğini aniden fark etti.
Babasının kurt gözlerine sahip yaramaz bir bebek. "Sen ne
yaptın?" "O zaman onunla sert bir şekilde konuşmayı
başarmıştım." Sascha
örgüsünü omzundan itti. "Ve zavallı yavrumun daha sonra karnı ağrıdı, bu yüzden çikolata zulası bir süre için iyi olacak - en azından unutana kadar." Her kelimesinde şefkat. "Ben olsam
onu tüm dünya için değiştirdi. Bir sürü arkadaşıyla birlikte vahşi ve güçlü bir şekilde büyüyor."

küçük, sıcak bir beden kıpırdandı. "Anne."

"Naya." Sascha, Naya'nın kıkırdamasına neden olan bu şarkılı yanıt üzerine kızının elini tutarak, "Kılıcın nerede?" diye sordu.

"Lexie bekle." Parlak yeşil gözler Memory'ye bakmak için eğildi.

Sanki tartılıyormuş, yargılanıyormuş gibi hissetti ve küçük kız gülümseyip elini uzattığında hissettiği sevinç dalga dalga yayıldı. "Yapamam," dedi, sesi kısıktı, içindeki karanlığın sevgiyle büyümüş bu masum çocuğu bir şekilde inciteceğinden korkuyordu.

Sascha'nın bakışları onunkileri yakaladı. *Onun için bir tehdit* oluşturduğunu *sanmıyorum, yoksa sana hiç seslenmezdim*, dedi kardinal telepatik olarak.
Ama ilginize minnettarım.

Elini kızının saçlarında gezdiren Sascha, bir sonraki sözlerini yüksek sesle . "Hafıza E'nin özel bir türüdür, bebeğim. O hâlâ güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğreniyor ve kimin
dokunuyor. Arkadaşlarınla oynarken pençelerini ya da telepatini kullanmamayı öğrenmen gibi."

Naya çok ciddi bir ses tonuyla, "Memi, uslu dur," diye talimat verdi. "Caws yok."

Memory başıyla onayladı. "Pençe yok," diye ciddiyetle onayladı ve kaldırımda ilerlemeye devam etti. Naya "Ro! Jule!" diye bağırdığında, saf sevinçle renklenen tatlı bir heyecan dalgasıyla küçük kızın bakışlarını takip etmeye gitti ... ve midesinin çukurunda kıvrandırıcı bir korku filizlendi.

Nefesini içine çekerek çılgınca bir arayışla etrafına bakındı ama ezici karanlık her yerdeydi. Hiçlik değildi,
uçurum değildi. Bu çok daha kötüydü. Yuri'yi almıştı, neredeyse Abbot'u da alıyordu.

"Hafıza mı? Nedir o?" Alexei'nin sesi uzun bir tünelin sonundan geliyor , yankılı ve zayıftı.

Kaba tenli bir avuç içi onunkinin üzerinde kayıyor, güçlü parmaklar onunkini çevreliyordu.

Isı, ilkel bir güç, bir çapa.

Ciğerleri genişledi, Çin Mahallesi'nin kokuları ve tatları
Karanlığın tufanı altında uyuşmakla tehdit eden duyulara karşı patlıyordu. "Yerleşkeye yapılan saldırının arkasındaki zihin," dedi tehdidin tam yerini saptamak için acele ederken. "O burada. Sascha'ya ve diğer empatlara zarar vermek istiyor."

İçgüdülerini dinleyen Memory sola döndü. Gözleri, bugünkü geçit törenini izlemek için sessizce bir arada duran bir grup Psy'a kilitlendi. Dördü de kaskatı kesilmiş, gözleri kararmıştı. "Onları yakaladı. *Gidin*."

Alexei artık ona dokunmadığı anda baskı daha da arttı.

Ezici ağırlığın altında zar zor nefes alabiliyordu.
gölgeli karanlık. Yuri'ye, Abbot'a ve diğerlerine saldırdığından beri daha da güçlenmişti. Hava çok ağırdı, ciğerleri
nefese çevirmekten acizdi. Burnunda bir damlama hissettiğinde, dokunmak için parmak ucunu kaldırdı ... ve kırmızı çıktı.

"İşte." Sascha onun eline küçük bir paket mendil tutuşturdu. "Benimle gel."

Alexei ve Lucas neredeyse Psy'ın düğümüne varmışlardı; dörtlü bir grup empata doğru ilerlemeye başlamıştı. "Neden bu kadar çok

Es burada mı?" Memory, Sascha'nın ardından tökezleyerek ilerlerken sordu.

Önünde Naya itiraz ediyor ve ayaklarını sürüklüyordu. "Anne! Ro! Jule!"

Ama Sascha acımasızdı; kıvranan küçük kızını kollarının arasına aldı ve bir mağazaya doğru koştu. "Hafıza!" diye bağırdı.
Hafıza başka bir şiddetli güç dalgasıyla dikkati dağıldığında.

Memory harekete geçerek Sascha ve Naya'nın hemen arkasından mağazaya girdi.

"Bayan Wembley," diyordu Sascha dükkân sahibine, Avrasya kökenli, ince yapılı bir kadındı, saçları küt kesilmişti ve mürekkep siyahı rengindeydi. "Naya'yı bodrum katınıza götürmenizi istiyorum. ve orada kal."

Yüzü çizgisiz ama varlığından Sascha'dan en az birkaç on yıl daha yaşlı olduğu anlaşılan diğer kadın ne bir soru sordu ne de dükkândan ayrılma endişesini dile getirdi.
gözetimsiz. Duyguları da düzene girmişti; mutlu bir festival havasından koruyucu bir anneliğe geçiş yapıyordu.
kalp atışları. "bakalım ufaklık," dedi ve Naya'yı kucağına almak için uzandı.

Ama Lucas ve Sascha'nın kızı, Sascha onu ayağa kaldırana kadar gitmeyi reddetti, sonra da eğilip alnını Naya'nınkine bastırdı. "Mialin'in büyükannesi için iyi bir kız olmanı istiyorum bebeğim. Dışarıda kötü biri var. Bu kişinin kimseye zarar vermemesi için babana yardım etmeliyim."

Minik yüz hatları endişeyle parlayan Naya, Memory'nin anlayamayacağı kadar hızlı bir şeyler söyledi. Ama Sascha yavrusunu öptü ve, "Evet, söz veriyorum Roman, Julian, Nate ve Tamsyn'in güvende olduğundan emin olacağım. Şimdi Bayan Wembley ile git."

Bayan Wembley, küçük bir elini güvenle kendi elinin içine sokmuş olan Naya'yı götürürken, "Gidip bodrum katındaki odada biraz boyama yapacağız, çok güzel bir kanepe ve yumuşak bir halısı var," dedi. "Bana yardım edebilirsin
son sayfamla. O kadar çok renk var ki, çok yoruluyorum."

Naya'nın yanıtı bir empat ve bir alfanın kızı olduğunu gösteriyordu. "Mia da mı üsse geldi?"

"Oh, seni tatlı bebek, Mialin gayet iyi. Annesi ve babasıyla birlikte DarkRiver topraklarındaki evinde."

Bayan Wembley ve Naya bodruma açılan bir kapının ardında kaybolurken konuşmalarının geri kalanı kayboldu. Ölü bir sürgünün gürültülü kayışını duydu, ardından üç tıklama daha.

"Bodrum güvenli," dedi Sascha ona, dükkânın kapısına doğru ilerlerken sesi asıktı.

Hafıza zaten oradaydı, cani zihnin bir sonraki hamlesini saptamaya çalışıyordu.

Sascha, "yüksek Gradyanlı bir E tespit ettim," diye ekledi. "Kalabalığı kontrol etmeye başlaması için ona telepati gönderdim. Kukla olarak kullanılanlara terminal alanı - alanı henüz çok uzağa yayamıyorum, bu yüzden onu hedeflemem gerekiyor."

Kalabalık kontrolü. Terminal alanı.

Memory bu terimlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu. "Benden ne istiyorsun?"

"Bunun arkasındaki kişinin fiziksel olarak Çin Mahallesi'nde olup olmadığını ya da PsyNet üzerinden mi saldırdığını anlayabilecek misiniz bir bakın."

Memory, Lucas ve Alexei'nin dörtlüyü bir araya getirdiğini gördü; dördü de o anda gözlerini kırpıştırıp şaşkınlıkla etraflarına bakınmaya başlamıştı. "O gruptan ayrıldı." Ağzı kurudu, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. "Burada çok fazla Psy var. Ele geçirebileceği çok fazla zihin var ve hiçbiri Oklar'ınki kadar iyi korunmuyor."

"Bırak da bu konuda biz endişelenelim." Sascha'nın gözleri Memory'ninkilerle buluştuğunda saf obsidyen rengini almıştı. "Sen tehdidin yerini belirlemeye odaklan, onu hissedebilecek tek kişi sensin." Kardinal dikkatini tekrar sokağa verdi ve bir saniye sonra Memory insanların durduğunu, ellerini başlarının yanlarına götürdüklerini gördü.

Kendi gözlerini sıkıp kapatarak, devasa, çatlak zihnin tırtıklı varlığına odaklandı. Es'i ortadan kaldırma niyetiyle sokağın üzerinde kara bir bulut gibi dolaşıyordu. Nefret ve korku
Es'e yöneltilen zehirli duygular ondan yayıldı. Ancak empatik zihinleri doğrudan yakalayamıyor, kaymaya devam ediyordu.

Bu yüzden diğer canlıları silah olarak kullanıyordu. Ama bu zihinde çok *yanlış* bir şeyler vardı, kimlik duygusunun olması gereken yerde garip bir boşluk. Yerleşkedekinden daha kötü. Sonra,
onun hem erkekliğini hem de kendine güvenini hissetmişti. Şimdi bu temel unsurlar bile soluk ve donuktu.

Şurada.

Hafıza davetsiz misafirin psişik "frekansını" yakaladı, tıpkı Renault'nun Vashti'yi kaçırdıktan sonra yakaladığı gibi. *Yüksek* bir sesti. "O burada." Sascha onu durduramadan kirpiklerini kırpıştırarak kapıdan dışarı fırladı.

Memory, şaşkın ama şiddete başvurmayan kalabalığın arasına girip çıkarken hiç tereddüt etmedi.

Kalabalık kontrolü. Terminal alanı.

Sascha ve diğer Es her ne yapıyorlarsa işe yarıyordu.

Hava basıncı uyarı vermeden tekrar değişti, bir saniye muazzam bir güç bölgeye giriyordu. Panik kalbini tekledi ama bu zihin acımasızca aklı başındaydı, disiplini o kadar kesindi ki hiçbir şey Sızdı, en ufak bir duygu bile yoktu. Sadece o anlaşılmaz güç hissi.

Oh.

Onu yetenekleriyle hiç hissetmediğini fark etti. Onun varlığını fark etmesini sağlayan şey tamamen hayatta kalma içgüdüsüydü. Yine de Koşarken ileride onu fark etti: siyah üzerine siyah takım elbiseli, korkunç derecede yakışıklı bir , yüz hatları tertemizdi ve gözleri yıldız ışığıyla parlıyordu. Adamın yüzünü telsizde görmüştü.
şehirleri yerle bir edip depremlere neden olabileceğini biliyordu: *Kaleb Krychek.*

Onun varlığı dünyayı buzla kapladı.

Ve gözleri kadının üzerine dikildi. Etrafındaki herkes olağanüstü sakinken tam gaz koşan bir kadını fark etmemek zordu. Hatta devasa geçit ejderhası başını eğmiş, kontrolcüleri ejderhanın gövdesine yaslanarak esnemeye başlamıştı.

Nerede? Tek kelime kristal gibi bir telepatik temastı, o kadar saftı ki kulakları çınladı.

Sokağın en sağında. Hoşlanmadığı şeylere karşı çenesini sıkarak bilinmeyenlerle psişik temas, ona görebildiği şeyin bir görüntüsünü gönderdi - insandan insana giden dalları olan kara bulut
Her yeni kurban bir E'ye yöneliyordu. Burada *çok fazla*

Es vardı. Neden?

Yerleşke - orada eğitilen empatlar burayı evleri olarak görüyorlar Yerden. Aynı soğuk telepatik sesti, kış karı kadar soğuk, netliği jilet keskinliğinde ve neredeyse acı vericiydi.

Nefesini içine çekti. *Kafamdan çık.*

değildim. Cevap almak istemiyorsanız sorunuzu bu kadar yüksek sesle dile getirmeyin. Bir saniye sonra gitmişti, vücudu sokağın uzak ucunda yeniden ortaya çıkıyor.

İliklerine kadar ürperdi -bu kadar güç bir insana ne yapabilirdi ki- ona doğru koşmaya devam etti. Nefesi hırıltılıydı, göğsü Ağrıyordu ve vücudunun bu tempoyu sürdüremeyeceğini biliyordu. Eskisinden çok daha güçlüydü ama yıllarca süren kötü beslenme ve kas gücü eksikliğinin tamamen giderilmesi zaman alacaktı.

Çevresel görüşünde bir altın parıltısı, Alexei cadde boyunca ona doğru koşuyordu. Neredeyse hiç duraksamadan onu kollarının arasına aldı ve "Sadece işaret et." dedi.

Bir kolunu onun boynuna . Ve Alexei *hareket etti*, yıldırım hızında refleksleri olan bir yırtıcı, vücudu ilkel bir zarafete sahipti.

Sağdaki saldırganın önünü kesiyorum. Kurda sola gitmesini söyle.

Memory, Krychek'in telepatik sesinin buz gibi soğukluğu karşısında irkildi ama mesajı iletti. "Davetsiz misafir ışınlanamıyor." Böyle bir yeteneği olsaydı şimdiye kadar yapardı. "Sanırım şimdi dışarı çıkmaya çalışıyor. Artık insanları dönüştürmeye çalışmak yok."

Empatlar deliliktir.

Hafıza dondu; bu Krychek değildi. Bu çok daha az disiplinli bir sesti, kırılmalar ve ihtiyaçlarla ilgili bir şeydi. *Empatlar zihindeki yaraları iyileştirir*, diye cevap verdi.

E'nin uyanışından önce hiçbir yaram yoktu. Ona karşı bir tür köpüren enerji, zihninin çaba harcamadan engellediği bir saldırı. *Sen diğerleri gibi değilsin.* Ani bir sessizlik. *Sen karanlıksın. Sen de benim gibisin.*

Evet. Bu gerçekti, en azından bir anlamda. *Yardıma ihtiyacın var. Bana bırak.*

Artık çok geç.

Daha az baskı. Sonra hiç.

"Dur." Kurdundan onu yere bırakmasını istedi, sonra avuçlarından birini kalp atışlarına bastırarak

empatik duyular ve boş çıktı. "Artık onu hissedemiyorum." Aynı şeyi Kaleb Krychek'e de iletti.

"Işınlayıcı mı?" Alexei'nin bakışları bölgeyi taramaya devam etti.

"Hayır, ani bir kopukluk hissetmedim. Daha çok bir kayboluş gibiydi. Sanki karanlığı kendi içine çekmiş gibiydi." Memory buklelerini kulaklarının arkasına itti ve kendine *düşünmesini* söyledi. "Bir insan fiziksel olarak buradayken nasıl ortadan kaybolabilir?"

Krychek caddede onlara doğru yürüyordu, gözlerindeki yıldız ışığı ona soğuk ve uzak yerlerden bahsediyordu.
Sıcak. "Avımız kaçtı mı?"

Memory titreyerek Alexei'ye doğru geri çekildi. Krychek'in ölümcül gücünün ezici farkındalığını aşarak, "Evet," demeyi başardı. Yine de bu adam çiftleşmişti, sevgilisine sadık olduğu söyleniyordu. Aynı ölümcül yüzü mü gösteriyordu-

Oh.

"İki yüzü var," diye ağzından kaçırdı bir farkındalık dalgasıyla. "Onun iki yüzü var." Biri normaldi, dünyayı kandırabilirdi, diğeri ise karanlığın ve deliliğin yaratığıydı, yüzündeki o tuhaf boşlukla
Kalp.

Hafıza bu boşluk için endişeleniyor ama bunu açıklayamıyordu. Bununla birlikte, o sırada fark ettiğinden daha fazlasını öğrenmişti. kısacık bir telepatik temas anı -başka bir zihni hacklemeye asla kalkışmazdı, ama onunki o kadar parçalanmıştı ki gizli düşünceleri kendi başlarına sızmışlardı. "Es'ten nefret ediyor, bizi yok etmek istiyor."

Soğuk bir rüzgâr caddeden aşağı doğru eserek vücudundaki her bir tüyü kaldırdı.

Bölüm 43

Bu çılgınlık olsa , yine de bir yöntemi var.

-İnsan sanatçı William Shakespeare'in (17. yüzyıl) *Hamlet* adlı eserinden

?

Gecenin buğulu karanlığında bilmediği bir sokakta "uyandı"
yeni düşmüştü, kalbi güm güm atıyordu ve giydiğini hatırlamadığı ince gri bir kazak ve siyah bir pantolonun altında vücudu ter içindeydi.
Ofisten çıkarken takım elbise giymişti. Her nefeste içine çektiği kolonya, her zamanki keskin seçiminden çok daha yoğundu.

Nabzı boğazını dövüyordu.

Hareket etmeye devam etmek için kendini zorlayarak pantolonuna uzandı.
Ama ceplerinde telefon yoktu ve bileğinde her zamanki cihazı yoktu.
Elleri ceplerinin içinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı ama yüzünü ifadesiz tutuyordu; sokaktaki diğer insanların yollarına devam etmeden önce ona bakışlarından normal görünüyor olmalıydı
Yeterince.

Kimsenin yüzü kızarmadı. Kimse kaçmaya çalışmadı.

Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkunurken mimariye ve coğrafyaya dikkatle baktı. Günler yerine günler kaybetmediği sürece
Saatlerce, kendi şehrinde olmalı.

İleride bir kadın güldü ve dantel bir şemsiye açtı.

Yanında güzel elbiseler giymiş birkaç kadın daha vardı. Onlarla ilgili hiçbir şey ona bir yer göstermiyordu. Yönünü bulmak için PsyNet'e bakabilirdi ama zihni bu kadar karmakarışıkken, sadece kısmen bedenindeyken bir füg geçirme riskini almak istemedi.

"İyi akşamlar, hanımlar," dedi, insanları ve yırtıcı olmayan hayvanları daha iyi hissettirdiği için işaret üzerine üretmeyi öğrendiği bir gülümsemeyle.
changelings rahat.

Kadınlar birbirlerine bakıp kıkırdadılar.

Gülümsemesini derinleştirdi; bir ömür boyu edindiği deneyimlerden hoş bir estetik görünüme sahip olduğunu biliyordu.
Kadınlar. Cephaneliğindeki bu aracı kullanmak için hiçbir zaman fazla nedeni olmamıştı ama bugün ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu bazı cevaplar kazandırabilirdi. "Bana yardım edebilir misiniz diye merak ediyordum," dedi. "Ben sadece bir ziyaretçiyim
Güzel şehrinize geldim. Bu akşam ne yapabileceğim
konusunda tavsiyeleriniz olduğunu sanmıyorum?"

Kadınlar tekrar kıkırdadı ve içlerinden biri, "Çin Mahallesi'ne çok uzak değilsiniz ve Çin Yeni Yılı festivali *muhteşemdir*," dedi.

Arkadaşı, "Oh, ve Fisherman's Wharf zıplıyor," diye ekledi.
"Bu gece orada sirk sanatçıları var. Biz oradayken DarkRiver kedilerinden biri cesaretini toplayıp ateş çemberinin içine daldı!"

Sözlerinin geri kalanı arka planda kayboldu.

Fisherman's Wharf. Çin Mahallesi. DarkRiver. San Francisco'daydı. İş için gidip için bir daire tuttuğu yer. Şu anda, SnowDancer kurtlarıyla büyük bir anlaşması vardı.

Bu kurtların birçoğu sokaklarda olmak zorundaydı.
ama kimse ona seslenmedi. Beş dakika sonra parlak bir vitrinin önünden geçerken nedenini anladı: saçları yanlış renkteydi ve doktor randevusunda kullandığı kâğıt inceliğindeki lateks maskeyi takmıştı. Yüz hatlarını tanınmayacak kadar değiştirmişti.

İzlerken burnundan kırmızı damlıyordu. Başı
çarpmaya başladı.

Bölüm 44

Scarab Projesi: Kapatıldı. Bekleyen tüm konular temizlendi.

-Psy Konseyi (2004)

ALEXEI, Memory'nin önündeki konferans masasına **bir** besin içeceği **attı**. Onu bilgi almak için DarkRiver karargâhına getirmişti ama yemek yiyene kadar yanına kimseyi yaklaştırmamıştı. "Elmacık kemiklerinin derini kestiğini görebiliyorum."
Bilinmeyen zihni takip ederken her ne yaptıysa, çalıştığı zamanki kadar büyük miktarda psişik enerji kullandı.
Amara ile.

"İç." Bu hırıltılı bir emirdi, kurdunun göğsü onun için duyduğu endişeyle kabarıyordu. "Judd'ın dediğine göre bu şey hala en iyi psişik bir yanıktan sonra kalori vuruşu."

Memory kollarını göğsünde kavuşturdu ve bardağa uzanmayı reddetti. "Bir daha asla besin almayacağıma yemin ettim."

"Eski ürünlerle aynı değil. Nar ve şeftali aromalı."

"Sana bana hırlamamanı *söylemiştim*."

Dişlerini göstererek, yüzleri birbirlerinden sadece bir santim uzaklaşana kadar eğildi. "Gömleğinde kan damlaları var." Tüm vücudu Kızın incinmesine duyduğu öfkeyle titredi. *"İç."*

Memory kollarını açtı, bakışları yumuşadı. Ona doğru eğildi ve bardağı alıp yarısını içtikten sonra avucunu onun yanağına koydu. "Kan için üzgünüm." Şefkatli sözler

kurdunu yatıştırdı. "İçimde bir basınç sistemi oluşuyor gibiydi. Çok fazla gücü var ve bunu kontrol edemiyor."

Piçin kafasını ısırıp koparmak isteyen Alexei, yakındaki personel odasında bulduğu kurabiye ve çikolata tabağını işaret etti
Mutfak. Karargâh her gün Dönüşenlerle dolup taşıyordu ve bu Dönüşenlerin bir kısmı Psy'la çiftleşmişti; ulaşılabilecek her türlü yakıt olduğunu biliyordu. Memory daha çok
O zamana kadar besin karışımını almamıştı ama birkaç kurabiyeyi arka arkaya yedi.

Kurdu sonunda sakinleşmeye başladı.

Ancak dört kurabiye yedikten ve beşincisini hazırlamaya başladıktan sonra kapıyı açtı ve diğerlerine içeri girmeleri için başıyla işaret etti. Lucas içeri girdi.
Sascha ve Krychek .

Luc ve Sascha tarafından kucaklanarak korkuları yatıştırılan Naya Tamsyn'in ailesiyle birlikte. Tamsyn Kar Dansçısı şifacıyı ziyaret ettiğinde kurt ininde ortalığı birbirine kattıkları bilinen şifacının ikiz dehşetleri Naya'nın en sevdiği iki . Alexei ikizlerin gizlice Naya'ya karşı küçük çaplı bir
kurt leopar çetesi. Söz konusu çete, sığınağın mutfağına başarılı bir baskın .

Mürettebat koca bir pastayı alıp kaçmış.

Bu eğlenceli düşüncenin kurdunu daha da sakinleştirmesine izin vererek Memory'nin yanındaki koltuğa oturdu. Krychek konferans masasının diğer tarafında, tam karşısında bir koltuk seçince ona doğru yaklaştı. Krychek'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi olma eğilimindeydi; bu bir mucizeydi
Hiçbir kadın ona yaklaşmasına izin verecek kadar güvenmiyordu ama adamın bir eşi vardı.

Yine de Alexei'nin parmakları şu anda pençeliydi -sakinliği bir yere kadar gidiyordu- ve yine de Memory, sandalyesinin arkasına dayadığı eliyle ilgili bir sorun yaşamadı, pençelerin jilet gibi keskin uçları saçlarını okşuyordu.

Aşk insanları çıldırtır.

Sevgiler.

Bu bilmemesi gereken bir kelime, hissetmeyi göze alamayacağı bir duyguydu. Ona imkânsızı dileten bir kadın için değil. Ama içinde yaşıyordu, ona sahip olan ilkel bir güç
Beşinciyi bitirdiğinde Memory'ye altıncı kurabiyeyi verdi.

"Patlayacağım," diye yakındı ama kabul etti.

Kurdu yerleşti.

Masanın sağ ucunda Sascha büyük bir çikolatayı mideye indiriyordu. Onun da yüzü daha ince görünüyordu. Lucas'ın eli Leopar alfası oturmak yerine eşinin yanında durmayı tercih etmişti. Memory bir keresinde "Davetsiz misafir beni tutmaya çalıştı," dedi. herkes yerleşmişti. "Gücünün derinliğine rağmen başarısız oldu."

"Ben de bir girişim hissettim." Sascha elindeki çikolatayı indirdi. "Sanki sürekli kayıyor gibiydi."

Luc elinin tersini Sascha'nın yanağında gezdirirken Memory, "Sanırım empatik zihinler ona karşı bağışıklık kazanmış olmalı," dedi. "Bu yüzden bize saldırmak için vekiller kullanmak zorunda."

"Temasa geçtiğinde ne konuştunuz?" Krychek sordu, ifadesi her zamanki gibi esrarengizdi ama adam sadece
Birçok acil sırasında yardım teklif etti, Judd ona kefil oldu ve bu Alexei için yeterince iyiydi. SnowDancer'ın tatlı ve yumuşak bir imajı da yoktu.

Memory onun yanında, "Deliriyor ve Es'i suçluyor - biz uyanmadan önce hiçbir sorunu olmadığını söylemişti," dedi.

Masanın etrafında sessizlik hüküm sürüyordu.

İlk kıpırdanan Sascha oldu. "Bu hiç mantıklı değil," dedi vücudunu Lucas'ınkine yaslayarak. "Ağdaki Es olmasaydı, ırkımız uzun zaman önce deliliğe ve cinayete dönüşürdü."

Bir sonraki konuşan Krychek'ti, gece yarısı sesi dalgındı. "Sessizlik bir başarısızlıktı çünkü psikopatları serbest , ancak normal işlev ile zihinsel kırılma arasındaki eşikte olan bir azınlık için, sessizliğin doğasında bulunan psişik disiplin
Sessizlik onları çizginin sağ tarafında tuttu."

"Ve Ağ'daki ani duygu akışı bu kontrolü aşındırıyor mu?" Lucas'ın gözleri kedisine bakıyordu, panter derisinin yüzeyine yakın bir yerde sinsice dolaşıyordu.

Krychek, "Artık Ağ'da duygulardan kaçınmanın bir yolu yok," diye belirtti. "Empatik zihinler tarafından yayılan parçalar
her yerde."

Memory bu çaresiz zihin için beklenmedik bir sempati duydu ama kalbini buna karşı sertleştirdi. Yardım isteyebilirdi. Bunun yerine Yuri ve Abbot'a zarar vermiş, pek çok kişinin de canını yakmıştı.

"Es'i öldürmek PsyNet'inizi çökertecek," dedi Alexei Krychek'e. İri vücudu o kadar sıcaktı ki kucağına tırmanıp onu etrafına sarmak istedi. "Bu adam bunu unuttuysa aklını kaçırmış demektir."

"Evet." Kaleb Krychek ayağa kalktı. "PsyNet'te avlanmaya devam edeceğim. Bu kişi ölümcül olabilecek kadar güçlü-" A
ani bir soğuk duraklama. "Son dakika haberi. İrlanda, County Cork'ta dört empat, başka bir aracın kendi araçlarına çarpması sonucu yaralandı." Kardinal ışınlandı.

Memory titreyerek kollarını kendine doladı. "Bu sadece korkunç bir kaza olmayacak." Es'lerden kaçı ölecekti? Kaç tanesi onarılamayacak şekilde yaralanmıştı?

Alexei onun ensesini okşadı. "Piç kurusu giderek akıllanıyor." Onun sözleri duymak istediği şeyler değildi. "Tek bir şeyi itmek çok daha kolay
Es'i öldürmek için birden fazla zihni zorlamaktansa yanlış bir hamle yapmak daha iyidir."

- - -

KALEB, en yakın kasabanın çok dışındaki bir köy yolunda meydana gelen garip kazanın olduğu yerde durdu; acil servisler olay yerindeydi ve
Çılgınca çalışıyordu ve şu ana kadar bir ölüm hissetmemişti. Es'lerden ikisinin ufak tefek kemikleri kırılmış, diğer ikisinde de biraz morluk vardı. Başka önemli bir yaralanma yok. Onlara çarpan sürücü tedavi görüyordu.
biraz daha ağır yaraları vardı ama uyanık ve bilinçliydi ve perişan görünüyordu.

Es'lerden biri onun yanında oturmuş, elini tutuyordu.

Suçlu araç eski bir modeldi ve muhtemelen otomatik çarpışma önleme sistemi yoktu. Empatlar daha yeni bir model kullanıyorlardı ama çarpışma önleme sisteminin, asırlık taş duvarlarla çevrili bu dar yolda aracı götürecek hiçbir yeri yoktu. Hele de başka bir araba onlara doğru nişan almışken.

Kaleb yoldaki lastik izlerine baktı. "Görünüşe göre yalnız sürücü doğrudan Es'i taşıyan aracın üzerine gelmiş, sonra da

Son anda bundan kaçının," dedi olay yerinden sorumlu İnfaz memuruna.

Soluk kahverengi tenine karşı ağır siyah sakalları olan tıknaz erkek teknik olarak Kaleb'e cevap ; o bir insandı ve Psy'a bağlı değildi. Kaleb'in bildiği kadarıyla, bu özel
Dedektif hiçbir zaman Psy çıkarları tarafından dönüştürülmemişti. O dürüst bir adamdı ve oyun oynamayan biriydi.

"Tam olarak bunu tarif eden bir tanığım var." İrlanda aksanıyla konuşan polis, kaldırımda bembeyaz suratıyla oturan sırık gibi bir bisikletliyi başıyla işaret etti. "Acil servisi aramış, biz gelmeden önce yaralılara yardım etmeye çalışmış."

Lastik izlerine bir bakış. "Hatalı sürücü olayla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyor ve ben de ona inanıyorum.
şaşkın." Çenesini ovuşturdu. "Sağlık görevlileri kafasına darbe almadığını söylüyor, bu yüzden bunama ya da başka bir zihinsel bozulmaya bakıyor olabiliriz."

Mantıklı bir sonuç ama Kaleb öyle düşünmüyordu. Çin Mahallesi'ndeki saldırıdan hemen sonra değil NetMind'a uzandı ve DarkMind, Es'i korumak için araya girip girmediklerini merak ediyordu, ancak tek elde ettiği, gittikçe küçülen tutarlılık parçalarının etrafındaki parazit ve karışıklıktı. Neosentient ikizler de Es'lerle birlikte başarısız oluyordu.
PsyNet. Bu yıkıcı tehdide karşı ona hiçbir yardım sunamazlardı.

Kaleb, İktidar Koalisyonu'nun diğer üyelerine bir mesaj göndermeden önce tekrar yola baktı ve ardından
İcra memuruna yardımları için teşekkür etti. Bir saniye sonra eve ışınlandı. Ev boştu, geldiği anda bunu anlamıştı. Sadece Sahara evdeyken ev gibi hissediyordu.

Ceketini çıkardı, kravatını çıkardı ve evlerinin terasına çıkmadan önce gömleğinin kollarını sıvadı. Vadi diğer tarafta sonsuza dek uzanıyordu. Işınlanamayan sevgilisi Sahara'yı bulduğunda koyduğu parmaklığın yanında duruyordu
İktidar Koalisyonu odalarının psişik mahzenine girdi.

Nikita Duncan ve Anthony Kyriakus zaten . Aden Kai ve Ivy Jane Zen de Kaleb ile neredeyse aynı anda geldiler.

Beklendiği gibi, Ivy Jane bugünün olaylarından haberdardı.

Etrafında güç uğulduyordu ama bu Kaleb'inki gibi bir güç değildi - empatik güç kendi kurallarına göre işliyordu ve meydan okuyordu. Şu anda bile, Ivy Jane'in zihninden çıkan renk kıvılcımları etrafındaki zihinlere sızıyordu.

Kaleb buna karşı koymadı - empatik enerji deli olmamasının nedenlerinden biriydi. Ivy Jane günün olaylarını anlatırken o da düşüncelerini ekledi, sonra dikkatini başka bir yöne çevirdi. "Nikita."

Sascha Duncan'ın annesi, Sascha'nın empatik olduğu kadar acımasız bir kadındı ve ona neden hitap ettiğini bilmiyormuş gibi davranmadı.

"Neye inanırsanız inanın," dedi, "Konsey bile her bir Konsey stratejisi hakkında bilgi sahibi değildim."

Garip bir şekilde Kaleb ona inanmıştı. Önceki Psy Konseyi, her biri güce aç yedi üyeden oluşuyordu.

Kaleb bu değerlendirmeye kendisini de dahil etti. O kadar çok komplo vardı ki hiç kimsenin hepsinden haberdar olamayacağı bir zamanda var oldu. Ancak Nikita, Kaleb ya da Anthony'den onlarca yıl daha uzun süredir Konsey'deydi.

"Konsey'in iskeletleri için nereyi kazacağınızı biliyorsunuz," diye işaret etti.

"Yeterince doğru." Ses tonunda duygu yoktu, ama bu kadın rahminde kardinal E'yi doğurdu. "PsyNet'te dikkatsiz yeni bir güç olduğuna dair ilk raporunuzdan beri küreğimi kullanıyorum." PsyNet'in duvarlarına veri yükledi.

psişik kasa, ağın siyahına karşı gümüş sembollerden oluşan bir yağmur. "Bu raporu, tarihi bir arşivin içinde gömülü olarak buldum.

Konsey'e ilk katıldığım dönemde, o zamanki en yaşlı üye, eski bir veri düğümü olduğuna inandığım bu veri düğümünün silinmesini veto etmişti.

Düğüm. İçindeki bilgilere bir gün ihtiyacımız olabileceğine dair belli belirsiz bir fikri vardı. Kimse ona karşı çıkacak kadar önemsemedi ve sonunda bunu unuttuk."

Kasadaki hiç kimse Nikita'nın raporuna itiraz etmedi; hepsi ırklarının geçmişlerini silmeyi bir sanat haline getirdiğini biliyordu.

Eski Meclis Üyesi, "Raporu kendiniz okuyabilirsiniz," dedi. "Ama işin özü şu ki, bu topraklarda doğan ilk nesil olarak

Sessizliğin yaşı geldiğinde, Psy'lerin küçük bir azınlığı için Sessizliğin yetenekleri üzerinde bir kısma düğmesi görevi gördüğü keşfedildi."

Koalisyon üyeleri raporu tararken bir duraksama oldu. Birkaç dakika içinde özümsenemeyecek kadar karmaşıktı ama Kaleb raporu gözden geçirebildi ve bir dizi ilginç bölüm bulabildi. Etkinin en çok Gradyan'da 7'nin üzerindeki Psy'de görüldüğünü gördü.

"Konsey buna neden izin verdi?" Konsey'de çalışan kadın ve erkekler Psy'yi bir yüzyıldan uzun bir süredir yönetenler güçten başka bir şeyden hoşlanmıyordu ve yüksek Dereceli telepatlardan ve telekinetiklerden oluşan bir ordu bu gücün temelini oluşturuyordu.

Nikita, "Sonradan öğrendiğim bir rapora göre, siz bu toplantıyı düzenlemeden sadece bir saat önce," dedi, "sorumlular İstenmeyen yan etkiyi ortadan kaldırmak için Sessizlik'i değiştirin. Buna Bokböceği Projesi adı verildi."

"Başarısız mı oldu?" Ivy Jane Zen'in sıcak psişik sesi.

"Tam tersine, Scarab başlangıçta çılgınca bir başarıydı. Scarab'a kaydolan Psy'lar yeteneklerinin tamamına erişim kazandılar. Ne yazık ki, denekler kısa süre sonra derin uyku belirtileri göstermeye başladılar. Zihinsel dengesizlik - çoğunlukla düzensiz psişik kontrol ve duygusal patlamalarla kendini gösterir. Halüsinasyonlar, bayılmalar, giderek şiddetlenen çılgınlıklar ve hafıza kaybı da rapor edilmiştir."

"Nikita ve ben bunu konuştuk." Anthony ilk kez konuştu Zihnindeki sesi gerçek hayattaki varlığı kadar sakin ve ölçülüydü. "Nikita ilk bölümün derinliklerine dalarken ben verilerin ikinci bölümünü okudum."

Kaleb buna hiç şaşırmamıştı; Anthony ve Nikita arasında her ne oluyorsa, bunun Sessizlik'le hiçbir ilgisi yoktu. Sahara aralarındaki ilişkiden çok etkilenmişti ve Kaleb bundan bahsettiğinde Sahara'nın bu çevrimdışı etkileşim işaretini çiğneyip geçeceğini biliyordu. Kaleb'in En ilginç bulduğu şey ise her ikisinin de PsyNet'ten kaçan bir kızı korumuş olmasıydı.

"Görünüşe göre," diye devam etti Anthony, "Sessizlik Bu küçük azınlık için reklamı yapılıyor, onları dengeliyor. Bunun bedeli psişik güç kaybıdır."

"Sessizlik bir Psy için mi çalıştı?" Ivy Jane fısıldadı.

"Tüm PsyNet'in zarar görmesi pahasına," diye belirtti Anthony. "Üç saat önce başka bir bölümü çöktü. Sessizlik
Bu kişiler için çalışmış olsalar da, Ağ başarısız olursa onlar da bizim gibi ölmüş olacaklar."

Kaleb ve Aden o gediği bir ekip olarak kapatmışlardı. İlk başarısızlık dalgasından sonra, ikisi birlikte küçük ila orta büyüklükteki gediklerin üstesinden gelebilecek yüksek Dereceli Psilerden oluşan ekipler kurdular. Kaleb ve Aden daha büyük yarıklarla dönüşümlü olarak ilgileniyordu.
-Bu, içlerinden birinin her zaman tam güçte olduğu ve hızlı bir şekilde yanıt verebileceği anlamına geliyordu.

Tek istisna, ihlalin ortak güçlerini gerektirecek kadar yıkıcı olduğu durumlardı. İkincisi giderek daha fazla meydana geliyordu. "Bu tür bireyler Sessizliklerini yeniden başlatabilirler mi?" diye sordu; eğer işe yararsa, daha kalıcı bir cevap ararlarken, geri dönüş haydut güç dalgalarını durduracaktı.

"Petek yürürlükteyken olmaz." Ivy Jane'in sesi kasvetliydi. "Bu noktada, Ağ'da duygulardan kaçmak mümkün değil."

Anthony, "Es'in uyanmasından önce bile, Bokböceği deneklerinin hiçbiri Sessizliğe geri dönemedi," dedi. "Birçoğu kendi dengesizliklerinin farkına vardıklarında kendi kendilerini feshettiler ya da öldürüldüler.
Personelin kendilerini savunmak için ölümcül güç kullanmaktan başka çaresi kalmayacak kadar kötü saldırganlık olayları sırasında. Geri kalanlar Konsey tarafından idam edildi. Bu cin şişeye geri konulamaz."

Nikita, "Böyle bireyler Sessizlik öncesinde de var olmuş olmalı," diye ekledi. "Tehlikeli istikrarsızlık, ırkımızın Sessizlik'i kurtarıcımız olarak görmesinin nedenlerinden biriydi. Ancak, istikrarsızlıklarının derecesi göz önüne alındığında, etkilenenlerin çoğu asla yetişkinliğe ulaşamazdı. Sessizlik bu dengeyi değiştirdi."

Bu da PsyNet'in tarihinde hiç olmadığı kadar tehlikeli ve kontrolden çıkmış yetişkinlerle uğraşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Bu çekicin üzerlerine düşmesi için olabilecek en kötü zamandı. Ağ daha fazla baskıyı kaldıramazdı.

"İnsanların söylediği bir söz vardır," dedi Ivy Jane, sesinde acıyla, "deha delilikle renklenir. Bizim ırkımız söz konusu olduğunda, yeteneklerimizin bedeli muazzam bir zihinsel karanlıktır ve bu bedelden kaçmaya çalıştığımız her seferinde daha da kötüleşir."

Yeterince doğru, diye düşündü Kaleb. İçinde çarpık ve oldukça çılgın bir yaratık yaşıyordu, büyümeye fırsat bulamadan kırılmış ve çarpıtılmış bir çocuk. Sahara'da akıl sağlığını koruyacak bir dayanak bulmuştu, onda asla bir canavar görmemiş olan kızda. Ancak onu elinden alırsanız dünyayı harap edebilirdi.

"Tehdit ne kadar büyük?" Aden'in zihni yoğun bir şekilde korunuyordu, bir Ok arkadaşıyla olan bağlantısı ya alışkanlıktan ya da Oklar sırlarını saklamayı sevdikleri için gizlenmişti. "Okların yüzde kaçı nüfus?"

Cevap veren Nikita oldu. "Scarab verilerinden yola çıkarsak, yüzde on altıda birinden daha az."

Minicik bir sayı. Sadece bir sorun vardı. "Tek bir çılgın Gradyan 9 feci bir kaosa neden olabilir."

Kasadaki tüm beyinlerden sözsüz anlaşma.

"Ortaya çıkardığınız raporlar, etkilenen Psy'ları kritik hale gelmeden önce tespit etmenin bir yolunu sunuyor mu?" Aden Arrow pratikliğiyle sordu.

Hem Nikita hem de Anthony olumsuz yanıt verdi.

Kaleb, bir gün uyuduğunuzdan çok daha geniş bir zihinle uyanmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Bir Ok'un zihnini kavrayacak kadar güçlü bir zihin.
eğitimli bir kara operasyon askerinin kendi iradesi dışında hareket etmesi kişisel çıkar. Uçuruma doğru kendi inişini anlayan bir zihin.

Bölüm 45

> Eğer bir kurt sizi oynamaya davet ederse, sadece nerede ve ne zaman olduğunu sorun. Pişman olmayacaksınız. Oyun arkadaşınıza bağlı olarak, sonunda çıplak da kalabilirsiniz.
>
> -*Wild Woman* dergisinin Nisan 2075 sayısından: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

Alexei arabayı yerleşkeye doğru sürerken HAFIZA yolcu koltuğunda **sessiz** ve soğuk bir şekilde **oturuyordu**. İçi acıyordu ve bunun fiziksel acıyla bir ilgisi yoktu; katil psişik avcıyla olan teması yüzünden morarmış hissediyordu. Yuri ve Abbot'un canını yakan ve onun atamasını öldürmek isteyen bu korkunç adam için nasıl üzülebilirdi? Yine de üzüldü.

O çarpık zihindeki bir şey onun empatik çekirdeğine ulaşmıştı. Bu onu ne yapıyordu?

Neredeyse yerleşkeye varmışlardı ki, Aleksey onun elini tutup kalçasına koydu.

Memory irkilerek çekildi.

Hırlama yok, sadece belirgin bir kurt gibi hareketsizlik var. "Benimle konuşacak mısın?"

Memory başını salladı.

"Evet, iyi şanslar." Alexei'nin ilkel gücü SUV'u doldurdu. "Surat asabilirsin ama içini bu şekilde acıtamazsın."

Hafıza kıllandı. "Sen kim oluyorsun da bana neyi hissedip neyi hissedemeyeceğime dair emirler veriyorsun?"

Hırıltısı aracın içini tamamen doldurdu, kollarındaki küçük tüylerin diken diken olmasına ve kalbinin teklemesine neden oldu. Kanı ısındı, bir

Kızgın ateş karanlığı süpürüyordu. "Sana bana hırlamamanı *söylemiştim*."

Ona dişlerini gösterdi. "Peki ya yaparsam?"

Gözlerini kısarak ona bir yavru köpek, gökkuşağı ve ışıltı dalgasıyla vurdu.

Nefesini tıslayarak çıkardı. "Bu çok adice."

"Sen başlattın." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve mutluluk sağanağını durdurdu. "Kara kara düşünmek istiyorum, o yüzden beni yalnız bırakın."

Lanet kurt gerçekten de kıkırdadı.

Ön camdan dışarı bakarak onu görmezden gelmeye karar verdi. İçindeki çelişkili duygulara o kadar odaklanmıştı ki, şimdiye kadar yerleşkeye varmış olmaları gerektiğini fark etmesi biraz zaman aldı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Nereye istersem," dedi sürücü koltuğundaki sinir bozucu adam.

Kadının ona yönelttiği hastalıklı ve tatlı mutluluk yaylım ateşi bile dişlerini sıkıp yoluna devam etmesine neden oldu. Ta ki sonunda aracı ıssız bir yerde, ormanın gümüşe büründüğü bir yerde durdurana kadar.

Etraflarında ay ışığı ve görünürde hiçbir yerleşim izi yoktu. Adam arabadan indikten sonra bile inatla yolcu koltuğunda oturdu.

Kapısını açarak serin gece havasını içeri aldı. "Harika bir şey görmek ister misin?"

"Hayır." Katlanmış kollarını sıktı.

Kızın buklelerini çekiştirerek, "Kötü huylu dişi aslan." dedi. Kız bu tahrike karşılık vermeyince, daha da yaklaştı. "Gel oyna."

Kaba sesli istek midesini sıkıştırdı, bir ürperti vücudunu sarmakla tehdit etti.

Geri çekilip kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce onun buklelerini okşadı. Hafıza insanüstü değildi; öyle görünüyordu. Ve vücudu . . . İlk defa, Memory için söylenen şu sözü anladı

Dilini yutuyorsun. Bu kadar mükemmel yontulmuş ve altın rengi kimse gerçek olamazdı. O bir illüzyon olmalıydı.

Adam bileğini tutup parmaklarını ağzına götürerek hafifçe ısırana kadar parmaklarını göğsüne sürtmek için elini uzattığını fark etmedi. Elini geri çekerek, adam üst düğmeyi açmaya başladığında başka tarafa bakmaya zorladı kendini

Pantolonunda. Kısa bir süre sonra çevresel görüşünde bir ışık parladı.

Kalbi titreyerek döndü ve büyük gri bir kurdun kürkünü sallayarak yerine oturduğunu gördü.

Çimlerin üzerinde atılmış bir giysi yığını duruyordu ve onunkilerle buluşan gözler saf kehribar rengindeydi. Kurt vücudunu uzattı, pençeleri öndeydi ve başı sırtından daha aşağıdaydı. *Gel oyna*, dedi.

Karanlıkta parlak ışıklar gibi içinden bir merak geçti.

Alt dudağı titrerken kollarını açarak bacaklarını kamyonun dışına doğru salladı. Kurt pantolonunun kenarını kavradı,
çekiştirdi.

"Kes şunu," dedi. "Bu kotu seviyorum."

Tekrar çekiştirdi.

Gülmesini engelleyemeyerek aşağı atladı ve kapıyı arkasından kapattı. Kurt sonunda onu bıraktı. Kadın dizlerinin üzerine çöküp tereddütlü bir merakla elini kaldırdığında, kurt başını eğdi
göğsüne yasladı. "Aleksey," diye fısıldadı kadın, hayretle
Dönüşüm her zaman bildiği halde, onu bu şekilde, bu muhteşem vahşi canavar olarak görmek...

Ellerini onun kürküne sokarak yüzünün yan tarafını ona sürttü.

Güçlü ve ölümcül çenesini açtı, boğazını kavrayacakmış gibi yaptı. Kadın, adamın ağır bedenini şakacı bir şekilde itti ve adam
dans ederek uzaklaştı, hava gibi hafif. Ancak elini uzattığında geri geldi. Onu okşadı, kürkünün kalın ve yumuşak olduğunu gördü. O da yerinde durdu, sadece okşamasına sabretmekle kalmadı, aynı zamanda başını eğdi ya da iyi bir noktaya çarptığını veya daha fazlasını istediğini belirtmek için onu dürttü.

Memory onun kulaklarından birini çekiştirdi, yanıt olarak alçak bir hırıltı ve hakaret içerdiğinden emin olduğu bir bakış aldı. "Sanırım kimse cesaret edemiyor
baskın bir kurdun kulağını çeker." Gülümsemesi yanaklarını buruşturdu. "Ne tür bir oyun oynamak istiyorsun?"

Kehribar gözleri parlıyordu.

Oturur pozisyona geçen kurt, gösterişli bir şekilde gözlerini kapattı ve başını pençelerinin üzerine koydu.

"Uyku oyunu mu?" Memory yüzünü buruşturdu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf oyun."

Kurt gözlerini açtı ve ofladı, sonra ayağa kalktı ve geri gelmeden önce ormanın içinde biraz koştu. Daha sonra tekrar oturur pozisyona geçti ve başını pençelerinin üzerine koydu.

Memory, kurdun içine kaçtığı ayın öptüğü ormana ve tekrar ona baktı. Hiç oyun oynamamıştı, hiç oyun arkadaşı olmamıştı ama o kadar çok belgesel izlemişti ki. Ne yapmıştı
Kurtlar ne yapmayı sever? Gözleri genişledi. "Ah. Bir kovalamaca oyunu!" Nabzını tekmeleyerek ayağa kalktı. "Çok hızlı değilim."

Kurt horlamaya başladı. *Sana büyük bir veriyorum.*

Niyetini sanki konuşmuş gibi net bir şekilde hissetmişti. Kurdun duyguları Alexei'ninkilerden çok daha ilkeldi ama yine de oydu ... ve onu bu haliyle de anlayabiliyordu. Bu bir hediyeydi.
hiç beklemediği bir şeydi.

Gözleri açıldı, içlerinde bir soru vardı.

"Dikizlemek yok." Kaşlarını çatar gibi

yaptı.

Gözlerini tekrar kapatmadan önce çenesini kurt gibi açarak cevap verdi.

Mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye çalışarak ormana doğru yürüdü. Dikkatliydi, ayağını yere sağlam basıyordu ama ay dünyayı aydınlatıyordu.
Ona, kalın çam iğneleriyle kaplı, yüksek çam ağaçlarının bulunduğu bir alanı gösterdi.

Çatlak kaya yok, dikkatli olursa ayağına takılacak bir şey yok.

Alexei kendini incitmeden onunla oynayabileceği bir yerde durmuştu.

Davul çalarak koşmaya başladı. Küçük bir derenin gümüş şeridini gördüğünde ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp
çıkmadan önce beş dakika boyunca akıntıya karşı yüzdüm. Buna değdi. Alexei'ye en azından küçük bir meydan okuma vermek için donmuş ayak parmakları. Ayaklarını kurulamak için çoraplarını kullandıktan sonra onları toparladı ve arka cebine soktu. Spor ayakkabıları çıplak ayaklarına bile tam oturuyordu.

Hazır, tekrar koşmaya başladı.

Beş dakika sonra bir kurdun uluması gökyüzünü yararak vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti ve Alexei'nin avda olduğunu anladı. Nefesi kesildi. Sonra uluma üstüne uluma onunkine cevap verirken ciğerlerinde dondu.

Kurt şarkısı dağlarda yankılanıyor, yamaçlardan sekip vadilere düşüyordu. Memory'nin gözleri yanıyordu
Vahşi koronun doğaüstü güzelliği karşısında kendini hareket etmeye zorladı.

Alexei onun .

Onun önüne geçmeye çalışırken bile, ne olduğunu merak ediyordu. Alexei'den başka bir kurtla karşılaşırsa ne olacağını düşündü. Aniden aklına gelen bu düşünceyle dikkati dağılınca, neredeyse yolunun üzerinden geçen bir köke takılıyordu. Tam zamanında kendini yakalayarak ayaklarının üzerinde durmayı başardı. Nefes vererek tekrar hareket etmeye hazır bir şekilde başını kaldırdı... ve kendini gözleri canlı altın renginde, kocaman siyah bir kurtla göz göze buldu.

Boğazı kurudu, kasları kaskatı kesildi.

Kurt başını şaşkın bir şekilde eğdi ... ve dostça olduğunu *düşündüğü* bir şekilde çenesini düşürmeden önce onu kokladı. Empatik duyularıyla onu "koklamaya" cesaret etti ve vahşi bir eğlencenin kenarını yakaladı. *Changeling.*

Ve onu komik mi buldu? Bu onun için sorun değildi. Dev siyah Jilet gibi keskin dişleri olan kurtlar muhtemelen kendilerini güldüren insanları yemiyorlardı.

Kurt ona saldırmadan dönerek uzaklaştı. Ama tam güvende olduğunu düşündüğü anda kurt durup omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı. *Hadi*, dedi o bakış.

Karanlıkta yabancı bir kurdu takip etmek delilikti. Ama bu, altın bir kurtla kovalamaca oynadığı çılgın bir mehtaplı geceydi - hayatını ellerine almaya ve eğlenen siyah kurdu takip etmeye karar verdi. Ama bir şey içini kemirmeye devam ediyordu. Bir kez daha kokladı. Kaşlarını çattı.

Onun duygusal hissi kışkırtıcı bir şekilde tanıdıktı. Sadece kurt duygularını insana çevirmesi gerekiyordu ve ... "Riaz?" diye gülümseyerek nefes aldı.

Arkasına bakan kurt, ağaçların arasında ilerlemeye devam etmeden önce onaylayan bir bakış attı.

Hafıza sessizlik içinde izledi.

İki dakikadan kısa bir süre sonra bir ağacın etrafından dolandı ve neredeyse küt kesilmiş kakülleri ve simsiyah saçları olan küçük Asyalı bir kadına çarpıyordu

Omuzlarına kadar.

Memory'nin gözleri büyüdü, ama o özür dilemeye fırsat bulamadan, siyah kot pantolon, çizme ve muhtemelen bir
Vücudunu saran koyu mavi kazağıyla siyah kurda doğru baktı.

"Ne , Riaz? Alexei'nin empatisiyle ne yapıyorsun?"

Alexei'nin empatisi.

Kelimeler Memory'nin tenine yerleşti, derinlere gömüldü. "Alexei ve ben bir kovalamaca oyunu oynuyoruz," dedi Memory, sanki bir kovalamacanın içindeymiş gibi hissederek.
Tehlikeli bir vahşi yaratığın onu kendisine dost gözlerle bakan bir kadına götürdüğü fantastik bir filmin ortasında
Suikastçı.

"Oyun, ha?" Belki de suikastçı Riaz'ın kurduyla bakışlarını değiş tokuş etti. "Lexie'mizin büyük bir avantajı var." Memory'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yanına alabileceğin birkaç parça kıyafetin var mı?"

Memory şaşkınlıkla nemli çoraplarını çıkardı.

Kurt ve kadın birbirlerine tekrar baktı ve kurt başını salladı. İpucunu alan Memory çorapları cebine geri koydu.

"Terledin mi?" Kadın ellerini kalçalarına koydu ve üzerinde görünürde bir silah olmamasına rağmen Memory onun silahlı olduğunu düşünmeye devam etti.

Memory'nin beyninde bir ampul yandı. " dön," dedi Riaz'a.

Adam esnedi ama kadın turuncu kazağını çıkarırken esnedi, sonra da tişörtünü çıkardı. Onu kadına vererek kazağını tekrar üzerine geçirdi. "Kurban et onu." Tişörtü başıyla işaret etti. "Bu bir savaş."

Hınzır bir sırıtış. "Senden hoşlandım E. Şimdi bu oyunu Lexie için biraz daha zorlaştıralım." Elinde aniden bir bıçak parladı. Tişörtü ikiye ayırmak için onu kullandı, bir parçasını Riaz'a verdi, diğer parçasını kendisi.

Kurt batıya doğru kaçtı.

"Beni takip et," dedi kadın. "Sana izini nasıl karıştıracağını göstereceğim, böylece üç koku izinden en güçlüsü olmayacak."

Memory, rehberi bir işaretler listesinin üzerinden geçerken zihinsel notlar alarak ilerledi. Sonunda kayalık bir araziye vardılar.

"Taşlar kokuyu o kadar iyi tutmaz," diye söylendi. "Breeze de Lexie'ye yardım etmek için yanlış yöne gidiyor." Kadının karanlık gözlerini aydınlatan bir sırıtma daha. "İyi şanslar."

"Teşekkür ." Memory'nin kalbi yeniden çarpmaya başladı. "Bekle, senin adın ne?"

"Sing-Liu, ve eğer herhangi bir pislik kurt sana bana Çin Bebeği demeni söylerse, onları benim için bıçakla. Kurdun adı D'Arn değilse tabii. Onunla özel olarak ilgileneceğim."

Sonra ikisi ayrılıyordu; Sing-Liu rüzgârın kokuyu Alexei'ye taşıyacağı yöne giderken, Memory tam tersi yöne gidiyordu.

Oyun tekrar .

- - -

ALEXEI, Riaz'ın yolunun Memory'ninkiyle kesiştiğinin kokusunu alınca dişlerini sıktı. Teğmen arkadaşı onu bırakması gerektiğini bilmeliydi. yalnızdı. Alexei, kimse onun olduğunu anlayamayana kadar ona sürtünmeyi ihmal etmemişti; kokusu onu tutacak kadar derin değildi. bir duştan geçerken, eğer onlar olsaydı olacağı gibi cildinde değildi samimi deri ayrıcalıklarını değiştirdi, ancak diğer kurtları uyarmak için yeterliydi.

Sıkıntısını hafif bir homurtuya indirgeyen tek şey Riaz'ın Adria'ya sadık olması ve Memory'ye bir kadın olarak ilgi duymamasıydı. Peki neden ikisi birlikte yola çıkmıştı? Eğer diğer erkek onu korkutmuş olsaydı Riaz'ı boğardı.

Hafıza.

Ne be? Artık Sing-Liu da bu işin içindeydi. Bir sonraki adımlarını görmek için bölgede daireler çizerken homurdandı. Patika ikiye ayrılıyordu.

Oh.

Alexei'nin çenesi kurt gibi bir kahkahayla açıldı. Sürü arkadaşları Hafıza'ya yardım ediyordu.

Güzel.

Alexei'nin insan yanı kurdun kararlılığına katılıyordu. Memory derede yürüyerek onu yavaşlatma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı ama bir avcıdan kaçma konusunda hiçbir eğitimi yoktu.

Riaz ve Sing-Liu'nun oyuna girişinden bağımsız olarak,
Hafızanın kokusu ona ışık saçıyordu, taze ve tatlı.
ve sıcaktı. Onu, stajyer bir asker olarak sık sık oynadığı taşlık alana kadar takip etti. İşler burada ilginçleşmeye başladı. Koku tekrar dağıldı, sonra taşın üzerinde kayboldu. Alexei yolunu tekrar takip etti,
taşın üzerinden adım adım geçti.

İnatçı, meydan okuyan, güçlü.

Dişlerini sıkarak E.'sinin kokusunu takip etti ama sürü arkadaşları zekiydi. Riaz ve Sing-Liu, hangisinin sadece Memory'ye ait olduğunu - ya da kurnazlık yapıp kafasını karıştırmak için diğerlerinden biriyle mi yola anlamakta güçlük çekene kadar koku izlerini iki katına çıkarmış, daire çizmiş ve üst üste bindirmişti.

Başını neşeli bir ulumayla geriye attı, bu durumdan çok memnundu. Oyun. Sürü arkadaşlarının onunla oynamasından da memnundu. Bu beklenen bir şey değildi; Riaz ve Sing-Liu SnowDancer'ın güçlü ve yüksek rütbeli üyeleriydi ve Alexei Hafıza hakkında kamuoyuna bir açıklama yapmamıştı ... kapısına bıraktığı tüm yiyecek hediyeleri ve bu oyun için onu SnowDancer bölgesinin derinliklerine getirmesi dışında.

Önce uzaktaki bir sürü arkadaşı, sonra da bir diğeri onun ulumasına kendi ulumalarıyla karşılık verince, ay ışığının altında koşmaya devam etti.
Onu gökkuşaklarına, ışıltılara ve zevklere boğarak ona misilleme yapan empat. Kurt homurdandı. Bir yavru kadar korkutucuydu. Ve her iki yanı da ona tapıyordu.

Onu yakalamak için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 46

Mahrem cilt ayrıcalıkları asla hafife alınmaması gereken bir hediyedir.

-*Wild Woman* dergisinin Haziran 2079 sayısından: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

HAFIZA onu bir kurdun hedefinde olduğu konusunda neyin uyardığını **BİLMİYORDU.** Belki de empatik duyuları
Alexei'nin vahşiliği, sadece içgüdülerinin anlayabileceği kadar ince bir fısıltı. Bu içgüdüler ona kaçmasını ya da saklanmasını söylüyordu.

Kesik kesik bir nabız atarak büyük bir çalının arkasına eğildi ve çok ama çok hareketsiz kalmaya çalıştı. Anlayabildiği kadarıyla, esinti onun aleyhine işliyordu; onu fark etmeden geçip gitmesi mümkündü.

Kalbinin gümbürtüsünden başka ses
yoktu. Sonra uzaklaşan bir kurdun
hışırtısı.

Memory ayağa kalkmaya başlamadan önce birkaç dakika daha bekledi, niyeti ters yöne doğru koşmaktı. Yolun büyük bir kısmında çalılıkların üzerinden baktı ... ve bir kurtla burun buruna geldi.

Aynı anda hem ağlayıp hem gülerek arkasını döndü ve koşmaya başladı. Kurt peşinden gelmek için çalılıktan atladı ve kurt ona yetişip etrafından dolanmadan önce daha fazla uzaklaşamayacak kadar çok gülüyordu
onunla yüzleşmek için. Ona dişlerini gösterdi. O da karşılık verdi. Ve sonra dizlerinin üzerine çökerken tekrar gülmeye başladı.

Başıyla onu dürterek çam iğnelerinin üzerine sırt üstü yuvarladı. Hava hiçbir uyarı olmadan ışıkla parçalandı. Kadın dondu kaldı,

Gözleri kocaman... Rüzgârda savrulan altın sarısı saçları ve karanlıkta parlayan gözleri olan bir adam, kurdun olduğu yerde onun üzerine eğilmişti. "İyi oyun," dedi adam, sesi kadar sertti ki kurdun derisinin yüzeyine yakın kaldığını biliyordu.

Ellerini adamın omuzlarına koydu - adamın teni çok ipeksi ve sıcaktı; onun yakınlığı, karanlık erkeksi kokusu ve sıcaklığının bir battaniye gibi olması hoşuna gidiyordu. "Daha iyi olacağım."

Sırıttı ve tüm vücudu onunkini kaplayacak şekilde pozisyonunu değiştirdi. Alt yarısı onunkine bastırırken, üst bedenini ondan uzak tutmak için ön kollarını kullandı. "Sana beni nasıl kandıracağını öğreteceğim," dedi.

Başını kızın boğazına dayayıp burnunu sokmadan önce söz verdi.

Titredi, elini onun saçlarının arasına daldırdı. Bacaklarından birini onunkinin üzerine kıvırmak içgüdüsel bir hareketti. Ağzı kurudu. "Çıplaksın." A

Tabii ki çıplak olmasına rağmen, irkilerek fısıldadı.

Elini kullanmadan önce boğazından kaba, hırıltılı bir ses geldi. Dişleriyle nabzının üstündeki deriyi kavradı ve çekti. Memory'nin iç çekirdeği erimiş bir telaşla sıkıştı. Alexei, göğsünde kesin bir onay içeren gürleyen bir titreşimle onun tenini serbest bırakarak iri bedenini onunkine sürttü.

Adamın ereksiyonu sıcak, sert bir çubuk gibi kadının karnına dayanmıştı. vücudu lezzetli bir şekilde ağırlaştı. Kanına ateş düştü, ona daha iyi erişebilmek için boynunu eğdi ve o da bundan sonuna kadar yararlandı - öpmek ve

Emdi ve kemiklerini eritti. Ağzına ulaştığında dudakları karıncalandı, şişmiş ve hassas hissediyordu.

Alexei kollarından birini onun başını desteklemek için hareket ettirdi, parmaklarını saçlarına gömdü. Öpücüğü ilkel, talepkâr ve ıslaktı ve neredeyse hareket ettiğinin farkına varmadan diğer bacağını ona dolamıştı. Adam o kadar güçlü, o kadar seksiydi ki, onu boğuyordu ve daha fazlasını istiyordu.

Altın kurduna bağımlı olan kadın, ellerini onun sırtında gezdirdi, Adamın ağzı, içindeki boş yerleri dolduran bir sahiplenmeyle onunkini sahiplenirken, avuçlarının altında hareket eden kaslarının verdiği hissin tadını çıkarıyordu.

Dudakları ayrıldığında nefesini içine çekerek adamın omuzlarını öpmeye başladı. Biraz tuz, çoğunlukla da ilkel bir sıcaklık tadı almıştı.

Benim kurdum. Benim Alexei'm.

Öpücükleri ve bedenini okşaması karşısında boğazından derin bir ses çıkardı ve bir elini kazağının altından karnına dayadı. Birden alev alev yanan Memory, kollarının üzerinde doğrulana kadar onu itti.

Adam gece ışıltısı kaybolmuş gözlerle onu izlerken, kadın aşağı indi ve kazağını başının üzerinden çıkardı. Kızın bukleleri yakasından kurtulurken dalgalandı ve Alexei'nin gözleri onlara kaydı. Kazağını çekiştirmeyi bitirirken bir elini kaldırıp saçlarıyla oynadı.

Kazağını bir kenara atıp adamın kehribar rengi bakışlarını yakaladı. "Öp beni."

Ağzını kendi çiğ hınzırlığıyla yutuyor, vücudu onunkini en lezzetli şekilde eziyor, bir elini
dantelle kaplı göğsünü sıktı. Memory inledi ve ona doğru eğildi. Yerinden kıpırdayamayacak kadar ağırdı ama yine de bunu hissediyor gibiydi çünkü erotik okşamayı açık bir şekilde tekrarladı
Başparmağının ucunu kızın şişkin meme ucunun üzerinde gezdirmeden önce sahiplenici bir tavır takındı.

Sütyeninin dantelleri hassas tenini törpüledi. Memory
onun altında dönerek alt dudağını ısırdı.

Öpüşmeyi kesip ona kaşlarını çattı, altın rengi telleri yüzüne döküldü. "Ne?"

"Ten," dedi ve sütyeninin bir askısını, sonra diğerini aşağı itti. "Ten istiyorum."

Başını eğerek göğüslerinin arasındaki vadiyi öptü, saçının ince telleri kadının muhtaç tenine işkence edercesine vuruyordu. Ama eli sutyenini açmak için kadının sırtına doğru ilerliyordu. Birkaç öpücükten sonra
Saniyeler sonra hırladı ve başını kaldırdı. "Sana bir tane daha
alacağım." Dantel yırtıldı.

Bu sutyen pembe renkteydi ve çok hoşuna gitmişti ve adamın onu parçalara ayırıp bir kenara atmasını umursamıyordu bile. Çünkü adam elini göğsüne koymuş, hafifçe sertçe tutuyordu. Duyguların sarsıntısı sırtını eğdi, beynini karıştırdı, tırnaklarını adamın pazularına geçirdi. Kabaca okşayıcı kelimeler mırıldanarak ona
güzel ve seksi, yukarı bakmadan önce boğazından aşağıya, göğüslerinin arasına doğru öptü.

Kehribar gözleri ona doğru
parladı. Göğsü kabardı.

Onu tam olarak istediği yerde yakalamış bir yırtıcının gülümsemesi. "Güzel Hafıza." Ağzını meme ucuna götürmeden önce hiçbir uyarıda . Tek bir sert emiş ve çığlık atmak istedi. Çığlığını bastırmak için ön kolunu ağzına doğru iterek
diğer eliyle yere vurdu.

Alexei iki elini de onun altına sokarak, sanki onu yukarı kaldırdı. zevk. Önce bir meme ucunu, sonra diğerini emdi ve okşadı.
Tam bu zevkin daha iyi olamayacağını düşündüğü anda, adam göğsünün hassas alt tarafını yaladı. *Oh.*

"Sana sahibim, dişi aslan." Bir ses gürültüsü, elleri güçlü ve koruyucu bir şekilde kızın vücudundaydı. Çenesi kirli sakallarla kaplıydı ve çenesini göğüslerinin, kalçalarının öpücükle ıslanmış etine sürttüğünde
kalçalarını sarsıcı bir güçle sıktı.

"Uyarılmanın kokusunu alabiliyorum," dedi onu yakalayan kurt, karnından aşağı doğru öpmeye başlamadan önce. "Zengin ve karanlık, tatlı bir ısırıkla." Dilini kadının kemerinin kenarında gezdirdi, sonra göbeğine bir öpücük kondurdu.

Bu şefkatten etkilenen kadın, parmaklarını adamın saçlarına geçirdi. *"Alexei."*

"Acıyor mu, tatlım?" Ayağa kalkıp ellerini kızın belinin kıvrımına koymadan önce çenesini kızın tenine sürttü.
"İçeride mi? İhtiyacın var mı?"

"Evet." Onun ulaşabildiği her okşadı. "Sana ihtiyacım var."

Ürpererek kot pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. Saniyeler sonra külotuyla birlikte onları da çekiştirerek çıkardı. Serin hava onun en mahrem yerlerini öptü. Giysilerini bir kenara fırlatan Alexei ona açık bir takdir ve dizginlenemez bir açlıkla baktı.

Hafıza kızardı.

Ani bir hareketle kendini üstte olacak şekilde çevrilmiş buldu, adamın elleri alt kıvrımlarını okşamak için aşağı doğru iniyordu.
"Hayır." Adamın kehribar rengi bakışlarıyla buluşmak için kendini yeterince yukarı itti. "Senin tarafından ezilmek istiyorum."

Pençeleri kalçasının çıplak kıvrımlarını okşuyordu. "Yer senin için çok sert."

Memory kazağını ve kot pantolonunu yaklaştırmak için uzandı. "Bana kıyafetleri giydir." Tartışmayı planlıyormuş gibi göründüğünde, vücudunu yavaşça ona doğru hareket ettirirken boğazını öptü.
Eğer sürtünmeyi seviyorsa, onun da seveceğini hissediyordu. "Alexei, üşüyorum."

İnleyerek onu tekrar sırt üstü yatırdı, giysilerin üzerinde olduğundan emin olmaya dikkat etti. Kızın üzerine eğilerek bir elini kalçasının altına koydu ve kız mesajı alıp bacağını tekrar beline dolayana kadar böğrünü okşadı. "Burada sana göz kulak olmaya çalışıyorum." Karanlık bir hırıltıydı.

Memory ayağının topuğunu onun sırtının küçük kısmına sürttü, beyin hücreleri artık tüm silindirlerde ateşlenmiyordu. "Bana karşı çok büyük ve sert hissediyorsun."

Gözleri parlayarak iki kolunun üzerine indi ve onu öptü.
Yine diliyle ve onu eriten vahşi bir şefkatle. Diğer bacağını ona doladı, kalçalarının arasındaki ıslaklıktan utanmadı. O bir kurttu, zaten kokusunu alabiliyordu ve ona bundan hoşlandığını söylemişti.

Ağzını adamın vücudunun geri kalanına dayayabilmek için öpüşmeyi kesmeye çalışıyordu ama adamın ağzıyla işi bitmemişti ve öpücüğü o kadar nefisti ki teslim oldu. Elini içeri kaydırdığında Terden sırılsıklam olmuş arasından geçip kalçalarının arasını okşarken çaresizce nefes nefese kalmıştı.

Duygu, keskin bir kenara sahip olan bereketli dalgalar halinde onun üzerinde yuvarlandı.

Dalga büyüdü, büyüdü... ve hiçbir uyarı olmadan tepeye ulaştı. "Alexei!" Gözleri karardı, zihni PsyNet'te görünmemesi için kalkanlarının içine hapsedilmiş bir zevk bulanıklığı içindeydi.

Sonrasında ağır ağır kapanan gözlerini kaldırdığında, tepesinde kendini beğenmiş, yırtıcı bir şekil değiştiren gördü. "Bu ... idi."
Göğsünü okşadı, ön kollarını okşadı.

Dudakları kıvrıldı, boğazını hafifçe ısırdı. Onun oyun tarzına alışkın olan kadın, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve gülümsedi, tüm vücudu durgunlaşmıştı. Adam kalın dudaklarıyla onu dürttüğünde

Uyarılmış bir halde bacaklarını adamın kalçalarından ayırarak ayaklarını yere bastı, açık ve onun için hazırdı.

Pençeleri başının iki yanındaki toprağa saplandı. Yüzünü kadının boğazından kaldırarak, "Emin misin?" dedi. Sert sözler. "İlk seferinde sadece bir tane alırsın."

Hafıza onu omzundan ısırdı. Sertçe.

Hırıltısı göğsünde gök gürültüsünü andırıyordu ama ona zarar vermek için hiçbir hamle yapmadı. Tabii ki yapmadı. Çünkü o koruyan bir kurttu, zarar veren değil. "Sana ısırmayı kim öğretti?" Bu bir homurtuydu, burnu
onunkine bastırdı.

Memnun olan Memory onu öptü. "gel, benim muhteşem, güçlü kurdum."

Alexei ona sertçe bastırdı, ereksiyonunun narin etini ayıran samimi sürtünmesi nefesini çaldı. Sevgi ve hayranlık dolu sözleriyle bu kadar dürüst olması da onu
Boğazına hırıltılı öpücükler konduruyor ve sahiplenici bir elle göğsünü sertçe okşuyordu.

Emin olup olmadığını tekrar sormadı.

Onu dizinin altından kavrayarak, kalçasını yukarı ve dışa doğru itti ve kendini ona daha da sıkı bir şekilde oturttu. Amber ışıl ışıl parlıyordu
içeri iterken gece karanlığı. Zevk ve acı arasındaki sınırdaki gerilme hissiyle inledi, vücudu
spazmodik bir şekilde etrafında kenetleniyordu. Çenesini sıkarak bir elini kızın dizinde tuttu ve ereksiyonunu çalıştırırken kızın kendisine doğru açılmasını sağladı.
Yavaş bir dikkatle içine.

Toprağa tutundu, kalçalarını ona doğru kaldırdı.

Dişlerini göstererek sonuna kadar itti. Bir acı bıçağı zevkini raydan çıkarmakla tehdit etti, boğazından bir inilti kaçtı.

Alexei hemen durdu. "Hafıza mı?" Şakaklarında ter parıldıyordu, kasları kaskatı kesilmişti.

"Ben sadece ..." Nefesini içine çekti. "Sen büyüksün."

Hınzırca bir sırıtış onu düpedüz öldürdü, ama kız onun sıcaklığını ve gücünü içinde hissetmeye alışana kadar hareketsiz kaldı. Uyluklarının arasındaki küçük sert yumrunun nabzını hızlandırdı. Kadın
kaslarını deneysel olarak sıktı. Alexei sert bir nefesle

Elini altından geçirip poposunu avuçladı, sonra tekrar içeri itti.

Ağır bereket hissi yüzünden zar zor nefes alabilen Memory, kollarını ona doladı ve gelecek yolculuk için tutundu. Her ikisinin de vücudundan terler akana ve kadın kalçalarının arasında eriyene kadar dayanılmaz bir şekilde yavaşladı. "Daha hızlı," dedi
Nefes nefese.

"Sadece canının yanmayacağından emin olduğumda." Elini göğsüne götürdü, meme ucunu kopardı.

Memory tekrar inledi. "O kadar ki kayganlaştım," diye itiraz etti ve aynı anda kalçalarını yukarı doğru salladı.

Bunu yapanın kelimeler mi yoksa erotik hareketler mi olduğunu bilmiyordu. Ama Alexei bir elini başının yanına koyarak kendini destekledi ve sonra *hareket* etmeye başladı. Vücudunu titreten ve sinir uçlarını elektriklendiren bir hız ve güçle. Kadın da onunla birlikte hareket etti, düşecekleri uçurumu görebiliyordu. Çok yakın. *Yani*
Kapat.

Çaresizlik içinde kendi elini göğsünün üzerine kapadı ve onun yaptığı gibi sıktı.

"Siktir!" Alexei'nin gözleri onun göğsünde, arkasındaki eli pençeleşiyor, vücudu şehvetli bir şekilde onunkine sokuluyor
Bu saldırganlık onu uçurumun kenarına getirdi. Düşmedi. Uçtu. Zevkin kanatlarında öylesine derin ve iç burkucuydu ki, onun ve Alexei'nin kör edici gücünden başka hiçbir şeyin değildi.

Onun kendi doruk noktasını haykırdığını duydu, içinde onun salıverilmesinin şok edici sıcaklığını hissetti, onu açmayı başardı uyuşturulmuş gözleriyle başını arkaya attığını, kemerli vücudunun ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzünde siluet oluşturduğunu gördü. İç kasları sıkıştı
Yine, ama bu sefer zevk daha yumuşak, daha baygındı.

Alexei onun üzerine indiğinde, bacaklarını ona doladı, bir eli saçlarında, diğeri sırtındaydı. Ve gece esintisi vücutlarındaki nemi silerken orada, gevşek ve doygun bir şekilde yatıyorlardı.

- - -

ALEXEI içinde tehlikeli bir uyanış hissetti, izin veremeyeceği bir kıpırdanma. Ama artık çok geçti. Çiftleşme dürtüsü Hafıza için uyanmıştı; kurt diğer yarısını seçmişti. Ve kurtlar ömür boyu çiftleşti. Bu acı verici armağan karşısında içten içe ürpererek Memory'nin üzerinden yuvarlandı.
ve doğanın halısına.

Teni onunkinden daha sertti, çevresi doğal ortamının bir parçasıydı. Yan dönerek bir elini kızın karnına koydu çünkü ona dokunmaktan kendini alamıyordu. Duramıyordu.
eşine dokunmayı bırak.

Tabii ki .

Sert, meydan okuyan, hayatta kalan biri. Ona baktığında sadece güzel yüzünü değil, ötesindeki karanlığı da gören ve ona arzulamaması gereken bir şefkatle dokunan bir empat. Ama ona dokunmaya cüret eden başka bir erkeği öldürebilirdi; Memory söz konusu olduğunda bencil ve sahipleniciydi ve hiç de mantıklı değildi.

Gitmesine asla izin vermezdi.

"Bunu sevdim," diye fısıldadı uykulu uykulu. "Hem de çok." Ona doğru kıvrılarak göğsünü okşadı. "Her gece çıplak dans edebilir miyiz?"

Alexei onun göğsünü avuçlayarak omzuna bir öpücük kondurdu. "Her sabah da," diye gürledi, doğasının her iki parçası da
Uykulu, sıcak bir Hafıza'yı uyandırıyor ve günün ilk eylemi olarak vücuduna kayıyor.

Burnunu onun göğsüne sürttü. "Burada kalabilir miyiz?" "Çok üşüyeceksin." Onu kollarıyla sardı, arkadaşı
dişi bir aslanın kalbiyle. Zihninde Etta'nın
parçalanmış bedeni, son nefesini verirken ağzından kan fokurduyordu.

Bunu ona arkadaşı yapmıştı.

Bunu ona *Brodie* yapmıştı.

Alexei'nin kurdu derisinin iç kısmına sürtündü, kendi eşine açlık içgüdüsel bir acıya dönüştü.

Bölüm 47

> Kendimi parça parça kaybediyorum. Bu yüzden bugün, kendi şartlarımla, kendimi tanıdığım zaman ve bu çılgınlığın gerektirdiği iğrenç suçları işlemeden önce dışarı çıkmayı seçiyorum.
>
> -Scarab deneği Ricky J. tarafından bırakılan intihar notu.

PsyNet'in her yerinde San Francisco'Çin Mahallesi'nde Es'e karşı bir saldırı olduğuna dair **raporlar** vardı ... ve eve yürürken ikinci bir baygınlık geçirmişti. Burnundan kan damlarken ve kalbi küt küt atarken yatağında uyandı.

En azından sokaktaki kadınlarla yaptığı konuşmayı hatırlıyordu. Tabii bu, parçalanmış zihninin yarattığı bir halüsinasyon değilse. Belki de evinden hiç çıkmamıştı, onun yerine bütün gününü ateşli rüyalara kilitlenmiş kayıp saatler.

Yatağının kenarına oturarak başını eğdi ve yüzünü ovuşturdu. Düzensiz akıl sağlığını açığa çıkaracak kritik bir iş hatası yapmamış olması tamamen şanstı. Şimdi de Es'in bilinmeyen bir zihin tarafından saldırıya *uğradığına* dair bu rapor *hiç anısı yoktu.* Bu süre zarfında ne yaptığını bilmek zorundaydı. Emniyet'te bağlantıları vardı, gözetim kayıtlarına erişebilirdi-

Gözü gömleğinin manşetinin kenarına yapışmış bir şeye takıldı. Beyaz bir kağıt parçası, muhtemelen bir dekorasyonun parçası. Tavşan baskılı. Çin kültürüne göre yeni yılın sembolü.

"Çin Mahallesi'ndeydim." Bunu yüksek sesle söylemek zorundaydı, hayatının kontrolden çıktığını kabul etmek zorundaydı. Evet, o mümkündü

sokaklarda dolaşırken küçük bir parçayı eline aldı, ama başucundaki çekmecede sakladığı kurutma kağıdı sayfaları yalan söylemiyordu. Çekmeceyi çekip açarak bir kâğıt çıkardı: üzerinde şunlar yazıyordu

Honeycomb-Designation E sayfa boyunca tekrar tekrar tarandı tekrar. Bunları yazdığını hatırlamıyordu ama elindeydi ve sayfaları bir başka kayıp zaman diliminden sonra keşfetmişti.

Başka bir füg.

Şimdi Es, birden fazla kişinin "disiplinsiz" olarak adlandırdığı ama kimsenin tanımlayamadığı güçlü bir zihnin saldırısına uğruyordu. Bu tür güçler genel olarak iyi bilindiğinde bu bir gizemdi. Muhabirler "ortaya çıkan Psy" hakkında teoriler üretmeye başlamıştı.

Karalama defterinin sayfalarını elinde tutarken kâğıtlar çatırdadı.

Psikozlu ya da gerçeklere karşı kör değildi: PsyNet'in empatlar. Bilinci yerindeyken asla E Grubu'nun herhangi bir üyesine saldırmazdı ama bugünlerde pek bilinci yerinde değildi.

Geçmişin kristal akıl sağlığına geri dönmeli, bu haydut gücü kapatmalıydı. Sadece bir sorun vardı: O zaten
birden fazla kez denedim ve başarısız oldum.

Bölüm 48

Erişim engellendi. İcra mührünün ihlali beş yıl hapis cezasıyla sonuçlanacaktır.

-E. David Renault'on yıldan uzun bir süre önce sahte belgeler kullanarak satın aldığı mülkler de dahil olmak üzere herhangi bir mülküne girme girişimlerine bilgisayar yanıtı
kimlik belgeleri

HAFIZA bir gülümseme ve vücudunun alt kısmında onu kızartan bir ağrıyla **uyandı**. Yatakta dönerek elini Alexei'nin yanında bıraktığı iz üzerinde gezdirdi ve mutluluktan yanakları ağrıyan alt dudağını ısırdı. Bütün gece ona sarılmıştı, altın kurdu, sadece şafaktan önce ayrılmıştı çünkü ininde görevleri vardı.

"Yakında görüşeceğiz, dişi aslan." Yırtıcı bir hayvanın talepkâr öpücüğüyle mühürlenmiş bir söz.

Bu düşünceyle nefesi kesilen Memory yataktan kalktı ve banyoya yöneldi. Vücudundaki ağrılara değer verdi, parmaklarını şefkatle cildindeki kızarmış bölgelerin üzerinde gezdirdi. O
Bu izleri bir kurtla oynarken kazandım.

Onun kurdu.

Gözü kaburgalarındaki bir yara izine takılana kadar gülümsemesi devam etti. Küçüktü, neredeyse yoktu. Sığınakta bir böcek tarafından ısırılmıştı.

On üç yaşlarındayken -küçük yaratık bir havalandırma kanalından girmiş olmalı. Buna alerjisi olduğu ortaya çıktı. Renault onu kontrol ettiğinde ateşi vardı ve enfeksiyon bir yara izi bırakmıştı.

Kaşlarını çatarak duş aldı, sonra o gün için giyindi: kollarında beyaz biye olan fuşya-pembe düğmeli bir gömlek, koyu mavi kot pantolon ve ince mor bir kemerle eşleştirildi. Çorapları pembe benekli mavi-yeşildi ve şirin mor bir eşarp bağladı.
Boğazında küçük beyaz bir iz vardı. Sonunda Alexei'nin
Bu yüzden dolaptan kendi ceketini seçti: koyu zeytin yeşili, omuzlarında apoletler vardı.

Onu mutfağa götürdü ve kahvaltısını hazırlarken bir sandalyenin arkasına asılı bıraktı. Pırıltılı spor ayakkabıları kapının hemen girişinde, önceki gece tekmeleyerek çıkardığı yerde duruyordu. Vücudunun derinliklerinde karanlık bir sıcaklık açığa çıkarken tekrar gülümseyerek yemek için verandaya çıktı ... ve gözleri otomatik olarak onunkinin karşısındaki kabin.

Saldırıdan beri her sabah karşıya baktı. Ve
Her sabah kapalı bir kapı görüyordu. Kocaman gülümsemesi ve cömert kalbiyle Jaya yoktu. "Katil" mavi gözlü, siyah giyimli Arrow vardiyasına başlamak için çıkmıyordu. Sadece korkunç, acı verici bir boşluk.

Abbot tamamen iyileşecek.

Hafıza, Sascha'nın sözlerinin yankısını kalbine sarmış, kulübenin acımasız boşluğuna karşı umut dolu bir kalkan oluşturmuştu ... ve Yuri'yi düşündüğünde, kasıtlı olarak
yürüyüşleri sırasında konuşurlardı. Arkadaşını canlı, güçlü ve zeki olarak hatırlayacak ve onun gücüne ve hayatta kalma içgüdüsüne güvenecekti.

Sascha kısa bir süre sonra geldiğinde
Memory son durumu sordu. "Az önce Ivy'den haber aldım," dedi ceketini çıkarırken. "Abbot Jaya ile telepatik temas kurmuş ve Sağlık görevlileri otuz dakika içinde uyanacağını düşünüyor." Gülümsemesi saf ışıktan bir şeydi. "Kalıcı hasar izi yok."

Gözleri yanan ve boğazı konuşamayacak kadar düğümlenen
Memory başını salladı. "Yuri hâlâ yaşam destek ünitesinde," diye ekledi kardinal, ışık sönerken.
"Aden bulabildiği her nöroloji uzmanından konsültasyon alıyor. Tüm olasılıkları tüketmeden karar vermeyecektir."

Hafıza umuda sarıldı. Ve çalkantılı duygularına rağmen seans boyunca dikkatini verdi - örgüsünü getirmişti çünkü fiziksel aktivite psişik odağını korumasına yardımcı oluyordu. O

Jaya'nın Phantom'u için bir battaniye üzerinde çalışıyordu.
Phantom'un arkadaşı için bir şeyler yapmaktan hoşlandığını fark etmişti. Jaya ve Abbot'un yatağındaki battaniyeleri çaldı. Belki de onu kendi yatağı yaparsa bundan vazgeçerdi.

Sascha, sıkı psişik çalışmaya başlamadan önce onun şimdiye kadar kaydettiği ilerlemeyi hayranlıkla izledi.

Kardinal öğle yemeğinden sonra "Sascha's Shield School'dan mezun olmaya hazırsın," diyerek onu şaşırttı. "Çok çalıştın ve sağlam bir temel üzerine inşa ettin. İnşa ettiğin şeyi koru ve zihnin bir daha asla ele geçirilmesin."

Sascha gittikten sonra sözlerinin aklımda yer etmesi biraz zaman aldı.

Hafıza başarmıştı. Renault bir daha asla ona tecavüz edemeyecekti.

bir kararlılık dalgasıyla zeytin yeşili ceketini giyerek verandaya çıktı.
Ve işte oradaydı, altın kurdu.
Siyah bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolon giymiş, diğer şekil değiştirenlerden biriyle konuşuyordu. Sarışın ve kıvrımlı Rina. Doğuştan gelen bir kedi duygusallığına sahip, yüksek eğitimli bir leopar askeri.

Alexei o anda Memory'ye doğru baktı ve gülümseyerek
ve sadece onun için elini uzattı. Ancak o zaman, gizli bir parçasının dün gecenin bir serap olduğunu ve gün ışığında yok olacağından korktuğunu fark etti.

Bu sabah ona veda öpücüğü verdiğinde, gözlerinde, aralarındaki ilişkiden korkmasına neden olan güçlü bir karanlık görmüştü. Adamın içinde, ne olduğunu tam olarak çözemediği bir acı vardı ama adam onun elini tuttu ve Rina'nın boğazını temizlemesine neden olan ayak parmaklarını kıvıran bir öpücük için onu kendine çekti.
"Tanrım, bir oda bul. Ya da bir mağaraya. Medeniyetsiz bir kurt olduğun için."

Bir eliyle Rina'yı işaret eden Aleksey öpmeye devam etti
Onu görmekten duyduğu çılgınca sevinç karşısında öfkesine ve üzüntüsüne dayanamayan Memory. Tüm vücudu gülümsedi. Sonunda onu havaya kaldırdığında, Rina ellerini kalçalarına koymuş başını sallıyordu.

"Hepsinin büyük bir köpek çukurunda yaşadığını biliyorsun, değil mi?" Ürperdi. "Sanki tam zamanlı bir işmiş gibi birbirlerinin işlerine burunlarını sokuyorlar."

Bu Memory'ye mükemmellik gibi geldi. Seçmediğiniz sürece yalnız olmamak, gece gündüz dışarıda dolaşmak ve dost bir yüz bulmak. Bunu söylediğinde Rina inledi ve Alexei kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "Sürü arkadaşlarının ne Memory'ye söylemek ister misin?" sordu.

"uçan drone." Gülümsemesi yerini bir askerin sert bakışlarına bırakan Rina kollarını şehvetli göğsünde kavuşturdu. "O şeyi vurmamıza bile gerek kalmadı, şahinlerden biri bölgedeydi ve ondan yakalamasını istedik. Ukala herif özel bir teslimatmış gibi elime tutuşturdu." Belli belirsiz bir gülümseme ifade. "Her neyse, hasar olmaması tam bir veri dalışı yapabileceğimiz anlamına geliyordu."

Memory'nin omurgasında soğuk parmaklar geziniyor, tenine bir ürperti yayılıyordu ama o korkuyu öfkeyle geri itti. "Renault'nun dron üreten bir fabrikası var. Geniş kapsamlı veri toplamaya ihtiyaç duyan bilim insanları ve istatistikçiler tarafından kullanılmak üzere tasarlandılar."

"biriydi," diye onayladı Rina.

"Piç kaçarken yanında bir tane olmalı." Alexei artık saf ölümcül bir yırtıcıydı. "Teknik ekibimiz Enforcement ile birlikte çalıştı. hesaplarına ve mülklerine erişimi engelleyin - saklamak için büyük çaba sarf ettikleri de dahil."

", yem olarak kullanmak için çok mu fazla?"

Alexei, Rina'nın sorusuna yanıt olarak, "Adamın irili ufaklı sayısız saklanma yeri ve daha fazlasını yapmak için yeterli parası vardı," dedi, Memory'yi yanına çekerken bile. "Para musluğunu kapatma kararı aldık, onu kaynakları olmayan bir fareye dönüştürdük. Yakında bir hata yapacaktır."

"Drone ne gördü?" Memory, arkadaşlarından herhangi birinin tehlikede olup olmadığını bilmek isteyerek sordu.

"Merak etme, sınırımızı geçemedi." Rina ceketinin ön cebine sıkıştırdığı telefonundan gelen sesi duymazdan geldi. "Drone'un uzaktan vericisi vardı, yerleşik deposu yoktu. Ama şu var yeni modellere koydukları küçük çip."

"Beyinlerine nereye bakmaları gerektiğini söyleyen mi?" Alexei sordu. Rina başını sallayarak telefonunu çıkardı ve bir resim gösterdi.

"Şey bunu aramak için ayarlanmıştı."

Memory kendini bir hayalete bakarken buldu: solgun tenli, gevşek, karışık saçlı, bir kemik kadar ince bir Memory. Ne zaman öldüğünü bilmiyordu.

Renault almıştı ama yüz hatlarındaki yorgunluktan ve omuzlarındaki çöküklükten, en kötü seanslardan birinden sonra olduğu anlaşılıyordu.

Alexei elini kadının omurgasında gezdirdi. "Uyardığın için teşekkürler." "Sorun değil." Rina saatine baktı. "Geri dönsem iyi olacak.

ama başka bir şey DarkRiver size haber verecek." Memory'yi hedef alan bir sırıtış. "Eğer uyuz bir kurtla takılmaya kararlıysan, o iyi bir seçim."

Memory diğer kadının gidişini izlerken dudakları kıpırdadı. Alexei'ye döndüğünde gülümsemesi soldu ve "Vaktiniz varsa bugün bir şeyler yapmak istiyorum" dedi.

"Yarım vardiyam var, o yüzden şimdi çıkıyorum." Adam kadının çenesini kavradı. "Ağlıyorsun."

"Yuri," dedi usulca.

"O-?"

Başını iki yana salladı. "öyle."

"O sert bir piç." Alexei onu kollarının arasına alarak buklelerine bir öpücük . "Onu ayak parmaklarının ucunda dışarı çıkarana kadar onu saymazdım."

Sascha'dan umut bekliyordu ama bunu sert kurdundan duymak? Çenesini öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Adam onun işini kolaylaştırmak için eğildi ve kadın ona iki öpücük daha verdi. Adam ne olduğunu sorduğunda

Abbot, bu konuda iyi haberler vermekten mutluluk duyuyordu.

"Rina'nın istihbaratı iyi gidiyor mu?"

"Evet, beni bulmaya çalıştığını keşfetmek şok edici değil." Bağımlılar zehirlerini kolay kolay bırakmazlar. "Ve o resmi görmek .. . Ben artık o kadın değilim." Artık bir kutuya tıkılmış soluk bir gölge değilim.

O renk, macera, öpücükler ve ay ışığında oyunlardı.

"Renault'nun artık benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok." Onu esir alan kişi kafesteki kadını avladığını düşünüyordu. "Ama yapmak istediğim şey onunla ilgili." Kaburgalarındaki yara izini tekrar düşündü.

temsil etti. "Sığınağa geri dönmeye hazırım. Geçmişi sonsuza dek kovmak istiyorum."

Renault onu yakalayana kadar dışarıda kalacaktı ama o kendi hayaletlerini rahat bırakabilirdi. "Oraya *kendim* olarak dönmek istiyorum." Pembe gömlekler giyen, büyük, coşkulu saçları olan ve ay ışığında altın bir kurt tarafından kovalanan Hafıza olarak.

Alexei'nin içgüdüleri onu geri götürme fikrine karşı mücadele etti. Ama iblisler hakkında birkaç şey biliyordu. Onunkini asla fethedemeyebilirdi ama Memory'nin kendininkiyle yüzleşmesine yardım edebilirdi, özellikle de gerçek bir risk olmadığı için. Sürü oraya sensörler yerleştirmişti.

Memory'yi bulduktan sonraki sabah, ama hiçbiri patlamamıştı. Onu kaçıranın sığınağa geri dönmek için bir nedeni yoktu.

"Hazırsanız," dedi, "şimdi yola çıkabiliriz."

Memory'nin sarılışı onu tekrar kendi kızı yaptı. E'si çok sertti ama vücudundaki tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçiren yumuşak bir kalbi vardı. Ve onunla birlikte olma şekli - arzusunda ve ona olan hayranlığında o kadar dürüst ve açıktı ki ... . Onu eşi olarak istiyordu, ona en silinmez şekilde bağlıydı.

Yolun büyük bir kısmında sessizlik içinde oturdular ama bu Alexei'nin kurdunu rahatsız eden ve yanlış yöne sürükleyen bir sessizlik değildi. Bu, birbirini anlayan iki insanın sessizliğiydi, birbirine bir kilidin anahtarı gibi uyan iki insanın sessizliğiydi.

Direksiyonu o kadar sert sıktı ki kemikleri teninde bembeyaz göründü. "Sana bir şey söylemek zorundayım." Ona yalan söyleyemezdi, ihmal ederek bile.

Memory başını eğerek dinleme pozisyonu aldı, bu hareket onun çevresel görüşünde yakaladığı bir hareketti.

"Çiftleşme dansındayız." Dansı bitirmeyi, onu sonsuza dek sahiplenmeyi o kadar çok isterken kelimeleri çıkarmak o kadar zordu ki.

Memory titreyen bir nefes verdi. "Onunla savaşıyorsun."

Ormanın narin çiçekler ve çalılıklarla kaplı bir bölümünü gören Alexei aracı havada asılı kalma moduna geçirdi. "Ben istiyorum ki Sen, Memory." Kelimeler vahşi ve aç bir şekilde çıkıyordu. "Benden daha fazla hiç bir şey istemedim. Ama yapamam." Etta'nın parçalanmış bedeninin

Brodie'nin kanlı ağzı, Etta'nın kalbi kırık ailesinin yüzündeki keder zihninin duvarına çarptı.

"Her şey ." Memory'nin sesinde o kadar çok sevgi vardı ki yüzlerce kez öptü. "Her şey yolunda, Alexei." Parmaklarını onun çenesine dokundurdu. "Birlikte olduğumuz sürece, kurdunun beni eşin olarak seçtiğini bildiğim sürece, bu yeterli olacaktır."

Onun elini tutarak dudaklarını parmaklarına bastırdı. "Keşke-" Sert bir nefes verdi. "Hayatımın geri kalanında seni eşim olarak kabul etmediğim için pişmanlık duyacağım." Kalbi büküldü ve kırıldı, yeniden biçimlendi. "Ama seni her zaman seveceğim." Ve onu son nefesine kadar koruyacaktı.

Brodie'nin Etta'yı incittiği gibi onu asla incitmeyecekti.

Bölüm 49

$60

-E. David Renault tarafından bir sokak uyuşturucusu için ödenen fiyat

RENAULT pürüzlü adımlarla **ilerledi**. Düşünmesi gittikçe zorlaşıyordu, aldığı ilaçlara rağmen beyni kararsızdı. Bu Memory'nin suçuydu; eğer yerinde kalsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

Ellerini saçlarının arasından geçirerek tekrar drondan gelen boş veri akışına baktı. Lanet leoparlar. Onu çalmış ve lobotomi yapmış olmalılar. Bu onları ilgilendirmezdi; Hafıza *onun* işiydi.

Belki de sığınağa gitmeli ve arkasında onu takip etmek için kullanabileceği bir şey bırakmadığından emin olmalıydı. Bırakmamış olması çok kötü.
o aptal kediyi bıraktı.

Düşüncelerinde ani bir netlikle kaşlarını çattı: *Sığınağa gitmek iyi bir fikir miydi?* Bildiği tek şey, oranın
Kurtlar.

Pus yeniden çöktü ve onunla birlikte berraklık da gitti.

Evet, sığınağa geri dönmeli. Kurtlar
bubi tuzağı ama o ışınlanma yeteneğine sahip bir Tk'ydı, kimse tepki vermeden gitmiş olurdu. Harekete geçmeli ve bu işi hemen bitirmeliydi.

Hafızanın dersini alması gerekiyordu.

Bölüm 50

> Her kurt bir eş bulacak kadar şanslı değildir. Bu, değer verilmesi ve yakın tutulması gereken bir hediyedir.
>
> -Dalton, Kar Dansçısı Sürüsünün Kütüphanecisi

HAFIZA, ALEXEI'den onu ilk olarak değerli Jitterbug'ının dinlenme yerine götürmesini **istedi.** Küçük dağın etrafında kır çiçeklerinin açmaya başladığını gördüğünde gözlerinden yaşlar süzüldü, bozulmamış bir çukur. Kayalığı nazikçe okşayarak uzun bir süre oturduktan sonra ayağa kalktı ve elini onun elinin içine soktu.

"Jitterbug ile Renault'nun beni dünyaya getirdiği bir dönemde bir ara sokakta tanıştım." Zihni her zaman zincirliydi, benliği kalkanlarına çarpıyordu. "Hâlâ gençtim ve garip görünmeden toplantılarda beni yanında tutamazdı."

Konuştuğunda Alexei'nin sesi karanlıktı. "Sana hızlıca ulaşabilmek için seni yakınlara mı park etti?"

Memory başını salladı. "Sanırım ben daha gençken 'vurulma' o kadar uzun sürmüyordu. 'Telefon etmek' ya da 'tesisleri kullanmak' için dışarı çıkıyordu ama gerçekte bir transfer başlatmak için içeri dalıyordu." O ve Alexei yukarı yürüdüler
Bir ömür boyu önce gelmiş gibi hissettikleri yükseliş.

Bugün yağmur yoktu, dağ güneşi yakıcı, beyaza yakın bir parlaklıktaydı.

" sonra, kritik bir müzakereden hemen önce transfer yapabilmek beni yardımcısı olarak almayı severdi - etkisinin en güçlü olduğu zamanın ilk saat olduğunu söylerdi." Memory omuz silkti. "Şahsen, bence o

yardım bile bile beni dünyaya göstermekten zevk aldı."

Kurt hırladığında ona doğru eğildi. "Artık özgürüm ve onun beynini ezeceğim, unuttun mu?"

"Bu benim E'm." Kolunu omuzlarına dolamak için elini bırakan Alexei, çenesiyle kızın buklelerini okşadı.

Ondaki kendini beğenmiş gurur, dudaklarının kıvrılmasına neden oldu.

"Tanıştığım gün
Jitterbug, Renault beni küçük bir otele götürdü. Ön tarafta yatırımcılarla konuşurken arka odada beklememi emretti." Kurdunun ilkel kokusunu içine çekti. "Normalde itaat etmekten başka seçeneğim yoktu ama o gün pencerenin dışında acınası bir duydum ve bu beynimdeki sisi dağıttı."

"Empatik içgüdüleriniz yaralı bir yaratığa yardım etmek için savaşıyor."

Hafızası onun vardığı sonucu yalanlamadı. Geleceğine sahip çıkmaya karar vermişti ve o gelecekte bir canavar değildi. O sadece çok rahatsız edici hastaları olan bir E'ydi. "Örümcek bacaklarını zihnime doladığında ilk kez ona karşı koyabildim."

Renault onu sığınaktan her çıkarışında zihin kontrolünü kullanmış, özgürlüğünü boğmak için beynine yerleştirdiği yolları kullanmıştı. "Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum - belki on, on beş
ama vücudumu kapıya doğru sürünmeye ve kapıyı açmaya zorlayabildim."

"Piç herif kapıyı kilitlemedi çünkü senin aklını kilitlediğini düşünüyordu."

"Evet." O gün bir "ayrıcalık" kaybetmişti ama Jitterbug varken bunun bir önemi yoktu. "Sokağa açılan arka kapı, arka odanın dışındaki koridordan çok uzakta değildi ve oraya ulaşmak için kelimenin tam anlamıyla ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüm." Çatlamış muşambanın duyusal anısı avuçlarını karıncalandırdı, dar koridordaki duvarların nasıl yükseldiğini hatırlayınca göğsü sıkıştı.

"Ara sokağa ve yağmurun içine düştüm. Jitterbug'ı görebiliyordum. Bu boruya karşı titriyordu. Çok sıska ve küçüktü, kürkü yırtık pırtıktı, ona yardım etmek istedim ama sınırıma ulaşmıştım ve orada öylece uzandım, burnumdan damlayan kan yağmurla yıkandı." Kederli kalbinden bir gülümseme yol buldu. "Birbirimize baktık

ve sanki ona gidemeyeceğimi biliyor gibiydi. O da bana geldi."

Minicik, paçavraya dönmüş bir tüy yumağı olan Jitterbug, sanki onu uyandırmaya, ayağa kaldırmaya çalışıyormuş gibi çenesini dürtmüştü. Ama tek yapabildiği bir elini kaldırıp yavru kedinin sırtına koymak olmuştu. Jitterbug
kaçtı. "Bana doğru kıvrıldı ve Renault bizi bu şekilde buldu." "O pislik

neden onu tutmana izin verdi?" Alexei sordu
tuzak kapısının girişinin bulunduğu kayaya ulaştı. "Renault

Jitterbug'ı beni kontrol etmenin bir yolu olarak gördü."

"Uslu dur yoksa hayvanına zarar veririm?"

Memory başını salladı. "Yine de onu bulduğum için hiç üzülmedim. Hayatımın en zor yıllarında bana yoldaşlık etti." Başını kaldırıp Aleksey'e baktı. "Muhtemelen sana aptalca geliyor-"

"Hayır, değil." Saf yırtıcı bir şekil değiştiren öpücüğü. "Başka kimsen yokken o sadık bir dosttu. Bunu onurlandırman, onu onurlandırman iyi bir şey."

Kalbi duygularla dolup taşarken elini taşa dokundurdu. "Hadi yapalım şu işi." SnowDancer'ın kapsamlı araştırması sayesinde, eski hapishanesine tek girişin burası olduğunu biliyordu.

Önce Alexei gitti. "Pack, Renault'nun geri gelme ihtimaline karşı yeri gözetleme sistemiyle donattı ama buna asla cesaret edemedi."

Memory'yi kaçıran kişi sığınağın onun için bir tuzak olduğunu biliyor olmalıydı.

Alexei her şeye rağmen önce küçük tünele indi, sonra da sığınağı taradı. Tek kokladığı kendi sürüsünün solmakta olan yankılarıydı. Devriye rotaları burayı zorunlu bir durak haline getirecek şekilde değiştirilmişti ve görevli kurt her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için içeri giriyordu.
rahatsız edilmemiş. Bunun dışında, terk edilmiş bir yerdi.

Hiçbir kurt onunla bir şey yapmak istemedi.

Renault'yu ele geçirdikten sonra, yerdeki o lanet deliği toprakla doldurup dağa geri vereceğiz.

Hawke'un sözlerine Alexei tamamen katılıyordu. Bu duvarlar hiçbir zaman işkence ve acıdan başka bir şeyle ilgili olmamıştı.
hapsetmek. Onu gömmek ve doğanın kirlenmiş olanı temizlemesine izin vermek daha iyi.
toprak. "Burası güvenli." Kollarını havaya kaldırdı ve Memory tatlı bir güvenle aşağıya atladı, o da şakacı bir şekilde kızın alt dudağını ısırdı.

Kız, adamın omuzlarını tırmalıyormuş gibi yaptı ve ikisi de sırıttı. Sığınağa böyle girdiler, yüzlerinde gülümsemeler ve elleri birbirine bağlıydı. Kapının önünde onun kaskatı kesildiğini hissettiğinde eğilip mırıldandı: "Sen onun kaçırdığı çocuk değilsin.
ve istismar edildim. Sen kıç tekmeleyen bir dişi aslansın."

"Evet, öyleyim." Geçmişine doğru adım atarken sert sözler. Etrafta dolaşırken sessizdi. Hiçbir şey almadı,
kedisinin uyku sepetinden başka bir şeye bakmıyordu.
gözleri. "Daha küçük görünüyor," dedi sonunda. "Her zaman küçüktü, ama şimdi ... Kar Dansçısı'nın yayıldığı yerden gelseydim çıldırırdım.
bu bölgeye. Sanırım beni kaçırmadan önce apartman çocuğu olmam bir lütuftu."

Alexei'nin pençeleri, bunların herhangi birinin lütuf olduğu fikriyle avuçlarına battı. "Yanına bir şey almak ister misin?"

"Jitterbug'ın battaniyesini yaptım-örgü örmeyi komedi programlarını izleyerek öğrendim ve onu yaptım ve onu sıcak tuttuğu için mutluyum.
toprak." Yutkundu. "Bunun dışında buradaki hiçbir şey benim değil; örgü iğneleri ve battaniye için kullanılan yünler bile
Renault beni kontrol edecek."

Alexei pençelerini tekrar içeri sokmaya zorladı. "Sana izin vermedi Annene ait bir şey var mı?" Resmi bir evlat edinen ebeveyn olarak Renault, Diana Aven-Rose'un eşyalarının serbest bırakılmasını talep edecek belgelere sahip olmalıydı.

"Parayı almak istediğini hiç sanmıyorum." Memory'nin yüz hatlarında bir gerginlik. "Onunla işi biter bitmez
ölmüştü ve o da psikoza girmişti." Gözlerini sıkarak fısıldadı: "Keşke sesini tekrar duyabilseydim. Hatırlayamıyorum.
ve bu beni rahatsız ediyor."

Onu kollarıyla saran Alexei, yanağını onun buklelerine sürttü. "Bir sürü arkadaşımın ailemin çiftleşme seremonisi için yaptığı bir kayıt var ve sırf seslerini duyabilmek için her yıl izliyorum." Çok genç ve mutluydular, gözleri ışıl ışıldı. "Ama Brodie . . . Pislik her nasılsa ardında hiç kayıt bırakmamayı başardı ve
Bir gün ağabeyimin sesini, gülüşünü hatırlayamayacak olmak beni kahrediyor."

Ayrılmadan önce uzun süre birbirlerine sarıldılar.
Hafıza, on beş uzun yıl boyunca kafesi olan sığınağa son bir kez bakabildi. "Ben iyiyim," dedi sonunda. "Buraya gelirsem kâbusa geri döneceğimden korkuyordum ama bunu atlatan kızla gurur duyuyorum."

Alexei kapı aralığından çıktı ve elini uzatmak için döndü. Yüzündeki gerginlik gitmiş olan Memory'nin bir eli kapının pervazındaydı, diğer elini uzatıp onunkini aldı.

Renault arkasından ışınlandı.

Gözleri irileşti ama şaşkınlığına rağmen sürüngen hızıyla hareket . Bir kolunu Memory'nin boynuna dolamak için hamle yaptı. Alexei de hareket ediyordu, kurdu bilinçli bir düşünce olmadan tepki veriyordu. Ama Renault bir ışınlanıcıydı. Alexei'nin eli boş havayı yararak geçti.

Hafıza bir psikopatın elindeydi.

Fiziksel bir kaçırma olsaydı, Alexei kurt formuna geçer ve Renault'nun kokusunun soğuk metalinin peşine düşerdi ama bir ışınlayıcıyı takip edemezdi.

Kendini tuzak kapısından içeri çekerek alaycı
Güneş ışığında, SnowDancer'ın üst düzey çalışanlarının tehlikeli Tk için sahip olduğu doğrudan numarayı kullanarak Krychek'i aradı. Arama cevapsız kaldı.

Sikeyim.

Kendisini Oklar'a bağlayacak numarayı girdi. Ne zaman
Amin cevap verdi, Alexei Vasic'i sordu, tanıdığı diğer tek ışınlamacı yüzlere olduğu kadar yerlere de kilitlenebiliyordu.

"Büyük bir PsyNet çöküşü oldu," diye cevap verdi Amin. "O ve diğer ışınlayıcılar, zihinlerinin sağlıklı bir bölgede yeniden bağlantı kurabilmesi için insanları yıkılan bölgenin dışına taşıyorlar. Kayıplar artıyor."

Alexei telefonu kapattı. Vasic dışarıdaysa Krychek de oradaydı. Felakete yakalanan masum Psy için üzülüyordu ama bir canavarın eşine zarar vermesini engellemek onun önceliğiydi. Kurdu onu tırmalıyor, takip etmek, avlamak istiyordu ama koku izi yoktu ve Renault, Hafıza'yı bilinen saklanma deliklerinden birine götürmeyecek kadar zekiydi.

Öfke içini parçaladı ... ve pis, isimsiz bir barda gece geç saatlerde yapılan bir konuşmanın yankısıyla sert bir şekilde karşılaştı. Konuşmanın konusu

Tamsyn ve Nathan ve Nathan'ın ona çiftleşme bağını nasıl engellediğine dair anlattığı hikâye.

Alexei eyalet dışına çıkmış, kimsenin kör kütük sarhoş olmasını engellemeye çalışmayacağı bir bar bulmuştu. Paketin rahatlığına ihtiyacı yoktu. O kadar sarhoş olmalıydı ki Brodie'nin öldüğünü, Etta'nın öldüğünü unutmalıydı.

Planı, daha az zeki bir alfanın olduğu bir sürüde işe yarayabilirdi. Hawke kedileri onun üzerine salmıştı ve Nathan da o sırada . Alexei'nin yanındaki bar taburesine kaymış ve
Bir saatten fazla bir süre sessizce oturdular, Nathan tek bir bira içti ve Alexei sarhoş olmaktan nefret ettiğini, kontrolden çıkmaktan nefret ettiğini ve o gün kafayı bulmayacağını kendine itiraf etmeden önce üç bira içti.

DarkRiver'ın nöbetçilerinin en kıdemlisi olan Nathan'ın güçlü bir duruşu vardı. Ayrıca bazı erkeklerin baba olduklarında sahip oldukları sakin, yargılamayan, yanlış davranışlara alışkın bir havası vardı. Ve Alexei
konuşmaya ihtiyacım vardı.

Nöbetçiye yüklendi.

"Asla çiftleşmek istemiyorum," demişti bir noktada. "Haydutluk yaptığımda arkadaşımı öldürme fikri tam bir kabus." iki yana salladı, eli bira şişesine sıkıca sarılmıştı.
içmeyi bıraktı. "Büyükbaba, baba, kardeş, bu kırılmayan bir ölüm zinciri."

Gece mavisi gözleri sakin olan Nathan, Aleksey'e emin olup olmadığını sormuştu. Aleksey yeminini yinelediğinde, Nathan ona hikâyeyi anlatmıştı
kendi çiftleşmesinin. "Tammy beni terk etti ve kimse bana nereye gittiğini söylemedi," demişti sonlara doğru. "Çiftleşme bağını çok uzun süre engelledim ve bu onu o kadar incitti ki gitti." Nathan'ın sesindeki sertlik paniği hakkında her şeyi anlatıyordu.

"Onu takip etmek için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Sahip olduğum tüm kalkanları indirdim ve çiftleşme bağı bir gök gürültüsü gibi yerine oturdu.
ruhumda gümbürdüyordu. Kalbi bana her zaman açıktı. Ben sadece bunu göremeyecek kadar aşırı korumacı bir aptaldım."

Leopar nöbetçinin sözleri Alexei'nin zihninden üç kalp atışı kadar kısa bir sürede geçti. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Memory'nin hayatı, aklı başında kalma ihtiyacından daha mı önemli? İtiraz yok. Sonrasına gelince.

bununla başa çıkmak. Bu, alfasından ilk delilik belirtisinde onu infaz etmesini istemek anlamına gelse bile.

Hiç kimse, özellikle de Alexei, Memory'yi bir daha asla incitemeyecekti.

Kurdu da aynı şekilde hırladı.

Kalbini ardına kadar açtı, korkmadan, tereddüt etmeden. Brodie'nin ölümünden sonra yerleştirdiği kalkanlar, ayaklarının dibine çöktü. Çiftleşme bağı zamanın ve uzayın ötesine doğru ilerliyordu ve işte Hafızası oradaydı. Kalbi Tamsyn'in Nathan'a olduğu gibi onunkine de açıktı. Bağın yerine oturmasının içgüdüsel yumruğu
Alexei dizlerinin üzerine çöktü, nefesi kesildi.

İçinde bir duygu, renk ve delici bir aşk kaleydoskopu patladı ve bunun o olduğunu biliyordu: *Hafıza*. Tanrım, o daha da yumuşaktı. fark ettiğinden daha içten. Ona biraz alaycılığı, birkaç hırıltıyı öğretmek için yanında olmazsa dünya onu ezip geçecekti.

Kalbi küt küt atarken ayağa kalkarak alfasını aradı ve ona olanları anlattı. "Blast Memory'nin ve Renault'nun yüzleri
"Bizim ve müttefiklerimizin ağında." dedi daha sonra. "O piçin saklanmasını imkânsız hale getirin." Dünyanın dört bir yanındaki Değişkenler, İnsan İttifakı'na bağlı milyonlarca insan, Psy
Üçlü Anlaşma'yı imzalayan herkes patlamadan nasibini alacaktı.

Hawke, "Gezegenin üzerini örteceğiz," diye söz verdi ama Alexei Hafıza'nın başka bir ülkede, hatta başka bir eyalette olduğunu düşündü. Renault ortaya çıktığında kemikli ve çukur gözlüydü, tam gücünden uzaktı ve çiftleşme bağı Alexei'nin içinde güçlü hissediliyordu, gerilmemişti
büyük mesafelerle ince.

Telefonu kapattı ve koşmaya başladı.

Tam hızda, bu arazide bir araçtan daha hızlıydı, çünkü bir araç yalnızca belirli rotalarda ilerleyebilirdi. Dallar yüzüne çarpıyor, küçük yaratıklar yırtıcı bir hayvanın yaklaşmasıyla panik içinde kaçışıyor ve rüzgâr müttefikine dönüşerek
Engelleyici.

Hedefi Memory'nin varlığının işaretiydi.

Nathan ona çiftleşme bağının bir sinyal gibi olmadığını söylemişti. -Onu genel alana götürecekti ama sonra kurdunun duyularını kullanarak daha geleneksel yöntemlerle avlanmak zorunda kalacaktı.

DarkRiver bölgesinin ortasındaki ağaçların arasından, her iki sürünün de bir ya da iki arabayı park etmek için sıklıkla kullandığı belirli bir noktada, anahtarları kontakta olan tanıdık tozlu bir cip buldu. *Hawke.* Orman yolları bu noktadan sonra daha düzgündü, araç bir avantajdı.

Kısa bir süre sonra ana otoyola çıktı.
Jeep'i San Francisco yönüne çevirdi ve gaza bastı.

Yine de yeterince hızlı değildi.

Onu aklı başında tutan tek şey, Memory'nin ışığının içinde güçlü ve yılmadan yanıyor olmasıydı; kötü yaralanmamıştı ya da
Öldü. O bilirdi. Onun eşi olarak, *bilirdi*. "Geliyorum dişi aslan. Bu arada sen de o piçin kıçını tekmele."

Bölüm 51

Alarm. Alarm. Alarm. Şüpheli kayboldu.

-Memory Aven-Rose'un zihninin etrafındaki psişik nöbetçiler tarafından çalınan alarm

Bilekleri ağır ve eski bir sandalyenin kollarına bağlı olan Memory, kendisini kaçıran kişinin önünde bir ileri bir geri yürümesini izledi. Renault onları bir depo gibi görünen bir yere ışınladıktan hemen sonra içinde kopan duygu fırtınası yüzünden kalbi küt küt atıyordu.

Kutular duvarlara dayalı metal raflarda düzgün bir şekilde istiflenmişti, Bir köşede küçük bir hovercrane, diğerinde ise daha sıradan forkliftler sessizce duruyordu. Çok sayıda palet çok önünde olmayan bir yere yığılmıştı ve ötesini görmesini engelliyordu.
Tek ışık, sivri çatının yakınındaki geniş yatay pencerelerden geliyordu.

Renault her konuştuğunda sesi boşlukta yankılanıyordu.

Duvarlar ya ses geçirmez olmalıydı ya da depo
İzole edilmişti, çünkü dışarıdan hiçbir şey duyamıyordu.
Işınlandıklarında da çok gürültü yapmıştı ve adam bunu umursamamış gibi görünüyordu. O sırada, onu hareketsiz hale getirmek için telekinetik gücünü kullanırken, arka ofis gibi görünen bir yerden çıkardığı sandalyeye bağlamaya odaklanmıştı.

Zihni onunkine girememişti ama büyük beyaz bir köpekbalığının ölümcül çeneleri gibi etrafını sarmıştı. Onun karşı koyamayacağı kadar iyi bilediği bu yeteneği -Hafıza kendisine karşı koymamasını söylemişti

Panik, artık kaynakları olmayan bir çocuk olmaması. Sascha ve Amara ile saatler geçirmiş, pek çok numara öğrenmişti.

Ve artık dünyada yalnız değildi. Alexei onun için gelecekti.

Renault'nun bölünmüş odağı onu hem psişik hem de
Fiziksel düzlemler muhtemelen bu yüzden kaskatı kesildiğini, kalbinin parlak, kör edici bir güzellik anı için durduğunu, pençelerinin derisinin içine battığını ve tüylerinin duyularını okşadığını fark etmemişti.

Alexei. O Alexei'ydi.

Altın kurdu çiftleşme bağını başlatmıştı ve Memory de kabul etmişti - elbette kabul etmişti. Kendisine elini uzatırsa onu geri çevirmek gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Ama bu şekilde olması gerekmiyordu; aralarındaki ilişkiden pişman olmasından çok korkuyordu.
Ama ona uzandığı o yakıcı anda hissettiği tek şey akkor halindeki sevinçti.

Benim, Alexei'nin benim. Ve o da onun.

"İpler o kadar da sıkı değil," diye Renault, kız kaskatı kesilip sevincini belli etmemek için mücadele edince. "Tiyatroyu bırak." Yanına gitti ve taklit etmeyi öğrendiği bir gülümsemeyle yüzünü kavradı. "Yeniden tanışmamızın vakti geldi." Gözleri parlıyordu, dili üst dudağını ıslatmak için dışarı

fırlıyor. Düzeltilmesini

bekleyen bir bağımlı.

Korku, elini Memory'nin boğazına dolamakla tehdit ediyordu. Ama içinde Alexei vardı ve yaklaşık dört hafta önce kafesten çıkan Hafıza o değildi. O, bir kurdun kalbine sahip olduğunu düşünen bir kurt tarafından kendisine verilen ışıltılı ayakkabıları olan Memory'ydi. Dişi aslan ve her gün yüksek işlevli bir psikopatla pratik yapan Hafıza'ydı.

Gradyan'da 9.9'da olan ve bu konuda son derece mantıklı davranan Amara, Memory'nin kalkanlarını aşma konusunda Renault'dan daha becerikliydi.
Ve Hafıza Amara'yı engellemeyi öğrenmişti. Renault ile teması onu yaksa da, hiçliğinin uğuldayan kara deliği onu içine çekmeye çalışsa da, kendini tuttu. "Bir daha asla benden beslenmeyeceksin."

Korkunç bir çığlık atarak iki elini de kızın yüzüne öyle sert vurdu ki kızın kulakları çınladı. Gözlerini kırpıştırdı, çenesini ayarladı,

ve bir kaşını kaldırdı. "Şimdiden kontrolünü mü kaybediyorsun? Tut ."

Şiddetli bir sarsıntıyla onu serbest bıraktı, odayı adımlamaya başladı tekrar. Her birkaç dakikada bir geri dönüyor, ona dokunuyor, zihnine girmeye çalışıyor ve başarısız oluyordu. Ve başarısız. Ve başarısız. Hafıza kutlama yapmadı, Renault'nun gözleri şişerken ve zihinsel darbeleri giderek düzensizleşirken değil.

Ne kadar dengesiz olursa olsun, tek bir öfke patlamasıyla onu öldürebilirdi. Ayrıca başka bir sorunu daha vardı: psişik bekçi köpekleri

Oklar, ekibi onun kayboluşundan haberdar etmeliydi.

PsyNet, zihni bir başkası tarafından yutuldu. Ortadan kaybolmasına kimsenin tepki vermemiş olması ona tüyler ürpertici bir gerçeği anlatıyordu.

"Beni internette nasıl hareket ettirdiniz?" Bir Psy'nin PsyNet fiziksel konumdaki geçici hareketlerle değişmezdi; yalnızca değişimin kalıcı olması gerekiyorsa zihin bağlantı noktasını değiştirirdi.

Renault ensesindeki küçük tüyleri diken diken eden garip, tırtıklı bir kahkaha attı. Daha önce onun güldüğünü hiç duymamıştı; en hastalıklı anlarında bile soğukkanlı ve sakindi. "Bilmiyor musun, küçük kız?"

"Hayır," dedi Memory, eğer öyle olacaksa onun hayalleriyle oynamaya hazırdı. onu yenmek ve kaçmak için yer kazanacak, eşine onu bulması için zaman kazandıracaktı. Altın kurdu çok fazla insan kaybetmişti. Alexei'nin onu kaybetmesine izin verdi. "Biliyorsun hiç normal bir eğitim almadım."

Geri geri yürürken kollarını vücuduna doladı ve ileri geri, hafifçe . "Hayır, sen *benim* eğitim." Memnun bir gülümseme. "Senden çok önce aklındaydım yeni arkadaşlarınızı buldunuz." Son kelimeyi tıslayarak söyledi. "O arkadaşlar şimdi nerede? Hmm?"

Memory kaşlarını çattı ve birden Alexei'nin Oklarla bağlantı kurmuş olması gerektiğini fark etti. O Oklardan biri doğuştan ışınlayıcıydı. Yine de Renault ile yalnız kaldı. "Ne yaptığınızı anlamıyorum." Sesi zorla titriyordu. "Neden hiç kimse Beni mi?" Konuşurken bile çiftleşme bağı içinde dalgalanıyor, Alexei'nin ona olan sevgisi bir fırtına gibi esiyordu.

Bir daha asla, en karanlık, en derin delikte bile tek başına düşündü şiddetle. Ama Renault bilmiyordu ki Psy olmayan bir bağın güzelliğini bilmiyordu ama

Dönüşen. Zihnini hapsetmiş olmasına rağmen bir bağ.

Çok ilkeldi, çok güzeldi, kavrayışının çok ötesindeydi. "Evinin tüm arka kapılarını kapatacak kadar akıllı olduğunu mu sanıyorsun? zihin." Bir kahkaha daha. "Ama bu bir kapı değildi. PsyNet biofeedback bağlantınıza bağlı bir yol. Küçük farem deliğinden çıkarsa onu geri alabileceğimden emin olmalıydım - onu geri alıp kimsenin onu aramayacağı başka bir yere koymalıydım."

Belli ki bunu yapmak için fiziksel temasa ihtiyacı vardı, yoksa onu çoktan ele geçirmiş olurdu. Hafızanın teknik detayları duymasına gerek yoktu.
ama kadın onu konuşmaya teşvik etti ve o da konuştu, çünkü kadın
Bir kez daha tutsak izleyicisi - saygı duymadığı ve bir tanesi hariç her şekilde işe yaramaz olduğunu düşündüğü bir izleyici.

Ona, bu işi nasıl yaptığını anlatmaktan büyük zevk alıyordu.
komadan çıkarken zihninde zemin çalışması
ilk transfer sırasında neden olmuştu. O kadar derine yerleştirmişti ki, bu onun öz benliğinin bir parçasıydı. O kadar derindeydi ki Judd'ın bunu keşfetmek için zihnini korkunç ve travmatik yollarla işgal etmesi gerekirdi.

Renault'nun tuzağı, eski Arrow ona nezaket ve haysiyetle davrandığı için hayatta kalmıştı.

"Bana bir ip veriyor," diye övündü Renault. "O ipi çekebilirim ve sen hareket edersin. Etrafındaki o iğrenç casuslardan ve benim
seni istiyorum." Ani, delici bir bakış. "Artık zihnimin içindesin ve seni orada tutuyorum. Seni bir daha kimse bulamayacak."

Memory onun davranışları hakkında daha fazla soru sordu, tek amacı onu konuşturmaktı. Konuştu da içeri alması için bağırdığı öfke patlamalarının arasında. Ona bir yumruk kaldırdığında, Hafıza onu tuttu.
Göz teması. "Beynimi yaraladın ve hepsi bu kadar. Artık transfer yok." Çok güçlü görünüp onu kızdırmakla, çok zayıf görünüp onu görmezden gelmek arasında dikkatli bir çizgi tutturmak zorundaydı.
söylediği her şeyi.

"Seni kıracağım." Tehditkâr sözlere rağmen yumruğunu yanına indirdi. "Şimdi elimdesin ve seni kıracağım."

Memory'nin teni soğudu, verdiği söz yüzünden değil, ama
Yüzünde gördüğü şey yüzünden. Göz bebekleri büyümüştü.
Cildi terden parlıyordu. Renault'yu hiç böyle görmemişti.

Bir transferden biraz geç ayrıldığında ve ona kablolu olarak geldiğinde bile. "İyi görünmüyorsun."

"İlaç yüzünden," diyerek ondan uzaklaştı ve ellerini başındaki sakallı deride gezdirdi. "Hastalığımla başa çıkmak için kullanmak zorundaydım ama yan etkileri var."

"Hastalık mı?"

"Kas titremeleri, ağız kuruluğu, vücut ısısını sabit tutamama." Renault titredi ve kendine sarıldı,
kamburlaştı ve tekrar adım atmaya başladı. "Üst düzey M-Psy'ye danışamıyorum çünkü arkadaşlarınız beni kaçak durumuna düşürdü ve müttefik olarak gördüğüm insanlar gerçek yüzlerini gösterdi." Ağzını büktü. "Bunu ödeyecekler. Hepsi ödeyecek."

Geri çekilme, geri çekiliyordu. Hafızadan ve beslenmenin telaşından. "Daha fazla ilaca ihtiyacın var mı?" diye mırıldandı, çünkü bu hayatta kalmakla, bir canavarı durdurmakla ilgiliydi ve en önemlisi önemli olan, altın kurdunun yaralı kalbini korumak.

Renault başını ona doğru salladı, ela kahverengi gözleri parlıyordu. "Evet." Yüzünde manik bir parlaklık vardı. "Evet, ilaç beni sakinleştiriyor ve seni kırmak için sakinliğe ihtiyacım var." hızlandırarak cebinden bir basınç enjektörü çıkardı. Çoğu eczaneden alabileceğiniz tek kullanımlık türden bir şeye benziyordu.

Memory'nin kalbi tekledi, ağzı toz gibi oldu. "Narkotikler yeteneğimi etkiliyor," diye ağzından kaçırdı. "İlk seferini hatırlıyor musun?"

Tereddüt etti. "Aşırı beslendiğim için komaya girmiştin."

"Uzakta olduğumdan beri teste tabi tutuldum," dedi, onun rahatsız zihnini tedirgin etmemek için kelimelerini özenle seçerek. "Vücudumda herhangi bir narkotik izi olursa, transferin işe yarayacağını garanti edemem. Hatırlayın, ilk seferinde bana sakinleştirici vermiştiniz."

Bir daha asla ilaçlarla uğraşmadı, çünkü ya pençelerini kızın zihnine geçirmişti ya da kız çığlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yerdeydi.

"Yalan söylüyorsun." Enjektörü kızın boğazına, morartacak kadar sert bir şekilde sapladı.

"Benim için fark etmez." Omuz silkti. "En azından ben komadayken ya da hezeyan içinde kaybolmuşken benden beslenemeyeceksin."

Enjektörü cebine sokmadan önce bir tel kadar ince bir duraksama yaşadı. Uzun metal raflardan oluşan bir grubun etrafından dolaşarak gözden kayboldu ve uzaktan takırtılar çıkaran bir şey yaptı sesler duydu; sonra kutuların yere düştüğünü duydu. Döndüğünde elinde başka bir ip vardı.

Bu seferki yeterince uzundu ve onu tüm vücuduna dolayarak bacaklarını ve kollarını sandalyeye sabitledi. "Gitmeyeceksin Her yerde," dedi memnun bir bakışla ve ardından kıkırdadı. "Yakında ilacımla birlikte döneceğim."

Hangi ilacı kullandığını merak etti, gerçek bir ilaç olamazdı, bundan . İlaçların psişik yetenekler üzerinde öngörülemeyen etkileri vardı - söylediklerinin bu kısmı yalan değildi.
Ancak Renault'ya ne olursa olsun, yetenekleri keskinliğini korudu.

"İstediğin kadar yüksek sesle çığlık at," dedi uzaklaşırken, eşofmanının kapüşonunu kafasına geçiriyor. "Yerel yasalara göre depoda ses kalkanı var. Kimse sizi duyamaz."

Alexei beni duyacak, diye düşündü meydan okuyan bir sevgi dalgasıyla. *Eşim beni* her zaman *duyacak*.

Bir gıcırtı, ardından uzaktan gelen bir ışık huzmesi, kısa süre sonra bir kapının çınlamasıyla birlikte kayboldu. Adam gider gitmez çırpınmaya başladı ama adamın iplerde hiç gevşeklik bırakmadığını fark etmesi sadece bir dakikasını aldı.

"Düşün, Hafıza," diye fısıldadı. *"Düşün."*

Düşüncelerindeki kaos, masanın üzerinde ilerleyen bir kaşığın parıltısına kadar daraldı.

. . nasıl biliyorsanız hiçbir şey işe yaramaz değildir.

Çırpınışlarını durduran Memory, sağ bileğini sandalyenin koluna bağlayan ipin düğümüne odaklandı ve Renault'nun elinden bir bıçağı bile alamayacak olan içindeki küçük Tk gücü damlasına uzandı.

Zihniyle düğümü dürtmeye başladı.

- - -

ALEXEI, Embarcadero'ya doğru sola döndü, çiftleşme bağının çekimi tüm vücudunda donuk bir zonklama yaratırken, düşen karanlığa doğru ilerledi, oniks perdeler ışığı gölgede bırakıyordu. Elbette Renault, Memory'yi DarkRiver bölgesinin kalbine getirecek kadar küstah değildi. Onu bir kez görürse Renault
leoparlar tarafından istila edildi.

Yoğun kamu iskeleleri geçti, ardından daha faydacı olan binalar gece gökyüzüne karşı gölgeler oluşturuyordu. Ve hala ileri doğru çekildi. Şehrin bir dizi büyük ticari deponun bulunduğu bir bölümüne kadar. Römorkör göz kamaştırıcı bir şekilde
Güçlü, bölgedeki tüm depoları kapsayan ve kurdunu vahşi bir sınıra sürükleyen.

Cipi park edip dışarı çıktı ve birkaç derin nefes aldı.

Her şehirde olduğu gibi, havada binlerce, milyonlarca koku teli ama Alexei bir kurttu ve bu kokuları boğulmadan elemek üzere tasarlanmıştı. Şehrin ağır karışımının altında
Şehrin binaları ve sakinleri arasında kedilerin ve kurtların soluk kokularını yakaladı.

Ancak bu kokuların hiçbiri taze değildi ve
Destek. Renault bir ışınlanıcıydı ve-"Seni aptal, Alexei." Arkadaşını aramak için etrafı kolaçan ederken bile telefonunu çıkarıp Judd'ı aradı. "San Francisco'da bir yere ışınlanabilir misin?"

"Evet. Son zamanlarda çok fazla telekinetik enerji harcamadım. Bana bir görsel gönder."

Alexei yaratıcı grafitilerle süslenmiş bir kapının fotoğrafını çekip gönderdi. Judd yanına geldiğinde üzerinde terli siyah bir tişört ve spor pantolonu, ayaklarında ise yanları koyu yeşil çizgili siyah spor ayakkabıları vardı. "Memory'yi duydum. Neye ihtiyacın var?"

"Şerefsiz onu burada bir yere ışınladı." Hafızanın varlığı içinde bir şarkıydı, hem kurdu hem de insanı çağırıyordu. "Tekrar denerse onu tutmanı istiyorum."

"Yapılabilir," dedi Judd. "Bir tür füzeye ihtiyacım var." Hızlı bir aramadan sonra, yeni bir deponun inşa edildiği bir inşaat alanından kayalık bir enkaz parçası aldı. "Füzeyi durdurabilirim.
Ona ulaşmana yetecek kadar ışınlan."

"Bir şey yakalayabildin mi?" Judd'ın Gradient 9.4 telepatik yetenekleri vardı. "İşe yarar bir şey yok. Etrafa dağılmış çok fazla zihin var.
belirli bir şüpheli set."

Aleksey dondu kaldı, burun delikleri açıldı. "Renault buradan geçti." Soğuk metal, Memory'yi kaçıran kişinin alametifarikası olan asitli ter kokusuyla karışmıştı.

Buz gibi bir odaklanmayla kokuyu takip etti ve karanlıkta gizlenmiş bir kapının yanında durdu. Sokak lambası kırılmıştı ama Alexei'nin görmek için ona ihtiyacı yoktu. Koku burada çok yoğundu. Sanki Renault kokuyu su gibi akıtacak kadar uzun süre durmuştu.

"Hey, bela istemiyorum." Kapı aralığında kapüşonlu satıcı ellerini kaldırdı. "Ben kurallara uyarım. Kedilere, kurtlara ya da çocuklara mal satmam. Lanet Sıçanları bile rahat bırakıyorum - alfaları kötü bir adam. Hayatımda böyle bir belaya ihtiyacım yok."

Alexei, adamın insan olduğuna karar verdi. Yırtıcı bir hayvan kendi türünden. DarkRiver ve SnowDancer'ın kendi bölgelerindeki insanları korumak için yapabilecekleri çok şey vardı.
Zehir onu bulacaktı. Brodie onu gençken bulmuştu, Alexei'nin kardeşinin bağımlılığa ve unutulmaya sürüklenmesini sadece Hawke'nin acil ve kişisel müdahalesi durdurmuştu.

Ağır yapılı sakallı erkeğe olan öfkesini kontrol ederek Kardeşiyle hiç karşılaşmamış gibi telefonunu çıkardı ve Renault'nun bir görüntüsünü getirdi. "Bu adamla yakın zamanda bir anlaşma yaptın mı?"

"Evet, ama göt deliği artık o kadar da havalı görünmüyor." Satıcının dudağı kıvrıldı. "Beni duvara fırlatmak için telekinezi saçmalığını kullandığında neredeyse kolumu kırıyordu. Bir sürü malımı çaldı.
mallar." Oyuğunun bir tarafına tükürdü. "Sokaktaki halkıma haber saldım. Psy paraziti bir daha ortaya ölür."

Bir Tk'ya karşı tek bir insanın gerçek bir şansı yoktu, ama hedeflerine gizlice yaklaşmayı bilen şiddete meyilli birçok insanın?

Evet, kazanabilirlerdi. "Ne tarafa gitti?"

Satıcı, Alexei'nin sağına doğru başını salladı ve eksik bir dişle altın bir dişi yan yana sırıtarak gösterdi. "Umarım bağırsaklarını söküp ilmik olarak kullanırsınız!" diye bağırdı arkalarından.

Alexei, Renault'nun kokusunu takip ederek satıcının gittiği yöne doğru ilerledi. belirtildi. Bölgeye girip çıkıyor, birkaç kez kendisiyle kesişiyordu - ya Renault akıllı davranıyor ve onu arayanların kafasını karıştırmak için birden fazla iz bırakıyordu ya da sonunda satıcıyı bulmadan önce uzun süredir uyuşturucu arıyordu.

Alexei bunun Memory'nin bunca zamandır o piçten kurtulduğu anlamına geldiğini umuyordu. *Geliyorum dişi aslan. Sıkı tutun.*

Bölüm 52

Bir empatiyi asla hafife almayın.

-*Yazarın* Notu, *Gizemli E İşareti: Empatik Yetenekler ve Gölgeler*
Alice Eldridge tarafından (Yeniden basım: 2082)

HAFIZA'NIN KALBİ hızlı hızlı atıyor, kendini daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu. Sanki artık bir kurdun kalbine sahipmiş gibi. Şakaklarından ter damlıyordu ve küçük telekinetik yeteneğini sürekli kullanmaktan başı zonkluyordu ... ama bağ
aniden çözüldü.

Şaşkınlık ya da sevinç için zamanı yoktu.
sol bileğini çözmek için umutsuzca hızlandı, sonra ayaklarını serbest bırakmak için eğildi
-Renault'nun etrafına sardığı uzun ip parçasını yerdi. Parmakları kaydı, bir tırnağı kırıldı ama ayak bileklerindeki bağı çözmeyi başardı. İp birbirine dolanmış
artık özgürlüğüyle arasında duran tek şeydi.

Deponun kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri sokak lambası sarısı bir aydınlık girdi. Bir gürültüyle kapandı. Hemen ardından parlak bir tavan lambası yandı.

Memory dişlerini sıktı ve öfkeli bir sakinlikle çalışmaya devam etti. Renault'nun kazanmasına izin vermeyecekti. Nefesi sığ ama nabzı hızlıydı, Renault'nun çarpık varlığının giderek yaklaştığını hissederken ipin son kısmını da çekti.

İşte!

İplerden oluşan havuzdan dışarı adım usulca uzaklaştı. Kanında onu canavara doğru koşmaya, onu alt etmeye iten ısıya rağmen sandalyeye oturdu. Alexei gibi, bir kurt gibi düşünmek zorundaydı.

İyi bir avcı avını takip eder, onu güçlü bir konumdan alır.

Renault diğer taraftan göründüğü bir rafın arkasına kaydı. Onu rafların arasından inceledi ve
hafif dengesiz yürüyüşü, yüzündeki ışıltılı parlaklık. Kullandığı şey her neyse, onu heyecanlandırmıştı - Psy'ı hedef alan ve son zamanlarda sokaklara çıkan yeni ilaç formülasyonlarından biri olabilirdi.

Beacon geçen hafta bu konuda bir haber yapmıştı.

Her , duyularıyla oynamıştı, çünkü kadının orada olmadığını fark etmesi için iplerle çevrili boş sandalyeye bakması birkaç saniye sürdü. Yüzü buruştu, ağzı
Açılıyordu. Öfke çığlığı depoda yankılandı; bu gürültüden yararlanarak başka bir köşeye eğildi, aralarına daha fazla mesafe koyarken raflarda istiflenmiş kutuların aralıklarından onu izleyebildi
onun etrafında.

Protein takviyesi.

Besin karışımı.

Ayağı bir şeye çarptı.

Yere baktı ve refleks olarak attığı çığlığı kontrol etmek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Güvenlik görevlisi kılığındaki ölü bir adam
Üniformalı yerde yatıyordu, burun deliklerinden ve kulaklarından kan sızıyordu. Ondan hiçbir şey hissetmedi, yaşayan bir varlığa dair hiçbir belirti yoktu ama nabzını kontrol etmek için eğildi. Cildi nemli, ölümden başka bir şey yok.

Yani bu depo Renault'nun bir şekilde girdiği depolardan biri değildi. İçeri girmiş ve bu sırada cinayet işlemiş. Ya
alarmı yoktu ya da güvenlik görevlisini kodları kendisine vermesi için zorlamıştı. İkincisi üzerine bahse girmişti.

Onu bitirme kararlılığı daha da sertleşti. Renault burada ve şimdi durdurulmazsa öldürmeye devam edecekti; kurbanlarının ailelerine bir kanser gibi acı yayacaktı.

Artık yok.

"Seni kaltak! Seni bulamayacağımı mı sanıyorsun!"

Memory kendini telepatik bir taramaya hazırladı - civardaki diğer tek zihin oydu, ondan kaçamazdı, ama Renault değildi
onu telepati ile öldürmeye çalışacaktı.
tamamen kaybetti. Eğer kadın hareket etmeye devam ederse, Tp'sini kullanarak onun yerini tespit edemezdi, böylece Tp'sini kullanarak onu olduğu yerde dondurabilirdi.
Telekinezi.

Ve eğer onu peşinden gelmesi için kışkırtmayı başarırsa, yeteneklerini kullanıp onu engelleyemeden önce ağır raflardan birini üzerine itebileceği bir konuma getirebilirdi.

Alexei de vardı.

Eşi onun için geliyordu, kurdu onun içinde sinsice dolaşan bir vahşilikti.

Renault tekrar çığlık attı ve Memory telepatik bir tarama hissetmediğini fark etti. *Oh, tabii ki.* Renault'nun kendi *içindeydi*.
kalkanlar; önce onu serbest bırakmadan zihnini bulmaya çalışamazdı.

Onu olumsuz duygulara boğma çabalarının hiçbir etkisi olmamasının nedeni de bu olmalıydı; enerjisi, adamın zihninin üzerine yerleştirdiği kabuğun içinde sıkışıp kalıyordu. Bir sonraki şey
Hissettiği şey, dişlerini sıkmasına ve gözlerinin sulanmasına neden olan bir güç çarpmasıydı.

"Kaçın! Kaçın! Kalkanlarını parçalayıp açacağım!" Sandalyeyi tekmeleyerek yere düşürdü ve bir yandan da ona vurmaya devam etti
Zihin.

Ondan daha güçlü bir telepattı ve saldırgan taktikleri öğrenmek için onun savunma taktiklerini öğrenmek zorunda kaldığından yıl daha fazla zamanı olmuştu. Künt bir kuvvetle dövüşürse, kaybederdi. Bu yüzden daha zeki olmak zorundaydı.
onu alt etti. Geçmiş deneyimlerinden, kalkanlarının içinde kilitliyken ona telepati yapabileceğinin farkında , "*Zihnimi paramparça* edersen, *istediğin parçamı öldürürsün*" dedi. Yalan yok. Bu tür bir vahşet ve
şiddetli ihlal genellikle ciddi beyin hasarına yol açmıştır.

Rafların arasından adamın duraklamasını, çenesindeki ve boynundaki kasların şişmesini izledi. *Dışarı çık, sana zarar vermeyeceğim.* Gözleri titreyerek hareket ediyordu.

Kahretsin, stratejik bir hata yapmıştı. Artık onun yakınlarda olduğunu kesin olarak biliyordu. *Bir anlaşma istiyorum*, dedi, silah olarak işe yarayacak bir şey ararken oyalanıyordu.

Anlaşma mı?

Artık çocuk değilim. Bağımsız bir müteahhidim.

Yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. *Bağımsız bir müteahhit mi?*

Evet. Hafıza kapıya doğru süzüldü. Eğer Renault olduğu yerde kalır ve onu raflara kadar takip etmezse, o zaman dışarı çıkıp Alexei'yi bekleyecek ve canavarı birlikte alt edeceklerdi.

Öyle ya da böyle, bu iş bu gece burada bitecek.

Param olmasını ve güzel kıyafetler alabilmeyi seviyorum.
Onu patakladı. *Bana ödeme yaparsan beni kafeste tutmak enerji harcamana gerek kalmaz. Düzenli seanslar için planlandığı gibi görüneceğim.*

Renault eğilmeden önce deponun etrafına baktı.
Sakince sandalyeyi sağa yatırdı. "Eğer kapıya ulaşmaya çalışıyorsanız, hiç zahmet etmeyin. Kilidi Tk ile büktüm. Sana izin vermek için açmak zorunda kalacağım.
dışarı."

Memory'nin ona inanmaya hiç niyeti yoktu. Kendisi görecekti.

"Sana ödeme yapmaya gelince. ." Sandalyeye oturarak, eliyle
Bir ayak bileği diğer dizinin üzerinde, bir CEO dinleniyor. "Kurtlara ve Empatik Kolektif'e olan yeni bağlılığınız nasıl?"

Sascha, Jaya, Memory'nin özgür bir hayat yaşayabilmesi için sağlanan maaş, farklı yeteneklerinin açıkça kucaklanması ... Renault, Memory'nin Es arkadaşlarıyla kurduğu bağı anlamayı umamazdı. Bunu kendi avantajına kullanabilirdi. *Beni kafese Kolektif neredeydi?* Bundan sonra ne söyleyeceğini düşündü.
Satın al. *Beni kafesten çıkardıkları için kurtlara ihanet etmeyeceğim, ama zaten onlarla iş yapmıyorsunuz, bu yüzden bir çatışma yok.*

Bir duraklama daha, tam da kapıyı görebileceği bir noktaya ulaştığında. Sadece kilit değil, kapının karşısındaki güvenlik çubuğu da bükülmüştü. Başka bir telekinetik dışında hiç kimse o kapıdan geçemezdi. Keşke telefonu olsaydı, bir şekilde
Alexei'yi uyarmış, ancak Renault onu önce sandalyeye bağladıktan sonra parçalara ayırmıştı.

Pes etmek üzere olmayan Memory, deponun duvarlarında başka bir çıkış aradı.

Bulunduğu konumdan görebildiği tek şey yüksek pencereler ve teslimatlar için kullanılan büyük makaralı kapıydı. Bu kapı bir seçenek değildi - erişim tarama paneli sadece onun tarafından görülebiliyordu ve yetkisiz kullanıma karşı emniyete alınması gerektiğini biliyordu.

Renault yüksek sesle, "İlgi çekici bir teklif," dedi ve onu bir hataya zorlamak istediğini anladı. Tek bir kelimeyle onun depodaki genel konumunu öğrenebilirdi. "Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?" diye ekledi.

Memory akıllı bir canavar gibi düşünmeye çalıştı. Çünkü uyuşturucu etkisi altında olsun ya da olmasın, Renault zekiydi. Ama Amara
Daha zeki. Memory bir gün kendisine Amara gibi düşünmesini söyleyeceğini asla tahmin , ama bu tam da buradaki bilet olabilirdi. Memory transferden sonra bu gerçeği onunla paylaştığında Amara'nın çok eğleneceğine şüphe yoktu.

Sen, *niyetleri benim için çok net olan tanıdığım tek kişisin*, dedi. *Bizim bir ilişkimiz var. Dünyadaki diğer insanlar kullanabilirler ama aşırı kullanıp kırma riskleri de var. Çekişi nasıl kontrol edeceğini biliyorsun.*

"Evet," diye mırıldandı Renault, ses ona zar zor ulaşıyordu. "Bu kadarı inkar edilemez. Bir transfer karşısında çaresizsiniz."

Artık değil, seni zavallı psikopat korkak.

Sana bir şey sorabilir miyim? Şu mantıklı görünüyordu ve Alexei'nin sürüsü için bu bilgiyi almak için sahip olduğu tek şans bu olabilirdi. *Sığınağı nereden biliyorsun?* dedi,
sonraki sözlerini onun egosuna yöneltti. *Bu çok gizli.*

"Eminim kurt arkadaşların cevabı bulmaya çalışırken çıldırıyordur," dedi kahkahasında kibir vardı. "Babam bir ışınlayıcıydı.
bir grup bilim adamıyla çalıştı. O sığınağı yapmak için para aldı ve işi bittiğinde beni oraya götürüp ne yaptığını gösterdi.
yaptı. Onun izinden gideceğime dair saçma bir düşüncesi vardı - sanki enerjimi el emeğiyle harcayacakmışım gibi. Ama her ihtimale karşı görsel referansları dosyaladım."

Hafıza başka bir soruya cesaret etti. *Demek başkaları da biliyor. Sığınak hakkında? Burası sadece bizim yerimiz değil mi?* Bu sözler onu

kusmak için, ama sonuç aldılar.

"Bilen diğer herkes öldü. Muhtemelen kurtlar tarafından öldürüldü." Renault'nun ses tonundan umursamadığı anlaşılıyordu. "Babamı ortadan kaldırdığımda
hobimin tadını çıkarmaya başladım. En iyi çalışması olarak gördüğü yere ışınlanmaya karar vermesine izin veremezdim, değil mi? Orası benim özel gizli yerimken olmazdı."

Memory'nin omurgasını ürperten bir ses çatırtısı.

"Annenin simsiyah gür saçları vardı," dedi ballı bir ses tonuyla. "En sevdiğim hatıralarımdan biridir."

Memory çığlığını bastırdı ve sessiz kaldı. Canavar
annesinin ve diğerlerinin ölümünün bedelini ödeyecekti. "Görmek istemiyor musun? Bunca yıl senin için güzel tuttum."

Öfkesine hâkim olamayan Memory kendini zorlayarak, *"Benim için hiçbir anlamı yok," dedi. Anlaşma yapmak istiyor musun, musun?*

"Benim iş zekamı özümsediğinizi görmek güzel bir sürpriz."

Memory*, yeteneklerimi kullanmana izin vermekle ilgili bir sorunum* olmadığını söyledi. *Ama ben bir daire, güzel kıyafetler ve bunların arasında dışarı çıkma özgürlüğü istiyorum.*

"Ne kadar?" Sözcükler kesik kesik, soğukkanlı ve işle ilgiliydi.

Memory ne isteyeceği konusunda hiçbir fikre sahip değildi, bu yüzden Kolektif'ten aldığı maaşın on katını istedi.

Renault homurdandı. "Kendini çok beğeniyorsun." Çok daha düşük bir rakam teklif etti ve pazarlığa başladılar.

Hafıza da buna ayak uydurdu ve bir yandan da
Silah. *Bu çok düşük*, dedi bir noktada. *Tasarım kıyafetler pahalı.*

"Bu benim son karşı teklifim." Renault bir rakam ve beklenen ziyaretler için bir program belirledi.

Hafıza bir cevap oluşturmak için zaman harcadı. *Benim için bir daire* ayarlarsan *bunu kabul* ederim, dedi, Alexei'nin önerdiği gibi onun taşaklarına tekmeyi basmak istemesine rağmen sesinde bir parça korku vardı. *Küçük bir yer. Geniş açık alanları sevmem.* Bu Renault'yu memnun ederdi. Sessizken bile başkalarının acılarından ve korkularından beslenirdi.

Bunu başka nasıl açıklayacağını bilmiyordu, o bir psikopattı ama Memory gibi bir empatiye göre psikopatların haz duyma yetisi *vardı* ama onların haz anlayışı normal duygulara sahip bir insanın anlayabileceği bir şey değildi.

"Elbette, elbette," dedi, sesi daha gençken ona karşı kullandığı yatıştırıcı tona dönüşmüştü.

Hafıza buna hiç kanmamıştı; zihninin ön saflarında, Diana Aven-Rose'u incitirken annesine çirkin şeyler söyleyen aynı sesin anısı vardı. Zaman zaman dinliyormuş gibi yapmıştı ama bunun tek nedeni intikamını alabilmek için hayatta kalmak zorunda olmasıydı.

Renault aynı öfke uyandıran ses tonuyla, "Burayı sessiz bir yer haline getireceğiz," dedi. "Bu şekilde daha rahat edeceğini ."

Memory'gözü önündeki rafta duran bir İngiliz anahtarına takıldı. Alete bakarken omurgasından terler boşandı. Kendini ileri doğru zorlayarak elini aletin etrafına kapatmaya çalıştı ama eli titredi, dondu kaldı. Daha önce intikam her zaman bir fikir, dişlerini zevkle göstermesine neden olan bir gelecek kavramıydı. Ancak gerçek bir şiddet uygulama, kan dökme düşüncesi midesini bulandırıyordu.

Lanet olsun! Onun bir E olduğunu keşfetmek için çok yanlış bir zamandı.

Ama . . . Canavarlar kendilerini tehdit ettiğinde Es karşılık verdi. Ve Alexei ona doğru geliyordu. Geri çekilmeyecekti.

çaresizce arkadaşı bir psikopatla uğraşırken

Adil dövüş. Çenesini ayarlayarak parmaklarını İngiliz anahtarının etrafına kapattı ve sıkıca yanında tuttu.

Renault altın kurduna zarar veremedi.

Bir kez daha, saklandığı yerden Renault'yu izlerken ona dengesiz duygular yükledi. Kaşlarını çattı ve şakağına dokundu, ama başka hiçbir şeyden etkilenmedi. Memory'nin kendi başı ağrıyordu.

"Bu kadar konuşma yeter." Bir telepatik güç yumruğu.

Memory alt dudağını o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı.

İhlal girişiminin neden olduğu acıyı zar zor atlatarak nefes alabildi ve Renault'ya doğru ilerlemeye başladı. Çiftleşme bağı içinde dalgalanıyordu, pençeleri olan koruyucu bir şey ve

Dişlerini. Memory elini kalbine bastırarak iyi olduğunu anlatmaya çalıştı.

Alexei'nin onun için çıldırdığı düşüncesi, elinin İngiliz anahtarının üzerinde sıkılaşmasına neden oldu.

Dur, Renault'a telepat attı. *Dur. Geliyorum.* Bir yandan da kendine tanıdığı en tehlikeli, en hesapçı insan gibi düşünmesini söylüyordu. Gerçekler değişmemişti. Kazanamazdı.

Fiziksel olarak Renault'un gücündeki bir Tk'ya karşı. Adil bir dövüşte değil. Ancak sandalyeyi depodaki açık bir alana yerleştirme şekli, arkasından gizlice yaklaşıp kafasına vuramayacağı anlamına geliyordu.

Hafıza, hafıza, . Kafasının içindeki Amara'hayaletinden bir iç çekiş. *Hiçbir şey öğrenmediniz mi? Biz insanları*
Kafa. Kendilerine vurmalarını sağlarız.

Memory'nin bakışları ayaklarının dibindeki ipe takıldı.

Yavaşça gülümseyerek omuzlarını dikleştirdi ve küçük bedenine odaklandı. ayak bileğinin etrafındaki ipi dürtmek için bir miktar Tk. *Yavaşça.*
Yavaşça. Düğümü at.

Kulaklarında bir inleme sesi, telekinetik yeteneği tükeniyor.

Sonrasında titreyerek, bir şekilde tekrar oyalanmaya gitti.

ve havada son derece tanıdık bir vahşilik hissetti. Kalbi tekmeledi. Alexei buradaydı. Bu her şeyi değiştirdi. Ona yardım etmek ve Renault'nun ışınlanmasını engellemek için kendini pozisyona sokmak zorundaydı.

Beni yine incittin. Bir kez daha telepatik sesine öfke ve koruyucu hiddet yerine korku katmaya çalıştı. *Beni deliğe tıkmayacağını nereden bileceğim?*

"Sana sahibim!" Renault bağırdı, soğukkanlı tavrı kırmızı gözlü bir öfke dalgası altında çatlıyordu; aldığı ilaç her neyse, ruh halini ciddi şekilde dengesizleştiriyordu. "Hemen buraya gel yoksa sana acıyı öğretirim!"

Renault zihnine yüzeysel ama yine de uyarıcı darbelerle saldırmaya başladığında Memory elindeki İngiliz anahtarına tekrar baktı morarmış. Alexei'nin hazır olup olmadığını bilmesine imkân yoktu ama Renault kendini kaybedip ölümcül bir saldırı başlatmadan önce harekete geçmesi gerekiyordu.

Sonrasında üzülecekti ama kız yine de ölmüş olacaktı.

Kararlılığını ve hazırlığını çiftleşme bağına gönderdi, işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Geri dönen vahşi kararlılık dalgası neredeyse hırlamasına neden oluyordu. İlkel bir gülümsemeyle dişlerini göstererek
ve kendinden olabildiğince uzağa fırlattı. Bir kitap rafına çarparak gürültüyle çınladı.

Ses Renault'yu ayağa kaldırdı, gözleri parlıyordu. "İşte buradasın." Hareket etmeye başladı.

Ayağı ipe takıldı ve yüzüstü düştü. Burnunun kırılma
sesini duydu.

Öfke kanlı yüzünü buruştururken bile, bir kurt ölümcül bir öfkeyle ona doğru fırladı.

"Renault!" Memory bağırdı ve saklandığı yerden çıktı.

Başını ona doğru çevirerek dizlerinin üzerine çöktü. Çirkinlik yüzünü buruşturdu. "Sana bunu ödeteceğim-"

Kurt ona sertçe vurarak sırt üstü yere düşürdü.

Adam ışınlanacak kadar kendini toparlayamadan kurt çenesini Renault'nun boğazına geçirdi. Saniyeler içinde bitmişti, kan deponun zeminine dökülürken, kurdun ağzı koyu kırmızıya boyanmıştı.

Hafıza dizlerinin üzerine çöktü. Tam önünde kan sıçramış bir plas paketi duruyordu, içinde bir tutam saç vardı. Memory onu almadı. O annesi değildi. Diana akıllı, nazik ve korumacıydı. Hafıza onu bir psikopat tarafından saklanan bir hatıraya indirgemeyecekti.

"O öldü," diye fısıldadı, zihni özgürdü; PsyNet bir kez daha etrafında canlanmıştı, yıldızlar sonsuz bir halı gibi karanlıkta beliriyordu. "Sonunda öldü."

Kurt ona döndüğünde, kehribar rengi bakışlarını korkusuzca, sevgiyle tuttu. "Ölmeyi hak etmişti." Renault'ya acımadı, uzun zamandır reddedilen adaletin acısından başka bir şey hissetmedi. "Annem ve diğer tüm kurbanları artık huzur içinde yatabilirler."

Kurt ona doğru ilerledi. Bir elini kürküne sokarak yüzünü onun sıcak bedenine gömdü ve ağladı. Kaybedilen onca yıl için. Alınan tüm hayatlar için. Kazanılan savaş için.

Bölüm 53

Önce ateş edin ve cesetlere sorular sorun.

-Kar Dansçısı kurtlarının söylenti sloganı

Alexei olan **KURT**, diğer adam infaz mahalline doğru yürürken Judd'a baktı. Kana ve Renault'nun cansız bedenine bakan arkadaşı, "Bunu yok etmek ister misin?" dedi. Alexei'nin atılmış giysilerini bir kenara bıraktı.

Alexei'nin Renault'nun dışarı ışınlanmasını önlemek için Judd'ın yardımına ihtiyacı olmasa da, teğmen arkadaşı içeri girmesine yardım etmişti. Alexei, Judd'ın deponun uzak ucundaki küçük bir pencereden bakabilmesi ve içeriyi görebilmesi için ona destek vermişti.
boşluk. Bulundukları yerden Memory'yi göremiyorlardı ama Alexei onun kokusunu almıştı, kurdu derisinin altında sinsice dolaşıyordu.

Judd ikisini de içeri ışınlamıştı.

Ve Memory onu uyardıktan sonra anahtarı fırlatmıştı.
Niyet. Alexei çiftleşme bağının bu şekilde kullanılabileceğini hiç bilmiyordu -belki de sadece bir empat bu kadar belirgin bir duyguyla iletişim kurabilirdi- ama ne olursa olsun, buna bayılıyordu. Eşinin tehlikede olması durumunda bağ aracılığıyla ona ulaşabileceğini bilmek, her türlü koruyucu içgüdüsünü tatmin ediyordu.

Ağlayıp sızlanana ve derinlere dalana kadar bekledim,
Alexei sırtını okşarken nefesler alıyordu. Her tarafının kan içinde olduğunu ve bu kanın daha da vahşi göründüğünü biliyordu.
Ama Memory güzel eşarbını çözdü ve yüzünü, ellerini silmek için kullandı. "İşte," dedi sessizce ve adam

İçten içe onun her şeyini, ilkel ve insani olanını kabul ettiğini biliyordu.

Alexei yaptığından hiç pişman değildi ama bunu E'sinin önünde yaptığı için pişmanlık duyuyordu. Onu kucaklayarak saçlarını okşadı. "İyi misin?" Hırıltılı bir ses çıkardı, kurdu henüz yüzeye çıkmamıştı.

"Evet. O sadece acı, sadece dehşetti. Dünyaya iyi bir şey vermedi." Acımasız bir gülümseme. "Yapılması gerekiyordu."

"Özür dilerim, sana gününü göstermek için çok hızlı davrandım." Empatisini vicdanında bir ölüm taşımaktan kurtardığı için olmasa da, bu konuda kendini kötü hissediyordu. Bu onu yiyip bitirirdi. Öte yandan kurdu, bir seri katili ortadan kaldırmakta hiç zorlanmamıştı.

İnsani tarafı da bu durumdan memnundu.

"Her şey yolunda." Memory'nin gülümsemesi tam bir dişi aslan gülümsemesiydi. "Ona kendi burnunu kırdırdım ve bu bana büyük bir zevk veriyor. Amara gurur duyardı."

Adam kaşlarını kaldırınca omuz silkti. "Kurnazca ve sinsice düşünmek zorundaydım."

"." Sert bir öpücük vaadinin ardından ayağa kalkan Alexei, Judd etrafı incelerken pantolonunu çekti.

"Bir ceset daha var," dedi Memory ayağa kalkarken, sesi üzgündü. "Güvenlik görevlisi."

"Ona onurlu bir şekilde davranılmasını sağlayacağız." Öte yandan Renault ... Alexei, eğer isterse Judd, Hawke ve sürünün geri kalanının bu olayla ilgili tüm kanıtları ortadan kaldırabileceğini ve kaldıracağını biliyordu.

psikopatın ölümü. Kediler yardımcı olabilirdi. Ama gözlerini kıstı ve "Bence bir SnowDancer'ın eşini almaya çalışan insanlara ne olduğunu dünyaya hatırlatmak gerek" dedi. Elini uzattı.

Hafıza onu aldı. Gözleri kırmızıydı ama ruhu parlaktı. Onun dişi aslanı. Onun eşi. Onun.

"Sürünüz için sorun yaratmayacak mı?"

Alexei ona kesinlikle vahşi bir gülümseme attı. "Kamuoyunda pek de tatlı ve kabarık bir imajımız yok." Kolunu ona dolayarak çıplak göğsüne yasladı. "Diğer her şey bir yana, Renault

seri katil seni esir almış ve öldürmekle tehdit ediyordu.

Sen." Omuz silkti. "Enforcement'ın çöpü çıkardığı için teşekkür etmekten başka bir şey yaptığını görmek isterdim."

- - -

ZABITA elini sıkmaktan başka bir şey yapmadı.

Sonra Hawke arayıp SnowDancer'ın Alexei'yi çiftleşmiş bir çift için kamaraya aldığını söyledi. Tabii ki alfası onun çiftleştiğini biliyordu. Ve o pislik de bilgisini göstermekten çekinmiyordu. Ancak çağrı bununla ilgili değildi; kabullenmeyle ilgiliydi. Gerçi Hafıza
PsyNet'te kalmaya devam etti, Alexei'nin eşiydi ve bu nedenle ine kabul edildi.

- - -

ALEXEI kamarasına dönerken eşinin sessizliğinin acı verici bir şekilde farkındaydı ama içeri girene kadar hiçbir şey söylemedi. Bu yeniden yağmur yağmaya başlamıştı, gökyüzü de kalbi kadar ağırdı. "Kabuslar göreceksin, değil mi?" Bir empatın önünde bir adamın boğazını parçalamıştı, ne bekliyordu ki?

"Ne?" Başını . "Hayır, öyle değil." Gözler dönüyor
obsidyen, onunla parmak ucunda durmak için yer değiştirdi. "Biz çiftleştik. Üzgün müsün?" Kaşları çatık bir meydan okumaydı bu.

Ona hırladı, kurdu ona yaşamın ötesinde tapıyordu. *"Asla."*
Ellerini kızın buklelerinin arasına sokarak, bencilliğinin derinliğini itiraf etmeden önce alt dudağını ısırdı. "Bunu yaptığım için üzgün olmalıyım.
seni riske atıyor, ama ben atmıyorum.

"Sen benim kalbimdesin ve sen benim gölgem, ışığım, güzelliğim ve en iyi parçamsın." Brodie'nin Etta'yı incittiği gibi onu da incitmiş olması onu dehşete düşürmüştü ama korkusu sevincinin derinliğiyle boy ölçüşemezdi.
"Önceden ne kaçırdığımı bilmiyordum. Bundan asla
vazgeçmeyeceğim." Şiddetli bir gülümsemeyle Memory döndü ve
dudaklarını onun avucuna bastırdı.
"Haydutluk yapmayacaksın, Alexei. Ben karanlığın en kötüsüyle çalışıyorum ve içinde bu tür bir hasara uzaktan yakından benzer hiçbir şey yok." Alexei'nin surat ifadesinden onun bu sözlere inanmadığını anladı.

Sorun değildi; o da inatçı olabilirdi ve şu anda onun içinde olduğu gibi o da onun içindeydi.

Ancak başka bir endişe onu rahatsız etmeye devam ediyordu. "Sürünün beni ininde istediğinden emin misin?" diye sordu. "Hâlâ PsyNet'teyim." "Bizi orada görüyor musun?" Alexei derin bir kurt merakıyla sordu

Gözler.

Memory baktı ve nefesinin kesildiğini, kalbinin durduğunu hissetti. "Evet," diye fısıldadı. "Vahşi kehribardan bir bağla birbirimize bağlıyız."

Agresif, ilkel ve muhtemelen aynı ölçüde büyüleyecek ve korkutacak bir şekilde, dişleri ve pençeleri olan bir bağdı. "Ama sen

Ağ'da değil." Beyni buna bir anlam veremiyordu. "Bağ belli bir noktada kayboluyor ama senin diğer uçta olduğunu *biliyorum*." Aralarındaki bağın göz alıcı vahşi kehribar rengini dürttü.

Alexei'den bir hırıltı. "Her ne yapıyorsan, kurdumu hırçınlaştırıyor."

Hafıza gülerek onu çiçekler ve gökkuşaklarıyla doldurdu. İnledi. "Ben büyük, korkunç bir kurdum. Biraz saygı göster."

Güldü ve ona bir öpücük verdi.

Kaşları ağırlaşmıştı, çenesini kaşıdı. "Mercy ile tanıştın, değil mi?" Onun başını sallaması üzerine, "O bir kurtla çiftleşti ve aralarındaki bağ

aynı şey. Onları DarkRiver ve SnowDancer ağlarına bağlar."

Memory bir anda *Wild Woman'*da okuduğu bir makaleyi hatırladı. "Silver Mercant'ın ayı eşiyle olan bağı da aynı şeyi yapıyor! Herkes bunun sebebinin Silver'ın PsyNet için onu bırakamayacak kadar önemli olması olduğunu düşünüyor."

"İşte buradasın." Buklelerini çekiştiriyor. "PsyNet kesinlikle daha fazla empatın gitmesine izin vermeye niyetli değil."

Memory elinin topuğunu kalbinin üzerine bastırdı. "Durum kötü, Alexei." Son çöküşten kaynaklanan dalgalar Ağı sarsmaya devam ediyordu.

"Acil müdahaleye rağmen yüzlerce kişi öldü. Keşke yardım edebilseydim."

Alexei onu kollarının arasına alarak çenesinin altını saçlarına sürttü. "Bir E olarak, güçlü ve savaşçı olarak yardım ediyorsun."

Alt dudağını ısırarak utanç verici gerçeği itiraf etti. "Diğer tüm Es'ler Petek'teki düğümlerdir. Stajyerler bile, hepsi Petek'e bağlanır ve onu besler, güçlü tutar. Ben Petek'in sadece bir tanesi ağın içinde yüzüyordu." Kimse nedenini bilmiyordu.

"Sana zarar veriyor mu?"

Memory başını salladı. "Ben sadece ... ... Hiçbir şeyi geri vermeyeceğim. Sadece almak."

"*Asla* kendin hakkında böyle söyleme." Bir eli kızın buklelerinde, alnını kızın alnına bastırdı. "Sen yeni bir alt görevlisin. Kimse seninle ilgili tüm cevapları bilmiyor. İnançlı ol."

Memory kurdunun güvenine tutundu, kendisi bu noktada titriyordu. "Bunu yapabilirim."

"Güzel. Şimdi seni toparlayalım, böylece yarın sabah seni eve, çalışma odasına götürebilirim." Sahiplenici bir öpücük. "Çünkü evet, eminim. Tüm sürüm emin. Çiftleşme ilk sadakattir, bir sürünün üzerine inşa edildiği sadakattir. SnowDancer'a hoş geldin, dişi aslan."

"Kurdum," diye fısıldadı Hafıza, içinde sakladığı endişeyi, gece yarısı nefesini kesen korkuyu görerek. Alexei ona zarar vermekten o kadar korkuyordu ki kendine de zarar veriyordu.

Artık durma vakti gelmişti.

Çenesini ayarladı. Kurt olmanın ve Alexei'nin iblislerinin boğazını parçalamanın bir yolunu bulacaktı.

Bölüm 54

Kırıklar. Çatlaklar. Yara izleri.
Hepimiz birbirine dikilmiş kırık yumurta
kabuklarıyız. Cesaret çılgınlığı içinde.

-Adina Mercant, şair (d. 1832, ö. 1901)

PsyNet kopmasının olduğu bölgedeki katliama **baktı**.

Güçlü ve iyi eğitimli olan bu adam acil duruma müdahale etmişti ama ağın dikilmesine yardım etmeyi bitirdiğinde bile
Ağın empatik etkiden arınmış bir bölümünü koparmak için kasıtlı bir yırtılmaya neden olmayı düşündü. Bu ona geri dönmesine izin verecekti.
Sessizlik, artan dengesizliğini tersine çevirir.

Ancak o zaman PsyNet'in devasa veri akışlarına ve bağlantılarına erişimi olmayan küçük bir psişik ağda sıkışıp kalacaktı ve ortaya çıkarabildiği her veri parçası, İktidar Koalisyonu'nun empatlar olmadan Ağ'ın delireceği yönündeki ısrarını destekliyordu.
Empatik etki olmadan aklı başında bir Psy sistemini sürdürmenin hiçbir yolu yoktu.

İşte *o* zaman, zaten ağır hasar görmüş psişik ağın bir parçasını koparmayı düşünerek delice davrandığını fark etti. Psişik alanı tamamladıktan sonra
Onarırken, beyni çalışmaktan yorulmuştu, gri kazağının kollarını yukarı itti ve dışarıdaki yağmurlu gökyüzüne baktı.

Delilik her taraftan ona doğru uluyordu, görünürde hiçbir cevap yoktu. Durumdaki tek "parlak nokta", yaptıklarının bir kısmını hatırlamaya başlamasıydı. *Oklara* saldırmıştı. Bu en çok

yapabileceği tehlikeli ve açıkçası tedbirsiz bir şeydi; ekip onu avlamaktan asla vazgeçmeyecekti. *Asla*.

Özellikle de bir Arrow'un empatları öldürme dürtüsünden kaçınmak için kendini başından vurduğuna dair anısı doğruysa.

Ekip hakkında bilgi bulmak neredeyse imkânsızdı ama şansı yaver gitmişti. Sinir taramalarını yapan doktor dünya çapında bir nöroloji uzmanıydı. Söz konusu doktor aynı zamanda büyük miktarda gizli borç içindeydi. Etik sınırlarında bir delik açacak ve ekipten duyduğu korkuyu kesecek kadar çok borcu vardı.

İsimsiz bir hayırsever tarafından son zamanlarda bir Arrow'u tedavi edip etmediği sorulduğunda, sunulan mali teşvikin altında ezilmiş ve bir konuda danışmanlık yapmak üzere çağrıldığını paylaşmıştı. Komadaki Arrow beyin hasarı geçirmişti. "Yaşam destek ünitesine bağlı ve ekibin onu kapatmak için hazırlandığından oldukça eminim. Ona yardım etmek istedim - kim Oklar'a borçlu olmak istemez ki? Ama insan ya da makinenin onun için yapabileceği bir şey yok. Bu tür bir hasarla olmaz."

En azından ekiple birlikte, bunu haklı çıkarabilirdi. Komadaki Arrow hayatında birilerini öldürmüş müydü? Masum değildi. Ama Çin Mahallesi'ndeki empatlara yaptığı saldırıyı haklı gösterecek hiçbir şey yoktu. Kritik bir çizgiyi aşmıştı. Çok az "insan" kuralına göre yaşıyordu ama masumları öldürmemek asla çiğnemediği bir kuraldı.

Zihni ilk kez alışılmadık bir empatik zihnin anlık görüntüleriyle yanıp sönmüyordu. Bu, Çin Mahallesi olayından sonra kurtardığı ilk anıydı ve o zihnin sahibinin izini bulabilmişti - PsyNet'teki alışılmadık görüntüsü göz önüne alındığında zor olmamıştı. Diğerleri de bu zihinden etkilenmişti.

"Gece yarısı empatisi."

Ağa geri dönerek, onu bulduğundan beri saatler boyunca yapmak zorunda kaldığı gibi ona doğru ... ve gördü

Onu bir başkasına bağlayan ilkel bağı. San Francisco'daki odasında, elleri ceplerinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Zihni DarkRiver-SnowDancer'daki empatik bileşime demir atmıştı.

Bu yüzden bir kurt ya da leoparla çiftleşmiş olma ihtimali vardı.

Delilik ona onu kaçırmasını fısıldasa bile, onu kaçırmak bir seçenek değildi. *Onu kullanmak*. Bu delice düşünceler artık

günlük hayatına süzülüyordu. Zamanı .

Bölüm 55

Ben yaşıyorum. İn gynomus. Bir sürü odası var. Hatta yüzden fazla!
Arkadaşlarım ve ben dışarıda çimlerde ve iniltileri dinlemeyi seviyoruz.
Eğlenceli oluyor. Bazı günler kichin'e gidip fazladan kurabiye alıp yiyoruz.
İni seviyoruz. Sürüyü seviyoruz.

-Benjamin Stone (7 Yaş) tarafından bestelenmiştir.

ALEXEI'NİN, sürü arkadaşlarının onu sadece eşi olduğu için değil, kendisi için de kabul edeceğine dair **güvencesine rağmen,** Ağaçların arasından çıkıp Alexei'nin sığınak olduğunu söylediği yerin önündeki yabani çimenlik alana adım attığında Memory'nin sinirleri bin düğüm olmuştu.

Saat şimdi dokuz buçuktu; Amara'yla yedi buçukta önceden planlanmış bir seansı vardı ve Amara buna sadık kalmıştı. Amara kendi çapında çabalıyordu ve Memory onun kaydettiği ilerlemeyi kesintiye uğratmak istemiyordu. Çünkü çok garip bir şeyler başlamıştı: Amara'nın laboratuvar arkadaşları ve ikizi seanslar *arasında* rastgele zamanlarda normal empati örnekleri rapor etmişlerdi.

Bir keresinde, bir meslektaşının parmağını kestiğini fark etmiş ve ona bir yara bandı almıştı.

Başka bir sefer, hamile bir meslektaşının laboratuvar ekipmanlarını taşımasına yardım etmişti.

Her iki durumda da yaptıkları Amara'ya hiçbir şekilde yardımcı olmamıştı.

Renault hiçbir zaman uzun vadeli bir değişiklik göstermemişti. Bunun nedeni Renault'nun cani bir psikopat olması ve Amara'nın cinayet işlemeye zorlanmaması mı, yoksa Hafıza'nın çalışıyor olması mıydı?

Renault tarafından zorlanırken Amara'gönüllü olarak birlikte olduğunu kimse bilmiyordu. Bu etkilerin bir daha tekrarlanmayacak kısa süreli etkiler olması da mümkündü ama Memory eğer bir ihtimal varsa pes edecek değildi.
Umut. Özellikle de Amara'nın tam almışken.

"Ben kendimde hiçbir zaman bir eksiklik görmedim," demişti Amara. "Ama anlamadığım bir hayatı değerlendiremem. Bir bilim insanı olarak
ikisini de deneyimlemeli, sonra karar vermeli. Eğer yeteneğinizin etkisi devam ederse, bir noktada bir dengeye ulaşacağım ve
Her iki taraf da eşit netlikte - o an çok uzakta ve bu yüzden devam ediyoruz."

Memory, Amara gibi düşünmenin Renault'dan kaçmasına nasıl yardımcı olduğunu da paylaşmıştı. Beklediği gibi, Amara çok eğlenmişti. "Kurdun onun boğazını parçalamasına sevindim," demişti daha sonra. "Bir kurtla eşinin arasına girecek kadar aptal bir bireyin genetik ağaç için bir kayıp olmadığı açık."

Ne olursa olsun, Amara hala Amara'ydı.

Memory, ine taşınıyor olsa da hem onunla çalışmaya hem de yerleşkedeki seanslara katılmaya devam edecekti. Şu anda açıklığın ötesinde bitki ve yosunlarla kaplı bir dağdan başka bir şey göremiyordu. Kar yağmıştı
Bu yükseklikte eriyip gitmiş olan açıklıktaki otlar, parlak sabah güneşinin altında uzun ve yeşildi, sadece tek tük çiğ damlacıkları hala yapraklara tutunuyordu.

Boşluk hissine rağmen, diğer kurtların etrafta olduğunu, vahşi duygularının havada müzik yaptığını biliyordu. Birçoğu uzaktaydı Yankılar vardı ama birkaç tanesi o kadar yakın ve *parlak* görünüyordu ki sanki tam tepelerindeymiş gibi hissetti. Kaşlarını çatarak Alexei'ye baktı. . . sırıttığını görmek için. O izlerken, adam iki parmağını ağzını açıp ıslık çaldı.

Uzun otların arasında dolaşan küçük bir kurt yavrusu başını kaldırdı, kulakları dikildi. İçinden bir sevinç yayıldı ama yanına koşmadı. Onun yerine soluna baktı.

"Aman Tanrım." Memory bir elini ağzına götürerek
Daha da *küçük* olan kurt yavrusu burnunu otların arasından çıkarmaya çalıştı. Gerçekten başarılı olamayacak kadar küçüktü ama onları fark etmekten duyduğu sevinç en az onunki kadar masum ve ışıltılıydı.

Koordinasyondan çok coşkuyla koşmaya başladı.

Daha büyük olan yavru onun yanında koşuyor, yavaş adımlarına ayak uyduruyordu. Sadakat, sevgi, koruyuculuk, kızgınlık, duyguları o kadar net bir ağabey gibiydi ki Memory biraz güldü, kalbi patlayacak kadar doluydu. Yanları şişen minik yavru onlara ulaşmak için yere yığılırken, diğeri Alexei'nin ayaklarının üzerinde zıplıyordu
botları, küçük ve mükemmel pençeleri ve merhaba gibi görünen bir sesle hırladı.

Memory'nin elleri kucağına almak için kaşınıyordu ama o tuttu. Buna izin verilip verilmediğinden ya da bir yabancının dokunuşunun minik kız kurdu korkutup korkutmayacağından emin değildi. Minik olanın kız olduğunu biliyordu, tıpkı diğerinin erkek olduğunu bildiği gibi. Bu onların duygusal kokusundaydı, her ikisi de kendi benliklerinden çoktan emindi.

"Merhaba Ben," diye homurdandı Alexei, Ben'in kız kardeşi olan minik kahverengi tüy yumağını almak için çömelmeden önce. "Görüyorum ki
okuldan tekrar kaçtı." Mest olmuş yavruyu kollarının arasına aldı. "Elodie'yi kreşten kaçırdın mı?"

Ben küçük, mutlu bir uluma sesi çıkardı, sonra ikisinin etrafında koştu ve durup soluk kehribar rengi gözleriyle Memory'ye baktı. O sırada
Memory'nin kalbi, böylesine küçük bir vahşi yaratığa bu kadar yakın olmanın şaşkınlığıyla güm güm atarken, yavru başını önce yana, sonra tekrar ortaya eğdi ve onu kokladı.

Adam arkasını kalbi duracak gibi oldu.

Yavru, hiçbir uyarıda bulunmadan ışık saçıyordu ve koyu maun rengi saçları olan, teni güneş tarafından yaldızlanmış ve gözleri kahverengi olan çıplak küçük bir çocuk, burnunu kıvırarak ona bakıyordu.

"Lexie gibi kokuyorsun," diye ilan etti.

"Ben onun eşiyim," diye fısıldadı, tam o sırada çevresel görüşünde ışık paramparça oldu.

Alexei'nin kollarında henüz iki yaşında bile olmayan muhteşem bir kız oturuyordu. Saçları ağabeyininki kadar siyahtı ama onunki ipeksi düzlükteyken kızın saçları iri bukleler halindeydi. Ayrıca fazla bronzlaşmamıştı, teni krem rengiydi ve yanaklarında pembe lekeler vardı.

Gözleri gizli bir neşeyle dans ediyordu. "Curwy!" Kendi saçından bir tutamı havaya kaldırdı, sonra Memory'ninkini işaret etti.

Gülümsemesinin derinliğinden yanakları sızlayan Memory başını salladı. "İkimiz de kıvırcık kızlarız."

Ben'in kız kardeşi gülerek kollarını uzattı.

Memory'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

"Alexei?"

"Elodie artık ısırmıyor, değil mi?" Şakacı bir şekilde ısırdı
Yavru köpeğin burnunun ucuna dokunarak Elodie'nin kıkırdamasına neden oldu, sonra Memory'ye baktı, gözleri ona kendini sorgulamasına gerek olmadığını söylüyordu;
Bu değerli güvene layıktı.

Hafıza kollarını açtı ve Alexei Elodie'yi uzattı.
Sevgi bekleyen, şefkat bekleyen bir çocuğun alıştırılmış rahatlığıyla kalçasına yerleşti. Her iki çocukta da utanma duygusu yoktu. çıplaklık-vahşi yaratıklar kendi derileri içinde evlerinde.

"Saçını çekmek yok, Dee," diye sert bir şekilde kız kardeşine talimat verdi Ben.

Elodie ona dilini çıkarıp gülünce Ben elini alnına götürdü. "Onu hiçbir yere götüremem."

Memory'nin zavallı kalbi artık lapa olmuştu. Sonra Ben onun serbest elini tuttu, kendi eli yumuşak ve sıcaktı ve Memory eridi. Sürüdeki diğer herkes ona ne söylerse söylesin, bu neşeli karşılama onu taşıyacaktı.

"Sen de tuhaf kokuyorsun," dedi Bendördü açıklıkta yürümeye başlarken sohbet eder gibi. "Lexie kokusunun altında."

"Kötü kokuyor!" Elodie kokladıktan sonra yankılandı... ama kollarını Memory'nin boynuna dolamaya devam etti.

Memory, yavruların açık ve arkadaş canlısı tavırlarını örnek aldı. "Bu benim işimden kaynaklanıyor," dedi. "Bazen tuhaf kokmama neden oluyor." Amara ile seansını iptal etmemesinin nedeni de buydu- Kurtların nasıl tepki vereceğini şimdi bilmesi daha iyiydi.

Alexei önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkeceklerini söylemişti ama o onun eşiydi. Onu seviyordu. Diğer Es'lerin -kendisini asla bilerek incitmeyen o nazik, kibar insanların- nasıl tepki verdiklerini unutamıyordu.

Küçük bir el Memory'nin buklelerini nazik bir merakla okşarken Ben, "Kokmuş çamura düştükten sonraki gibi," diye yorum yaptı. "Annem bana banyo yaptırdı ve daha iyi oldu."

Bu basit kabulleniş karşısında göğsü ağrıyarak cevap vermek üzereydi Elodie kollarından öyle keskin bir hareketle kurtuldu ki, küçük kızı yerinde tutamadı.

Dudaklarından bir çığlık çıktı ama Elodie düşmedi, sıçramanın ortasında kurt yavrusu formuna geçti.

Memory'ye dönüp baktığında, minik kürklü vücudunun her çizgisinde gurur vardı. Buna karşılık Memory'nin kalbi hızla atıyordu. Çift zamanlı.

"Dee! Zıplayarak yer değiştirebilirsin!" Ben başını geriye atıp küçük bir uluma sesi çıkarmadan önce küçük bir dans yaptı.

Memory'nin yanından gelen çok daha güçlü bir ulumayla cevaplandığında Memory sıçradı ve sonra ses, göremediği kurtlar tarafından etraflarına yayıldı, vahşi şarkı dağlar boyunca taşındı.

Kollarındaki minik tüyler diken diken oldu, kurt şarkısının unutulmaz güzelliği kanında dalgalandı. Kendi kurdu şakacı bir şekilde kulağını ısırdığında ürperdi ve boştaki elini onunkinin içine soktu. Üçü birlikte minik yavruyu takip ederek gizli bir kapıya ulaştılar.
dağın yamacında.

Bu kapının ardında taştan bir koridor uzanıyordu.
vahşi kurtlar. Resimlerdeki detaylar kadar mükemmeldi ki buraya tekrar tekrar geleceğini, beyninin her seferinde bir parçayı özümseyeceğini biliyordu. Ama önce ine adım atması gerekiyordu. Onun
Ağzı kurudu, teni ısındı.

Dudaklarını kızın kulağına götüren Alexei, ona çoktan istediği gibi girip çıkma yetkisine sahipti. "Bu kapı zaten neredeyse hiç kilitlenmez." Kendini evinde hissettiren bir öpücük. "İne girebilenler sadece kediler ve onlar da artık müttefik." Onun sahte bakışlarına gülmek istedi. "En kötüsü olursa, baskın olanlar ön cephede savaşırken savunmasız olanları inin derinliklerinden tahliye etmenin yollarına sahibiz."

Memory, Alexei'ye hayatı pahasına güveniyordu ama yine de içeri adım atmak için karnını sıkması gerekiyordu; karın kasları gerginlik.

"Dışarıda yaşayabiliriz," diye gürledi Alexei. "Benim inim de hemen hemen aynı şekilde kuruldu ama-"

"Hayır." Hafıza korkusunu acımasız bir yumrukla kavradı. "Bir ailenin parçası olmak, büyük bir köpek yavrusu yığınında yaşamak istiyorum." Küçük köpeklerin

Yavrular her an kucaklanmak için ona doğru koşabilir ve sürü arkadaşlarının yanından geçerken el sallayabilirdi.

Tıpkı şu anda onlara doğru gelmekte olan uzun boylu kızıl saçlı gibi, yürüyüşü akıcı ve açıkça bir kedigil gibiydi. Mercy, "Tebrikler," dedi.

Gözlerinde hınzır bir parıltı. "Sanırım kurt yemeği fetişi işe yaradı."

Memory boğazında bir kıkırdama hissetti. "Bunu çerçeveleteceğim *Vahşi Kadın* köşesi."

Mercy sırıtarak göz kırptı.

Bu arada Alexei ikisine de belirgin bir şekilde şüpheli bir bakış gönderiyordu. "Siz ikiniz arkadaş mısınız? Nasıl oldu da bir kediyle arkadaş oldunuz? Sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

"Ben bir dişi aslanım," diye hatırlattı ona. "Bu da bir kediyle çiftleştiğin anlamına geliyor."

"Yüce Tanrım."

Mercy onun şaşkınlık dolu sözlerini duymazdan gelerek onu yanağından öptü, sonra aynısını Memory'ye yaptı. "Çiftleşme töreninizde dans etmek için sabırsızlanıyorum."

"İşi yüzünden kötü kokuyor," diye küçük bir ses yükseldi Memory'nin yanından, Elodie eğlenceyi kaçırdığı için sinirlenerek Alexei'nin çizmeli ayaklarının arasında durmak için geri koşarken.

"Hepimiz o yollardan geçtik," dedi Mercy. "Bir keresinde bir gençlik savaşının ortasına düştüm ve kendimi çürümüş çorap ve kokuşmuş meyve gibi kokan ev yapımı karışımların içinde buldum." Ürperdi. "Hepsi aşınıyor ya da yıkanınca geçiyor."

Ve bu böyle devam etti, küçük Ben dinleyen herkese Memory'nin kokusunun geçici olduğunu duyurdu - sanki kimsenin onu tuhaf çift katmanlı kokusu yüzünden yargılamayacağından emin olmak istermiş gibi.

Memory küçük savunucusunu ölene kadar kucaklamak istedi.

Yeni sürü arkadaşları SnowDancers, ona acıyan yüzler takındılar ve Mercy'de olduğu gibi kendi koku felaketlerini paylaştılar ... ve Memory, bir kurt için geçici bir

hoş olmayan koku sadece kötü şanstı. Ben'i sınıfa götürüp Elodie'yi kreşe bıraktıktan sonra Alexei'ye, "Gerçekten umurlarında değil," fısıldadı.

Bir kolunu onun omuzlarına dolayan adam kaşlarını kaldırdı. "Sen

Sana bunları söylediğimde beni dinlemelisin dişi aslan." Bir çırpıda

dişleri onu öpmek istemesine neden oldu. "Pislikler seni kızdıracak Ama sadece senin bunu kaldırabileceğini hissettikleri için. Sana karşılık vermekten çekinmemeni söylerdim ama cesaretlendirilmeye ihtiyacın yok." Kaşlarını çattı. "Geçen gün eşyalarımın arasında lanet olası bir lastik tavuk daha buldum. Dahinin biri üzerine kurt suratı çizmişti."

Memory'nin omuzları sarsıldı. "Seni seviyorum," dedi kollarını ona dolayarak.

"Grr."

Parmak uçlarında yükselip adamın kirli çenesini ki ensesi karıncalandı. İlkel güç havayı yaladı. Topuklarının üzerinde kayarken, tam da beklediği kişiyi buldu: *Hawke*. Alfa kurdun solgun Gözleri bugün daha da çarpıcıydı, saçları olağanüstü bir gümüş-altın rengindeydi. Onun bakışlarını tutarak bir elini kaldırdı.

Memory hareketsiz duruyordu, kalbi gümbür gümbür atıyordu ama adam yanağını avuçladığında irkilmedi. Derin bir kabullenme duygusu, İlkel koruyuculuk, vahşi şefkat, ruhuna işledi. *Bu* yüzden alfaydı. Çünkü sürüsünün her üyesini kalbinde tutabilecek kapasiteye sahipti.

"Artık sen de birisin," dedi ve eğilip yanağından öpmeden önce diğer eliyle saçlarını geriye doğru taradı. "Vahşi, hayatta kalan, savaşçı, bu sürüyü gururlandırıyorsun."

Niteliksiz kabul karşısında gözleri dolan Hafıza ona sarıldı.

Kollarını ona dolayarak, kokusu ona açıklayamayacağı bir şekilde tanıdık gelen adam, "Büyük bir kurt tavuğa göre iyi iş çıkardın Lexie," dedi.

"Seni öldüreceğim," diye mırıldandı Alexei ama bir dakika sonra alfasının sırtını sıvazlayan kucaklamasını sırıtarak kabul etti.

"Hey! Rus Damat!" diye bağırdı bilinmeyen bir erkek sesi Hawke ve Alexei ayrılırken. "Posta siparişi pazarından çıkmanla ilgili duyduğum şey de ne?"

Alexei, sırt çantasını yere düşüren ve sırıtarak onu savuşturan iri, koyu tenli ve tüylü erkeği yumruklamakla tehdit etti. "Çekil yolumdan," dedi diğer kurt. "Bu çiftin güzel yarısıyla tanışmak için buradayım."

İri adam kollarını uzattığında, gülen bir Hafıza onu kollarının arasına almasına izin verdi. Alexei ile olan dostluğu ve ona olan sevgisi

Çalışma odasının taş duvarlarına neon harflerle de yazılmış olabilirdi.
"Merhaba, Matthias," dedi, onu ilk gördüğünden tanıyarak.
Alexei'nin ona dün gece verdiği çocukluk arkadaşının tarifi.

Sonra başka bir arkadaşı ortaya çıktı ve Matthias onu serbest bıraktı, böylece Judd parmaklarını onun yanağına dokundurabildi.
Yanındaki sarışın
Kollarını açmadan önce bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Sarılır mısın?"

"Ben bir empatiyim." Onu görmekten açıkça mutlu olan insanlarla temas
Alexei'nin arkadaşları ve alfası olarak . . . bu onun için güneş ışığı gibiydi. Sevecen ilginin altında çiçek açtı ve en çok da Alexei'nin sevgisinin ışığında çiçek açtı.

Kurdu, ona eş olduğu için duyduğu kendini beğenmiş gururu gizlemek için hiç çaba sarf etmedi. Ancak bunun altında, kopmayı reddeden çığlık çığlığa bir gerilim vardı. Alexei, onun güzel altın kurdu, haydutluk yapmak için bekliyordu. Onu avlamaya başlamak için bekliyordu. Bir gün pençelerine bakıp onun kanını görmekten korkuyordu.

Bölüm 56

Kalkanın güvenlik açığı tespit edilmiştir. Belirli bir modası geçmiş eğitim rejimi sırasında reşit olan az sayıda Ok ile sınırlıdır - saldırı sırasında bunlardan dördünün yerleşkede olması talihsizlikti. Yuri bu rejim altında ilk eğitilenlerden biriydi, Amin ise son sınıftaydı.

Tek aykırı isim Abbot. Eğitime daha geç bir yaşta katılmış ve daha hızlı olduğu için eski teknik öğretilmiştir. Otuz beş yaşın altındaki diğer hiçbir Ok kalkan kusurunu taşımıyor. Aktif görevde ya da emekli olsun, kalkan kusuruna sahip tüm Oklar yeni nesil kalkanlar inşa etme sürecindedir.

E Atamasının koruyucuları olarak görevlerimize devam etmeye hazırız, ancak empatların artık varlığımıza güvenemeyeceklerini düşünmelerini anlayışla karşılıyoruz.

-Aden Kai, Arrow Squad'ın lideri, Ivy Jane Zen'e yazdığı bir raporda, Empatik Kolektif Başkanı

Es'lerim Oklarınızı özledi. hoş geldin.

Ve ekibe söyle, kara kara düşünmeyi ya da suçluluk duygusu içinde kıvranmayı unutsunlar. Çünkü Es'imin ne gördüğünü biliyor musunuz? Şiddetli zihinsel baskı altında bile adamlarınız ve kadınlarınız, bedeli ne olursa olsun bir E'yi incitmeyecektir. Oklar ve Es'ler, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ayıramayacağı daha da sıkı bir birlik haline geldi.

-Ivy Jane Zen'den Aden Kai'ye

Axl bugün çocuklara masal okuyacak. İkinizin biraz kişisel zaman geçirmenizi istiyorum. Yuri'nin ekibin özgürce yaşamasından duyduğu mutluluğu onurlandırın.
ve aşkını bırakıp yatağının yanından uzaklaşır. Nerida onunla kalmaya fazlasıyla hazırdır - eğer anlamadıysanız, ona yarı aşıktır
Zaten.

-Ivy Jane Zen'den Aden Kai ve Zaira Neve'e kişisel mesaj

Anlayamamıştık. Bilgi için teşekkürler. Onunla vakit geçirmesi için onu yalnız bırakacağız.

Kahretsin Ivy, son kartımızı oynadık ve başarısız olduk. Kimse Yuri'ye yardım edemez. Aden yaşam desteğini çekmek zorunda kalacak ve bu onu parçalıyor.

-Zaira Neve'den Ivy Jane Zen'e

Ona iyi bak, Zaira. Vasic ve ben kaleyi koruyacağız.

-Ivy Jane Zen'den Zaira Neve'e

PsyNet'in çöküşünden **üç** gün sonra Kaleb bir şey fark etti. Aslında, NetZihin ve KaranlıkZihin bunu
beklenmedik ama cesaret verici bir tutarlılık sergiledi ve onu o yöne doğru itti. "Bu yeni E," dedi Sahara'ya, elinde bir
Aynı koordinatlarda ona katılabilmek için psişik elini uzattı.

Sahara uzun bir süre sonra, "O farklı," dedi.

NetZihin ve KaranlıkZihin'e bu tutarsızlığı sorduğunda, ikiz neosentience ona akan suların, çağlayan nehirlerin görüntülerini gösterdi.

Sahara, "Ivy Jane'in bunu görmesi
gerekiyor," dedi. Kaleb bağlantıyı kurdu.

Empatik Kolektif'in başkanı kısa bir süre sonra PsyNet'te yanlarında Vasic ile birlikte belirdi. Son olaylar göz önüne alındığında, diğer adamın korumacı tavrı anlaşılabilirdi.

"Ne yaptığını söyleyebilir misin?" Kaleb, Ivy Jane'e sordu.

"Hayır ve Memory'yi gözetlemeyi bırakıp onu da bu tartışmaya dahil etmeliyiz. O empatik yerleşkede. Geldiğimizi haber vermem için bana beş dakika verin, sonra ışınlanın."

Kaleb ve Sahara oraya vardıklarında Memory ve SnowDancer teğmeni Alexei Harte'ı Ivy Jane ve Vasic'le birlikte ağaçların beklerken buldular. Kollarını kavuşturan Alexei, çizmeli ayaklarını agresif bir duruşla birbirinden ayırdı. "Bu da ne demek oluyor?"

Ivy Jane liderliği ele aldı ve dördünün ne yaptığını açıkladı. PsyNet'te görülmüş. "Bir ... ... var. PsyNet'te zihninizin etrafında bir tür *hareket var*," dedi Memory'ye ve dalgaya benzer deseni göstermek için elini salladı. "Yavaş ama sabit."

Memory'nin kaşlarının arasında çizgiler oluştu. "Bir soruna mı neden oluyorum? Daha fazla parçalanmaya mı?"

Kaleb, Alexei'nin çenesinin sertleştiğini ve diğer adamın kollarının açıldığını gördü. Birini empatın omuzlarına doladı ve onu kendine yaklaştırdı.
vücut. "Eğer bir şey , senin ağını daha da güçlendiriyor." Hırladı. "Hafıza bunu yapar. Kötü şeyleri ortadan kaldırır."

Gözleri parlayan E'nin yeni varyantı, kurdun çenesini öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

Karşılığında ona sert bir bakış attı. "Burada bir tavır sergilemeye çalışıyorum."

E'nin kahkahası yüzleştiğinde soldu. "Hareketi göremiyorum."

"Muhtemelen içinde olduğun içindir." Kendi bakış açısının durağan olması mantıklıydı; aksi takdirde PsyNet'e girdiğinde sabit bir görüş açısı elde etmesi imkânsız olurdu. "Ayrıca bir bağ da var."
Bir gözünü kurttan ayırmayan Alexei Harte, E'ye nasıl davrandığına bakılmaksızın, bir Tk tarafından bile hafife alınamayacak ölümcül bir yırtıcıydı ve Kaleb başka neler gördüğünü açıkladı. "NetMind ve DarkMind bunu gözlerden saklıyor."

Memory kaşlarını çattı. "Neden? Çok güzel, tıpkı Alexei gibi."

Kurt teğmen inlediğinde Kaleb belli bir sempati duydu.
Onun da ölümcül itibarını zedeleyen bir sevgilisi vardı. "EmNet'in yöneticisi Silver Mercant da bir Dönüşen'le çiftleşti."

"Evet, StoneWater ayı alfası." Alexei'nin gri gözlerinde kehribar rengi bir kenar oluşmuştu. "Ağ'ın da bağlarını sakladığını mı söylüyorsun?"

Sadece bir avcı değil, aynı zamanda çok zeki bir avcı. "Evet. Silver bağlılığını saklayacak bir kadın değil." Eski yardımcısı *ve* onun eşi, aralarındaki bağa müdahale etmeye çalışanlara meydan okuyan alfa kişiliklerdi. "NetMind ve DarkMind'ın ne olduğunu merak ediyor.
ama onlarla doğrudan bir iletişim hattı yok. Benim var ama onlar bu çekingen davranıyorlar."

Ivy Jane Memory'ye "Es NetMind ile konuşabilir," diye açıkladı. "Ve bu *senin* zihnin olduğu için, eğer sorarsan, sana neden
ve neden senin bağını sakladığını." Bir gülümseme. "Denemek ister misin?"

- - -

HAFIZA elini Alexei'nin sırtının alt kısmına koymuştu, şimdi de parmaklarını Alexei'nin tişörtüne sıkıştırmıştı. Bir yanı bilmek istemiyordu, neler olduğunu öğrenmek istemiyordu. O zaten biliyordu ki
Gezegendeki en sapkın ruhlarla çalışmak üzere tasarlanmıştı ve Petek'e hiçbir katkıda bulunmuyordu - ki bu noktada PsyNet'i bir arada tutan hemen hemen her şey buydu.

Bu gerçekleri kabul etmişti, hatta belki de kimsenin ulaşamadığı insanlara yardım edebileceğini görmeye başlamıştı, ama bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.
daha fazlasını kaldırabilirdi. Net'e zarar verdiğini öğrenirse, bu çok fazla bir darbe olurdu.

Alexei onun elini tutup diğerlerine, "Bize dakika izin verin," dediğinde, o karşı koymadı ve ağaçların gölgesine doğru kısa bir mesafe yürüdüler.

"Neden gerginsin?"

Verdiği cevap onu hırlattı. Kız ona durmasını söyleyemeden, "Bazen dostum, seni ısırmak istememe neden oluyorsun," dedi. Ellerini kızın kalçalarına koydu ve onu kendine doğru çekti. "Eğer kötü biriysen PsyNet seni neden elinde tutsun ki?"

Ona hırlamak için dudaklarını araladı ... ve onun haklı olduğunu fark etti. Alexei ile çiftleştiğinde ve bağlanabileceği başka bir ağa sahip olduğunda PsyNet neden onu sıcak patates gibi bırakmamıştı? Psikopatlarla çalışan ve Ağı iyileştirmek için pek bir şey yapamayan garip bir E iken neden ona tutunmuştu? Sadece enerji alan ve hiçbirini geri vermeyen biri?

"Haklısın ," dedi Alexei'nin karın kaslarını dürterek, "ama Ivy Jane'in dediğini yapacağım ve bu adamla konuşmaya çalışacağım. NetMind."

Kurdu kendini beğenmiş bir şekilde . "Haklıyım."

Ona ters ters bakmanın hiçbir etkisi olmamıştı. Alexei'nin bu yönünü seviyordu; Alexei ona gerçekten kızarsa buna dayanabileceğini sanmıyordu.
Hırıltı ve hırıltıyla her gün başa çıkabilirdi.
hafta. Hepsi bir paravandı, Alexei insanları uzak tutmaya çalışıyordu çünkü sonunda onları hayal kırıklığına uğratacağına inanıyordu.

Memory'nin bu sorunu nasıl halledeceğine dair bir fikri vardı ama önce bununla ilgilenecekti. Ağaçların arasından yürürken bir
Ivy Jane'in ve Kaleb'le birlikte gelen koyu mavi , sıcak gülümsemeli kadının karşısında durdu. Memory onu sığınaktayken telsizde görmüştü: Sahara Kyriakus. Kaleb'e bağlı bir kadın.
Kaleb, hiçbir empatın hissedemeyeceği sadık bir sevgiyle.

Ivy Jane'e, "Bana NetMind ile nasıl konuşacağımı göster," dedi, Vasic ile olan bağı da aynı derecede yoğundu ama farklı renkleri vardı. "Sadece sor. Es'i gerçekten seviyor."

Omuzlarını dikleştiren Memory, Alexei'nin elini daha sıkı kavradı ve gözlerini kapatarak PsyNet'e baktı. *Um, NetMind?* Sessizliğe, başarısızlığa hazırlanırken, zihnine dolan sevinçli karşılama karşısında fiziksel olarak sendeledi.

Çiçeklerin, yağmurun, parlak ışık sıçramalarının, akan nehirlerin, gökyüzünde parıldayan yıldızların, gölete çarpan bir şelalenin flaş görüntüleri.

Gözleri birden açıldı. Bir elini kalbine bastırdı, nefesi sertleşmişti.

"Hafıza mı?"

"Ben iyiyim." Aralarındaki bağ aracılığıyla eşine güvence verdi. "Sadece ..."

"Seni uyarmalıydım." Ivy Jane irkildi, güzel gözleri
Tövbekar. "İlk birkaç seferde biraz hevesli olabilir. Sadece yavaş gitmesini söyleyin. Görüntüleri kullanın."

Memory sallayarak PsyNet'e döndü ve etrafında istekli, meraklı bir varlık *hissetti*. Ona gönderdiği tüm görüntüleri yavaşlattı ve neosentience'a geri gönderdi. Aldığı yanıt
...ama bu orijinal varlıktan kaynaklanmıyordu. Bu varlık daha karanlık, daha soğuk ve sonsuz derecede ölümcüldü.

Hafıza onu itmedi. Tıpkı onun gibiydi. Eğer diğer Es'ler NetAkıl ise, o da bu karanlıktı. "Karanlık Zihni görüyorum," dedi

gözlerini açmadan mırıldandı.

"Hiçbir zaman bir E'ye zarar vermedi." Kaleb Krychek'in gece yarısı sesi. "Hayır, bana zarar vermez." Selamını tekrar gönderdi, bu sefer

her iki varlığa da. Birbirlerinden tamamen ayrı olmadıklarını fark etti. Bir zamanlar öyle olsalar bile artık değiller; biri diğerine en uç noktalarda karışmış.

Ben neyim? diye sordu, soruyu imgelerle göndermeye çalışarak.

??? Anlayış eksikliğini daha fazla su izledi. Teni üzerinde taze ve ozon bakımından zengin yağmur, vücudunda kayan bir gölün serin dalgaları, bir kayanın etrafında kırılırken püsküren bir nehir.

Beni temizliyor musun? Damarlarındaki kan aniden kaynarken, onlara duşun altında kese yaparken çekilmiş bir görüntüsünü gösterdi. Onun

yüz ifadesi kızgındı. Mükemmel olmayabilirdi ama kimsenin onu değiştirmeye hakkı yoktu!

Ama görüntü ona geri döndü, *duşun* duvarlarını fırçalıyordu.

Memory gözlerini açtı. "Duşun duvarlarını temizliyorum." Başını kaşıdı.

Vasic, "Görüntüyü bize telepatiyle gönderir misiniz?" dedi.

Memory kendini o duşta giyinik hayal ettiği için yapmakta bir sakınca görmedi. Onlar duşun anlamını düşünürken

Değişim sırasında gördüklerini Alexei'ye anlattı. Sinir bozucu kurt ona gözlerini devirdi. "Dişi aslan, dediğim gibi, kötü şeyleri ortadan kaldırıyorsunuz. Açıkça görülüyor ki, sen de hastalığı

PsyNet. Arındırıcı bir filtre gibi." Diğer herkes hareketsiz kaldı.

Memory'nin kalbi tekmeledi. "Bir filtre." Yaptığı şeyi tarif etmenin çok açık bir yoluydu, özellikle de Amara'nın düzensiz empatik davranışlarını hesaba katarsa. Denilebilir ki Memory'nin

bir damlacık duygunun düşebileceği kadar psikopatlığı filtreledi.

Bu kez, PsyNet'e girdiğinde, PsyNet'te ağır hasar görmüş bir bölümü ovalarken bir görüntüsünü gönderdi. NetZihin görüntüyü hafifçe değiştirerek ona geri verdi. O şimdi

"fırçaladığı" bölgede çatlaklar gördü - ama bölüm tekrar bütündü. Çatlak bir yara iziydi, güçlüydü, zayıf değil.

Göster bana, dedi Memory. *Denemek istiyorum.* Elinde temizlik malzemeleriyle hazır bir duruşta durduğu bir görüntü yansıttı ve NetZihin ve KaranlıkZihin onu çekiştirince gitti. "Bir deney yapıyorum," dedi yüksek sesle.

Net-Ivy Jane ve Kaleb Krychek'te iki Psy zihni daha ortaya çıktı.

İkiz neosentience onu Ağ'ın ölümcül çöküş tehlikesiyle karşı karşıya olan bir bölümüne götürürken ikisi de onu takip etti. Kordon altına alınmıştı, içinde hiçbir zihin demirlememişti ve altın iplikler Petek onu kalın bir ağ gibi sarmıştı, zar zor bir arada duruyordu. Yanında diz çöken Memory ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti ve aklına gelen şeyi yaptı; eline bir ovalama fırçası aldı ve temizlemeye başladı.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama bitirdiğinde Alexei'nin göğsüne yaslanmıştı. Hasar fazla olmamıştı.

...ama daha iyiydi. Yara izleri oluşmaya başlamıştı. İki ya da üç kez daha fırçaladıktan sonra Psy zihinlerini destekleyebilecek kadar güçlü bir seviyeye getirebilirdi.

Çiftleşme bağı boyunca bir nabız, eşi onu geri çağırıyor.

Gitti, çünkü Alexei'nin çağrısına zaman onunki gibi cevap verecekti. Sevmenin anlamı buydu. Gözlerini açtı.

onu sıkıca tutmasaydı sallanabilirdi. "Çok fazla enerji gerektiriyor."

Alexei kızın eline bir granola bar sıkıştırdı ve kız onun önünde kilo vermeye devam ederse yanında besin barları taşımaya başlayacağını mırıldandı.

"Aromalı," diye hatırlattı ona granola barı yırtıp açarken. Adam onun şakağını öptü.

"Kontroller ve dengeler," diye mırıldandı Sahara. "NetAkıl PsyNet'i her zaman istikrarlı tuttu - yüz yıl önce Psy'lar delirirken bile Ağ'ın kendisi istikrarlıydı. Biz bu istikrarı Sessizlik'le bozduk. NetAkıl buna ayak uyduramadı."

Ivy Jane başını salladı, saçlarının yumuşak koyuluğu güneş ışığında parlıyordu. "Sessizlik öncesinde Memory gibi birkaç Es'in olması mantıklı.

bilinçli ya da bilinçsiz olarak herhangi bir hasarı onarabilir."

Alexei her zamanki netliğiyle "Psikopatlığı filtreleme yeteneği ikincil yetenektir," dedi. "Bu, Es'i korkutan şeydi.
ama bu bir E-sigma'nın birincil işlevi değildir."

E-sigma. O benim. Mucize, umutsuzluk onu yere çarpmadan önce görkemli bir saniye boyunca süzülmesini sağladı. "Bu çok büyük." Hafıza
granola barından bir ısırık daha aldı, yutkundu. "Hasar çok fazla. Küçük alanları halledebilirim ama tüm ağı halledemem." Bu görev için yüz binlercesine ihtiyaç . "Kendimi uçurumun kenarında hissediyorum.
alev alır. İyileşmesi günler sürebilir." Psişik damarları durgundu, enerji bu noktada damlamıyordu bile.

"Bana temizlik yaparken ne gördüğünü göster." Krychek, ensesinin diken diken olmasına neden olan o soğuk ve karanlık sesiyle.

Tam orada olduğu için kaşlarını çatan Memory, yine de ona görüntüyü telepatiyle gönderdi. "Bir oda büyüklüğünde bile değil."

Ivy Jane önce ona, sonra da Kaleb'e baktı. Konuşan kardinaldi. "Zihniniz görselleştirmeyi kolaylaştırmak için bölümleri teleskopla büyütmeli. Ivy ve ben PsyNet'in geniş bir bölümünün siyah ışıkla dalgalandığına tanık olduk. Yeterince büyük bir alan -ve şimdi neredeyse yeterince güçlü
-Binlerce zihni desteklemek için."

Hafıza gerçekten . "*Bin* mi?" Alexei'yaslandı, bir çapa olarak onun katı sıcaklığına ihtiyaç duyuyordu.

Ivy Jane başını salladı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı şey." Sesi nefes nefese çıkıyordu.

Bin kişi inanılmazdı ama PsyNet milyonlarca zihni barındırıyordu.

Kaleb sanki onun kasvetli düşüncelerini okumuş gibi, "Triyaj. Size bir harita vermek için Oklarla birlikte çalışırsam, en büyük nüfusa sahip en kritik bölgeleri güçlendirmeyi deneyebilir misiniz?"

Memory düğümlenirken bile başını salladı. "Evet, yardım edeceğim." NetMind ve DarkMind ile bağlantılı olduğu süre boyunca sorunun gerçek boyutunu, dehşetini görmüştü. "Milyonlarca insan ölebilir, değil mi?"

Alexei'kolları onun etrafında sıkılaşırken Krychek, "Biz
ama er ya da geç kritik hale gelecek." "Bize inanılmaz bir zaman kazandırdınız." Sahara'nın
Bakışlarında şiddetli bir umut vardı. "Bir yıl bile her şey demek olabilir."

Memory'nin kalbi, dengede duran tüm hayatlar için acıyordu. Hayatta kalacaktı, bunu biliyordu; Alexei'nin kurdu onu Judd ve ailesini tutan SnowDancer ağına çekecekti ama diğer pek çok kişinin PsyNet'ten başka seçeneği yoktu. "NetMind'ın çiftleşme bağını neden sakladığını sormayı unuttum."

Alexei kaşlarını çatarak, "Çok yorgunsun," dedi.

"Bekleyebilir." "Evet, bu kritik bir durum değil," diye Sahara onu rahatlattı. "Bu daha çok merak."

Bugün kendisi hakkında öğrendiklerinin etkisinde kalan Hafıza, konuşmanın geri kalanında sessiz kaldı. Diğerleri ayrıldıktan sonra - Krychek ve Sahara dışarı ışınlandı, Vasic ve Ivy diğer Es'lerle konuşmaya gitti- Hafıza Alexei'nin göğsüne döndü ve içine gömüldü.

Bir elini kızın ensesine kaydırdı, diğer kolu çelik gibi kızın etrafındaydı. "Eğer bir daha yeteneklerini sorguladığını duyarsam, seni iki kere ısırırım."

Güldü, sesi biraz ıslaktı. "Bugün beni iki kez ısırdın zaten." Yatakta olmuştu, kurdu bu sabah hınzırca bir oyun havasındaydı. Hafifçe yapmıştı, iz bırakmamıştı ama yine de hissedebiliyordu göğsünün alt tarafında ve boğazında dişlerin fırçalanması. "Ama ... bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Alexei onun buklelerini geriye doğru taradı. "Çok yorgunsun."

"Ruhsal olarak, fiziksel olarak değil." Kurdunun boğazını öptü. Başka kimsenin dokunmasına izin vermeyeceği mahrem bir bölge. "Bugün iyi bir keşif oldu... ama kendimi dengesiz, merkezden uzak hissediyorum. Birlikte çıplakken hiç böyle hissetmiyorum."

Kıkırdayarak sırıttı. "Hadi o zaman, dişi aslan. Gidip oynayalım."

Bölüm 57

> Ten ayrıcalıkları her şekil değiştiren için temel bir gerekliliktir. Dokunsal temas olmadan, baskın olanlar sinirli, asabi, kötü huylu olurken, diğerleri depresyona girer. Ama en kötüsü kimdir biliyor musunuz? Yırtıcı dominantlar. Vay canına. Hırçınlıktan bahsediyorum.
>
> Yani bir kurtla, leoparla, ayıyla ya da onlardan herhangi biriyle birlikteyseniz Tehlikeli kardeşler, günlük dozda ten ayrıcalıklarını - samimi olsun ya da olmasın - şiddetle tavsiye ediyoruz. Biliyoruz, sizin açınızdan *büyük* bir fedakârlık olacak ama sürünün ya da klanın iyiliğini düşünürseniz bunun üstesinden gelebilirsiniz.
>
> -*Wild Woman* dergisinin Şubat 2083 sayısından: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

İkili, durdurulmamak için yaramaz çocuklar gibi gizlice sığınağa girdiler. Tabii ki bu imkansızdı.
Bir sürü arkadaşı Alexei'ye bir sınır ihlali sorununu sormak için onları işaret ettiğinde Memory suratını asmamaya çalıştı. Zar zor
Sürü arkadaşı ilerleyene ve onlar bir köşeyi dönene kadar bir arada kalmayı başardı.

İçinde kıkırdamalar patladı.

Alexei'ye doğru eğilerek elini onunkine bağladı, durdurmaya çalıştı ama zevk kan dolaşımını doldurdu. İşte o zaman karşılaştılar Mercy, başka bir şey hakkında konuşmak için Alexei'nin peşindeydi. Onlara şöyle bir baktı ve başını iki yana salladı, dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi. "Şu anda nerede olduğunuza dair hiçbir bilgim yok.
ve senin vardiyanı tamamlamak için garip bir dürtü hissediyorum.

aynı dönemde." Dikkatle saatine baktı. "Zaman geçiyor."

"Sana bir borcum var!" Alexei, Memory ile birlikte havalanırken sırıtarak karşılık verdi.

"üçüzlere bakıcılık yapabilirsin!"

"Mercy'nin üçüzleri mi var?" Memory'nin gözleri büyüdü.

"Biz onlara pupcub diyoruz." Alexei yanından geçen bir grup sürü arkadaşından kaçınmak için bir koridora eğildi, sonra risk geçtikten sonra onu tekrar dışarı çekti. "Alfalar iki oğlunun kurda, kızının da leopara dönüşeceğini söylüyor."

Göz kırptı. "Bebek bakıcılığı aslında iki grup arasında çekişmeli bir konu. Geçen hafta Mercy'nin kardeşleri üçünü de alıp kaçmıştı, bu hafta da Riley'nin kız kardeşi hak iddia ediyor. Ve biz de burada."

Onu kamaralarına çekerek kapıyı arkasından kapattı ve kapıya doğru bastırdı. Bir eli kızın boğazındaydı ve onu bir uzman edasıyla yavaşça öptü. Titreyen Hafıza
Ellerini tişörtünün altına kaydırdı ve onu aynı şekilde öptü, altın kurdunu yalaya yalaya, dokuna dokuna tattı.

Bir ara geriye kayarak önce kendi tişörtünü, sonra da onun üstünü çıkardı, sonra da bacaklarını onun beline dolayabilmesi için onu yukarı kaldırdı.
kapıya geri döndü. Kollarını onun boynuna dolayarak, göğüslerini onun göğsüne bastırarak onu tekrar öpüşme oyunlarına çekti. İri eller göğüs kafesinin etrafında kıvrıldı, aşağıya doğru inip
Bel.

Sadece kurdunun değil, sürüsünün de ilgi ve bakımı altında büyümeye başlamıştı. Önünde her an yiyecek beliriyordu.
beş saniye boyunca bir yerde oturuyordu. Geçen gün küçük Ben kekini ikiye bölüp ona vermişti. Artık yemeğin bir kurt için ne anlama geldiğini çok iyi bilen Memory, onun yanına oturmuş ve hediyeyi verildiği ruh haliyle paylaşmıştı.

Alexei'ye gelince, onu her gün ikramlarla baştan çıkarıyordu. "Seni seviyorum." Dudaklarına karşı konuştu, gülümsemesi kemik derinliğindeydi. "Benim muhteşem, büyümekte olan kurdum."

"Grr."

Sırıtarak, öpebilmesi için boğazını kaldırdı ve adam da bundan doymak bilmez bir şekilde faydalandı. Onun kaslı ipeğini okşadı. omuzları, adını inledi, daha fazlası için başını yukarı çekti öpücükler. Yavaş ve durgun, zamanlarını aldılar, tenin kayması ten üzerinde tadına varılması gereken bir zevkti. Alexei bir noktada çizgili deniz yeşili sütyeninin taraklı izledi ve gülümsedi. "Benim senin için bir şey."

Memory tırnaklarını adamın göğsündeki ince tüylerde gezdirdi. "Biliyorum. Onu içime almak için sabırsızlanıyorum," dedi, kendini genç, yaramaz ve kendinden emin hissederek.

Başını eğerek, hiç uyarmadan meme ucunu ağzına aldı. Kadının sırtı kamburlaştı, parmakları adamın saçlarında kenetlendi. Adam onu bırakmadan önce dişleri sütyeninin satenini sıyırdı. "Onu da alacaksın," diye söz verdi yavaş bir sırıtışla, kemiklerini eritti, sonra onu yatağa taşıdı ve şiltenin üzerine bıraktı.

Yüzüstü dönerek onun gömme dolabı açmasını ve küçük bir teslimat çantası çıkarmasını izledi. "Sipariş düğmesini kullanmayı bilen tek kişi sen değilsin," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle geri dönerken.

Memory onun üzerine atılmak istedi ama ona aldığı şeyle o kadar gurur duyuyordu ki dizlerinin üzerine oturdu ve çantayı kabul etti. Bir iç çamaşırı markasının amblemiyle işaretlenmiş bir kutuyu almak için çantayı yırtıp açarken kurt gözleriyle onu izledi. Dişlerini alt dudağına gömdü, kutuyu açtı ... ve yüzü ağrıyacak kadar sert sırıttı.

"Sana değiştireceğimi söylemiştim," dedi kurdu.

Memory pembe dantelli sütyeni aldı, ilk birlikteliklerinde ondan kopardığı sütyenin aynısıydı. Bedenini bile doğru almıştı. Tıpkı ışıltılı spor ayakkabılarında olduğu gibi. Çünkü kurdu onu ve onun için neyin önemli olduğunu fark etmişti. Sadece doğru sütyeni bulmakla kalmamış, bir adım daha ileri gidip ona uygun bir külot da sipariş etmişti, ki aslında sütyen tek başına savurganlık olduğu için almamıştı Yeterince.

Bir elinde tuttuğu pembe köpükle başını kaldırdı ve bir parmağını eğdi. Adam eğildiğinde, kadın onun alt dudağını ısırdı. "Modellik yapmamı ister misin?"

Gözleri parlıyordu. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

İşte Memory birkaç dakika sonra banyodan yeni pembe bir sütyen ve ona uygun bir külot giymiş, başka hiçbir şey giymemiş olarak çıktı. Tabii her zamanki çılgınlığını yapan saçlarını saymazsak.

Bir eli kalçasında, göğüsleri yukarıda, podyuma çıkmış gibi yatak odalarının enine boyuna yürürken Alexei kurt ıslığı çaldı. "Dön," diye seslendi.

Kıkırdayarak döndü ve bir omzunun üzerinden ona küstah bir bakış attı, Sonra ona bir öpücük kondurmak için arkasını döndü... yatağa koşup üzerine atlamadan önce. Hiç ama hiç bu kadar genç ve kaygısız hissedeceğini düşünmemişti. Bir gün kendisinin güzel ve seksi olduğunu düşünen ve bunu ona söyleyen altın bir kurtla yatakta boğuşacağı fikri hayal bile değildi.

Güldüler, oynadılar ve kız onu her yerinden öptü ve ona harika olduğunu söyledi.

"Biliyorum," dedi ciddiyetle.

Sırıtarak onun boğazını ısırdı. Bir eli saçlarında, onu tuttu yakınlaştı, boğazını kamburlaştırdı, böylece istediğini yapabildi. Ve istediği şey kurduna tapmaktı. Bu sefer, onu çıplak yakaladı. önce, sonra ellerini her sert çıkıntıda ve oyukta gezdirdi, ağzını nefis inçlere nefis inçlere bastırdı.

Kadın ellerini sikinin kalın sertliğinin etrafına kapattığında inledi. "Sütyenini çıkar yoksa tekrar sipariş vereceğim."

Memory arkasına uzanarak sütyenin kancasını açtı, sonra kollarından çekerek çıkardı ve dikkatlice yatağın ucuna koydu. Dönmeyi bitirmeden önce Alexei'nin elleri belindeydi ve o da saniyeler sonra geri döndü. Parmaklarını külotunun içine soktu ve bacaklarının sıcak teninden aşağı doğru çekti.

Kollarını başının üzerine kaldırarak vücudunu gerdi ve kalçalarını açarak eşini baştan çıkardı.

Bir elini kızın kalçasının kıvrımının altına kaydırdı ve sıktı. "Güzel dişi aslan." Göbeğinin üzerinden öptü, daha aşağıdan.

Memory nefesini tuttu ve saçlarına yapıştı. "*Alexei*." Şok olmuş gibi bir ses çıktı.

Göğsünde bir gümbürtü, onun iç uyluğunu öptü. "Evet?"

Kararını vermesi hiç zaman almadı. "Evet." Alexei'den sakladığı hiçbir sırrı, paylaşmayacağı hiçbir yanı yoktu.

Pençelerini çıkararak kadının bacaklarını daha da açtı, sonra onu bir kurt gibi yuttu. Hafıza onun sayısını kaybetti
Üçten sonra bir noktada orgazm. O zamana kadar çok memnun
Kurt arkadaşı sonunda sikini içine soktuğunda, o saf kemiksiz bir dişiydi. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde onun üzerinde hareket etmesini izledi; genç bir tanrının yüzüne ve çok sevip çok acıtacak kadar büyük bir kalbe sahip olan bu kurdu.

Ancak bugün, duyguları onunki kadar genç ve oynaktı. Onu öptüğünde gülümsüyordu. Tembel uzuvlarını onun etrafına saran Memory, onu erotik bir yavaşlıkla içine alırken arkadaşına tutundu ve sonunda yine onun adını sayıkladı.

Bölüm 58

İkizler doğumda ayrılmamalı, ancak sözde Uyumlar kısıtlanmalıdır. En yaygın olarak ikizlerde görülse de, bu nadir fenomen Psy tarihi boyunca zaman zaman alışılmadık derecede yakın bir bağı paylaşan akraba olmayan bireylerde de görülmüştür.

Ne olursa olsun, Harmoniler her kullanımda çift arasında daha derin bir duygusal bağ kurarak Sessizliğin her ilkesine karşı gelir. Bu eğilimi gösteren ikizler - ya da geçmişinde bu olan bir ailede doğan ikizler - yedi yaşına gelir gelmez birbirlerinden ayrılmalı ve yabancılaştırılmalıdır ve artık psişik çöküş riski altında değildirler.

-Sessizlik Protokolünün 27. Maddesine göre sınıflandırılmış sürücü (sadece etkilenen ailelerdeki güvenilir bireyler)

Komadaki Arrow**'a ULAŞAMADI**. Ekibin zihinleri PsyNet'te neredeyse görünmezdi ve erkeğin kendi kalkanları çöktüğünde yaralı ekip arkadaşlarının etrafını sardıklarına şüphe yoktu. Ölmekte olan Arrow'u bulabilse bile, bunu tek başına yapamazdı. Kendisine sadakati olmayan tek kişinin işbirliğine ihtiyacı vardı.

İkizi ifadesiz bir yüzle kapıyı açtı. "Pax," dedi Theodora. "Varlığını hak edecek ne yaptım ben? Bana bir baş ağrısı daha vermeye mi geldin?"

O sarışın ve mavi gözlü yüze baktı.
Onun kemikleri daha ince, dudakları daha yumuşak, saçları daha uzundu ve başarısız olacağını biliyordu. Ama bunu düzeltmeye çalışması gerekiyordu. "I
yardımına ihtiyacım var."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben, 2.7 Tk'lık alçakgönüllü biri, Gradyan 9 kardeşim için ne yapabilirim?"

Sorun hep buydu. O daha güçlüydü.

ve böylece liderlik için yetiştirilirken, ikizi küçük iletişim bileşenlerini hareket ettiren bir teknisyen olarak çalışmaya mahkum edildi.

aklını kullanıyordu. Theo İngiltere'de Eton ve Cambridge'de eğitim görmüştü, Theo ise evde kendi başına eğitim almış, da bir devlet üniversitesine gönderilmişti. O çatı katında bir süitte, Theo ise aynı binada tek yatak odalı küçük bir dairede yaşıyordu.

Son bir hakaret olarak, aile onun doğumunu gizlemek ve Marshall aile ağacında farklı bir noktaya yerleştirmek için büyük miktarda para harcamıştı. Tüm dünyanın bildiği kadarıyla, Pax bir Tek doğum, kız kardeşi ise bir yıl sonra doğmuş. "PsyNet seni bu kadar zayıf bir zihinle bağlantılı görmezse senin için daha iyi olur," dedi büyükbabaları.

Theo hemen yanında dururken Pax'e söylemişti. "Algı gücü şekillendirir."

Yedinci doğum günleriydi. O ve Theo o zamandan beri aynı evde yaşamıyorlardı.

Pax ona göz kulak oluyor, hiçbir zaman parasız kalmadığından ve ailedeki düşük statüsü nedeniyle kimsenin onu istismar etmediğinden emin oluyordu ama ikisi kardeş değildi, gerçekten değil. "Uyum sağlamana ihtiyacım var." Yaptıkları şeyin resmi karşılığını bulması yıllarını almıştı; aile arşivlerindeki küflü tarihi belgelerin arasına gömülmüştü.

Marshall hattındaki ikizlerin bu fenomenle ilgili bir geçmişi olduğu ortaya çıktı.

Kaşları birbirine yaklaştı, kaşlarının çatılması "zayıflığının" bir başka işaretiydi - çocukken ebeveynlerinin acımasızca söylediklerine göre. Pax onu savunmaya çalışmıştı ama bu sadece daha fazla ceza almasına neden olduğu için vazgeçmişti. Bunun yerine, ailelerinden saklayabildiği anda, Sessizliğinin parçalandığını kimse görmesin diye onun kalkanlarını güçlendirmeye başlamıştı. Bu ikisinin asla tartışmadığı bir gerçekti.

Şimdi Sessizlik çökmüştü ve ikizinin artık aralarındaki tek bağlantıya ihtiyacı yoktu.

"Harmonize mi? Ne-" Gözleri genişleyerek içeri adım attı, kapıyı tutarak onu takip etmesini sağladı. "Senin *derdin* ne?"
kapalı kapının ardına geçtiklerinde sert bir tonda konuştu. "Sessizliği bozdun, eğlenmenin ne demek olduğunu öğrendin ve gelip zavallı, acınası Theo ile oynamaya mı karar verdin?"

"Yardıma ihtiyacım var çünkü deliriyorum." Gerçeği söylemeyi hak ediyordu. Theo ona dik dik baktı. "Pax, ustura gibi bir aklın var.
Hatırladın mı?"

başka bir duvar, Psy Konsey Üyesi büyükbabaları
onu överken onu azarlıyor. "Bak. Bak." Çocukluklarından beri ilk kez biri diğerini içeri davet etmişti.

Theo tereddüt etti. "Nasıl bir oyun oynadığınızı bilmiyorum-"

"*Bak*, Theo. Lütfen."

Son kelimede kadının içinde bir titreme olduğunu gördü. "Tamam." Dişlerini gıcırdatarak zihinsel temas kurdu ve ona izin verdiği için kalkanlarını aştı.

Ona her şeyi gösterdi.

Ortaya çıktığında yüzü kansızdı. "Oklar sana yardım edemez," diye fısıldadı. "Onların işi bu değil."

"Biliyorum." Pax açıklayacak kelimeleri buldu. "Sanırım bir E yardım edebilir ama benim bir canavar olmadığımı bilmesi gerekiyor."

Theo'nun dudakları büküldü. "Her zaman manipülatör."

Pax onu düzeltmedi. Delilik dışında her zaman beş adım sonrasını düşünürdü. "Kimsenin bana yardım edememe ihtimali de var." Eğer öyleyse, artık Theo'yu korumak için yanında olmayacaktı. "Theo'yu korumak için
Senin için hesap. Ayrıntıları telepatiyle gönderiyorum. Kendimi yok etmeden önce seni uyaracağım, böylece buradan çıkabilirsin." Aksi takdirde gaddar ailesi onu katledecekti, sırf doğrudan güç hattında doğduğu için, bu gücü istemese bile.

Theo onun söylediği her şeyi duymazdan geldi. "Uyum sağlama dediğiniz şeyin hâlâ işe yarayıp yaramadığını nereden bileceğiz? Çocukken sadece birkaç kez yapmıştık."

İlki çimenlerin üzerinde ölmek üzere olan bir kuş bulduklarında, ikincisi ise bir bakımevindeyken anne ve babalarından kaçtıklarında olmuştu.

ağır yaralı bir akrabanın durumu. Pax ve Theo kendilerini komadaki bir hastanın odasında bulmuşlardı.

Her olaydan sonra bir ay ayrı kalmışlardı çünkü Theo'nun psişik yetenekleri dramatik bir şekilde azalmıştı, *Pax*'*ınki* de öyle. Aileleri ne yaptıklarını bilmiyorlardı ama bunun için ikizlerin birlikte olmaları gerektiğini biliyorlardı. Bundan sonra, Pax ve Theo hiçbir bağlantının gerçekleşmediğinden emin olmak için PsyNet'te sürekli olarak izlendi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama başka seçeneğim yok. Yardım edecek misiniz?"

Theo başını sallamadan önce uzun bir süre ona baktı. Çünkü vicdanları anne karnında bölündüğünde, aslan payını o almıştı.

- - -

ADEN'in doğrudan çağrı kodu ekip dışındakilerle nadiren paylaştığı bir koddu. Bununla birlikte, Trinity Anlaşmasını imzaladığından beri, ekip diğerlerinin kendileriyle temas kurması için bir yol sağlamıştı. Trinity gerçek bir üçlü olan istikrarlı bir dünya inşa etmekle ilgiliydi; Psy, insanlar ve
changelings bir birim olarak çalışıyor. Açık iletişim hatları olmadan bu gerçekleşemezdi.

Pax Marshall şimdiye kadar bu temas seçeneğinden hiç yararlanmamıştı. Ekiple buluşmayı da hiç istememişti. Ama Aden onun kim olduğunu biliyordu: Marshall imparatorluğunun başı. A güçlü bir iş birimi, ancak askeri bağları olmayan bir birim.
son patriklerinin suikastı. Ancak yüzeyin altında Pax'ın çok iyi eğitilmiş bir kara operasyon ekibine erişimi vardı.

"Pax," dedi Aden, Gradient 9 telepatıyla dalgalı okyanusun üzerindeki ıssız bir kayalıkta karşılaştığında. "Bu beklenmedik bir şey."

Pax Marshall'ın kutup mavisi gözleri onunkileri tuttu. "Komadaki beyin hasarlı Arrow'a yardımcı olabilirim."

Aden hareketsiz kaldı. Marshall'ın Yuri'nin yaralarını ve Aden'in yarın vermeyi planladığı yürek parçalayıcı kararı bilmesi için hiçbir neden yoktu. "Saldırının arkasında sen mi vardın?"

"Evet."

Aden kısmen çok sakin olduğu için ekibin lideriydi ama o anda Pax Marshall'ı durduğu yerde infaz etmesine ramak kalmıştı. "Neden buradasın?" Çünkü kimse ekibe zarar verdiğini itiraf edemezdi; bu bir ölüm cezasıydı.

"Zihnim iflas ediyor." Pax'ın keskin İngiliz aksanlı sesi sabitti, gözleri uzak ufuktaydı. "Saldırdığımda
Bileşik, bunu bilinçli bir irade olmadan yaptım - takımın düşmanı olamayacak kadar zekiyim. Ancak şu anda aklım başımda ve belki bir verebilirim."

Aden'in Marshall'ın yalan söyleyip söylemediğini bilmesine imkân yoktu ama telepatın bu teklifi gerçekleştirme ihtimalini de göz ardı edemezdi. "Bundan senin çıkarın ne?" Pax başka türlü olamayacak kadar acımasız bir müzakereciydi.

"Karanlık E'nin yardımına ihtiyacım var."

"Bu benim bir karar değil." Memory Aven-Rose kendine has biriydi.

"Biliyorum. Önce Yuri'ye yardım edeceğim. Sonra da onun bana yardım etmeye karar verip vermeyeceğini göreceğiz."

"Bir saat içinde bu koordinatlara gelin," dedi Aden, Pax'a karşı duyduğu ölümcül dürtü en iyi ihtimalle kırılgan bir kontrol altındaydı. "Yuri orada olacak." Abbot'a doğru yürüdü; ışınlanma yeteneğine sahip Tk hafif görevdeydi ve Aden'i bu toplantıya getirmişti. Bir sonraki varış noktalarına olan ışınlanma mesafesi de iyileşen bedeninin kapasitesi dâhilindeydi. "Beni Yuri'ye götür."

- - -

Pax Marshall, Abbot'un Yuri'yi evlerinin bulunduğu vadideki sağlık tesisinden naklettiği özel hastaneye vardığında
Aden'in hemen tanıyamadığı ama Marshall'a şaşırtıcı bir benzerlik gösteren bir kadınla. *Tamar*, Aden'e telepatiyle
Gözetleme ve veri uzmanı hazır bekliyordu. *Kadını teşhis et.*

Marshall'ın küçük kız kardeşi Theodora, Tamar*'a* sadece otuz saniye sonra telepatiyle ulaştı. *Gradyan 2.7 telekinetik. İletişim teknisyeni olarak çalışıyor,*
özellikle Tk kullanarak minyatür bileşenleri kaydırma. Kısa bir duraklama *"Bekle*" demeden önce. *Bekle. Bekle. Bu dosyalarda sinsi bir şeyler var. A*

Pek çok kişi doğum kayıtlarını saklamak için büyük zahmetlere katlandı ama İnatçı Tamar bu işin peşinde. Cehenneme kadar yolu var. Sonraki kelimeleri eklediğinde ses tonunda hiç ciddiyet yoktu. *Aden, o onun ikizi.*

Aden bu kadar farklı yeteneklere sahip ikizleri daha önce hiç duymamıştı. "İkizin neden burada?" Özellikle de Yuri'nin odasının dışında nöbet tutan Aden ve Oklar'dan korkmuş göründüğü için.

Ayrıca, Marshall'ın ikizi olarak tanımlanmasına Marshall'ın kayıtsız kalması karşısında sertçe yutkundu. "Bu yetenek sadece biz birlikteyken çalışıyor."

Aden hiçbir şey belli etmedi ama umut canlandı.
Bu tür yetenekleri duymuştu; çocukken ailesi bunlardan bahsetmişti. "Uyumlar" Sessizlikle birlikte ortadan kaybolmuştu, ancak bundan önce birbirleriyle yakından bağlantılı kişilerde ortaya çıkmıştı. Mesela İkizler.

Aden, babasının, büyükannesinin bir zamanlar kendisine tuhaf bir hikâye anlattığından bahsettiğini çok net hatırlıyordu: "Yemin ederdi ki Kendi köyündeki ikiz olmayan Harmony çifti bir keresinde boğulduktan sonra kardeşini hayata döndürdü. Ona göre, en az on beş dakika boyunca nabzı atmamış ve köyde yaşayan M-Psy onu
Ama Harmony çifti aklının yerinde olduğunu ve onu hayata döndürmeyi başardıklarını söyledi."

Aden'in babası umursamaz bir ses çıkardı. "Elbette o sırada tam olarak akli dengesi yerinde değildi. Armonilerin var olduğunu kabul ediyorum - Protokol'de onlarla ilgili gizli bir bölüm olduğuna dair söylentiler var - ama bu eşleştirilmiş yetenekler bu kadar güçlüyse, neden
ortadan kayboldular? Konsey neden Harmonileri bulup hizmete almak için elinden gelen her şeyi yapmadı?"

"Belki de yetenek temelde duygusal bir bağ gerektiriyordur?" Aden'in annesi, ikisi başka bir Ok tarafından bölünmeden ve konu kapanmadan önce bu öneride bulunmuştu.

O zamanlar çok genç olan Aden, tüm olanları unutmuştu.
Ta ki sadece birlikte çalışan bir yeteneğe sahipmiş gibi görünen ikizlerle yüz yüze geldiği o ana kadar.

Pax Marshall, "Hemen harekete geçmem gerekiyor," dedi. "Daha ne kadar mantıklı olacağımı bilmiyorum."

Aden kenara çekildi, böylece ikisi Yuri'nin odasına girebildi. Onları hayatlarının tehlikede olduğu konusunda uyarmaya gerek yoktu, bunu biliyorlardı. Gerçi Yuri'ye doğrudan zarar vermediği sürece kız kardeşin canı yanmayacaktı.

Oklar artık canavar değildi.

Marshall bir avucunu Yuri'nin şakağına koydu. Kız kardeşi de düşen Ok'un diğer tarafında ona eşlik. Sonra ikisi ellerini Yuri'nin göğsünde birleştirdi. Gözlerini kapattıklarında konuşmadılar ama Aden psişik düzlemde Yuri'nin zihninde kıvılcımlanan enerjiyi gördü.

Diğer adamın beyin ölümü gerçekleşmemişti -eğer durum böyleyse, Aden bu zor kararı daha ilk günden verebilirdi. Hayır, kıdemli Arrow yaşamla ölüm arasında gri bir hiçlikteydi.

Beynindeki hasar felaket boyutlarındaydı ama onu öldürecek kadar değildi. Aden ve Vasic kalkanlarını koruyordu.

Ve öyle oldukları için Aden ikizlerin ne yaptığını görebiliyordu.

Pax açık ara daha güçlüydü ama o sadece bir kanal ve hammadde kaynağıydı. Theodora bir şekilde Pax'in psişik enerjisini alıyor ve onu kullanarak

yoktan var ediyordu. Aden'in daha önce hiç görmediği bir incelikle sinirsel malzeme inşa ediyordu. Sadece Judd yaklaşabilmişti. Zihniyle küçük parçaları hareket ettirebilen bir başka Tk.

Bağırsaklarını sıkarak kalkanı korumaya devam etti. Vasic bir saat sonra hastane odasında ona katıldığında, kalkanın hiçbir zaman aşılmaz olmadığından emin olmak için planlarına göre açıp kapattılar.

Operasyon saatler sürdü.

Önce kız kardeşi, bir saniye sonra da Marshall yere yığıldı. İkisi de Vasic telekinezisini kullanarak içgüdüsel bir şekilde yakaladı. Yuri'nin zihinsel aktivitesi sinirsel izleme sisteminde alarm verecek kadar keskin bir şekilde yükseldiği sırada onları yavaşça yere indirdi.

Bölüm 59

İnce gümüş çizgili uzun kollu siyah gömlek.

-Memory Aven-Rose tarafından verilen sipariş

HAFIZA, Aden'in kendisini buna ikna etmesine izin verdiğine **İNANAMIYORDU.** "Pax Marshall'ı tanımıyorum ve o değer insanlara zarar verdi."
Alexei'ye dedi ki. "Ona yardım etmek istemiyorum." Bunu Çin Mahallesi'nde bir kez denemişti ama arada geçen zamanda fikrini değiştirmiş, Yuri'nin yaşam mücadelesi verdiği her saatle birlikte öfkesi daha da artmıştı.

"Tamam. Eve gitmek ister misin?" İğneleme yok, sadece öfkesini kurt gibi kabul .

"Ugh." DarkRiver'ın eteklerindeki çimlere tekme attı
bölge. "Aden, Yuri'nin uyandığını söylüyor." Joy'un gözleri yeniden yanmaya .

Görünüşe göre kıdemli Arrow hafıza kaybı yaşamış. Yaklaşık bir ay kadar. Sonuç olarak Memory'yi hatırlamıyordu. Sorun değildi, onunla yeniden arkadaş olacaktı, yeni ve şık bir gömlek hediyesiyle onu ziyarete gittiğinde başlayacaktı. Ayrıca
Romantizmi yeniden canlandırmak için ona çıkma teklif edilme olayını hatırlatın.

Önemli olan tek şey Yuri'nin uyanık olmasıydı. Bu bir mucizeydi ama yine de Pax Marshall'a karşı olumlu hissetmesini sağlamıyordu. "Ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum."

Alexei onu öpmek için kendine çekti. "O pisliğin kafasını koparmamı ister misin?"

Hafıza, gözlerinin kehribar rengi parıldamasına yetecek kadar uzun süre bunu düşündü. "Hayır," diye homurdandı sonunda. "Ama sadece ikizi yüzünden - Yuri'ye zarar vermekle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen ona yardım etti. Bunu ona borçlu olduğumuz için yapıyorum, ona değil."

Şık siyah bir araç buluşma noktasına döndü. Aristokrat yakışıklılığa sahip olan ve yüzünde buz gibi bir ifade bulunan Pax Marshall sürücü tarafından çıktı. Yolcu tarafından Theodora Marshall çıktı: kardeşinden yarım ayak daha kısa, onun kaslı olduğu yerde ince, daha narin yüz hatları ve daha uzun saçları vardı.

Ancak berrak mavi gözler birbirinin aynısıydı.

Memory, Pax'in karanlık ve tanıdık psişik varlığı karşısında irkildi. "Senin için ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum." İngiliz aksanı onu şaşırtmıştı. "Ama eğer bu başarısız olursa, diğer tek seçeneğim planlı ve sorunsuz bir şekilde İntihar." Memory Pax'e odaklanmıştı ama Theo'nun acı dolu sarsıntısı boğazının düğümlenmesine neden oldu. "Theo'yu yanımda götürmeyeceğim. Zaten kötü migren ağrıları çekiyor ve burnu kanıyor."

İkizini seviyor gibi görünen bir adamdan tamamen hoşlanmamaya devam etmek zordu. Adamın kalkanları kadar sıkı kilitlenmişti ki duygularını hissedemiyordu ve adam dünya çapında bir manipülatör olabilirdi. Ama Theo öyle değildi. Ve Pax'in öleceğini düşünmek ona acı veriyordu.

Memory elini uzattı. "Fiziksel temasa ihtiyacım var."

Telepat elini onun eline dokundurdu. Elini Hiçlik, onun içindeki ince "yanlışlık" ile irkildi. Bir psikopat değildi ama psişik açıdan normal de değildi.
hissediyor. Bunun işe yarayacağından emin değildi, ona empatik enerjisinden biraz verdi - Amara'nın bir seansta ondan çektiği şey.

Nefes nefese kalarak kızın elini bıraktı.

Gözlerini açtığında, Pax'in gözlerini , bir elini şakağına dayamış olduğunu gördü. İkizi ona yüz hatları silikti. "Pax?"

Pax'in kirpikleri kalktı ... ve Memory ikizlerin duygusal bir düzeyde birbirlerine bağlı olduklarını geç de olsa fark etti. Çok derinlerde saklıydı, fark edemeyecekleri kadar derindeydi ama oradaydı. Bu yüzden Theo'nun başı ağrıyor ve burnu kanıyordu. Pax'in beyni bölümler sırasında otomatik olarak ona ulaşıyor.

Kız kardeşine telepatiyle ulaşmış olmalı çünkü nefesi kesilmişti. Sonra Memory'ye baktı. "Ani netlik beni şaşırttı." Nabzı boynunda gümbürdüyordu. "Düşüncelerimin tam olarak ne kadar bulanıklaştığını fark etmemiştim."

"Etkisi kalıcı mı?" Theo Marshall çıplak bir umut sordu.

"Hayır, sanmıyorum." Memory, Pax'i nasıl iyileştireceğini ya da bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu. Tüm yeteneği bir bilinmezden ibaretti.

... ama her geçen gün her şey daha da netleşiyordu. "I

Pax'a "ikizinle güçlü bir duygusal bağ kurmanı öneririm" dedi. Bu zor olmazdı, zaten

var. "Gerileme başladığında ve başka bir doza ihtiyacın olduğunda anlayacaktır." Sanırım en iyi kelime buydu.

Pax Marshall ikizine baktı. İkisi de teşekkür etmek dışında konuşmadı. Memory, sürekli olmanın ikisini de yıpratacağını biliyordu. Theodora'yı bir şekilde rahatlatabilmeyi diledi,

ama şu anda, sahip olduğu en iyi şey buydu.

Dışarı çıktıklarında Aleksey, "Ne oldu?" diye sordu. PsyNet'teki inanılmaz güçlü bir adamın şu anda sizin kontrolünüzde olması sizi vurdu mu?"

"Hayır." Onu karnından dürttü. "Ve sana da vurmayacak. Bu benimle Theo arasında. Sakın bunları müzakereler sırasında Pax'e baskı yapmak için kullanmaya kalkma."

"Empat." Alexei kaşlarını çattı ve başını salladı. "Tereyağı kadar yumuşak." "Değilim." Topuğunun üzerinde dönerek adamın tişörtünün önünü kavradı.

Gömlek. "Lafı , bir konuşma yapmamız gerekiyor." "Öyle mi?"

"Gecenin bir yarısı sarsılarak uyanmandan bıktım." Acısına ve en kötüsünü hayal ederek kendine zarar vermeye devam etmesine öfkelendi.

"Balayı döneminin daha uzun süreceğini düşünmüştüm." Bu bir homurdanmaydı. "Ama seni rahatsız ediyorsa, kanepede uyuyabilirim."

"Ugh!" Memory onun elini tuttu. "Benimle geliyorsun."

Karşı koymadı, ağzında hafif bir kıvrım vardı. "Yani ayrı uyumak yok mu?"

"Sadece kanepeye gitmeyi dene ve ne olacağını gör," dedi. tehdit edildi. "Bugün sana nereye söylersem oraya süreceksin." Henüz bu beceriyi öğrenmemişti ama iki ay içinde Alexei'nin öğrenecekti. Alexei onu o indeki sürü arkadaşlarıyla iletişim aracılığıyla tanıştırmıştı ve gençler onun ve daha yaşlı bir başka sürü arkadaşının sürücü eğitimi sınıflarına katılacak olmasından çok memnundu.

Ayrıca onu teyzesi ve ailesiyle de tanıştırmıştı. Clementine "Min" Harte bir gün sonra Sierra Nevada inine varmıştı. "Şuna Lexie'min eşini düzgün bir şekilde karşılayın." Bilenmiş SnowDancer askerinin kucaklaması çok sertti ve yanında bir de hediye getirmişti ışıltılı bilezik. "Seni kaçıran kişinin, aileni tarih yok edilecek." Orantısız bir gülümseme. "Sürüde sır olmaz."

Memory'nin buna bir itirazı yoktu; hayatını açıkta, aydınlıkta yaşamak istiyordu.

"O geri getiremem," demişti Alexei'nin genç teyzesi, "ama yavrularına aktarmak üzere kendi geçmişini yaratmaya başlayabilirsin. Bu bilezik kız kardeşime, Lexie'nin annesine aitti." Sıcak eller Memory'nin yüzünü kavradı. "Lexie'nin eşi için sakladım."

Memory'nin gözleri dolmuş, taşmıştı. "Bunun anlamı çok büyük." Clementine Harte, Alexei'nin ailesi tarafından böylesine içtenlikle kabul edilmekten duyduğu sevincin derinliği hakkında hiçbir fikre sahip olamazdı. "Teşekkür ederim." Biliyordu ki Clementine'in Etta'ya bir parça daha verdiğini sormadan. Bu Kayıp genç kadınla asla tanışamayacak olması kalbini acıtıyordu ama Alexei'nin kardeşi ve Brodie'nin eşiyle ilgili anlattıklarından onu tanıyacaktı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Clementine onu alnından öpmüştü. "Artık biz bir aileyiz. Lexie yuvamıza döndüğünde ikinizi her hafta yemek masasına bekliyoruz."

Memory, Alexei'nin inatçı iradesini ve sakin kontrolünü nereden aldığını onda görmüştü. Ancak bugün, Alexei'ye karşı İnatçı. "Sola git," diye talimat verdi. "Ondan sonra sağda başka bir yol var."

"Otoriter dostum," diye homurdandı Alexei, ama onun talimatlarına uydu . . ta ki aracı ani bir duruşa getirene kadar.

"Hafıza." Elleri direksiyon simidinin üzerinde kenetlendi.

"Gitmek zorundasın." Elini onun koluna koydu, sevgi dolu ama kararlı. "Keelie Schaeffer, Değişkenlerin haydutlar konusunda uzmana en yakın kişisi."

- - -

ALEXEI bunu biliyordu. Yıllardır bunu görmezden geliyordu.

Çenesini gıcırdatarak direksiyonu daha da sert bir şekilde sıktı. "Bana ne söyleyebileceğini bilmek istemiyorum." Bu itirafı sadece Memory onun eşi, onu sınırsızca seven dişi aslanı olduğu için yapabiliyordu. "Bilmediğim sürece umutlu olabilirim."

Keelie Schaeffer görünüşe göre üç nesil boyunca yüzden fazla haydutun kayıtlarını takip etmeyi başarmış ve hepsi arasında birçok ortak nokta bulmuştu. Kimin haydut olacağını tahmin edebilecek biri varsa, o da oydu.

Memory koltuğa doğru eğilirken elini onun kalçasına koydu. "Bana içgüdülerime ve yeteneklerime güvenmemi söylüyorsun. Şimdi, kurdum, ben
onlara güvenmenizi istiyor." Obsidyen gözleri inatçı bir inançla dolu. "Senin içinde haydutluk yapmak olmadığını biliyorum."

Elini onun kalbinin üzerine koydu. "*Biliyorum* Alexei. Ailenle, sürünle, arkadaşlarınla olan bağlarını hissediyorum. Mesafeni korumaya çalışabilirsin ama her zaman başarısız olursun. Senin hayatın sevdiklerinle, seni sevenlerle doluyken, haydutlar kaçınılmaz olarak dünyayı dışlıyor."

Alexei başını koltuğa yasladı. "Brodie doğum günü partime gelmedi." Son sınıf öğrencileri tarafından düzenlenmişti.
askerler, pizza, bira ve kocaman bir çikolatalı pastadan oluşan rahat bir etkinlik.

Alexei, Brodie'yi görmeyince bir arkadaşına kardeşine söyleyip söylemediklerini sormuştu.

"Evet, tabii ki," diye cevap verdi. "Muhtemelen geç kalıyordur. Eminim pasta için zamanında gelir."

Ama Brodie hiç gelmemişti. Bir sorun olduğundan endişelendim, Alexei onun izini bulmuştu. "Daha önce de doğum günlerini ve diğer etkinlikleri unutmuş, kendi çiftleşme törenine neredeyse geç kalmıştı." Eğer
Alexei onu sarhoş bir partiden sonra yatağından sürüklememişti.

önceki gece, Brodie Etta'nın gazabından kurtulduğu için şanslı sayılırdı.

"Ama sonra güler ve kaçtığını itiraf ederdi, biramızı paylaşırdık ve her şey yolundaydı. Brodie'nin olduğu kişiden başka biri olmasını asla beklemezdim." Her zaman güvenilir değil, ama her zaman sadık. "O gün,
Ancak ... bana bakışı çok düz ve duygusuzdu."

"Kardeşinin asla olamadığı tek şey."

"Geriye dönüp , kritik dönüm noktası olarak o günü seçerdim ama o zamanlar sadece incinmiştim." Sert bir nefes verdi. "Aptalca, ha? Ben bir teğmendim ve kardeşim doğum günümü kutlama zahmetine girmediği için incinmiştim."

"Hayır," diye mırıldandı Memory. "Sen bir teğmendin ama aynı zamanda Brodie'nin küçük kardeşiydin. O senin ağabeyindi. Bu önemliydi."

Alexei parmaklarını onunkilerin arasında dolaştırdı, kurdu derisinin iç kısmına sürtünüyordu. "Onları özlüyorum, Memory. Her lanet gün." Gözleri, dökmesine asla izin vermediği gözyaşlarıyla doldu. "Brodie'nin Etta'yı ne kadar çok sevdiğini özlüyorum. Kıkırdamasını ve onu öpmesini özlüyorum. Elinde kurabiyelerle geldiğinde yüzünde beliren tatlı gülümsemeyi özlüyorum.
Çünkü. Onun nereden geldiği belli olmayan kucaklama ataklarını özlüyorum."

Konuşmak zorlaşıyordu ama sözcükler yuvarlanmaya devam ediyordu. "Onun çılgın, bulaşıcı kahkahasını özlüyorum. Gece ya da gündüz kapısına gelebileceğimi ve beni içeri alacağını bilmeyi özledim. Ölüme meydan okuyan son gösterisini duymayı özledim. Ben sadece . . . Ağabeyimi ve hayatının ötesinde sevdiği kadını özlüyorum." Tekrar tekrar yutkundu.

Koltuğuna doğru manevra yapan Memory, onun koltuğuna oturdu. sonra kollarını onun boynuna doladı. Kollarını onun boynuna dolayan Alexei, yüzünü onun boynuna gömdü. Sonra da
Kardeşini sonsuza dek kaybettiğinden beri ilk kez ağladı.

\- - -

MEMORY'nin kalbi kırılıyordu ama Alexei'nin bunu, çok uzun zamandır içinde tuttuğu bu korkunç acıyı dışarı çıkarması gerektiğini biliyordu. Onunla birlikte ağladı ve sonra sadece ona sarıldı. O sustuktan sonra uzun bir süre birbirlerine kenetlenmiş bir şekilde oturdular.

sözcükleri ona söyledi, yanağını onunkine sürttü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Bağ boyunca tüm sevgisini gönderdi, insanla olduğu kadar kurtla da konuştu.

Alexei kendisini okşamasına izin verdi ve arkasına yaslandığında çenesini kucaklayarak tuz ve Alexei tadında bir öpücük aldı. Daha sonra, adam dışarı çıktı ve yüzünü yıkamak için bir şişe su kullanırken, kadın da kendi gözyaşlarının kalıntılarını silmek için nemli bir mendil kullandı.

Yüzünü tişörtünün altıyla kurulayan Alexei tekrar yolcu koltuğuna oturdu ve kamyoneti çalıştırdı. "Gidip Dr. Schaeffer'ı görelim."

Beş dakika sonra Schaeffer'in önünde durdular. DarkRiver bölgesinin derinliklerindeki bir evde. Randevuları yoktu ama Memory etrafa sormuştu ve doktorun bugün evindeki ofisinde çalıştığını biliyordu.

Kül renginden altın rengine kadar değişen tonlarda gür saçları ve viski rengi gözleri olan ince bir kadın onlar gelmeden kapıyı açtı. "Bir kurt kokusu aldığımı sandım," dedi leopar-kurt karşıtlığı iması bile taşımayan nazik bir gülümsemeyle. "Alexei, değil mi? Ve sen Hafıza olmalısın."

Alexei, Keelie Schaeffer'ın elini sıkarken Memory de yaşlı kadının içten kucaklamasına karşılık verdi. Üçü içeri girdiğinde Alexei gülümsemeden, "Haydutluk için gerekli göstergelere sahip olup olmadığımı bilmem gerekiyor," dedi.

Keelie Schaeffer bu ani yorumu anlayışla karşıladı. "Hazır olduğunuzda bana geleceğinizi umuyordum." Onları, ormanı içeriye taşıyan büyük bir pencerenin önünde duran eski ve hırpalanmış ahşap bir masanın hakim olduğu büyük bir ofise soktu. Bilgisayar ekranında aile fotoğrafları oynuyordu ve şu anki fotoğrafta bir yüz vardı Hafıza biliyordu: Vashti'nin evinde onları karşılayan geniş omuzlu, kaba saba DarkRiver askeri.

Oh, tabii ki. Dr. Schaeffer ile aynı çarpıcı gözlere sahipti.

Bu aile bağı fotoğrafta görünmüyordu. Kareli bir gömlek giyen, çenesi kirli sakallarla kaplı ve kolları yukarı kıvrılmış olan Erkek leopar, bir kolunda kucakladığı minik bir bebeğe bakıyordu; bebek de aynı hayranlıkla ona bakıyordu. Bir gün,

Bu Alexei olmalı, diye fısıldadı zihninin içinde. Bebeğini koruyuculuk ve şefkatle tutan büyük, sert bir Dönüşen.

Ekranın altında, siyah bir kedi doktorun dokunmatik klavyesinin üzerinde uyukluyordu. Yansıtılan harfler ve rakamlar ipeksi tüylerinin üzerinde parlıyordu.

"Geceyarısı'nın en sevdiği yer," dedi doktor gülerek, sonra da evcil hayvanını kaldırıp yere bıraktı.
Midnight'ın yüz ifadesi, yerinden bu kadar kısa sürede indirilmesinden duyduğu hoşnutsuzluğu yansıtıyordu.

Zorba kedi bacaklarının arasından dolanmaya başladığında Memory gülümsedi. Jitterbug da o ayaktayken aynı şeyi yapmıştı. Eğildi ve kedinin koklaması için parmaklarını uzattı. Bir süre sonra Düşünceli bir duraksamanın ardından onun kabul edilebilir bir birey olduğuna karar verdi ve pençelerini onun kaval kemiğine koymak için uzandı. Alexei onun yanında kaskatı dururken, onu kollarının arasına aldı ve sevmeye başladı.

"Lütfen oturun." Keelie Schaeffer bilgisayar istasyonunun yanındaki U şeklindeki oturma alanını gösterdi. Alexei reddetmek için hamle yaptığında Memory ona bir bakış fırlattı. Alexei ona kaşlarını çattı ama Keelie Schaeffer karşılarındaki bilgisayar koltuğuna otururken onu takip ederek bir kanepeye oturdu.
Midnight hemen Memory'nin kucağına yayıldı, sıvı bir yaratıktı.

Alexei'nin içindeki gerginliği, boğazının arkasındaki kurt hırıltısını neredeyse duyabilecek kadar iyi hisseden Memory parmaklarını tekrar Alexei'nin parmaklarıyla birleştirdi.

Duyguları çalkantılıydı, dokunuşu ve sevgiyi kabul etti.
onu çiftleşme bağıyla gönderdi. "Kan testi yapmanız gerekiyor mu?" diye sordu Dr. Schaeffer.

"Hayır, benim araştırmam DNA üzerine değil." Doktor bilgisayarında bir belge açtı. "Bu, meslektaşlarımın hazırladığı kör testlerle onaylanmış bir psikolojik profil - benim görevim, hangi profiller haydutlara aitti. Makale henüz yayınlanmadı ama düzenbazları düzenbaz olmayanlardan ayırmadaki başarı oranım yüzde yüzdü."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sorun, haydutluk için gerekli işaretlere sahip olup da henüz haydutluk yapmamış olanlara ortaya çıkıyor - haydutluk yapma ihtimali olanların sadece küçük bir azınlığı gerçekten haydutluk yapıyor."

Alexei kenetlenmiş ellerini kalçasına vurdu. "Tüm haydutların belirli özellikleri paylaştığını mı söylüyorsun?"

"Her birini tek tek inceledim ve geniş bir ağ attım." Doktor bir kâğıt ve bir kalem aldı. "Bunu bir
"Dünyadaki her Dönüşen'in temsili." Büyük bir daire çizdi. "İşte bunlar göstergeleri olan insanlar." Çok fazla
içinde daha küçük bir daire. "Ve bunlar da haydutlar." Küçük dairenin içinde bir nokta.

Memory, doktorun neden bu noktanın üzerinde durduğunu biliyordu; Alexei'nin, işaretlere sahip olsa bile, bunun asla haydutluk yapmayacağı anlamına gelmediğini bilmesini istiyordu. Memory ayrıca Alexei'nin
Bu şekilde görmek. Ama her ne kadar atipik bir E olsa da, o bir E'ydi ve Alexei'de hiçbir dengesizlik belirtisi sezmemişti. Zaten cevaplardan emin olmasaydı onu buraya getirmezdi.

"Cevabı ne olursa olsun bilmek istiyorum." Aralarındaki bağ boyunca ilkel enerji yayılıyor, Alexei'nin kurdu ona sürtünüyordu. "Hadi yapalım şu işi."

Görüşme iki saat sürdü. Daha sonra Keelie Schaeffer, Alexei'ye kardeşi hakkında konuşmak isteyip istemediğini sordu. Alexei'nin derisi elmacık kemiklerinin üzerinde gerilmişti ama başını salladı. Memory dikkatle dinlemesine rağmen, Keelie Schaeffer'ın kardeşlerin profillerinde ne aradığını göremedi.

Doktor babaları hakkında da birkaç soru sordu ama Aleksey'in henüz yedi yaşındayken ölen adam hakkında bilgisi sınırlıydı.

Bir Memory sandviç ve kahve yapmak için ayağa kalktı. Gece yarısı gözetiminde.

Dışarıda karanlık çökmüştü, ağaçlar fısıldayarak
Ay ışığı. Dr. Schaeffer'in arkadaşı geç saatlere kadar çalışıp kıdemli askerler için strateji eğitimi veriyordu.
onları ve Geceyarısı'nı eve aldı. Memory bundan memnundu; Alexei'nin bölgedeki başka bir erkeğe karşı bu kadar açık olmayacağını içten içe biliyordu, özellikle de bu erkek bir DarkRiver askeri olduğunda.

Uzun süre oturmamıştı, bir yandan odada gezinirken doktorun sorularını yanıtlıyordu. Gece yarısı, tekrar uyumak için kanepeye kıvrılmadan önce bir süre onunla birlikte volta attı.

"Bunun için teşekkür ederim." Keelie Schaeffer not almakta olduğu datapad'i bir kenara bıraktı, ancak Alexei'nin
röportajı kaydetmek için izin istedi. Boynunun arkasını ovuşturuyor,

omurgasını uzattı ve Alexei'ye sonuçlar hakkında konuşurlarken dışarıda yürümek isteyip istemediğini sordu.

Alexei'nin tepkisi anında oldu. "Sadece bilmek istiyorum." Memory'nin arkasındaki kanepenin sırtını kavradı.

"Sende işaret yok."

Hava sessizliğe gömülmüştü ama Memory'nin içindeki çiftleşme bağı *kabarmıştı*. Boğazını sıkarak ayağa fırladı ve kollarını altın kurduna dolamak için koştu. Kendi kurdu onu sımsıkı sarmış, kokusu her nefesine sinmiş ve pençeleri vücuduna karşı çok dikkatli.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı ve onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

"Kimse her şeyi bilenlerden hoşlanmaz," diye homurdandı, ama onu geri öpüyordu.

İkisi nihayet ona dönDr. Schaeffer'in gülümsemesi genişti. "Size iyi haberler verebildiğim için çok mutluyum."

"Kardeşim mi?" diye sordu Aleksey, sesinde ezilmiş çakıl taşına benzeyen bir sertlik vardı.

Diğer kadının gülümsemesi soldu. "Özür dilerim Alexei. Brodie'de işaretler vardı." Sonra ayağa kalktı ve üçü, artı

Gece yarısı, Dr. Schaeffer onlara vardığı sonuçları anlatırken dışarıda ay ışığının aydınlattığı ormana doğru yürüdüler.

Muhtemel haydut statüsünün işaretlerinin çok sayıda ve ince olduğunu, ancak bunlardan en önemlisinin dürtü kontrolü eksikliği veya diğer heyecan arayan davranışlar olduğunu açıkladı. "Bu kör bir çekiç göstergesidir." Araştırmacı ellerini uzun hırkasının ceplerine soktu. "Tek başına hiçbir şey ifade etmez *-özellikle* de bir yırtıcı sürüsünde. Sayısız başka faktörün de buna eşlik etmesi gerekir ve bu bile bir kişinin haydutluk yapacağının garantisi değildir."

Bir derenin kenarında durdu ve uzun bir süre su şeridini izledikten sonra şöyle dedi: "Makalemi yayınlamamamın bir nedeni de bu. Çok fazla zarar verebilir, insanları yoldan çıkma tehlikesiyle karşı karşıya bırakabilir ve belki de bunu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet."

"Evet, bunu görebiliyorum." Alexei bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Brodie önceden bilseydi muhtemelen kendini öldürürdü." Sert sözler. "Benim ağabeyim, birlikte büyüdüğüm ağabeyim, bu riski asla almazdı. Babamıza olanları gördükten sonra olmazdı."

Hafıza onun Brodie'ye olan aşkıyla tüm olanlara rağmen mücadele ettiğini görebiliyordu çünkü Brodie bunu bilmiyordu. Onu yandan kucaklayarak sevgisine boğdu. Dr. Schaeffer'a "Ne yapacaksın?" diye sorarken onu sıkıca sarmıştı.

"Araştırmamı küçük, dar bir çevreye duyurmayı planlıyorum, kurallara uyacaklarına güvendiğim insanlara -ki bunların başında sadece profil çıkarmamız geliyor
Bize gelen yetişkinler. Neden işaretleri taşıyan azınlık bir grup insan haydutluk yaparken, diğerlerinin de haydutluk yaptığı sorusu üzerinde çalışmaya devam edeceğim.
dolu bir hayat yaşamak. Bir şeyleri kaçırıyorum ve bunu öğrenene kadar bu bilgiyi yaymak benim için ihmalkârlık ."

Dr. Schaeffer topuklarının üzerinde kayarak onlara doğru döndü. "Kullanılabilir bir profil oluşturmak sadece ilk hedefim oldu. Asıl amacım, bir dönüşen haydutlaşmadan önce süreci durdurmanın bir yolunu bulmak ya da en azından tersine çevirebilmek." Bakışlarında eski acıların yankıları. "Bizim sürümüz de insan kaybetti ve böyle bir kaybın izleri hâlâ duruyor."

"Benim için yapabildiklerin bir armağan." Alexei'den sert sözler. "Teşekkür ederim."

"Hayatını eşinle birlikte yaşa, Alexei. Korkunun senin üzerinde hiçbir hakkı yok."

Sonsöz

> Bizi eşinizle tanıştırmak için özel bir yolculuk yaptığınız için teşekkür ederiz. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Brodie ve Etta'yı kaybettiğimizde bir oğlumuzu ve kızımızı kaybetmiştik. Sonra sanki seni de kaybetmişiz gibi hissettik. Artık böyle olmadığı için çok mutluyuz.
>
> -Etta'nın ailesinden Alexei'ye not

Matthias'ın ininden Etta'nın sıcakkanlı ve sevgi dolu ailesini ziyarete döndükten **üç gün** sonra ve
Dr. Schaeffer ile görüşürken, Memory Lucy ile oturuyordu. O ve hemşire küçük bir tabak cevizli şekerli kurabiyeyi paylaşırken Yuvanın önündeki güvenli alanda oynayan yavruları izledi.

İkisi de yavruların birbirlerine zarar vermemelerini ya da kazara başlarını belaya sokmamalarını sağlamak için oradaydı. Memory, ağaca tırmanmaya çalışırken tüylü kıçının üzerine düşen bir tanesini çoktan sevmiş ve rahatlatmıştı. Bunu yaparken, derisinin bir anda Kafesin dışında ve güneşin ışığında geçirdiği onca zamandan sonra kararmıştı. Artık parlayan bir derinliği, zengin bir sağlığı vardı.

"Hemşirelik dışında en sevdiğim işlerden biri bu." Lucy bir kurabiyeyi bitirdi. "Bu cehennem zebanilerini izlemek çok eğlenceli." O da homurdandı
Ona doğru hırlayan bir yavruya.

Elodie, kimi insan, kimi kurt formundaki oyun arkadaşlarının yanına koşmadan önce titrek bir ulumayla başını attı.

"Benimki de öyle," dedi Memory. "Onlarla birlikte olmak, onların mutlu duygularını hissetmek, tüm stresi alıp götürüyor." Sürekli olarak PsyNet temizlik seanslarının rotasyonu, ardından iyileşme süresi, sonra

E çalışmaları. Durulayın ve tekrarlayın. Bonus olarak istediği kadar kurabiye yiyebiliyordu; psişik yanması
Çok büyük.

"Hafıza, bak." Lucy gülerek, başka bir yavrunun kuyruğunu dişlerinin arasına almış ve yaramazca dans eden bir yavruyu işaret etti ikinci yavrunun arkasında, yavru kuyruğunun ne olduğunu görmeye çalışırken yakaladı. İlk yavrunun arkadaşına zarar vermediği, sadece bir oyun oynadığı belliydi, bu yüzden buna izin verdiler.

"Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, Lucy," dedi Memory, kelimeler içinde köpürüyordu. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Lucy'nin bakışları yumuşaktı. "Böyle şeyler söylüyorsun ve benim - ve sürüdeki pek çok kişinin- neden seninle takılmayı sevdiğini merak ediyorsun." Memory'nin buklelerinden birini çekiştirdi, tıpkı kurt yavrusunun arkadaşının kuyruğunu çekiştirdiği gibi. "Kibarsın, komiksin, Alexei'den bir bok almıyorsun ve ben de seninle olmayı seviyorum."

Hafıza, kelimeleri kalbine yakın bir şekilde kucakladı. Ve o kalbin içinde bir vahşilik öpücüğü hissettiğinde gülümsedi. "Alexei geliyor."

"Ugh." Lucy Memory'nin üst kolunu itti. "Yüzünde yeni çiftleşmiş gibi aptal bir ifade var. Her kusabilirim."

Memory sırıtarak Lucy ile birlikte tünedikleri kayanın üzerinden kalktı. "Ben merhaba demeye giderken kaleyi koruyabilir misin?" Alexei güvenlik vardiyasındaydı ve muhtemelen kısa bir süreliğine bu civardaydı.

"Kışt. Git dağıt." Lucy elini salladı. "Ben öfkeli sürüyü idare ederim."

Memory, söz konusu kalabalığın arasından sıyrılıp
Sadece birkaç "saldırı" ve şakacı bir ısırık tehdidiyle ağaçlara doğru ilerledi. Eşinin yakında olduğunu biliyordu. Ancak,
ağaçların arasından çıktığında, onu görünce şaşırdı
Böyle parlak güneşli bir günde ceketini giyiyordu. Sadece bu da değil, ceketi göğsünün üzerine kapatmış, koluyla da ceketin bir tarafını kavrıyordu.

"Kolunu mu incittin?" Aceleyle yaklaştı.

Ceketinin fermuarını açan Alexei, içine sıkıştırdığı turuncu-beyaz kürkten küçük bir topu çıkardı.

Hafıza dondu.

- - -

ALEXEI doğru şeyi yapmış olduğunu umuyordu.

Arkadaşına doğru adım atarak avucunu uzattı, avucunun içinde evrendeki en küçük yavru kedi vardı. "Yavruların en küçüğü," dedi, Parmaklarını lanet şeyin vücudunda gezdiriyordu çünkü gezdirmezse ağlıyordu. "Yine de keskin pençeleri var. Bunu küçük canavar yaptı." O itti

Ceketini bir kenara bırakarak, beyaz tişörtünün üzerinde yavru kedinin pençelediği yerdeki kan damlalarını gösterdi.

Memory yavru kediye dokunmak için herhangi bir girişimde bulunmayınca Alexei, "Haklısın. Muhtemelen bir evcil hayvan için fazla zahmetli. Onu ormana bırakacağım. Hayatta kalırsa, kurtulur-"

Memory yavru kediyi onun avucundan kurtardı ve vücuduna yakın tuttu, parmakları yaratığı okşamaya başlamıştı bile. Tırnak cilasının masmavi rengi yavru kedinin kürkünde parlıyordu. Nankör velet mırlamaya başladı. Alexei kaşlarını çattı. "O turuncu kürklü fare benim için mırlamadı."

Memory ona ters ters baktı. "Kedileri sevmediğini biliyor."

Yavru kedi patilerini Memory'nin göğsüne koymak için ayağa kalktı. Aşağı baktı ... ve bedeni yine hareketsiz kaldı.

Alexei nefesini tuttu.

Yavru kedi miyavladı ve başını göğsüne sürttü. O eşsiz, duygu dolu kahkahasını attı ve yavru kedinin başını koyduğu yeri kaşımaya başladı.

Talep edildi.

Bukleleri başının etrafında sallanıyordu.

Kurt da insan da rahatlamıştı. Ona yavru kediyi getirmek hesaplanmış bir kumardı. Onu görene kadar bunu düşünmemişti. Keelie Schaeffer'ın evcil hayvanını okşuyordu. Jitterbug için duyduğu üzüntü geçmemişti ama hafiflemişti. Bugünlerde evcil hayvanı hakkında konuştuğunda, ona Jitterbug'la birlikte yaşadıkları eğlencenin tatlı hikayelerini anlatıyordu.

Ayrıca empatik yerleşkedeki evcil hayvan nüfusunun arttığının da farkına varmıştı. Jaya Phantom'la birlikte geri dönmüştü ve her ikisi de Memory'nin arkadaşının evcil hayvanı için ördüğü battaniyeye aşık olmuştu. Kedinin onu sepetinden çıkarıp güneşli verandaya sürüklediği ve böylece rahatça uzanabildiği biliniyordu.

Phantom şu anda evdeki tek kedi olsa da, Ivy Jane enerjik köpeğiyle sık sık uğruyordu; diğer üç stajyerin köpekleri, birinin E'yi kendi isteğiyle takip eden bir kuşu ve bir diğerinin de bir hamsterı vardı. Ayrıca bir ailenin de
Yaban kedileri düzenli olarak Sascha'yı ziyaret ediyor, her bir üye ilgi yağmuruna tutulmak için sabırla sırasını .

Es ve evcil hayvanlar birbirine yakışıyor gibiydi.

"O zaman küçük canavarı saklıyorsun?"

İçindeki kurdun sırıtmasına neden olan bir başka bakış. "Ormanda olmak için çok küçük."

"Bilmiyorum. O vahşi bir şey." İyi bir önlem için hırladı.

Yavru kedi Memory'ye sarılmadan önce ona tıslayarak karşılık verdi. Minik yaratık, tamamen kemik ve biraz da kürkten ibaret olduğunu fark etmemiş gibiydi.
Alexei tam da bu yüzden onu yavrular arasından seçmişti. O yavru DarkRiver bölgesindeydi ama leoparlara neden bir yavru kedi istediğini söylediğinde ilk seçim ona verilmişti.

Bücür ufak tefek olabilirdi ama aynı zamanda en vahşi olanıydı.

Yavru kedi Memory'nin elinden fırlayarak ormanın zeminine indi. Kuyruğu havada, etrafta gezinmeye başladı. "Kendini ısırık büyüklüğünde bir atıştırmalık yerine ormanın kralı sanıyor."

Ellerini kalçalarına koyan Memory ona bir kez daha ters ters baktı ... sonra da hiç uyarmadan koşup kollarını ona doladı. Belinden kavrayarak onu yukarı kaldırdı ve onu tekrar tekrar öperken kediden daha kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. İçindeki kurt derisine sürtündü. "Sanırım bu, küçük kızın sende kalmasını istediğin anlamına geliyor.
Canavar," dedi karanlık bir sesle.

"Ondan hoşlandığını biliyorum, bu yüzden rol yapmayı bırak." Burnunu onunkine bastırarak sert bir bakış attı ama bir yandan da ensesini okşuyordu.
Onu ayakları yerden kesilmiş halde tutarken parmaklarına sarıldı. "Sürünün geri kalanı yuvaya bir yavru kedi getirdiğimde ne diyecek?"

"*Bizim* sürü," dedi, "hepsinin Riley'nin suçu olduğunu söyleyecek. Gidip bir leoparla çiftleşti ve şimdi kedilerle dolup taşıyoruz."

"Canavar, buraya gel!" Memory kıpırdanarak aşağı indi ve ormana doğru uzaklaşmak üzere olan evcil hayvanını almaya gitti.

"Canavar mı?" Sırıttı. "Hoşuma gitti. Ve kaybolması konusunda endişelenme. Kokusunu aldım."

Ama yavru kedi Memory'nin göğsüne kıvrılmış, eski moda bir motor gibi mırıldanıyordu, o da kolunu eşine doladı ve yuvaya geri döndüler. Yavrular etraflarında toplanmıştı.
oyun alanına ulaştıklarında şaşkınlık içinde kaldılar. Memory, Beast'i yere bıraktı ve tüm taraflar uzun süre birbirlerine baktı.

Yavrular oyunlarına dönmeden önce "Memory'nin canavarını ısırmak yok," diye fikir birliğine varıldı.

Canavar geride kaldı, tetikteydi ve muhtemelen dünyayı ele geçirmeyi planlıyordu.

Yavru kediyi tekrar kucağına alan Memory, Alexei'ye döndü. "Seni seviyorum." "Biliyorum." Kız ona dirsek attığında güldü, ruhunda güneş ışığı vardı.
"Ben de seni seviyorum dişi aslan. Küçük yaratıklar tarafından parçalanmama izin versen bile." Uzanarak hayvanın başını kaşıdı.

Parmaklarını ısırmakla tehdit etti.

Memory eğildi ve onun çenesini öptü. "Güvenlik vardiyasında değilsin, değil mi?"

"Hayır, senin vahşi canavarını almaya gittim."

"O zaman içeri gel de fena halde hırpalanmış bedenini daha iyi öpeyim." Alexei'nin görüşü değişti, kurdu yüzeye çıktı. "Hadi gel, dostum, hadi gidip canavarı rezil edelim."

- - -

Kaleb'in değişimi fark etmesi bir ay sürdü. Memory Aven-Rose'un zihninin etrafındaki PsyNet alanı daha sağlıklı, daha güçlü ... daha sağlamdı.

Acemi yeteneklerinin açıklayabileceğinden çok daha fazlası.

Gözleri vahşi kehribar bağının hiçlikte kaybolduğu yere gitti. PsyNet'in neosentience'ı olan bir bağ.
yoğun ve garip bir gizlilikle korumaya devam etti. Ve PsyNet'i bir Dönüşen sürüsüne bağlayan bir bağ. Herhangi bir sürü değil, dünyadaki en büyük ve en güçlü sürü.

Kaleb hiçbir yere gitmiyor gibi görünen bağlantı aracılığıyla SnowDancer zihinlerine erişemiyordu ama istilanın diğer yönde gerçekleşiyor olması mümkün müydü? İlkel kurt enerjisi PsyNet mi? Bu kurtlara zarar vermezdi, sağlıklı bir PsyNet'in temelinde seçim yatardı, yoksa Psy insanları uzun zaman önce bağlara zorlardı.

Teorisini test etmek için Silver'ın zihninin etrafındaki alanı kontrol etti. Sağlıklı. Son derece. Eski yardımcısı ve EmNet'in şimdiki yöneticisi bir empat değildi, bu da olası bir faktörü ortadan kaldırıyordu. Aslında, iki kadının tek bir benzerliği vardı: her biri genişleyen bir sürünün parçası olan baskın, yırtıcı bir şekil değiştirenle çiftleşmişti.

Her ne , başka kimsenin fark etmediği pasif bir transfer gibi görünüyordu. Kaleb sadece Sahara'ya söyleyecekti. Bu bağlar politik bir hal alamazdı. Çok önemliydiler.

O gece ona, "İki ölümcül sürünün kurtları, ayıları ve insanları on binlerce Psy'nin hayatını kurtarmaya yardımcı olabilir," dedi.

"Kaleb, en azından alfalara söylemeliyiz." Mavi gözleri ondan doğrunun, vicdanın tarafını seçmesini istedi.

Onun dayanağıydı.

Hawke Snow, Valentin Nikolaev, Silver, Memory Aven-Rose ve Alexei Harte ile bir konferans görüşmesi yaptı.

Büyük ayı alfa, "Starlight'ım uzman olduğu için" soruları Silver'ın sormasına izin verdi.

Hawke bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve kendi Psy arkadaşını konuşmanın içine çekti.

Nihai sonuç Kaleb'inkiyle aynıydı: hiçbir şey
bağ aracılığıyla geri akıyor. Hawke'ın kardinal eşi aslında bunu kontrol etmek ve doğrulamak için kurt ağına girebilmişti. "Ayrıca biyolojik geribildirim ve psişik enerjide de normal seviyelerdeyiz. Anladığım kadarıyla hiçbir şey kaybetmedik."

Sonunda alfalar devam etmesine izin verme kararı aldı. Her biri sürüsünü sorun işaretlerine karşı izleyecekti ama Kaleb herhangi bir şey bulabileceklerini sanmıyordu. PsyNet'in her zaman böyle çalışması gerekiyordu. Çağrı sona erdikten sonra Sahara'ya, "Çok çeşitli psişik girdilere sahip canlı, yaşayan bir ağ olmak," dedi.

Alt dudağını çiğnedi. "SnowDancer, StoneWater'dan çok daha büyük olmasına rağmen Memory ve Silver'ın ahır bölümlerinin benzer boyutlarda olduğunu fark ettin mi?"

Kaleb kontrol etti ve onun haklı olduğunu gördü. Kanı soğumuştu. "Bu sadece sayılarla ilgili değil." Yoksa, SnowDancer bağlantısı tek başına
onlara PsyNet'te Kaliforniya'ya eşdeğer sağlıklı bir bölüm kazandırdı.

"Hayır," diye fısıldadı Sahara. "Bence Psy'nin dünya çapında insan ya da şekil değiştiren bağlantıları kurması gerekiyor. Eşit bir yayılma." Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Bütün bir gezegendeki yüz yıllık bölünmüşlüğü, izolasyonu ve acıyı nasıl değiştirebiliriz?"

Kaleb çenesini kavradı, başparmağını kızın üzerinde gezdirdi. elmacık kemiği. "Birkaç hafta içinde, çalışan bir E-sigma ve bir kurt sürüsü kazandık. Bu gece, kutlamamızı
Rusya'daki sismologların kafasını karıştırıyor." Kontrol yabancı bir Sahara ile birlikteyken yapabildiği en iyi şey muazzam telekinetik gücünü topraklamaktı.

Sahara'nın paniklemiş ifadesi kahkahaya dönüştü. "Biliyor musun, haklısın." Kravatını yakaladı ve çekiştirdi. "Öp beni, Bay Krychek."

- - -

Kaleb, Rus gökyüzünün altında Sahara'yı öperken ve Alexei
Sierra Nevada ormanındaki hafıza, PsyNet'teki zihinler zincirlerinden kurtulmaya ve göz kamaştıran ve kör eden yeni güçlere uyanmaya başladı. Hiçbiri ilkleri kadar disiplinli değildi.
türden. İlk haydut güç dalgası sadece bir dalgalanmaydı. Daha fazlası ufukta belirdi, zaten parçalanmış olan ağa çarpmak üzere olan uğursuz ağırlıklar.

Anarşi ilk nefesini aldı.

Yazar Hakkında

***Nalini Singh**, Psy- Changeling romanlarının ve Lonca Avcısı serisinin New York Times çoksatan yazarıdır.*

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki keşfedinharika okumanızı !

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

*. İlgi çekici bir nokta olarak, E'nin hayatta kalmak için tek seçeneğinin kendi gücünü kasıtlı olarak bastırmak olduğu ve ilgili E için çok tehlikeli olduğu söylenen bir empati alt tanımı olan E-sigma hakkında herhangi bir veri bulamadım. Bu çalışma boyunca görüştüğüm hiçbir E, E-sigmasının farklı yeteneklerini bana açıklamadı. Alt-tanımlamadan bahsedilmesi, deneklerimin yüzlerinde korku ifadelerinin belirmesine neden oldu
-Ve iletişimde ani ve amansız bir kapanma. Ya E-sigma ortak bir karanlık mit, bir tür empatik hayalet hikayesi ... ya da Es'ler kendi türlerinden biri için o kadar korkuyorlar ki onları tüm yabancılara karşı koruyorlar.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.